

DODATKY K PŘÍRUČNÍ SBÍRCE JUSTIČNÍCH ZÁKONŮ

PLATNÝCH V ZEMÍCH
ČESKÉ A MORAVSKOSLEZSKÉ

Podle stavu zákonodárství ku dni 1. července 1935.

Zpracovali

dr. ALEXANDER BEDŮ univ. doc. dr. KAREL GERLICH
advokát v Brně sekretář nejvyššího soudu

PRAHA-BRATISLAVA
NÁKLAD: JUSTITIA, BRATISLAVA, Špitálska 40.

Předmluva k dodatčům.

Rychlý spád a mnohotvárnost moderního života mají v zápětí časté změny právního řádu, který má tento život upravovati. Pozorujeme-li právní řád moderního státu s hlediska dynamického, vidíme často pronikavé změny zákonodárné, Tento pohyb a časté změny kladou těžké požadavky na právního teoretika, který chce podati praksi obraz právního řádu s hlediska statického, totiž tak, jak právě jednotlivé jeho předpisy platí. Pouhé sestavení právě platných právních předpisů je již samo o sobě dosti obtížné, obtíže však vzrůstají, má-li takové sestavení míti trvalejší cenu a nemá-li pomůcka zastarati.

Jak bylo již upozorněno v předmluvě k Příruční sbírce justičních zákonů, platných v zemích České a Moravskoslezské (1933), má býti doplňky čeleno tomu, aby spis nezastaral. Proto jsou vydávány tyto dodatky, ve kterých bylo zpracováno zákonodárství do 1. července 1935. Poněvadž v tuto dobu skončily také práce zákonodárných sborů a bylo uzavřeno jedno období zákonodárné, zůstane obsah spisu po delší dobu ušetřen pronikavějších změn.

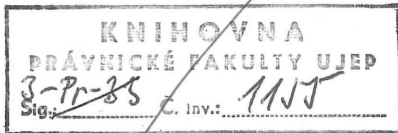
V dodatcích jsou sestaveny zákonné texty v pěti kapitolách, při čemž bylo zachováno rozřídění materiálu podle hlavního spisu. Dále obsahují dodatky na konci abecední ukazatel, sestavený podle hesel, označujících obsah všech zákonů, otištěných v celém díle včetně dodatků. Konečně jsou k dodatčům připojeny na volných listech vložky k jednotlivým stranám spisu, na kterých jsou vyznačeny změny zároveň s odkazem na příslušnou stránku dodatků. K usnadnění orientace bylo při označování stránek dodatků pokračováno ve stránkování podle hlavního spisu.

Autoři doufají, že tímto způsobem bude používání příruční sbírky usnadněno, a děkují všem, kteří laskavými pokyny a mnohým cenným upozorněním přispěli k jejích práci.

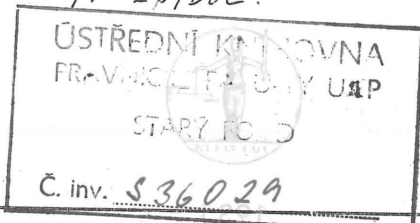
Brno, v červenci 1935.

Dr. A. BEDO.

Doc. Dr. K. GĚRLICH.

Pr-28/Dod.

Autorská práva k novým překladům právních předpisů, k poznámkám a k úpravě zpracování jsou vyhrazena.

Tisk: Concordia, Bratislava.

(4) V nařízeních podle tohoto zákona a prováděcích nařízeních k nim (čl. III, č. 1) lze nejvyšší výměru trestů určenou v odstavci 1 snížit a stanoviti jen některé z trestních sankcí v témže odstavci uvedených a trestání přestupků podle odstavce 1 přikázati ke stíhání podle příslušných ustanovení jiným úřadům, vykonávajícím trestní pravomoc v oboru, jenž se upravuje.

Poznámka. § 4 je otištěn ve znění článku II. zákona č. 109/1934.

§ 5. Nařízení vydaná podle tohoto zákona předloží vláda do 14 dnů ode dne vyhlášení oběma sněmovnám Národního shromáždění. Odepřou-li obě sněmovny hlasováním podle § 48, odst. 1 ústavní listiny je schváliti, pozbyvají platnosti ode dne tohoto usnesení. Vláda vyhlásí bezodkladně ve sbírce zákonů a nařízení, že a od kdy nařízení pozbylo platnosti.

§ 6. Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou jej všichni členové vlády.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen dne 10. června 1935.

ZÁKON ZE DNE 15. LISTOPADU 1933, ČÍS. 206, KTERÝM SE PRODLUŽUJE MIMORÁDNÁ MOC NARIŽOVACÍ PODLE ZÁKONA ZE DNE 9. ČERVNA 1933, Č. 95 SB. Z. A N., A BLÍŽE UPRAVUJE JEJÍ POUŽITÍ.

Čl. I. Poznámka: Prodlužoval platnost zákona do 30. června 1934. Na

jeho místo nastoupilo novelované znění § 1, odst. 3 zákona, shora otištěné.

Čl. II. Poznámka: Zrušen článkem III. zákona č. 109/1934 níže otištěného.

Čl. III. Zákon tento nabývá účinnosti dnem 16. listopadu 1933; provedou jej všichni členové vlády.

ZÁKON ZE DNE 21. ČERVNA 1934, ČÍS. 109, KTERÝM SE MĚNÍ ZÁKONY O MIMORÁDNÉ MOCI NARIŽOVACÍ ZE DNE 9. ČERVNA 1933, Č. 95 SB. Z. A N., A ZE DNE 15. LISTOPADU 1933, Č. 206.

Čl. I.—II. Poznámka: Článkem I. byl novelován § 1 zákona, a článkem II. § 4 zákona, jak nahoře jsou otištěny.

Čl. III. Na místě čl. II. zák. č. 206/1933 Sb. z. a n. nastupují tato ustanovení:

1. Úpravu bližších podrobností nařízení vydaných podle čl. I nebo podle § 1 zák. č. 95/1933 Sb. z. a n. lze v mezích těchto nařízení provésti vládními nařízeními.

2. Vyžadují-li toho zvláštní důvody účelnosti nebo zjednodušení, lze v nařízeních pod čl. I zmíněných vyhraditi příslušným úřadům, aby v mezích těchto nařízení provedly úpravu jednotlivostí.

Čl. IV. Zákon tento nabývá účinnosti dnem 1. července 1934; provedou jej všichni členové vlády.

Zákon ze dne 21. února 1934, č. 36, o trestním stíhání presidenta republiky a členů vlády podle §§ 34, 67 a 79 ústavní listiny.

Část první.

TRESTNÍ ODPOVĚDNOST A PŘÍSLUŠNOST KE STÍHÁNÍ.

§ 1. President republiky může být stíhán jen pro velezradu a to před senátem na obžalobu sněmovny poslanecké. Trestem může být jen ztráta úřadu presidentského a způsobilosti tohoto úřadu později znovu nabýti (§ 67 ústavní listiny).

§ 2. Poruší-li předseda nebo člen vlády úmyslně nebo z hrubé nedbalosti v oboru své úřední působnosti

ústavní nebo jiné zákony, je trestně odpověden (§ 79 ústavní listiny).

§ 3. (1) Trestné činy uvedené v § 2 stíhají se trestem peněžitým nejvýše do 500.000 Kč. Pro případ nedobytnosti budíž v rozsudku uložen trest státního vězení nejvýše do 6 měsíců.

(2) Má-li vinník ve svém majetku předměty, o něž se činem obohatil, nebo jiné předměty, jež si za ně opatřil, nebo hodnotu takových předmětů, budíž v odsuzujícím rozsudku prohlášeno, že tyto předměty nebo jejich hodnota se zabírají.

(3) Peněžitě tresty a výtěžek zabraní připadají státu.

(4) Vedle peněžitého trestu může být v rozsudku vyslovena ztráta úřadu (§ 2) a ztráta nároku podle § 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, č. 317 Sb. z. a n., kterým se doplňuje zákon ze dne 20. prosince 1918, č. 94 Sb. z. a n., o platech ministrů.

§ 4. (1) Právo k obžalobě pro čin trestný podle § 2 přísluší sněmovně poslanecké. Trestní řízení provádí senát (§ 79 ústavní listiny).

(2) Na právu poslanecké sněmovny k obžalobě a na příslušnosti senátu konati trestní řízení o ní nemění ničeho ta okolnost, že obviněný již není předsedou nebo členem vlády.

(3) Trestní odpovědnost předsedy a členů vlády za činy trestné též podle jiného než tohoto zákona před soudem (úřadem) příslušným podle obecných ustanovení není tímto zákonem dotčena.

§ 5. (1) Činy trestné podle § 2 promlčují se do tří let od té doby, co obviněný přestal být členem vlády, nejpozději však do pěti let od spáchaní trestného činu.

(2) Dnem podání návrhu na obžalobu (§ 6) se promlčení přerušuje.

(3) Neusnese-li se poslanecká sněmovna o návrhu na podání obžaloby do šesti měsíců ode dne jeho podání, nebo neskončí-li řízení o obžalobě před senátem do šesti měsíců od podání obžaloby (§ 15, odst. 2), řízení se zastaví. V tomto případě, jakož i tehdy, zamítla-li sněmovna po provedeném řízení návrh na obžalobu (§ 13), je stíhání pro týž čin podle tohoto zákona navzdý vyloučeno.

Část druhá.

ŘÍZENÍ VE SNĚMOVNĚ POSLANECKÉ.

§ 6. (1) Návrh na obžalobu presidenta republiky, předsedy nebo člena vlády podle §§ 1 a 2 obsahují písemné označení činu, pro který se navrhuje podati obžalobu, a oněch ustanovení zákona, která podle úsudku navrhovatelů jím byla porušena. Jde-li o předsedu nebo člena vlády, jest uvést, z čeho lze souditi, že porušení zákona se stalo úmyslně nebo z hrubé nedbalosti.

(2) Návrh na obžalobu presidenta

republiky musí být podepsán aspoň stodvaceti poslanci, návrh na obžalobu člena vlády aspoň stem poslanců.

§ 7. Předseda poslanecké sněmovny zpravi o návrhu na obžalobu ihned předsedu vlády. Návrh budíž dán na pořad jednání sněmovny nejdéle do 14 dnů ode dne podání. Nekonal-li sněmovna v této době schůzi, budíž dán na pořad jednání nejbližší schůze sněmovny.

§ 8. (1) Sněmovna rozhodne bez rozpravy prostým hlasováním, zda návrh na podání obžaloby má být vzat za základ sněmovního jednání. Nezamítne-li jej, přikáže se návrh zvláštnímu (žalobnímu) výboru, který se ihned zvolí.

(2) Žalobní výbor je devítičlenný. Za každého člena zvolí se náhradník. Výbor zvolí ze svých členů předsedu, dva místopředsedy a zpravodaje.

(3) Členové výboru a jejich náhradníci slíbí po prohlášení výsledku volby ve veřejné schůzi sněmovny do rukou předsedových na svou čest a svědomí, že budou se řídit naprosto nestranně a přesně zákonem, že uváží podle svého nejlepšího vědomí a svědomí vše, co bude svědčiti ve prospěch toho, proti komu návrh na obžalobu směřuje, i k jeho tíži, a že nedají na sebe působiti jiným vlivům.

§ 9. (1) Žalobní výbor zjistí, pokud je toho potřeba, skutkový stav do té míry, aby sněmovna měla potřebný podklad k rozhodnutí o návrhu na podání obžaloby. Řídí se při tom jednacím řádem poslanecké sněmovny a má stejná práva jako výbor, který z usnesení sněmovny vyšetřuje věci povahy veřejné. Jednání žalobního výboru je vždy důvěrné; náhradníci členů výboru smejí však být přítomni.

(2) Soudy (úřady) jsou povinny poskytnouti výboru na požádání právní pomoc. Soud (úřad), který koná proti osobě, proti které směřuje návrh na obžalobu podle tohoto zákona, též trestní řízení podle všeobecných předpisů, je povinen žalobnímu výboru na jeho žádost zaslati spisy trestního řízení.

§ 10. Žalobní výbor poskytne tomu, proti němuž návrh na podání obžaloby směřuje, příležitost, aby na-

hlídl do spisů a o návrhu a výsledcích setření ústně nebo písemně se vyjádří.

§ 11. (1) Žalobní výbor je povinen nejdéle do měsíce ode dne, kdy byl zvolen, podat sněmovně písemnou zprávu. Lhůta tato může být na odůvodněnou žádost výboru usnesením sněmovny prodloužena.

(2) Navrhuje-li výbor podat obžalobu, připojí zároveň písemný návrh na stíhání.

§ 12. (1) Předseda sněmovny zařídí, aby výtisk návrhu na stíhání byl dodán tomu, proti němuž směřuje.

(2) Tato osoba má právo do čtrnácti dnů od té doby, kdy jí byl dodán výtisk návrhu na stíhání, podat sněmovně písemně své námítky, které budtež vytištěny a rozdány členům sněmovny. Po uplynutí této lhůty budou jednání o zprávě žalobního výboru položeno co nejdříve na pořad jednání schůze sněmovny.

§ 13. (1) Usnesení podati obžalobu může se státi jen za přítomnosti dvou třetin poslanců většinou dvou třetin přítomných (§ 34 ústavní listiny).

(2) Hlasování koná se listky.

§ 14. Jakmile poslanecká sněmovna se usnesla podat obžalobu, nesmí obžalovaný až do skončení řízení o obžalobě vykonávali svůj úřad.

§ 15. (1) Žalobní výbor vypracuje, pokud je toho potřeba, podle usnesení sněmovny do osmi dnů obžalovací spis, který podepíše předseda sněmovny a předseda žalobního výboru.

(2) Předseda poslanecké sněmovny zašle obžalovací spis do dalších tří dnů předsedovi senátu a sdělí jej v opise předsedovi vlády.

Část třetí.

RÍZENÍ PŘED SENÁTEM.

§ 16. (1) Senát zvolí vždy po svém ustavení na celé svoje období soudní výbor. Jeho předsedou je předseda senátu. Dvanáct dalších členů zvolí se podle zásady poměrného zastoupení.

(2) Předsedu senátu zastupují místopředsedové senátu. Za každého dalšího člena zvolí se náhradník.

(3) Členové i náhradníci výboru slyší po prohlášení výsledku volby ve

veřejné schůzi senátu do rukou předsedových na svou čest a svědomí, že budou se řídití naprosto nestranně a přesně zákonem, že uváží podle svého nejlepšího vědomí a svědomí vše, co bude předneseno a prokázáno ve prospěch obžalovaného i k jeho tizi, a že nedají na sebe působiti jiným vlivům.

§ 17. Soudní výbor může jednati a usnášeti se za přítomnosti aspoň sedmi členů nebo náhradníků.

§ 18. (1) Obžalobu zastupuje v řízení před senátem předseda výboru žalobního za pomoci obou místopředsedů tohoto výboru, nepověřili výbor žalobní tímto zastupováním jiné své členy.

(2) Byla-li poslanecká sněmovna zatím rozpuštěna nebo uplynulo-li její volební období, setrvávají zástupcové obžaloby ve svých funkcích až do zvolení nových zástupců poslaneckou sněmovnou. Do té doby platí pro ně ustanovení §§ 23 až 27 ústavní listiny.

§ 19. (1) Obžalovaný má právo zvoliti si jednoho nebo dva obhájce.

(2) Členové senátu obhájci býti nemohou.

§ 20. (1) Dnem doručení obžalovacího spisu předsedovi senátu počíná řízení před senátem.

(2) Předseda soudního výboru senátu dá obžalovací spis do tří dnů dodatí obžalovanému a svolá v téže lhůtě soudní výbor ke schůzi.

§ 21. (1) Soudní výbor prozkoumá obžalobu, doplní podle potřeby setření a připraví hlavní přelíčení. Při svém jednání řídí se jednacím řádem senátu a má stejná práva jako výbor, který z usnesení senátu vysvětluje věci povahy veřejné. Jednání soudního výboru je vždy důvěrné; náhradníci členů výboru smějí však býti přítomni.

(2) Ustanovení § 9, odst. 2 platí obdobně i tu.

(3) Obžalovaný a jeho obhájce mají právo nahlížeti do spisů.

§ 22. Jakmile soudní výbor skončí svůj úkol (§ 21), svolá předseda senátu schůzi senátu, v níž se má konati hlavní přelíčení, a pozve k ní zástupce obžaloby, obžalovaného a jeho obhájce

§ 23. (1) Až do zahájení hlavního přelíčení může sněmovna poslanecká

za přítomnosti dvou třetin všech svých členů většinou dvou třetin se usnésti, že obžalobu odvolává, načež se další řízení zastavuje.

(2) Do té doby může též senát k odůvodněnému návrhu soudního výboru za souhlasu zástupců obžaloby (§ 18) nadpoloviční většinou všech svých členů se usnésti, že řízení se zastavuje.

§ 24. (1) Schůzi senátu, ve které se koná hlavní přelíčení, řídí předseda senátu nebo místopředseda jej zastupující.

(2) Předseda může vyhověti návrhu strany, jemuž druhá strana neodporuje. Ve všech jiných případech rozhoduje o návrzích stran a jiných sporných otázkách za hlavního přelíčení se naskytuvších soudní výbor. Členové soudního výboru mají právo dávatí otázky těm, kdož jsou vyslycháni. Předseda může nepřiměřené otázky odmítnouti.

(3) Senát sám rozhoduje toliko o vyloučení veřejnosti (§ 26), o vině (§ 28), o trestu a náhradě nákladů trestního řízení (§ 29).

§ 25. (1) O výslechu svědků, znalců a obžalovaného při hlavním přelíčení platí obdobně ustanovení soudního trestního řádu, platného v sídle Národního shromáždění. Veřejní úředníci nemohou však odepřítí svědectví z důvodu úředního tajemství. Členové Národního shromáždění mohou odepřítí svědectví též z důvodu § 26 ústavní listiny.

(2) Pokud tento zákon a jednacím řád senátu neustanovují jinak, lze při rozhodování otázek procesních, které se vyskytnou při hlavním přelíčení, užití obdobně a podle smyslu ustanovení soudního trestního řádu (odstavce 1) o hlavním přelíčení před sborovými soudy první stolice.

§ 26. (1) Hlavní přelíčení koná se veřejně a ústně.

(2) Senát může se však usnésti k odůvodněnému návrhu soudního výboru bez rozpravy, aby veřejnost byla vyloučena, pokud toho vyžadují zájmy státní, veřejný pořádek nebo veřejná mravnost.

§ 27. (1) K platnosti řízení i hlasování je třeba, aby při hlavním přelí-

čení bylo přítomno aspoň sedm členů soudního výboru, předsedu i to počítajíc.

(2) Nepřítomnost stran není na překážku konání hlavního přelíčení.

§ 28. (1) Po skončení průvodního řízení udělí předseda slovo stranám k závěrečným řečem a návrhům o otázce viny obžalovaného.

(2) Na to prohlásí předseda jednání za skončené a schůzi přeruší. Soudní výbor usnese se ihned o otázkách, které se mají dáti senátu o vině obžalovaného, o tom, v jakém pořadí se o nich má hlasovati, a které z nich jsou eventuální.

(3) Po přečtení otázek o vině ve znovuzahájené schůzi senátu mohou strany písemně navrhnouti, aby otázky byly změněny neb aby byly dány ještě další otázky. O takovém návrhu usnese se soudní výbor.

(4) Když bylo usneseno, které otázky mají býti senátu dány, učiní soudní výbor senátu návrh, jak by měly býti podle výsledku hlavního přelíčení zodpověděny.

(5) Hlasování senátu o otázkách koná se listky bez rozpravy.

(6) K uznání obžalovaného vinným je třeba třípětinové většiny všech členů senátu.

(7) Výsledek hlasování budíž prohlášen veřejně a, jsou-li strany přítomny, v jejich přítomnosti.

§ 29. (1) Neuzná-li senát, že obžalovaný je vinen, budíž vnesen rozsudek osvobodující.

(2) Uzná-li senát, že obžalovaný je vinen, udělí předseda slovo stranám k návrhům o trestu a o náhradě nákladů trestního řízení.

(3) Na to usnese se soudní výbor, jaký návrh činí sám senátu o trestu a o povinnosti obžalovaného nahraditi náklady trestního řízení.

(4) Hlasování senátu o tomto návrhu koná se listky bez rozpravy.

(5) K usnesení o trestu a povinnosti nahraditi náklady trestního řízení je třeba třípětinové většiny všech členů senátu.

(6) Byl-li návrh soudního výboru zamítnut, hlasuje se stejným způsobem o návrzích eventálních, které byly učiněny před tím nebo po tom soudním výborem, stranami nebo aspoň jedenácti členy senátu. Po-

za podmínek stanovených v § 1 porobeni tomuto zákonu, spočívalá jejich pracovní poměr na soukromoprávní smlouvě; výjimky určí vláda nařízením.

§ 3. Ustanovení tohoto zákona neplatí o zaměstnancích drah všeho druhu pro veřejnou dopravu, pokud se ho nedovolávají zákony o nich platné, dále o zaměstnancích podniků zemědělských a lesních, pokud nejsou obchodními pomocníky, a konečně o učních, na které se vztahují předpisy živnostenského řádu (zákona).

SMLOUVA O PRÁCI.

§ 4. (1) Druh, způsob a rozsah prací a plat za ně, jakož i podrobné pracovní podmínky mohou být ujednány smlouvou ať písemnou, ať ústní.

(2) Náleží-li smluvní strany ke sdružením zaměstnavatelů a zaměstnanců, která uzavřela smlouvu hromadnou, jsou podmínky určené touto hromadnou smlouvou, pokud není ujednáno něco jiného, obsahem smlouvy jednotlivé.

(3) Není-li o tom ani v jednotlivé, ani v hromadné smlouvě ustanovení, určují se druh, způsob a rozsah prací a plat za ně místním zvykem platným pro podnik, ve kterém zaměstnanec pracuje; není-li ani místních zvyklostí, jest konati práce přiměřeně poměrům a rozsahu podniku a za ně dání též takový plat.

POTVRZENÍ O SMLouvĚ.

§ 5. (1) Zaměstnavatel vydá zaměstnanci do čtrnácti dnů po nastoupení práce potvrzení o podstatných právech a povinnostech, plynoucích z ujednané smlouvy o práci; potvrzení musí obsahovati alespoň ustanovení o výši platu (§ 9), o výpovědní lhůtě a o zaměstnání.

(2) Nevyhoví-li zaměstnavatel v ustanovené lhůtě této povinnosti, může se zaměstnanec kdykoliv na něj obrátiti, aby mu potvrzení bylo vydáno.

(3) Potvrzení podepsané jen zaměstnavatelem je prosto kolkových poplatků. Tím se však nemění ustanovení zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 295 Sb. z. a n., o poplatku ze služebních smluv.

OSOBNÍ PŘEDSTAVENÍ.

§ 6. Zaměstnanci, který se osobně představil nebo přišel ujednat smlouvu o práci, přísluší náhrada hotových výdajů s tím nezbytně souvisejících, nechť byla s ním smlouva ujednána čili nic, jestliže byl zaměstnavatelem výslovně vyzván, aby se dostavil, a nebyla-li náhrada výslovně vyloučena.

NASTOUPENÍ PRÁCE.

§ 7. (1) Bylo-li výslovně jako podmínka smlouveno, že zaměstnanec nastoupí v den přesně stanovený anebo do dne takto stanoveného, může zaměstnavatel odstoupiti od smlouvy, nenastoupí-li zaměstnanec z jakéhokoliv důvodu v tento den anebo do tohoto dne. Pripadá-li na tento den neděle, svátek nebo památný den zákonem uznaný, nastoupí zaměstnanec následujícího dne všedního.

(2) Jinak může zaměstnavatel odstoupiti od smlouvy, nenastoupí-li zaměstnanec ve smluvený den, nejsa zdřzen nezaviněnou a neodvratnou překážkou, nebo zpozdí-li se pro takovou překážku nastoupení o více než o čtrnáct dnů. Zaměstnanec je však povinen oznámiti bez zbytečného odkladu takovou překážku zaměstnavateli, jinak smlouva zaniká.

(3) Zaměstnavatel může i před nastoupením zaměstnance do práce kdykoliv odstoupiti od smlouvy, doví-li se dodatečně a důvodu, který ho opravňuje rozvázati pracovní poměr bez výpovědi.

(4) Zaměstnanec může odstoupiti od smlouvy dříve, než nastoupil práci, doví-li se dodatečně o důvodu, který ho opravňuje rozvázati pracovní poměr bez výpovědi. Dále může odstoupiti, zpozdí-li se nastoupení práce zaměstnavatelským zaviněním anebo pro událost postihnoucí zaměstnavatele o více než o čtrnáct dnů.

(5) Kdo odstoupení od smlouvy, musí to oznámiti, udávaje důvod, druhé straně nejdéle do pěti dnů od doby, jejíž uplynutí opravňuje k odstoupení, nebo od nabytí vědomosti o události, která ho opravňuje odstoupiti, ale každým způsobem dříve, než zaměstnanec skutečně nastoupí, jinak nemůže již z tohoto důvodu odstoupiti.

§ 8. (1) Nastoupí-li zaměstnanec práci přes to, že se zpozdílo její nastoupení zaměstnavatelským zaviněním nebo pro událost postihnoucí zaměstnavatele, náleží mu plat (§ 9) ode dne, kterého měl podle smlouvy nastoupiti.

(2) Odstoupí-li však zaměstnavatel od smlouvy dříve, než zaměstnanec nastoupí práci, nemaje zákonného důvodu, nebo dá-li svým zaviněným chováním zaměstnanci důležité důvod, aby před nastoupením práce od smlouvy odstoupil, je povinen nahraditi zaměstnanci:

a) byl-li pracovní poměr smluven na zkoušku, plat za smlouvenou zkušební dobu, nejméně však za jeden měsíc;

b) byl-li pracovní poměr smluven na určitý čas nepřesahující tři měsíce, plat za celou smlouvenou dobu, přesahuje-li však smlouvená doba tři měsíce, plat za tři měsíce;

c) byl-li smluven pracovní poměr na neurčitý čas, plat, který náleží ode dne, kterého měl zaměstnanec podle smlouvy nastoupiti, až do doby, kdy by se byl skončil pracovní poměr, byv toho dne řádně vypověděn.

(3) Ustanovením odstavce 2 a 3 nejsou omezeny nároky na náhradu další škody snad povstale, musí si však zaměstnanec do této náhrady dáti započítati plat, kterého nabytí jiným zaměstnáním nebo nabytí úmyslně zameškal.

(4) Nenastoupil-li zaměstnanec nebo odstoupil-li od smlouvy nemaje zákonného důvodu, anebo dal-li svým zaviněným chováním důležitý důvod zaměstnavateli, že odstoupil od smlouvy, přísluší zaměstnavateli obecně tatáž práva a nároky jako v případě § 36.

(5) Jestliže obě strany zavinily, že byla smlouva zrušena, rozhodne soud, hledě k jakosti a stupni zavinění každé z nich, podle volného uvážení, zda přísluší náhrada a v jaké výši.

(6) Nároky na náhradu zanikají, jestliže nebyly výslovně uznaný nebo soudně vymáhány do šesti měsíců ode dne, kdy měla být služba nastoupena.

PLAT.

§ 9. (1) Platem podle tohoto zákona jest úhrn zaměstnavatelských poplatků, kterými mohou být pevně peněži-

té slušné, provise, podíl na zisku, zvláštní odměna (§ 16) nebo jiné peněžité nebo naturální požitky.

(2) Nároky na požitky zaměstnavatelské uvedené v odstavci 1 se promlčují, pokud podle jiných ustanovení nezániknou dříve, ve třech letech ode dne splatnosti.

PEVNĚ SLUŽNĚ.

§ 10. Pevně peněžité slušné třeba vyplaceti nejpozději na konci každého kalendářního měsíce. Úmluva, že má býti placeno po delších obdobích, jest neplatná.

PROVISE A JINÉ PODOBNÉ ODMĚNY.

§ 11. (1) Bylo-li ujednáno, že zaměstnanec obdrží provisi nebo jinou podobnou odměnu za obchody, které zprostředkuje nebo ujedná, přísluší mu, není-li vyjednáno něco jiného, provise nebo odměna obvyklá pro toto odvětví v místě závodu, pro který je činný.

(2) Za obchod ujednaný za zaměstnavatele zaměstnanec pověřeným jen zprostředkovateli obchody nepřislouší provise, ledaže zaměstnavatel obchod schválil buď výslovně nebo tím, že jej neodmítl ihned, jak mu byl zaměstnanecem řádně ohlášen, anebo ze ujednaní plní.

(3) Není-li jinak ujednáno, přísluší zaměstnanci provise také z obchodů, které byly za jeho pracovního poměru ujednané bez jeho přímé součinnosti mezi zákazníkem jemu přiděleným anebo jim získaným a zaměstnavatelem.

(4) Byl-li zaměstnanec ustanoven výslovně za jediného zaměstnavatele a zástupce pro určitý obvod (obvodový zástupce), přísluší mu, není-li jinak vyjednáno, provise také z obchodů, které byly v tomto obvodu za jeho pracovního poměru ujednané bez jeho přímé součinnosti.

(5) Nebyl-li obchod zaměstnanecem ujednaný nebo zprostředkovaný proveden, nebo nebylo-li druhou smluvní stranou plněno zcela nebo částečně pro zaměstnavatelské chování, pro které nebyly důležité důvody z osoby druhé smluvní strany, může zaměstnanec požadovati plnou provisi podle předchozích ustanovení.

§ 12. (1) Není-li jinak ujednáno,

nabude zaměstnanec práva na provisi při prodejkách, dodávkách a pracích, jakmile zakázka byla zaměstnavatelem správně vyřizena a druhou stranou bez oprávněných námitek přijata; při jiných obchodech, jakmile byly pravoplatně uzavřeny.

(2) Při výpočtu provise hledí se k levě poskytnutí zaměstnavatelem z ujednané ceny jen tehdy, je-li v tomto odvětví nebo podle všeobecných zaměstnavatelových podmínek obvyklá nebo zavadli-li zaměstnanec sám důvodů ke svélevě.

(3) Provise jsou splatná a zúčtují se, není-li jinak ujednáno, koncem každého kalendářního čtvrtletí. Při zúčtování v období delším než jeden měsíc je zaměstnanec poskytnouti na vydělanou provisi přiměřené měsíční zálohy. Skončil-li se pracovní poměr před dobou zúčtování, je provise, na kterou zaměstnanec nabyl podle odstavce 1 práva, splatna dnem, kdy se poměr skončil, další se pak zúčtují podle vzniku nároku koncem každého kalendářního čtvrtletí. Náleží-li provise ze smluv sjednaných s postupným plněním, je po skončení pracovního poměru splatna po každém plnění z této smlouvy vždy v kalendářních lůhách čtvrtletních.

(4) Zaměstnavatel je povinen vydati na žádost zaměstnance výpis z obchodních knih o všech obchodech jím ujednaných nebo zprostředkovaných, ale jen potud, pokud zaměstnanec výpisu potřebuje pro vyúčtování provise; tím nejsou dotčeny jiné zákonné předpisy, podle kterých se může zaměstnanec domáhati předložení obchodních knih.

§ 13. Znemožní-li zaměstnavatel proti smlouvě zaměstnanci, aby vyděl provise nebo denní platy (dřety) ve smluveném rozsahu nebo v rozsahu, v jakém se jich mohl nadíti podle ujednaných smluv, přísluší zaměstnanci za ně přiměřená náhrada.

§ 14. (1) Zaměstnanec, jemuž zaměstnavatel světil ujednávat nebo zprostředkovat obchody, nesmí bez zaměstnavatelova svolení od jiné osoby pro sebe nebo pro jiného si dáti slíbiti nebo přijmouti provisi nebo jakoukoli odměnu za to, že obchod ujedná nebo zprostředkuje nebo že jej neujedná nebo nezprostředkuje.

(2) Zaměstnavatel může se domáhati, aby mu zaměstnanec vydal pro-

II. Občanské právo.

visi nebo odměnu neprávem přijatou, nepožbýváje tím nároku na náhradu skutečné škody, která mu snad kromě toho povstala.

(3) Tento nárok zanikne, nevymáhá-li jej zaměstnavatel soudně do šesti měsíců po tom, kdy se dovědí o zaměstnancově jednání, nejpozději však ve třech letech po tom, kdy provise nebo odměna byla zaměstnanci dána.

PODÍL NA ZISKU.

§ 15. (1) Záleží-li zaměstnancův plat podle smlouvy zcela nebo částečně v podílu na zisku ze všech nebo z určitých obchodů nebo má-li býti jinak podle smlouvy rozhodným pro výši platu zisk z provozování podniku nebo závodu, zúčtuje se za uplynulý obchodní rok podle účetní uzávěrky, není-li jinak ujednáno. Zaměstnavatel je povinen podíl na zisku vyúčtovat zaměstnanci bez průtahů po schválení nebo vyhotovení účetní uzávěrky za obchodní rok, a není-li jinak ujednáno, vyplátiti mu podíl na zisku.

(2) Netrval-li pracovní poměr po celý rok, přísluší zaměstnanci při jeho skončení poměrná částka podle doby, po kterou pracovní poměr trval.

(3) Zaměstnanec má právo nahlédnouti do obchodních knih, pokud je toho třeba, aby mohl zkoumatí správnost vyúčtování.

REMUNERACE A PODOBNÉ ODMĚNY.

§ 16. Má-li zaměstnanec nárok na periodickou remuneraci nebo na jinou zvláštní odměnu, přísluší mu z ní, když byl pracovní poměr zrušen před dospělostí nároku, částka, která odpovídá poměru spracovního období, za než se odměna poskytuje, k době, po kterou v tomto období pracovní poměr trval.

JINÉ POŽITKY.

§ 17. (1) Vláštním nařízením může býti po slyšení příslušných zájmových organizací zaměstnavatelů a zaměstnanců zapověděno pro podniky určitého druhu nebo pro určitá místa

Soukromí zaměstnanci (zákon) §§ 13—23.

nebo pro určité obvody, aby byly zaměstnancům poskytovány na sražku platu obytné místnosti, strava nebo prostředky spotřeby.

(2) Poskytuje-li zaměstnavatel byt nebo stravu jako naturální požitky, je povinen to činit tak, aby vyhovovaly zdraví, mravnosti a náboženskému přesvědčení zaměstnance.

(3) Naturální požitky budtež poskytovány v obdobích v místě obvyklých a okolnostem přiměřených.

(4) Není-li jinak ujednáno, počítá se pro náhradu hodnota bytu a jiných naturálních požitků podle průměrných místních cen.

ZÁLOHY NA PLAT.

§ 18. Poskytne-li zaměstnavatel zaměstnanci zálohu na jeden běžný plat, zúčtuje se záloha při nejbližších výplatách podle příslušné úmluvy. Jde-li o zálohu větší, platí o splacení zálohy úmluva o tom sjednaná.

PŘEKÁŽKY V PRÁCI.

a) Nemoc, úraz a pod.

§ 19. (1) Nemůže-li zaměstnanec konati práce pro nemoc nebo pro úraz, kterých si nezpůsobil ani úmyslně ani hrubou nedbalostí, podří právo na plat až do šesti neděl.

(2) Tato lhůta se prodlužuje u zaměstnance, jehož pracovní poměr v též podniku, třebaž v různých zaměstnáních ve smyslu tohoto zákona, v den onemocnění trval už nepřetržitě deset let, o čtrnáct dnů, a za každých následujících pak pět let o jeden týden.

(3) Právo podle odstavce 1 přísluší ženám v případě porodu, byly-li v též podniku alespoň dva roky nepřetržitě zaměstnány ve smyslu tohoto zákona.

§ 20. (1) Zaměstnanec je povinen co možná bez zbytečného odkladu oznámiti nebo dáti oznámiti zaměstnavateli, nemůže-li konati práce pro nemoc nebo pro úraz, a žádá-li o zaměstnavatel, předložiti mu podle možnosti lékařské potvrzení příslušné nemocenské pojišťovny, po kterou asi dobu bude k práci nezpůsobilý. Zaměstnavatel může v přiměřených obdobích žádati opětně tento průkaz.

(2) Zaměstnavatel jest oprávněn vyžádati si od nemocného zaměstnance nebo od jeho zástupce předměty, které zaměstnanec světil.

§ 21. Pro překážku v práci, způsobenou nemocí, porodem nebo úrazem jím nezaviněným (§ 19), nesmí býti zaměstnanec předčasně propuštěn, ledaže překážka trvá o čtrnáct dnů déle, než přísluší zaměstnanci plat. Byla-li mu za této překážky dána výpověď, má zaměstnanec přes to nárok na plat po dobu určenou v § 19, třebaž pracovní poměr se skončil dříve.

b) Soukromé překážky.

§ 22. (1) Zaměstnanec podrží po čtrnáctidenním zaměstnání právo na plat, je-li mu bez jeho zavinění nemožno konati práce pro důležité soukromé překážky, týkající se jeho osoby, po čas podle povahy překážky poměrně krátký.

(2) Nemožili-li zaměstnanec konati práce přes tři dny, může mu zaměstnavatel odpočítati z platu částku odpovídající na dobu přes tři dny.

(3) Zaměstnanec je však povinen oznámiti zaměstnavateli předem nebo bez zbytečného odkladu nastalou překážku.

(4) Nekonal-li zaměstnanec z takových důvodů práci přes čtrnáct dnů v kalendářním roce, může mu zaměstnavatel započítati dobu přesahující čtrnáct dnů do nejbližší dovolené; nekonal-li práci z takovýchto důvodů v kalendářním roce přes třicet dnů, může zaměstnavatel pracovní poměr ihned zrušiti.

c) Veřejnoprávní překážky.

§ 23. (1) nemůže-li zaměstnanec konati práce po čas poměrně krátký, plně veřejnoprávní povinnosti, které podle zákonných předpisů nemůže odmítnouti (zejména jako svědek nebo porotce), podrží svůj plat.

(2) Zaměstnanec je však povinen oznámiti zaměstnavateli předem nebo bez zbytečného odkladu nastalou překážku a udati, je-li to možno, dobu, po kterou bude trvati.

(3) Pro takovou překážku v práci nemůže býti pracovní poměr zrušen bez výpovědi.

d) Branná povinnost.

§ 24. (1) Nemůže-li zaměstnanec konati práce pro plnění své branné povinnosti, kromě presenční služby a jiné činné služby trvajících přes šest měsíců, podříz své požítky po jeden měsíc, trval-li pracovní poměr podle tohoto zákona v témže podniku nepřetržitě alespoň rok.

(2) Jinak platí ustanovení zákona ze dne 31. března 1925, č. 61 Sb. z. a n., o zachování pracovních (služebních) poměrů po dobu cvičení ve zbraní (cvičení služebních).

e) Zánik práva na plat.

§ 25. Zaměstnanecovo právo na plat podle §§ 19 až 24 zaniká, skončí-li se pracovní poměr uplynutím doby, na kterou byl ujednán, anebo výpovědí danou před tím, než nastala překážka. Rovněž zaniká, byli-li zaměstnanec právem propuštěn z důvodu opravňujícího zaměstnavatele rozvázáti pracovní poměr bez výpovědi.

DOVOLENÁ

§ 26. (1) Trvá-li pracovní poměr podle tohoto zákona v témž podniku nepřetržitě alespoň šest měsíců, náleží zaměstnanci každého kalendářního roku dovolená po zotavenou, za které mu přísluší všechny peněžité požítky, a je-li ujednáno, i naturální, pokud jich může užívat. Za stravu a jiné zaopatření, jichž nemohl užíti, s výjimkou bytu, světla a otopu, náleží mu na požádání náhrada v penězích (§ 17, odst. 4).

(2) Dovolená činí, trvá-li pracovní poměr zaměstnance v témže podniku, třebaž v různých zaměstnáních ve smyslu tohoto zákona, ne více než pět let, dva týdny, trvá-li přes pět let, tři týdny, a trvá-li přes patnáct let, čtyři týdny.

(3) Do této dovolené nezapočítává se doba po kterou zaměstnanec nemohl konati práce pro nemoc, úraz, veřejnoprávní překážky a brannou povinnost a po kterou nepozbývá práva na plat, jakož i čtrnáctidenní doba podle § 22, odst. 4.

(4) Dovolená budíž pokud možno nepřetržitá. Není-li v podniku více zaměstnanců, na které se vztahuje

tento zákon, než tři, nebo vyžaduje-li to nerušené provozování, může býti dovolená poskytnuta po vzájemné dohodě ve dvou obdobích přibližně stejných. Dovolená budíž včas určena, při čemž sluší pokud možno přihlížeti k zaměstnancovým potřebám i k tomu, aby dovolená připadla na dobu vhodnou podle provozovacích poměrů podniku.

(5) Dá-li zaměstnanec sám před nastoupením dovolené výpověď, má právo na poměrnou část dovolené, odpovídající trvání pracovního poměru v kalendářním roce, za který se dovolená poskytuje.

(6) Dostane-li zaměstnanec před nastoupením dovolené výpověď, má právo na celou dovolenou, byl-li v kalendářním roce alespoň půl roku v pracovním poměru. Trval-li pracovní poměr v kalendářním roce méně než šest měsíců, přísluší zaměstnanci za každý měsíc poměrný díl dovolené, odpovídající jedné dvacatině.

(7) Zruší-li zaměstnanec před nastoupením dovolené pracovní poměr z důležitého důvodu, má právo na náhradu v penězích za dobu dovolené, která by mu příslušela, vzhledem k trvání pracovního poměru, podle odstavce předcházejícího. Zruší-li zaměstnavatel pracovní poměr z důležitého důvodu zaviněného zaměstnancem, nemá zaměstnanec právo na dovolenou ani na náhradu v penězích.

(8) Zruší-li zaměstnanec pracovní poměr po využití dovolené před uplynutím kalendářního roku, za který se dovolená poskytuje, nemaje k tomu důležitého důvodu, nebo je-li propuštěn z důležitého důvodu, může zaměstnavatel požadovati náhradu v penězích za poměrnou část dovolené, připadající na zbývající část roku. Zaměstnanec je povinen dáti si započítati tuto částku na poslední výplatu služného.

§ 27. (1) Nevyužil-li zaměstnanec dovolené v příslušném kalendářním roce nebo před skončením pracovního poměru, pozbývá na ni práva. Nevyužil-li však dovolené na žádost zaměstnavatele, přísluší mu náhradní dovolená téhož trvání v pozdější době téhož roku anebo náhrada v penězích.

(2) Byl-li skončen pracovní poměr dříve, než zaměstnanec využil ná-

hradní dovolené, náleží mu za ni náhrada v penězích.

(3) Náhrada v penězích se rovná peněžítým požítkům připadajícím na dobu dovolené.

OCHRANNÁ OPATŘENÍ.

§ 28. (1) Zaměstnavatel je povinen svým nákladem opatříti, zařídit i udržovati pracovní místnosti a nářadí potřebné pro výkon práce tak, aby zaměstnancův život a jeho zdraví byly chráněny, jak to vyžaduje a umožňuje způsob provozování.

(2) Zejména má zaměstnavatel o to pečovati, aby pracovní místnosti, pokud to dopouští způsob provozování podniku a zaměstnání, byly po pracovní dobu světlé, čisté a prosté prachu, aby byly přiměřeně vytápěny a aby bylo dosti sedadel pro zaměstnance v pracovních přestávkách.

(3) Zaměstnavatel je také povinen učiniti vhodná opatření, aby nezpěla mravnost zaměstnanců, zejména se zřetelem k jejich věku a pohlaví.

ZÁKAZ SOUTĚŽE A JINÉHO ZAMĚSTNÁNÍ.

§ 29. (1) Zaměstnanec nesmí bez svolení zaměstnavatele vykonávati jiné zaměstnání nebo býti jakkoliv činný pro jiný podnik nebo se na něm zúčastníti, ať na svůj nebo na cizí účet. Rovněž nesmí bez svolení zaměstnavatele zúčastníti se zároveň se zaměstnavatelem téže soutěže.

(2) Přestoupí-li zaměstnanec tento předpis, může se zaměstnavatel domáhati náhrady způsobené škody nebo místo ní aby na obchody ujednané zaměstnancem na vlastní účet bylo hleděno jako na obchody ujednané na účet zaměstnavatele a aby zaměstnanec při obchodech ujednaných na cizí účet vydal mu náhradu nebo mu postoupil nárok na ni.

(3) Zaměstnavatelovy nároky zaniknou po třech měsících ode dne, kdy se dověděl o ujednaném obchodě nebo o tom, že zaměstnanec provozuje jiné zaměstnání nebo samostatný podnik anebo se jiného podniku nebo soutěže účastní, každým způsobem však ve třech letech po ujednaní obchodu nebo po skončení soutěže.

SKONČENÍ PRACOVNÍHO POMĚRU.

a) Uplynutím doby.

§ 30. (1) Byl-li pracovní poměr ujednán na určitý čas, skončí se jeho uplynutím.

(2) Pracovní poměr umluvený na zkoušku může býti oběma stranami kdykoliv zrušen v prvním měsíci zkušební doby. Byla-li zkušební doba jednou ujednána, nesmí býti prodloužena.

(3) Pracovní poměr ujednáný na čas přechodné potřeby může býti v prvním měsíci zrušen oběma stranami kdykoliv, do konce třetího měsíce pak výpovědí alespoň čtrnáctidenní. Trval-li poměr již tři měsíce, hledí se na něj, jako by byl ujednán bez určení času.

(4) Pokračuje-li zaměstnanec po uplynutí ujednané doby v pracovním poměru se zaměstnavatelovým vědomím, nastává poměr ujednáný na neurčitý čas.

b) Výpovědí.

§ 31. (1) Byl-li pracovní poměr ujednán bez určení času nebo je-li po zákonu prodloužen na neurčitý čas, může býti zrušen výpovědí podle ustanovení dalších odstavců.

(2) Výpověď může býti dána:

a) na šest neděl ke konci kalendářního čtvrtletí, netrval-li pracovní poměr ve smyslu tohoto zákona u téhož zaměstnavatele nebo v témže podniku v den výpovědi déle než patnáct let;

b) na tři měsíce ke konci kalendářního čtvrtletí, trval-li takový pracovní poměr v den výpovědi již déle než patnáct let, ale ne déle než dvacet let;

c) na pět měsíců ke konci kalendářního měsíce, trval-li takový pracovní poměr v den výpovědi již déle než dvacet let.

(1) Umluvou mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem může býti ujednáno, že pracovní poměr, který v den výpovědi nebude trvati déle než pět let, možno výpověděti na šest neděl ke konci kalendářního měsíce. Stejně lze ujednat, že výpovědní lhůta tříměsíční podle odstavce 2, písm. b) bude končiti vždy koncem kalendářního měsíce.

(4) Výpovědní lhůta musí býti pro

obě strany stejná. Byly-li ujednány nestejně lhůty, platí pro obě strany výpovědní lhůta delší.

(5) Pracovní poměry, umluvené na čas života některé osoby nebo na čas delší než pět let, může zaměstnavatel vypovědět po uplynutí pěti let, zachovávaje šestiměsíční výpovědní lhůtu.

c) Předčasným zrušením.

§ 32. Pracovní poměr může být zrušen každou stranou z důležitých důvodů, a to, byl-li ujednán na určitý čas, před jeho uplynutím, jinak bez výpovědi.

aa) Zaměstnancem.

§ 33. Důležitým důvodem, pro který je zaměstnanec oprávněn předčasně vystoupit z pracovního poměru, je zejména:

1. stane-li se neschopným konati práce nebo nemůže-li je dále konati bez újmy pro své zdraví nebo mravnost;

2. zadržuje-li mu zaměstnavatel neprávem plat nebo jiné požitky mu příslušející anebo zkracuje-li ho v nich, zejména poskytuje-li mu nedostatečnou nebo nezdravou stravu nebo nezdravý byt, jsou-li takové požitky smluveny, nebo porušuje-li jiná podstatná ustanovení smlouvy;

3. zdráhá-li se zaměstnavatel vyhověti zákonným povinnostem na ochranu života, zdraví nebo mravnosti zaměstnance;

4. ubližuje-li zaměstnavatel jemu nebo příslušníkům jeho rodiny skutkem, porušil-li vůči nim mravnost, dopustil-li se hrubé urážky proti nim anebo odepře-li chránění zaměstnance proti takovému jednáním příslušníka své rodiny nebo jiného svého zaměstnance.

bb) Zaměstnavatelem.

§ 34. Důležitým důvodem, pro který je zaměstnavatel oprávněn předčasně propustit zaměstnance, je zejména:

1. je-li zaměstnanec ve službě nevěrný, dá-li si poskytnouti bez vědomí a svolení zaměstnavatele třetími osobami neoprávněné prospěchy,

zvláště přijme-li proti ustanovení § 14 provisi nebo jinakou odměnu, nebo dopustil-li se jednání, pro které se jeví být nehodným důvěry zaměstnavateli;

2. je-li zaměstnanec neschopný konati práce, ke kterým je povinen (§ 4);

3. jedná-li zaměstnanec proti zákazům uvedeným v § 29;

4. nekoná-li zaměstnanec bez řádné odůvodnění překážky práce po značnou podle okolností dobu, nebo zpěčuje-li se trvale konati práce nebo podrobí-li se zaměstnavateli rozkazům odůvodněným předmětem pracovního výkonu, nebo snažil-li se svěsti jiné zaměstnance k neposlušnosti vůči zaměstnavateli; stejné právo přísluší zaměstnavateli, nevyhoví-li zaměstnanec bez náležitého důvodu, ač byl zaměstnavatelem k tomu vyzván, do tří dnů oznamovacích povinností, uložené mu v § 20, odst. 1, nebo žádosti zaměstnavatele o lékařské potvrzení podle téhož ustanovení;

5. nemůže-li zaměstnanec konati práce pro nemoc nebo pro úraz po dobu delší, než jest stanoveno v § 21, nebo nekoná-li práce po důležité soukromé překážky v kalendářním roce přes třicet dnů (§ 22, odst. 4), nebo nemůže-li konati práci pro delší trest na svobodě nebo proto, že byl povolán k vykonávání vojenské služby, přesahující zákonnou dobu cvičení ve zbrani, nebo pro nepřítomnost z jiného důvodu po značnou podle okolností dobu;

6. dopustil-li se zaměstnanec násilností, porušení mravnosti nebo hrubých urážek na cti na zaměstnavatele, jeho zástupci, příslušníků jejich rodin nebo na jiných zaměstnancích.

§ 35. (1) Z důvodů uvedených v § 33, č. 4 a v § 34, č. 1, 3, 4, 6 lze zrušit pracovní poměr bez výpovědi jen do osmi dnů po tom, kdy se druhá strana dověděla o některém z těchto důvodů, jinak je po zákonu prominut.

(2) Zaměstnavatel se však může dovolati i prominutého důvodu, jestliže se zaměstnanec zpěčuje konati práce nebo se podrobí-li rozkazům podle § 34, č. 4, anebo jestliže se dopustí skutků uvedených v § 34, č. 6.

PRÁVNÍ NÁSLEDKY PŘEDČASNÉHO ZRUŠENÍ PRACOVNÍHO POMĚRU.

§ 36. (1) Vystoupí-li zaměstnanec předčasně z pracovního poměru nemaje důležitého důvodu, nebo zavini-li sám své předčasné propuštění, může se na něm zaměstnavatel domáhati náhrady škody, která mu tím vznikla. Dokud se zaměstnanec nevyrovná se zaměstnavatelem, může mu zaměstnavatel zadržeti platy již dopřelé nebo dospívající.

(2) Zaměstnanci náležejí přiměřený díl platu za výkony již provedené, za které plat dosud nedospěl, pokud tyto výkony nepozbyly předčasným zrušením poměru zcela nebo z větší části ceny pro zaměstnavatele.

§ 37. (1) Propustí-li zaměstnavatel nemaje důležitého důvodu předčasně zaměstnance nebo může-li mu být přičtena vina na tom, že zaměstnanec zrušil bez výpovědi pracovní poměr, může zaměstnanec, nepozbývaje nároku na náhradu další škody, se domáhati kromě dílu platu přiměřeného dosavadním, výkonům také platu a náhrady jiných požitků, které mu náležejí podle smlouvy za čas až do skončení pracovního poměru uplynutím smluvené doby nebo po řádné výpovědi. Přesahuje-li však tento čas jeden rok, je zaměstnavatel oprávněn si započítati, co zaměstnanec ušetřil tím, že práce nekonal, nebo čeho na byl jiným zaměstnáním nebo nabytí úmyslně zameškal.

(2) Plat a náhrada za jiné požitky za čas do jednoho roku dospívá zrušením pracovního poměru; za další čas však koncem měsíce.

§ 38. (1) Ustanovení §§ 36 a 37 platí také, byl-li pracovní poměr zrušen výpovědí nesprávně danou a nebyla-li výpověď ihned odvolána, jakmile druhá strana na to upozornila.

(2) Žádná ze stran není povinna obnoviti pracovní poměr zrušený předčasně bez důležitého důvodu nebo výpovědí danou nesprávně druhou stranou, a nepozbývá nároků podle §§ 36 a 37, odepře-li poměr obnoviti.

§ 39. Jsou-li obě strany vinny na předčasném zrušení pracovního poměru, rozhodne soud, hledě k jakosti a stupni zavinění každé z nich, podle volného uvážení, zda přísluší náhrada a v jaké výši.

§ 40. Náhrady za neodůvodněné předčasné zrušení pracovního poměru je se domáhati soudně do šesti měsíců ode dne, kdy byl poměr zrušen, za čas přesahující jeden rok (§ 37, odst. 2) ode dne dospělosti příslušné částky, jinak nárok zaniká.

VYKLIDENÍ SLUŽEBNÍHO BYTU.

§ 41. (1) Zemře-li zaměstnanec, je-li mu zaměstnavatel přenechal podle smlouvy o práci služební byt, třeba byt vykliditi do jednoho měsíce, má-li zaměstnanec vlastní domácnost, jinak do čtrnácti dnů po úmrtí.

(2) Zaměstnavatel se však může domáhati, aby část bytu, skládajícího se z několika místností, byla ihned vyklizena, pokud je toho třeba k ubytování nástupce a jeho zařízení.

(3) Vystoupí-li zaměstnanec z pracovního poměru nebo byl-li tento poměr předčasně zrušen se zaměstnavatelskými, je zaměstnanec povinen vykliditi služební byt, nemá-li vlastní domácnost, bez zbytečného odkladu; má-li však vlastní domácnost, je povinen vykliditi část bytu, skládajícího se z několika místností, potřebnou pro nástupce, bez zbytečného odkladu, ostatní pak do čtrnácti dnů.

(4) Osoby vážné nemocné a šesti- nedělký nesmějí býti nuceny vykliditi byt, dokud nemohou býti přemístěny bez újmy pro své zdraví.

VYÚČTOVÁNÍ.

* § 42. (1) Je-li zaměstnanec povinen vydati účet, musí to učiniti vystupuje ze služby bez zbytečného odkladu, a stejně musí odevzdati zaměstnavateli veškeré jmění a věci jemu svěřené a doklady, listiny a podobné, které jsou v jeho úschově.

(2) Zaměstnavatel má právo i za pracovního poměru kdykoliv pohledávat na zaměstnanci účet nebo věci jemu svěřené anebo je prohlédnouti nebo dáti prohlédnouti.

(3) Aby mohl vydati účet, má zaměstnanec právo nahlédnouti do knih a dokladů, pokud se týkají jeho činnosti.

VYHLÉDÁNÍ NOVÉHO ZAMĚSTNÁNÍ.

§ 43. (1) Po výpovědi a až do doby, kdy si vyhledá nové zaměstnání, třeba dáti zaměstnanci na jeho zá-

davatel periodického tiskopisu jsou zavázáni podle tohoto zákona ti, kdož byli vlastníky nebo vydavateli periodického tiskopisu v době tří měsíců před tím, než jeho vydávání bylo zastaveno, dále osoby nebo sdružení, na kterých byl tento tiskopis závislý nebo které jeho hospodářství kryly.

§ 6. Osoby zavázané podle tohoto zákona odpovídají rukou společnou a nerozdílnou.

§ 7. (1) Spory o nároky podle tohoto zákona náležejí mezi věci feriální.

(2) Prozatímní opatření pro nároky podle tohoto zákona lze naříditi bez osvědčení, že nárok je ohrožen.

§ 8. (1) Zastavení vydávání periodického tiskopisu rozumí se v tomto zákoně zastavení podle zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, č. 50 Sb. z. a n., a zákaz vydávání podle zákona ze dne 25. října 1933, č. 201 Sb. z. a n., o zastavování činnosti a o rozpouštění politických stran.

(2) Ustanovení §§ 2 a 4 platí obdobně o zaměstnancích, kteří byli

vypověděni vzhledem k tomu, že soud podle § 34, č. 1 zákona na ochranu republiky vyslovil, že vydávání periodického tiskopisu může být zastaveno.

§ 9. Ustanovení §§ 1, 2 a 4 (§ 8, odst. 2) platí obdobně o zaměstnancích, jejichž pracovní (služební) poměr se skončil v posledních čtyřech měsících před účinností tohoto zákona.

§ 10. Práva zaměstnanců podle tohoto zákona nemohou být smlouvou zkrácena ani zrušena.

§ 11. (1) Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení a platí pro pracovní (služební) poměry zaměstnanců (§ 1) při periodických tiskopisech, jejichž vydávání bylo zastaveno do 31. prosince 1935 nebo o kterých do tohoto dne došlo k soudnímu rozhodnutí podle § 34, č. 1 zákona na ochranu republiky.

(2) Tento zákon provedou ministři spravedlnosti a sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 16. prosince 1933.

Vládní nařízení (zákon), ze dne 29. července 1933, čís. 164, o úpravě pachtovného při zemědělských pachttech.

§ 1. Pachtýř zemědělských pozemků, který pachtovaný pozemek sám nebo se svou rodinou obdělává a nemá svých i pachtovaných pozemků více než 8 ha, může žádati, aby pachtovné, které bylo ujednáno před 1. říjnem 1932 některým ze způsobů v §§ 2 a 3 uvedených, bylo pro pachtovní rok 1932/1933 a zbývajících smlouvená pachtovní léta, nejdéle však pro tři pachtovní léta, počítajíc v to pachtovní rok 1932/1933, upraveno na nejvyšší pachtovné, vypočtené podle dalších ustanovení tohoto nařízení.

§ 2. (1) Byla-li pro výpočet pachtovného vzata za základ buď zcela nebo z části cena určitého množství pšenice nebo žita, nebo pšenice a žita, vezme se za základ výpočtu nejvyššího pachtovného cena pšenice a ječmene, pokud se týče cena žita a ovsy, při čemž každý z obou takto sdružených druhů obilnin se počítá polovičním množstvím; ujednaný způsob výpočtu této ceny zůstává nezměněn.

(2) Bylo-li pachtovné smlouveno buď

zcela nebo z části v určitém množství pšenice nebo žita, nebo pšenice a žita, bude nejvyšší pachtovné plněno ve stejném množství pšenice a ječmene, pokud se týče žita a ovsy, a to v polovičním množství každého z takto sdružených druhů obilnin.

§ 3. (1) Bylo-li pachtovné ujednáno v penězích, vypočte se podle průměrné ceny, kterou byla znamenána na plodinové burse v měsících červenci, srpnu, září, říjnu a listopadu roku, kdy pachtovné bylo ujednáno, pšenice nebo žito domácího původu, množství pšenice, případně žita, kterému odpovídá peněžní částka dosavadního pachtovného; při pachtovném ujednaném před rokem 1923 rozhoduje cena z roku 1923. Z takto zjištěného množství pšenice nebo žita vezme se za základ výpočtu nejvyššího pachtovného cena pšenice a ječmene, pokud se týče cena žita a ovsy, a to v polovičním množství každého takto sdružených druhů obilnin. Cena tato vypočte se podle záznamů hlav-

ních bursovních dnů plodinové bursey za měsíc červenec, srpen, září, říjen a listopad toho kterého sklizňového roku jakožto aritmetický průměr z nejvyšších a nejnižších cen příslušného druhu zdravého zboží domácího původu včetně daně z obratu.

(2) Plodinovou bursou podle ustanovení odstavce 1 rozumí se v zemi České plodinová bursa v Praze, v zemi Moravskoslezské plodinová bursa v Brně a v zemích Slovenské a Podkarpatské plodinová bursa v Bratislavě.

(3) Za základ výpočtu vezme se pšenice, jestliže průměrný čistý katastrální výtěžek obecní z 1 ha zemědělské půdy, zjištěný pro účely paušalování daně z obratu u drobných zemědělců za rok 1932 přesahuje 20 Kč (= 11.51 Kč z 1 kat. lit.); je-li nižší, vezme se za základ výpočtu žito.

(4) Průměrné ceny obilnin vyšetřeny a ve Sbírce zákonů a nařízení včas vyhlásí ministerstvo zemědělství; vyjdou-li při vyšetření těchto cen za 100 kg desetina místa, zaokrouhlí se zlomky dosahující 0.50 Kč a více na nejbližší vyšší Kč, kdežto ke zlomkům nedosahujícím 0.50 Kč se nepřihlíží.

§ 4. Bylo-li ujednáno pachtovné plnití dvěma nebo všemi třemi způsoby, jak jsou uvedeny v §§ 2 a 3, jest při úpravě pachtovného postupovati u každého druhu plnění samostatně.

§ 5. (1) Nárok na úpravu pachtovného jest pachtýř uplatnití nejdéle do 30 dnů ode dne účinnosti tohoto nařízení doporučeným nebo na potvrzení dodaným dopisem propachtovatelů nebo jeho hospodářské správě; zmeškání této lhůty má za následek ztrátu nároku.

Poznámka: Nařízení vstoupilo v platnost dnem 24. srpna 1933 (viz § 14). Běžela proto lhůta k uplatnění nároku do 23. září 1933, byla však vládním nařízením (zákonem) ze dne 20. září 1933 čís. 184 prodloužena do 20. října 1933.

(2) Domnívá-li se propachtovatel, že pachtýř nárok na úpravu pachtovného nepřislúží, může oznámíti okresnímu soudu, v jehož obvodu leží pozemek, nejdéle do 15 dnů po obdržení pachtýřova oznámení své námitky.

§ 6. O úpravu pachtovného podle

předchozích ustanovení může žádati i ten, kdo má více než 8 ha vlastní a pachtované půdy a sám nebo se svojí rodinou na pachtovaném pozemku hospodářá a jemuž jest zemědělská výroba hlavním zdrojem důchodu, pokud výměra pozemků, které má v pachtu, činí aspoň čtvrtinu výměry zemědělských pozemků, na nichž hospodářá.

§ 7. (1) Také pachtýř hospodářských celků, jako jsou dvory, statky nebo usedlosti, může, nepresahuje-li výměra zemědělské půdy 250 ha, žádati, aby pachtovné, které bylo ujednáno před 1. říjnem 1932, bylo upraveno pro pachtovní rok 1932/1933 a zbývajících smlouvená pachtovní léta, nejdéle však pro 3 pachtovní léta, počítajíc v to i pachtovní rok 1932/1933. Za tím účelem jest pachtýř povinen pod ztrátou nároku oznámíti propachtovatelé nebo jeho hospodářské správě doporučeným nebo na potvrzení dodaným dopisem do 15 dnů ode dne účinnosti nařízení, že žádá za úpravu pachtovného. Nedojde-li k dohodě v dalších 30 dnech, může pachtýř v dalších 15 dnech žádati u okresního soudu, v jehož obvodu leží hospodářský celek, aby pachtovné bylo upraveno.

(2) Soud zjistí podle pachtovní smlouvy, jaká část pachtovného připadá na půdu zemědělskou a na budovy obytné a hospodářské a zařízení, kterých je třeba k provozování zemědělství a k vylučnému zpracování jeho výrobků, a jaká část připadá na jinaké nemovitosti (na př. závody průmyslové, obytné budovy, které neslouží zemědělské výrobě), na inventář pachtýřů k používání postoupený a na jiná práva, spojená s drůbou propachtovaných nemovitostí a pod. Prvou část pachtovného upraví pak soud přiměřeně podle ustanovení §§ 2, 3 a 4.

§ 8. (1) Při počítání výměry zemědělské půdy pokládá se za nerozvedení manželé za osobu jedinou.

(2) Na přebývky nejvýše půl ha se nehledí.

§ 9. (1) Je-li dosavadní pachtovné nižší nežli pachtovné vypočtené podle tohoto nařízení, zůstává nezměněno.

(2) Bylo-li smlouveno platiti pachtovné předem, platí se zálohou podle pachtovného z předcházejícího roku

a případně rozdíly vyrovnají si strany, až bude upraveno pachtovné podle tohoto nařízení.

§ 10. Všechna jiná ustanovení pachtovní smlouvy, zejména i zvláštní ujednání o placení daní a přírůžek, zůstávají nedotčena.

§ 11. Ustanovení tohoto nařízení platí obdobně o podpachtu.

§ 12. O námitkách podaných podle § 5, odst. 2, nebo podle § 6, jakož i o návrzích na úpravu pachtovného podle § 7 rozhoduje soud v řízení neposporném.

Zákon ze dne 26. března 1935, čís. 81, o jízdě motorovými vozidly.

ČÁST PRVÁ.

USTANOVENÍ ÚVODNÍ.

§ 1. Motorovými vozidly podle tohoto zákona jsou vozidla, uváděná do pohybu motorickou silou, která se pohybují po zemi, avšak nikoliv na kolejnicích. Jsou to zejména:

1. jízdní kola s pomocným motorem,
2. motorová kola (motocykly), motorová kola s přivěsnými vozíky a motorové tříkolky,
3. automobily osobní (také s vlečnými vozy),
4. autobusy (také s vlečnými vozy),
5. automobily nákladní (také s vlečnými vozy),
6. automobily se zvláštním určením (zvláštní motorová vozidla hasičská, zametací pojiždné stroje atd.),
7. traktory,
8. motorové války,
9. silniční rálce a pojiždní drtiče šetrku,
10. motorové pluhy,
11. letadla pohyblivá se vlastní silou po silnicích a cestách,
12. motorové vozky pro invalidy.

§ 2. Na speciální motorová vozidla vojenská, označená jako taková zvláštní značkou, kterou stanoví ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem vnitra a veřejných prací, a na vozidla trolleyová se ustanovení tohoto zákona s výjimkou § 88 nevztahují. Jsou-li však taková vozidla řízena osobami ve službě konané podle branného zákona nebo

§ 13. Doručují-li se oznámení podle §§ 5, 6 a 7 doporučeným dopisem, nepočítají se dny poštovní dopravy do lhůty.

§ 14. Nařízení toto nabude účinnosti čtrnáctým dnem po vyhlášení. Provedou je ministři zemědělství a spravedlnosti v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Nařízení bylo vyhlášeno 10. srpna 1935. Vstoupilo tedy v platnost dnem 24. srpna 1935. Vydáno bylo na základě zmocňovacího zákona (viz str. 1377).

podle zákona o válečných úkonech, nevztahuje se na ně ani ustanovení § 88.

§ 3. (1) Motorová vozidla buďtež tak zařízení, aby bylo lze bezpečně a spolehlivě je ovládati, řídit i otáčeti, aby bylo vyloučeno pokud možno každé nebezpečí ohně nebo výbuchu, aby provozem jejich nebyla ohrožena bezpečnost života, zdraví a majetku, aby byly zamezeny přílišný lomoz a nadměrné obtěžování kouřem, unikající parou nebo plynem, aby bylo co nejvíce omezeno vypadávání žhavicích částí paliva nebo zbytků, dále aby nebyla poškozována neobvyklou měrou jízdní dráha veřejných silnic a cest, aby vozidla ta nezne- možňovala svými rozměry a provozem obecné užívání veřejných silnic a cest a neohrožovala dopravu a pořádek na nich. Platí-li pro ústrojí, z něhož vychází hybná síla, zvláštní předpisy, musí tato ústrojí vyhovovat také těmto zvláštním předpisům.

(2) Vládním nařízením může být stanoveno, že jednotlivé části motorového vozidla mají vyhovovat určitým technickým normám, vyžaduje-li toho veřejný zájem.

§ 4. Řidití motorové vozidlo smí jen osoba, jež podává dostatečnou záruku pro veřejnou bezpečnost.

§ 5. (1) Ustanovení části druhé tohoto zákona s výjimkou § 88 nevztahují se na motorová vozidla zmíněná v § 1, č. 9, 10, 11, 12, jízdní kola s pomocným motorem do obsahu válců 0·1 l, a dále na traktory používané v zemědělství, prokáže-li se

úřední zkouškou typu, nebo jednotlivého traktoru, že jsou zařízeny tak, že při zatížení vlastní vahou, nutném k jízdě a k řízení, nemohou na dobré a rovné silnici překročit rychlost 12 km za hodinu. Ustanovení §§ 45 až 55 vztahují se však i na motorová vozidla zmíněná v § 1, č. 11.

(2) Úprava poměrů, jichž se týká část druhá, může se, pokud jde o vozidla vyňatá v odstavci prvním, státí vládním nařízením.

(3) Vládním nařízením mohou být jiné kategorie motorových vozidel vyňaty zcela neb částečně z platností dalších ustanovení tohoto zákona, s výjimkou § 88.

ČÁST DRUHÁ.

Oddíl I.

ČESKOSLOVENSKÁ MOTOROVÁ VOZIDLA.

§ 6. (1) K jízdě v republice Československé jsou připuštěna, pokud není dále něco jiného stanoveno, pouze ona motorová vozidla, která jsou zapsána do rejstříku československých motorových vozidel (6 16) nebo obdržela rejstříkovou značku podle § 9, odst. 3 a 4 (československá motorová vozidla).

(2) Do rejstříku československých motorových vozidel zapisují se jenom ta motorová vozidla:

- a) která byla uznána zemským úřadem způsobilými k jízdě, nebo
- b) která se shodují s typem, jenž byl uznán zemským úřadem způsobilým k jízdě.

(3) Zemský úřad rozhoduje o způsobilosti vozidla nebo typu k jízdě na základě výsledku zkoušky vozidla nebo typu, provedené zkušební komisí, zřízenou k tomuto účelu u tohoto úřadu, a vydá o tom osvědčení.

(4) O vyzkoušení jednotlivého motorového vozidla, o němž není prokázáno, že se shoduje se schváleným typem, může žádati držitel vozidla.

(5) O připuštění typu motorového vozidla ke zkoušce mohou žádati, jde-li o motorová vozidla v tuземsku vyrobená, výrobce a, jde-li o motorová vozidla cizího původu, obchod-

níci těmito vozidly, kteří jsou přímými zástupci zahraničního výrobce a kteří jsou autorisováni, aby potvrzovali shodnost vozidla se schváleným typem. Autorisaci takovou udílí zemský úřad, a to jen osobám spolehlivým a důvěryhodným.

(6) Shodnost motorového vozidla se schváleným typem prokázati jest opisem příslušného úředního výměru o způsobilosti typu, soudem nebo veřejným notářem ověřený, a potvrzením, vydaným od osoby podle odstavce 5 oprávněné, že vozidlo se úplně shoduje s typem, který byl již úředně vyzkoušen a uznán způsobilým. Na tomto potvrzení okresní úřad, v jehož obvodu má bydliště (sídlo) osoba vydávající potvrzení, ověří připojením visa, že ten, kdo potvrzení vydal, jest k tomu oprávněn.

(7) Při každé změně konstrukce podstatných částí mechanismu nebo změně velikosti rámu musí být motorové vozidlo před opětováním k jízdě znovu zkoušeno a uznáno způsobilým.

(8) Držiteli motorových vozidel platí za provedení zkoušek zmíněných v odstavcích 3 a 7 zkušební taxy. Výši těchto tax až do nejvyšší částky 100 Kč, jakož i podrobnosti o jejich požadování a použití stanoví vládní nařízení.

(9) Podrobnější předpisy ku provedení předchozích odstavců budou vydány vládním nařízením. Vládním nařízením může být též v soulase se sjednanými mezinárodními smlouvami stanoveno, pokud mají v tuземsku platnost zkoušky motorových vozidel, provedené v cizině.

§ 7. (1) Způsobilým k jízdě může být uznáno jen takové motorové vozidlo, jež vyhovuje požadavkům uvedeným v § 3 a dalšími podmínkám, jež mohou být stanoveny vládním nařízením.

(2) Pro motorová vozidla, určená pro veřejnou dopravu osob, mohou být vládním nařízením stanoveny další zvláštní podmínky, lichž vyžaduje veřejný zájem o bezpečnost života a zdraví dopravovaných osob. Týmž způsobem budou tato vozidla podrobena periodickým zkouškám, zda vyhovují předepsaným podmínkám a jsou řádně udržována, jakož i vydány předpisy o těchto zkouškách. Za provedení zkoušek platí se zkušební

taxy; výši těchto tax až do nejvyšší částky 30 Kč, jakož i podrobnosti o jejich požadování a použití, stanoví vládní nařízení.

§ 8. (1) Dřítelé motorových vozidel, jichž se používá k jízdě, jsou povinni udržovat je v takovém stavu, aby stále vyhovovala ustanovením § 7, po případě předpisům podle nich vydaným.

(2) Dřítelé motorových vozidel, jež se stala trvale nezpůsobilými k jízdě, a dřítelé motorových vozidel, kteří jich z jakéhokoliv jiného důvodu nehodlají již vůbec používat k jízdě, jsou povinni neprodleně oznámit to okresnímu úřadu, v jehož rejstříku jest vozidlo zapsáno, za účelem výmazu vozidla z rejstříku.

(3) Je-li odůvodněna domněnka, že stav motorového vozidla ohrožuje bezpečnost života nebo zdraví, může okresní úřad kdykoliv dát zjistiti stav vozidla odbornou prohlídkou.

(4) Motorová vozidla, o nichž se zjistí, že nevyhovují podmínkám stanoveným pro přípustění jich k jízdě, vyloučí z jízdy okresní úřad, v jehož obvodě právě jsou. V každém takovém případě budí učiněno oznámení úřadu, v jehož rejstříku jest vozidlo zapsáno, za tím účelem, aby mohl učiniti další potřebná opatření, po případě provéstí výmaz vozidla z rejstříku.

§ 9. (1) Každé motorové vozidlo budí při jízdě opatřeno předepsanou značkou rejstříkovou.

(2) Rejstříkovou značku přidělí při zápisu vozidla do rejstříku motorových vozidel úřad zápis tento provádějící (§ 16).

(3) Domácím výrobcům motorových vozidel nebo karoserií, jakož i správkárnám motorových vozidel a obchodníkům motorovými vozidly může okresní úřad přidělití jistý počet značek rejstříkových, které nebudou vázány na určitá vozidla. Těchto značek smí býti používáno jenom pro účely výrobní, prodejní nebo zkušební.

(4) Motorovými vozidly, jež nejsou zapsána v rejstříku motorových vozidel, může okresní úřad, v jehož obvodě mají své stanoviště, přidělití zvláštní rejstříkovou značku za tím účelem, aby vozidla mohla býti mimořádně použito k jízdě, nutné ve veřejném zájmu.

(5) Značky uvedené v předchozích

odstavcích budíž umístěny na vozidle vpředu i vzadu tak, aby je bylo dobře viděti. Má-li vozidlo vlečný vůz, nebo více vlečných vozů, musí býti značky tyto umístěny též na zádi posledního vlečného vozu; za vlečné vozy nepovažují se vozy potahové, připojené k motorovému vozidlu, vlečné vozy hasičských vozidel, vlečné vozy používané k silničním pracím a vlečné nářadí. Značky tyto budíž udržovány stále v dobrém stavu, čisté a dobře čitelné.

(6) Podrobnější předpisy o značkách, jich provedení, umístění a přidělování budou vydány vládním nařízením.

(7) Je-li vozidlo při jízdě v Československé republice opatřeno rozeznávací značkou státní příslušnosti, musí tato značka vyhovovali předpisům vydaným podle § 20.

§ 10. (1) Na každém motorovém vozidle budíž na místě dobře přístupným písmenami a číslicemi dobře čitelnými předepsaným způsobem vyznačeny:

a) typ vozu (po přidadé také série), výrobní číslo strojevého spodku (chassis) a rok výroby vozu,

b) jméno (firma) a sídlo výrobce strojevého spodku (chassis),

c) počet, vrtání a zdvih válců motoru, u paměti strojů pak též údaje o kotli, totiž maximální tlak, výhledná plocha a vodní obsah, a u elektromotorů napětí na svorkách, druh proudu a výkon,

d) výrobní číslo motoru,

e) vlastní váha vozidla,

f) u vozidel nákladních též nejvyšší přípustná váha nákladu,

g) u autobusů nejvyšší přípustný počet cestujících a nejvyšší přípustná váha zboží a zavazadel při plném obsazení cestujícími.

(2) Má-li motorové vozidlo vlečný vůz (§ 9, odst. 5), musí býti na tomto voze vyznačeny údaje, uvedené v předchozím odstavci pod písm. e), f) a g), vztahující se na vlečný vůz.

(3) Podrobnější předpisy o způsobu a umístění těchto údajů na vozidle budou vydány vládním nařízením.

§ 11. (1) Každé motorové vozidlo musí býti při jízdě opatřeno též:

a) zařízením umožňujícím, aby moho býti, je-li třeba (§ 39, odst. 3), opatřeno předepsanými světly, jakož i zařízením umožňujícím osvětlovati

účinně cestu dopředu na dostatečnou vzdálenost, aby byla zaručena co největší bezpečnost provozu, aby však tento byl co nejméně rušen; je-li osvětlovací zařízení s to osniti jiné osoby používající jízdní dráhy, budíž uzpůsobeno tak, aby oslnění mohlo býti odstraněno, kdykoliv je toho třeba (§ 39, odst. 5), při tom však aby bylo ponecháno takové světlo, aby silnice nebo cesta byla účinně osvětlena na vzdálenost aspoň 25 m;

b) předepsaným zvukovým výstražným přístrojem dostatečně silný;

c) předepsaným zařízením, které zamezuje co možno největší měrou uvedení motorového vozidla v pohyb osobou nepovolanou;

d) blatníky, zamezujícími co největší měrou sřikání bláta;

e) zdravotnickým materiálem nutným pro první laickou pomoc.

(2) Všecka nákladní motorová vozidla, jakož i autobusy a všechna uzavřená motorová vozidla osobní musí býti opatřena ještě zařízením, umožňujícím řidiči bez ohlížení se viděti nazad.

(3) Vozidla, která mají výfuk, musí býti opatřena zařízením, jež tlumí hluk výfukem způsobený na míru co nejménší (tlumičem výfuku). Zařízení umožňující volný výfuk není přípustné.

(4) Podrobnější předpisy o zařízeních v předchozích odstavcích zmíněných budou vydány vládním nařízením.

(5) Vládním nařízením mohou býti předepsána další zařízení na vozidle, jimiž se zvyšuje bezpečnost dopravy a chrání bezpečnost a zdraví osob na vozidle, včetně řidičů.

Oddíl II.

ČESKOSLOVENŠTÍ ŘIDIČI MOTOROVÝCH VOZIDEL.

§ 12. (1) Československé motorové vozidlo smí řídití jen osoba, která má k tomu povolení pro dotčenou kategorii motorového vozidla (československý řidič motorových vozidel), pokud není dále něco jiného ustanoveno. Ustanovení toto nevztahuje se na nezbytně nutné učební a zkušební jízdy, podnikané za účelem dosažení řidičského oprávnění, kon-

ají-li sa za účasti a dozoru osoby oprávněné vyučovati jízde motorovými vozidly (§ 72); v takovém případě pokládá se tato osoba za odpovědného řidiče motorového vozidla, jehož se při tom používá.

(2) Povolení v předchozím odstavci zmíněné uděluje okresní úřad, v jehož obvodu má žadatel své bydliště. Může je obdržeti jen ten, kdo jest československým státním příslušníkem nebo podal průkaz o formální vzájemnosti státu, jehož jest příslušníkem, kdo překročil 18. rok věku, byl uznan tělesně i duševně způsobilým, jest pro tuto činnost spolehlivý a prokázal způsobilost k řízení motorového vozidla příslušné kategorie.

(3) Tělesnou a duševní způsobilost zjistiti jest úředním lékařem. Odbornou způsobilost jest zpravidla zjistiti zkouškou před zkušebním komisařem ustanoveným zemským úřadem. Zkouška tato má se vztahovati na znalost zákonných a jiných předpisů důležitých pro řídicí motorového vozidla, na znalost strojního zařízení motorového vozidla příslušné kategorie nezbytnou k tomu, aby vozidlo mohlo býti bezpečně ovládáno, na praktickou znalost řízení vozidla a na poskytování první laické pomoci.

(4) Povolení řídití motorová vozidla, jichž se užívá k veřejné dopravě osob, může býti po účinnosti tohoto zákona (§ 94, odst. 3) uděleno jen tomu, kdo překročil 24. rok věku, prokázal třiletou praxi řidičskou a vyhovoje přísnějším požadavkům tělesné a duševní způsobilosti, jež budou pro dosažení tohoto průkazu stanoveny vládním nařízením.

(5) Za konání zkoušek platí se zkušební taxy. Výši těchto tax až do nejvyšší částky 30 Kč, jakož i podrobnosti o jejich požadování a použití, stanoví vládní nařízení.

(6) Podrobnější předpisy ku provedení předchozích odstavců budou vydány vládním nařízením.

§ 13. (1) Vládním nařízením může býti ustanoveno, pokud průkazy odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla, uvedené v § 12, odst. 3 a 4, mohou býti nahrazeny jinými průkazy, zejména vysvědčeními o způsobilosti k řízení motorových vozidel, vydanými, vojenskou správou, nebo vysvědčeními některých učilišť nebo konečně průkazy vydanými v cizině.

(2) Osoba, opatřená mezinárodním

povolení k řízení, vydaným podle mezinárodní úmluvy o jízdě motorovými vozidly, sjednané v Paříži dne 24. dubna 1926 (Pařížská úmluva), některým z cizích států, jenž jest smluvní stranou této úmluvy, jest oprávněna za podmínek uvedených v § 35 tohoto zákona řídit při mezinárodních jízdách československá motorová vozidla dotčené kategorie, aniž jest nucena vyžádati si povolení zmíněné v § 12, odst. 1 až 4. Oprávnění toto může jí však býti odňato za podmínek uvedených v § 35, odst. 4.

§ 14. Oprávnění řídit motorové vozidlo zaniká:

- a) zemře-li oprávněná osoba;
- b) vzdala-li se svého oprávnění;
- c) bylo-li jí oprávnění navždy odňato (§ 15).

§ 15. (1) Objeví-li se, že majitel oprávnění řídit motorové vozidlo nevyhovuje podmínkám, předepsaným pro dosažení tohoto oprávnění (§ 12, odst. 2, 3 a 4), buď mu oprávnění to odňato okresním úřadem, v jehož rejstříku jest zapsán (§ 17.) Toto opatření buď učiněno zejména tehdy, byl-li řidič potrestán pro soudně trestný čin proti bezpečnosti života, těla, nebo zdraví, nebo opětne pro trestné činy proti ustanovením tohoto zákona nebo předpisům podle něho vydaným nebo pro opětovný hrubý přestupek předpisů řádu silniční policie, je-li z okolností patrné, že nemá potřebné spolehlivosti. Nedostatek spolehlivosti jest dále spatřovatí zejména též v tom, řídil-li někdo motorové vozidlo ve stavu opilsti (§ 38, odst. 1).

(2) Osoby, mající oprávnění řídit motorová vozidla používaná k veřejné dopravě osob, jsou povinny podrobovati se periodickým lékařským prohlídkám, aby mohlo býti zjištěno, vyhovují-li dosud požadavkům tělesné a duševní způsobilosti, předepsaným pro dosažení tohoto oprávnění. Podrobnější předpisy o těchto prohlídkách budou stanoveny vládním nařízením.

(3) Je-li odůvodněna domněnka, že osoba mající řidičské oprávnění (§ 12, odst. 1 a 4) nevyhovuje požadavkům tělesné a duševní způsobilosti, předepsaným pro dosažení tohoto oprávnění, může okresní úřad kdykoliv dáti zjištění tuto způsobilost novou lékařskou prohlídkou.

(4) Odmítně-li osoba mající řidič-

II. Občanské právo.

ské oprávnění, bezdůvodně dobrovolně se prohlídce zmíněné v odstavci 2 nebo 3, buď jí oprávnění to odňato.

Oddíl III.

REJSTRÍK ČESKOSLOVENSKÝCH MOTOROVÝCH VOZIDEL A REJSTRÍK ČESKOSLOVENSKÝCH ŘIDIČŮ MOTOROVÝCH VOZIDEL.

§ 16. (1) Do rejstříku československých motorových vozidel (§ 6, odstavec 1) se zapisují všechna motorová vozidla, jež mají své stálé stanoviště v obvodu okresního úřadu a jichž se užívá k jízdě, vyjímajíc vozidla, u nichž zápis do rejstříku není předpokladem přípustnosti jich k jízdě (§ 9, odst. 3 a 4, §§ 25 a 29). Tento rejstřík vedou okresní úřady.

(2) Rejstřík obsahuje tyto údaje:

- a) jméno, příjmení (rodné jméno), zaměstnání a bydliště držitele motorového vozidla, pro případ, je-li jiná osoba vlastníkem, i vlastníka,
- b) údaje uvedené v § 10, odst. 1,
- c) údaje o zkoušce vozidla nebo typu a dodatečných zkouškách,
- d) značku rejstříkovou,
- e) obec, v níž jest stálé stanoviště vozidla,
- f) způsob zajištění nároků třetích osob na náhradu škod způsobených provozem motorového vozidla,
- g) u motorových vozidel vyrobených v cizině údaje o jejich vycelení.

(3) Motorové vozidlo příslušaje k zápisu do rejstříku jeho držitel; držitel je také povinen oznamovati úřadu rejstřík vedoucímu do 8 dnů všechny změny skutečnosti, jež tvoří předmět zápisu do rejstříku.

(4) Úřad, u něhož jest vozidlo poprvé zapsáno do rejstříku, vydá o tom osvědčení, jež jest průkazem o přípustnosti vozidla k jízdě. Na tomto osvědčení poznamenají se všechny změny zápisů a další zápisy do rejstříku.

(5) Žádné motorové vozidlo nesmí býti současně zapsáno v rejstřících dvou okresních úřadů.

(6) Podrobnější předpisy o rejstříku a o osvědčení zmíněném v odstavci 4 budou vydány vládním nařízením.

§ 17. Každý okresní úřad vede rejstřík o osobách, jimž udělil oprávnění řídit motorové vozidlo (rejstřík

Automobilový zákon §§ 14—23.

československých řidičů motorových vozidel.)

§ 18. (1) Do rejstříku řidičů se zapisují:

a) jméno, příjmení (rodné jméno), bydliště, státní a domovská příslušnost, povolání a údaje o narození řidiče,

b) údaje o vojenském poměru řidiče, je-li československým státním příslušníkem,

c) údaje o složených zkouškách řidičských, nebo o náhradních průkazech (§ 13, odst. 1),

d) údaje o uděleném úředním oprávnění řídit motorové vozidlo,

e) tresty, které stihly řidiče pro trestné činy zmíněné v § 15, odst. 1.

(2) Řidiči motorových vozidel jsou povinni veškeré změny skutečnosti, uvedených v odstavci 1, písm. a) a b), oznámiti do 8 dnů úřadu rejstřík vedoucímu. Těmúž úřadu povinny jsou úřady a soudy učiniti oznámení o trestech uvedených v odstavci 1, písm. e), které uložily.

(3) Podrobnější předpisy o tomto rejstříku budou vydány vládním nařízením.

(4) Stejným způsobem mohou býti vydány předpisy o založení a vedení ústředního rejstříku československých řidičů motorových vozidel.

§ 19. (1) Každý, kdo prokáže svůj zájem, má právo vyžádati si od úřadu vedoucího rejstřík ústně neb písemně informaci o skutečnostech uvedených v § 16, odst. 2, písm. a) a v § 18, odst. 1, písm. a), c) a d), nebo výpis z rejstříku obsahující zápis těchto skutečností; úřad jest povinen této žádosti vyhověti.

(2) Ustanovení odstavce 1 neplatí, jde-li o hromadné výpisy nebo opisy, na příklad pro soukromé publikace statistické, pro sestavování adresářů a podobné účely. V takovém případě rozhoduje úřad podle volného uvážení.

Oddíl IV.

JÍZDY ČESKOSLOVENSKÝCH MOTOROVÝCH VOZIDEL A ČESKOSLOVENSKÝCH ŘIDIČŮ MOTOROVÝCH VOZIDEL DO CIZINY.

§ 20. (1) Československé motorové vozidlo (§ 6), jehož má býti použito k mezinárodní jízdě podle Pařížské úmluvy, musí býti opatřeno pře-

psanou rozeznávací značkou státní příslušnosti a na důkaz toho, že vyhovuje ustanovením této úmluvy, mezinárodním osvědčením pro motorová vozidla, vydaným okresním úřadem, v jehož obvodě je stanoviště vozidla. Vláda může usnesením přenést tuto působnost na spolek, který svoji významostí, činností a mezinárodním postavením zaručuje řádný postup při vydávání mezinárodních průkazů.

(2) Mezinárodní osvědčení pro motorová vozidla, vydaná spolkem k tomu zmocněným, musí býti vidována okresním úřadem, v jehož obvodu byla vydána.

(3) Odchytky od ustanovení odstavce 1 mohou býti v souhlase se sjednanými mezinárodními smlouvami stanoveny vládním nařízením.

(4) Předpisy o rozeznávací značce státní příslušnosti, o jejím provedení a umístění budou vydány vládním nařízením.

§ 21. (1) Československý řidič motorových vozidel (§ 12), který chce býti přípustěn k mezinárodní jízdě podle Pařížské úmluvy, musí na důkaz toho, že splnil podmínky stanovené touto úmluvou, býti opatřen mezinárodním povolením řídit motorové vozidlo, vydaným pro dotčenou kategorii vozidla okresním úřadem, v jehož obvodu má řídit řádně bydliště. Vláda může usnesením přenést také tuto působnost na spolek, vyhovující podmínkám stanoveným v § 20, odst. 1.

(2) Mezinárodní povolení řídit motorová vozidla, vydaná spolkem k tomu zmocněným, musí býti vidována okresním úřadem, v jehož obvodu byla vydána.

(3) Odchytky od ustanovení odst. 1 mohou býti v souhlase se sjednanými mezinárodními smlouvami stanoveny vládním nařízením.

§ 22. Spolek, na něž bude přeneseno vydávání mezinárodních osvědčení a povolení, jest oprávněn za tuto činnost požadovati od stran náhradu, jež vši schvaluje příslušné ministerstvo (§ 91).

§ 23. (1) Mezinárodní osvědčení a povolení vydávají se s platností na dobu jednoho roku. Platnost mezinárodního povolení řídit motorové vozidlo přestává však již před uplynutím této doby zánikem bez odnětí oprávnění řídit vozidlo podle §§ 14 a 15.

(2) Mezinárodní povolení řídití motorové vozidlo budíž okresním úřadem odňato též tehdy, zjistí-li se, že řidič nevyhovuje zvláštním podmínkám, stanoveným Pařížskou úmluvou.

(3) Mezinárodní osvědčení pro motorové vozidlo budíž okresním úřadem, v jehož obvodu vozidlo právě jest, odňato, bylo-li vozidlo vyloučeno z jízdy podle ustanovení § 8, odst. 2 a 4, jakož i tenkrát, zjistí-li se, že motorové vozidlo nevyhovuje zvláštním podmínkám, stanoveným Pařížskou úmluvou pro jízdu do ciziny.

§ 24. Podrobnější předpisy o vydávání mezinárodních osvědčení a povolení, o jejich obsahu a formě budou vydány vládním nařízením.

Oddíl V .

CIZOZEMSKÁ MOTOROVÁ VOZIDLA.

§ 25. Cizozemské vozidlo, přicházející do Československé republiky na přechodnou dobu, jest přípustěno k jízdě, je-li opatřeno platným mezinárodním osvědčením pro motorové vozidlo, vydaným v některém ze států, jež jsou smluvními stranami Pařížské úmluvy, podle této úmluvy a je-li opatřeno vřadu na viditelném a, je-li třeba, dobře osvětleném místě rozoznávací známkou tohoto státu, jakož i svojí domácí značkou rejstříkovou.

§ 26. Mezinárodní osvědčení pro motorové vozidlo, zmíněné v § 25, má platnost po dobu jednoho roku ode dne vydání. Podrobnější předpisy o jeho obsahu a formě budou vydány v souhlase s Pařížskou úmluvou vládním nařízením.

§ 27. Při vstupu do Československé republiky a při výstupu z ní předložiti jest mezinárodní osvědčení pro motorové vozidlo celnímu úřadu, jenž propouští vozidlo. Celní úřad poznamená v osvědčení den vstupu.

§ 28. Motorová vozidla, opatřená platným mezinárodním osvědčením, budtež okresním úřadem, v jehož obvodu právě jsou, vyloučena z jízdy, je-li zřejmo, že nevyhovují podmínkám předepsaným Pařížskou úmluvou. Vyloučení budíž zaznamenáno v mezinárodním osvědčení.

§ 29. (1) Cizozemských motorových vozidel přicházejících do Českoslo-

venské republiky na přechodnou dobu, která nejsou opatřena mezinárodním osvědčením pro motorové vozidlo, vydaným v některém ze států, jež jsou smluvními stranami Pařížské úmluvy, může býti používáno k jízdě v Československé republice zásadně jen tehdy, bylo-li k tomu dáno povolení zemským úřadem na základě zkoušky o způsobilosti vozidla podle ustanovení §§ 6, 7 a 8. K udělení povolení jest příslušný zemský úřad, v jehož správním obvodu vstoupilo vozidlo po vlastní ose do státního území, nebo vstoupilo-o do něho jiným způsobem, zemský úřad, do jehož správních obvodů bylo poukázáno k dalšímu celnímu řízení. Za tím účelem smí vozidlo dojetí nejkratší cestou do sídla příslušného zemského úřadu.

(2) Celní úřad, který propustí motorové vozidlo (§ 27), přidělí mu prozatímní tuzemskou značku cizozemských motorových vozidel, která platí jen pro jízdu ke zkoušce podle předchozího odstavce.

(3) Podrobnější předpisy ku provedení předchozích odstavců budou vydány vládním nařízením.

§ 30. Povolení zmíněné v § 29, odst. 1 může býti výjimečně uděleno, aniž vozidlo bylo podrobeno zkoušce podle §§ 6, 7 a 8, prokáže-li se:

a) vzájemnost v domácím státě, pokud jde o vozidla z Československé republiky, a

b) vysvědčením místně příslušného československého zastupitelského úřadu, obstarávajícího konsulární agendu, že vozidlo bylo ve svém domácím státě úředně vyzkoušeno a přípustěno k jízdě.

§ 31. (1) Bylo-li povoleno používání cizozemského vozidla, zmíněného v § 29, k jízdě v Československé republice, ať již na základě zkoušky podle § 29, odst. 1 nebo podle § 30, přidělí mu zemský úřad dočasnou tuzemskou značku cizozemských motorových vozidel. Značka platí pro jeden pobyt vozidla v Československé republice.

(2) Používali se vozidla, u kterého jsou splněny podmínky §§ 29 nebo 30, často k jízdám do Československé republiky, může mu zemský úřad přiděliti stálou tuzemskou značku cizozemských vozidel; držitel vozidla jest pak povinen oznamovati úřadu,

značku přidělivšímu, změny svého bydliště.

(3) O značkách vydaných podle předchozích odstavců vede úřad je vydávající zvláštní záznam.

(4) Podrobnější předpisy ku provedení předchozích odstavců budou vydány vládním nařízením.

§ 32. Vládním nařízením může býti též předepsána vhodná jednotná evidence všech cizozemských motorových vozidel, vstoupivších do Československé republiky.

§ 33. Odchytky od ustanovení §§ 25 až 31 mohou býti v souhlase se sjednanými mezinárodními smlouvami stanoveny vládním nařízením.

§ 34. Ustanoveními §§ 25 až 33 nejsou nijak dotčeny předpisy státníci pro připuštění cizozemských motorových vozidel k jízdám v Československé republice další podmínky z důvodů jiných než policejné-bezpečnostních.

Oddíl VI.

ŘIDIČI CIZOZEMSKÝCH MOTOROVÝCH VOZIDEL.

§ 35. (1) Cizozemská motorová vozidla vyhovující podmínkám v § 25 uvedeným, smí v Československé republice řídití buď československý řidič motorových vozidel (§§ 12 až 15), nebo osoba, která jest na důkaz toho, že vyhovuje podmínkám stanoveným Pařížskou úmluvou, opatřena platným mezinárodním povolením řídití motorové vozidlo příslušné kategorie, vydaným v některém ze smluvních států Pařížské úmluvy podle této úmluvy.

(2) Mezinárodní povolení řídití motorové vozidlo má platnost po dobu jednoho roku ode dne vydání. Podrobnější předpisy o jeho obsahu a formě budou, v souhlase s Pařížskou úmluvou, vydány vládním nařízením.

(3) Mezinárodní povolení řídití motorové vozidlo jest při vstupu do Československé republiky a při výstupu z ní předložiti celnímu úřadu, jenž propouští vozidlo.

(4) Řidič opatřený platným mezinárodním povolením řídití motorové vozidlo budtež okresním úřadem vyloučen z řízení motorových vozidel, je-li zřejmo, že nevyhovují podmínkám Pařížské úmluvy. Vyloučení bu-

diž zaznamenáno v mezinárodním povolení.

§ 36. (1) Cizozemská motorová vozidla, zmíněná v § 29 a 30, smí v Československé republice řídití jen osoba, která vyhovuje ustanovením §§ 12 až 15.

(2) Osoby, které nemají mezinárodní povolení řídití motorové vozidlo, avšak prokáží se jiným povolením řídití motorové vozidlo dotčené kategorie, vydaným státem, jehož jsou příslušníky, mohou výjimečně řídití cizozemská motorová vozidla při jízdách ke zkoušce podle § 29, odst. 1. Vyzadují-li však tyto důvody bezbečnosti, mohou tyto osoby býti okresním úřadem z řízení vozidel vyloučeny.

§ 37. Odchytky od ustanovení §§ 35 a 36 mohou býti v souhlase se sjednanými mezinárodními smlouvami stanoveny vládním nařízením.

Oddíl VII.

BEZPEČNOSTNÍ PŘEDPISY PRO JÍZDU MOTOROVÝMI VOZIDLY.

§ 38. (1) Osoby, jichž rozpoznávací nebo ovládací schopnost jest podstatně snížena, zejména únavou nebo působením lihových nápojů, nesmějí motorové vozidlo řídití.

(2) Řidič motorového vozidla musí při jízdě splnití vše, čeho je s jeho strany třeba k tomu, aby vozidlo stále ovládal a aby bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožena; to týká se zejména i rychlosti jízdy, a to i v případech uvedených v odstavcích 3 a 4.

(3) Vládním nařízením může býti stanovena maximální přípustná rychlost, též podle okolností odstupňovaná.

(4) Úřady místní policie mohou kromě toho — a to, pokud nejde o státní úřady policejní, jen za souhlasu bezprostředně nadřízeného politického úřadu — stanovití maximální přípustnou rychlost na určitých místech, kde toho zvláštní důvody vyzadují; tato rychlost nesmí býti větší, nežli rychlost přípustná případně podle odstavce 3. Maximální přípustná rychlost takto stanovená musí býti na příslušných místech vyznačena.

(5) Řidič jest povinen dáti, je-li třeba, včas výstražné znamení. Pod-

robnější předpisy o tom budou vydány vládním nařízením.

(6) Řidič nesmí opustit motorové vozidlo, dokud motor pracuje a drtve nezhubne nebo brzdy a učinil, pokud možno, opatření, aby vozidlo nemohlo být uvedeno v pohyb osobami nepovolvanými.

(7) Vozidlo nechť jede vždy, zejména v šlahách v uzavřených osadách a v blízkosti lidských obydlí, způsobem co nejjednodušším.

(8) Vládním nařízením mohou být vydány další předpisy o tom, jakých opatřeních se má dbát, aby bylo zabráněno nehodám nebo poruchám dopravy a aby bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožena.

(9) Vládním nařízením budou vydány předpisy o zajištění přiměřeného odpovídání řidičů z povolání v rámci zákona o 8 hodině době pracovní.

§ 39. (1) Rozeznávací značky státní příslušnosti a značky rejstříkové (§§ 9, 20 a 25), jakož i tuzemské značky cizozemských vozidel (§§ 29, 31) na vozidle nesmějí být při používání těchto zakryvány a musí se podle potřeby i za jízdy od prachu a bláta náležitě čistit, aby byly čitelnými.

(2) Značky umístěné na zadní straně vozidla buďtež, jakmile přestanou být dobře viditelné, předepsaným způsobem dostatečně osvětleny nebo nahrazeny průsvitným nápisem. To též ustanovení platí o značkách na vlečných vozzech (§ 9, odst. 5).

(3) Motorové vozidlo buď při jízdě v době noční vůbec, jakož i v době denní za soumraku, tmy, nebo za husté mlhy opatřeno předepsanými světly. Totéž platí, stojí-li vozidlo na nedostatečně osvětlené veřejné silnici nebo cestě.

(4) Podrobnější předpisy o světlech motorových vozidel a o osvětlení značek budou vydány vládním nařízením.

(5) Při používání přístrojů osvětlujících cestu, jež jsou s to oslnit jiné osoby v jízdě dráze, jest řidič motorového vozidla povinen, má-li se setkat s jinými vozidly, odstraniti oslnění, při čemž však cesta musí být účinně na předepsanou vzdálenost (§ 11, odst. 1, písm. a) osvětlena. Oslnění jest také odstraniti za jízdy uzavřenými osadami, pokud jsou dostatečně osvětleny, jakož i tehdy,

jestliže by mohl být oslněn řidič jedoucího železničního vlaku.

§ 40. (1) Doprava osob nákladními automobily v prostorách určených pro náklad jest zakázána. Ze zákazu jest vyňata doprava osob potřebných pro dopravu nákladu, počítajíc v to jeho naložení a složení.

(2) Tento zákaz neplatí pro dopravu osob nutnou při živelných pohromách, katastrofách a neštěstích a pro dopravu vojska a bezpečnostních orgánů vůbec. Kromě toho může okresní úřad povolit podnikateli, aby dopravoval nákladními automobily vlastní pracovní oddíly za účelem obstarání pracovních výkonů, bude-li vozidlo upraveno tak, aby bezpečnost dopravovaných osob byla zajištěna. Průkaz o tomto povolení musí mít řidič za jízdy u sebe a na požádání jej předložiti (§ 41, odst. 3).

§ 41. (1) Řidič československého motorového vozidla jest povinen při jízdě v Československé republice mít stále u sebe osvědčení o zápisu vozidla, jež řídí, do rejstříku motorových vozidel (§ 16, odst. 4), povolení řídití motorového vozidla (§ 12) a doklady uvedené v § 61.

(2) Řidič cizozemského motorového vozidla jest povinen při jízdě v Československé republice mít u sebe mezinárodní osvědčení pro vozidlo, jež řídí, (§ 25) a svoje mezinárodní povolení řídití motorového vozidla (§ 35) nebo československé povolení řídití motorového vozidla, případně povolení zmíněná v § 36, odst. 2.

(3) Doklady v předchozích odstavcích uvedené jest řidič povinen na požádání příslušných veřejných orgánů předložiti jim k nahlédnutí.

§ 42. Řidič motorového vozidla jest povinen ihned zastaviti, je-li k tomu vyzván bezpečnostním orgánem, silničním dozorcím řízcem nebo v obvodu železnice železničním řízcem určeným k hlídání trať nebo orgánem povoláním k výkonu železniční policie, jakož i byla-li jízdou motorového vozidla, jež řídí, způsobena škoda na majetku nebo životě a zdraví osob. Došlo-li k úrazu osoby, jest řidič vozidla, jímž byl úraz způsoben, též povinen oznámiti to bez odkladu nejbližšímu obecnímu (státnímu policejnímu) úřadu nebo četnické stanici; osobě poraněné jest povinen poskytnout první taickou pomoc a dopravit ji, pokud je s to tak učiniti,

k lékaři a, je-li toho třeba, do nemocnice za účelem ošetření a vůbec postarati se podle možnosti o potřebnou pomoc.

§ 43. Držitelé motorových vozidel jsou povinni pečovati o to, aby vozidlo bylo řízeno toliko osobami k tomu podle tohoto zákona právněnými.

§ 44. (1) Vládním nařízením může být stanoveno, jak mají být zařízeny vlečné vozy (§ 9, odst. 5), a předepsána bezpečnostní opatření pro jízdu motorových vozidel opatřených jedním nebo několika vlečnými vozy.

(2) Vládním nařízením mohou být vydány zvláštní předpisy o zkušebních jízdách motorových vozidel, aby nebyla ohrožována veřejná bezpečnost a aby bylo zabráněno poškození silnic.

(3) Vládním nařízením budou vydány předpisy o tom, kolik osob smí být dopravováno motorovými vozidly a jakým podmínkám musí vyhověvati náklad.

Oddíl VIII.

ODPOVĚDNOST ZA ŠKODY ZPŮSOBENÉ PROVOZEM MOTOROVÝCH VOZIDEL.

§ 45. (1) Byl-li někdo na těle nebo na zdraví poškozen nebo usmrčen nebo byla-li způsobena škoda na věcech provozem motorového vozidla na místech veřejných nebo místech třetím osobám přístupných, nebo mimo tato místa, užívá-li se pozemku neoprávněně k jízdě motorového vozidla, jsou odpovědní za škodu provozovatel a řidič motorového vozidla. Za provozovatele motorového vozidla se pokládá v pochybnosti jeho vlastník nebo každý spoluvlastník. Při provozu motorového vozidla osobou, která převzala toto vozidlo do opravy, jest tuto osobu v době od převzetí až do odevzdání vozidla původnímu provozovateli pokládati za provozovatele.

(2) Užívá-li někdo motorového vozidla v době, kdy nastala událost, z níž škoda vzešla, bez vědomí nebo proti vůli provozovatele, odpovídá za škodu místo něho. Provozovatel zůstává vedle něho odpovědným za škodu, bylo-li užívání vozidla umožněno jeho nedbalostí.

(3) Odpovědnosti jako řidiči jsou zprostředkovaně osoby řídicí motorové vo-

zidlo ve výkonu své veřejnoprávní povinnosti nebo ve výkonu veřejné služby.

(4) Je-li náhradu povinně několik osob, jsou zavázány rukou společnou a nerozdílnou.

§ 46. O způsobu a rozsahu povinnosti k náhradě škody podle tohoto oddílu zákona platí ustanovení obecného občanského práva o způsobu a rozsahu povinnosti k náhradě škody vzniklé poškozením na těle nebo na zdraví, zohydžením nebo usmrčením a škody vzniklé poškozením věci, vyjímajíc ustanovení, podle nichž při téžším stupni viny přiznává se náhrada ve větším rozsahu za škodu vzniklou na věci.

§ 47. (1) Kdo odpovídá podle § 45 za škodu, je zprostředkovaně též povinností k náhradě, prokáže-li, že událost, z níž vzešla, byla způsobena zavinením třetí osoby nebo poškozením samého, nebo že událost nemohla být odvrácena opatřeními při řízení motorového vozidla a při zacházení s ním, jaká odpovídá předpisům a povaze věci, a že jí nelze odvolovati ani z povahy nebo stavu motorového vozidla, ani ze zvláštního způsobu, selhání nebo nedostatku jeho činnosti. Námitka zavinení třetí osoby není přípustna, jestliže této osoby užíla odpovědná osoba při provozu motorového vozidla.

(2) Ustanovení předchozího odstavce platí zejména také tehdy, když škoda vzešla spálením se zvířat nebo na zvířatech pobíhajících bez dohledu.

(3) Byla-li způsobena škoda pouze z části zavinením poškozeného nebo někoho třetího, tedy s uvážením všech okolností buď uznáno na poměrnou část nároků v § 45 a 46 uvedených.

§ 48. (1) Nároky na náhradu škody vzešlé z určité události tomu, kdo podle tohoto zákona by byl odpovědný, proti jiné osobě, která z téže události by byla podle tohoto zákona odpovědná, posuzují se podle občanského práva, nechť nastala tato událost z provozu motorového vozidla samého, nebo tím, že došlo ke střetu provozů motorových vozidel mezi sebou.

(2) Také nároky na náhradu škody, vzniklé střetnutím se provozu motorového vozidla s provozem železničních podniků odpovědných podle platných předpisů povinně za tělesné

poškození nebo usmrcení lidí, mezi osobami povinně odpovědnými z těchto provozů posuzují se podle občanského práva.

(3) Při užití předpisů odstavce 1 a 2 pokládají se za osoby odpovědné i osoby, jež jsou zproštěny odpovědnosti podle ustanovení § 45, odst. 3.

(4) Třetí osoby, které utrpěly škodu z události, jež nastala střítnutím se povinně odpovědných provozů (odstavec 1 a 2), mohou uplatňovat své nároky na náhradu proti každé z těchto provozů odpovědné osobě podle předpisů platných o její odpovědnosti. Každá z těchto osob může se však domáhati, aby její závazek k náhradě škody podle dotčených předpisů byl omezen na tu poměrnou část škody, která je přiměřena účasti jejího provozu na způsobení škody vzhledem k účasti povinně odpovědných provozů ostatních; toto omezení nemá vlivu na otázku přisouzení útrat sporu. Žalobu proti každé z odpovědných osob lze podat u každého soudu místně a věcně příslušného pro některou z nich. Doba od podání žaloby na osobu odpovědnou z jednoho provozu do prvoplatného skončení sporu se nezapočítává do promlčecích lhůt pro nároky proti osobám odpovědným z ostatních povinně odpovědných provozů, ani do lhůt ustanovených pro podání žaloby proti těmto osobám, ani do jiných lhůt, jejichž zmeškání má právní účmu v zápětí.

(5) Nároky na náhradu škody, jež někomu vzešly tím, že byl usmrcen řidič nebo provozovatel motorového vozidla provozem tohoto vozidla nebo střítnutím se provozu tohoto motorového vozidla s provozem jiného motorového vozidla neb s provozem železničních podniků podle platných předpisů povinně odpovědných za tělesné poškození nebo usmrcení lidí, posuzují se podle občanského práva.

§ 49. (1) Ustanovení §§ 45 až 47 nepatří pro nároky na náhradu z poškození neb usmrcení osob nebo z poškození věcí, které motorové vozidlo dopravuje, leč by bylo vozidlo užito za úplatu nebo při dopravě osob nebo věcí provozované po živnostenskou nebo ho bylo užito k dopravě ve službách nebo k příkazů některé osoby povinně odpovědné.

(2) Zaměstnanci podniků, kteří byli zproštěni pojistné povinnosti podle

platných předpisů o úrazovém pojištění dělníckém a utrpěli při provozování těchto podniků úraz provozem motorového vozidla (podnikový úraz), mohou proti správě svého podniku nebo proti jiným osobám uplatňovat nároky na náhradu škody podle ustanovení tohoto oddílu zákona toliko za podmínek, jaké jsou stanoveny v předpisech o úrazovém pojištění dělníckém pro osoby, které nebyly zproštěny této povinnosti.

(3) Byla-li provozem motorového vozidla užitého ve službě vojenské správy na těle nebo zdraví poškozena nebo usmrcena osoba ve službě konané podle branného zákona nebo podle zákona o válečných úkonech, ať byla tato osoba tímto vozidlem dopravována, či nikoliv, posuzují se nároky poškozeného nebo jeho příslušníků na náhradu proti státu výlučně podle předpisů platných o zaopatření takových osob.

§ 50. (1) Nárok na náhradu škody podle §§ 45 až 47 se promlčí:

a) v šesti měsících ode dne, kterého se poškození dověděl o škodě a osobě náhradou povinné;

b) bez ohledu na tuto vědomost ve třech letech ode dne, kdy nastala událost, z níž škoda vzešla.

(2) Nárok na náhradu zanikne také před uplynutím promlčecí lhůty, opominul-li k náhradě oprávněný svou vinou ve čtyřech týdnech po dni, kterého se dověděl o osobě náhradou povinné, oznámil jí nehodu, leč by osoba náhradou povinná v oně lhůtě čtyř týdnů se dověděla o nehodě jiným způsobem.

§ 51. Ustanoveními tohoto oddílu není vyloučena širší odpovědnost podle obecného práva občanského nebo podle jiných zákonů.

§ 52. (1) Také tam, kde nároky na náhradu škody vznikly provozem motorového vozidla dlužno posuzovati podle obecného občanského práva, jest provozovatel motorového vozidla, nebo kdo podle § 45 na jeho místa, nebo kdo podle § 45 na jeho místa nastupuje, odpověden za zavinení osob, které ku provozu přispoustí.

(2) Je-li náhradou povinnou několik osob, jsou zavazány rukou společnou a nerozdílnou.

§ 53. Žaloby na náhradu škod, které byly způsobeny provozem motorového vozidla, mohou býti podány také u věcně příslušného soudu, v jehož obvodu byla škoda způsobena.

§ 54. Kdo byl provozem motorového vozidla poškozen, má pro svou pohledávku na náhradu škody na pohledávce povinně odpovědného pojistníka proti pojistiteli z odpovědnostního pojištění zákonné právo zastávní, které má přednost před zastávními právy dříve jinak vzniklými.

§ 55. Umluvy, kterými se předpisy tohoto oddílu o povinně odpovědnosti z provozu motorového vozidla na újmu poškozeného předem vylučují neb omezují jsou bezúčinné.

Oddíl IX.

ZAJIŠTĚNÍ ŠKODOK TŘETÍCH OSOB NA NÁHRADU SÁMOK ZPŮSOBENÝCH PROVOZEM MOTOROVÝCH VOZIDEL.

§ 56. (1) Držitel motorového vozidla, které jest zapsáno v rejstříku československých motorových vozidel, jakož i držitel vozidel, jemuž byly přiděleny rejstříkové značky podle § 9, odst. 3, jest povinen pojistiti sebe, po případě jinou osobu, jež provozuje vozidlo s jeho vědomím na vlastní účet a nebezpečí, proti následkům odpovědnosti z provozu vozidla tohoto vozidel podle tohoto zákona u některé pojišťovny přípustěné ku provozování obchodu v Československé republice, nebo jest povinen složit k úhradě závazků z této odpovědnosti vznikajících kaucí u úřadu, v jehož rejstříku je vozidlo zapsáno, nebo od něhož obdržel značku podle § 9, odst. 3. Tato povinnost nevztahuje se na případ, kdy vozidla používá státní správa podle předpisů o požadování dopravních prostředků pro vojenské účely.

(2) Vláda určí nařízením vyšší pojistné částky. Nařízením určená pojistná částka nesmí přesahovati:

a) pro úraz jedné osoby 100.000 Kč,

aa) pro celou pojistnou příhodou:

ab) u motorových kol 150.000 Kč,

ac) u automobilů 350.000 Kč,

cb) u autobusů 800.000 Kč;

cc) pro věcné škody 50.000 Kč; pojištěním věcných škod rozumí se toliko pojištění proti škodám způsobeným na věcech mimo motorové vozidlo a na oděvy dopravovaných osob a na předmětech, které nosí při sobě,

jakož i na jejich zavazadlech s osobními cestovními potřebami.

(3) Pojištění na vyšší částky než

ony, které budou podle odstavce 2 stanoveny vládním nařízením, jest přípustné.

(4) Výše kauce bude stanovena vládním nařízením, a to až do výše pojistné částky stanovené vládním nařízením podle odstavce 2 pro celou pojistnou příhodou.

(5) Vládním nařízením mohou býti stanoveny i jiné způsoby, kterými by byly zajištěny nároky proti držitelům motorového vozidla, vyplývající z jeho zákonné odpovědnosti z provozu vozidla, v rozsahu uvedeném v předchozích odstavcích.

§ 57. (1) Z povinnosti zmíněné v předchozím paragrafu jsou vyňati tito držitelé motorových vozidel: stát, svazky územní samosprávy a za předpokladu vzájemnosti osoby exterritoriální a cizí konsulové z povolání, jakož i osoby jim na roven postavené, pokud nejsou státními příslušníky československými.

(2) Vládním nařízením mohou býti vyňaty z oně povinnosti ještě jiné právnické osoby veřejného práva.

§ 58. (1) Veškeré pojistné smlouvy, týkající se pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti z provozu motorových vozidel, sjednané s držiteli vozidel zmíněných v § 56, odst. 1, pokud nejsou vyňaty z platnosti tohoto ustanovení podle § 57, musí býti — je-li toho třeba — do jednoho roku ode dne účinnosti tohoto zákona přeměněny tak, aby byly ve shodě s ustanoveními tohoto zákona, jinak pozbyvají ve svém celku platnosti. Nové smlouvy pojistné nesmí býti sjednávány leč ve shodě s ustanovením tohoto zákona.

(2) Budou-li takto vyžadovati poměry, může býti vládním nařízením stanoveno, že výše pojistných premí z pojistných smluv zmíněných v předchozím odstavci podléhá schválení ministerstva vnitra.

§ 59. Vládním nařízením může býti stanoveno, že osoba odpovědná má, i když je pojištěna, sama nésti škody do určité výše, nemajíc nároku na náhradu pojistitelem. Stane-li se tak, bude tato výše určena poměrem k celé škodě a kromě toho nejnížší pro případé i nevýšší hranicí vyjádřenou pevnou částkou.

§ 60. Pojišťovny jsou povinny držitelům motorových vozidel, pojištěným u nich proti následkům zákonné odpovědnosti z provozu vozidel, vydati

potvrzení o tom, na jakou částkou jsou pojištění a na jakou dobu zaplatili pojistnou přemii. Toto potvrzení musí být vydáno vždy do 10 dnů po zaplacení pojistné přemie.

§ 61. Řidič motorového vozidla, pokud nejde o případy uvedené v § 57, jest povinen mít při jízdě u sebe poslední potvrzení o pojištění, zmíněné v § 60, nebo úřední potvrzení o složení kauce, případně úřední potvrzení o jiném zajištění (§ 56, odst. 5).

§ 62. Nesplnili-li držitel motorového vozidla povinnosti zmíněné v § 56, bude mu — nehdic k potrestání podle § 80, po případě k úřednímu opatření podle § 15 — předepsán zvláštní příspěvek ve prospěch fondu zmíněného v § 64, a to ve výši úhrnné částky přemie, jež by byly zaplaceny při pojištění podle § 56, odst. 2, u některé úřadem zvolené pojišťovny uvedené v § 56, odst. 1 za dobu, po kterou povinnost podle § 56 trvala a nebyla splněna, nejdéle však za dobu tři let. Tento příspěvek předepíše úřad provádějící trestní řízení.

§ 63. Ustanovení §§ 56 až 58, 60 až 62 a 66 neplatí, pokud závazky plynoucí z odpovědnosti z provozu motorových vozidel jsou zajištěny pojištěním uložením podle platných předpisů tomu, jemuž byla udělena koncese k dopravě motorovými vozidly. Ustanovení § 62 o předepsání zvláštního příspěvku ve prospěch fondu zmíněného v § 64 jest však použitelné obdobně i pro tento případ; úřadem příspěvek předpisujícím jest v tomto případě příslušný úřad koncesní.

§ 64. (1) Zřizuje se „Fond pro podporu při úrazech motorovými vozidly“ se sídlem v Praze, do něhož plynou příspěvky podle §§ 62, 63 a 65. Vládním nařízením vydaným podle § 66 mohou být v souvislosti s úpravou tam zmíněnou přikázány tomuto fondu i jiné příjmy. Fond jest osobou právnickou a je spravován kuratorem, jehož složení stanoví vládní nařízení. Jednací řád kuratoria vydá ministr vnitra v dohodě s ostatními zúčastněnými ministry.

(2) Z tohoto fondu udělují se podpory osobám utrpěným úraz motorovými vozidlem nebo pozůstalým po osobách, jež byly takovým vozidlem usmrceny nebo zemřely v důsledku úrazu, je-li poškozený následkem toho

ohrožen na své existenci a nemohla-li by škoda být nahrazena od osoby odpovědně pro nedobytost nároku na náhradu, které nejsou zajištěny podle § 56, po případě podle předpisů zmíněných v § 63, nebo proto, že osoba odpovědně nemohla býtji zjištěna. Na podporu nemá nikdo právního nároku.

(3) Žádosti o podporu podávají se kuratoriu fondu.

(4) Jestliže příjmy fondu nebyly vyčerpany podporami podle odstavce 2 a správními výdaji podle odstavce 5, bude poloviny zbytku použito k vytvoření rezervy až do výše Kč 5.000.000; druhé poloviny zbytku může být použito také pro účely zadržané úrazů motorovými vozidly (na příklad pro podpory na akce, jimž má být bráněno úrazům motorovými vozidly, ať již jsou podnikány veřejnými činiteli nebo soukromými korporacemi, na propagace opatrné jízdy a opatrné chůze a pod.).

(5) Výdaje spojené se správou fondu hradí se z jeho příjmu. Funkce členů kuratoria jest čestná.

(6) Hospodářství fondu je veřejné a podléhá kontrole nejvyššího účetního kontrolního úřadu.

§ 65. (1) Pojišťovny provozující v Československé republice pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti z provozu motorových vozidel, jsou povinny odvádět každoročně 1% z ryzi přímé přemie těchto obchodů za uplynulý kalendářní rok fondu zmíněnému v předchozím paragrafu.

(2) Příspěvek vyměřuje ministerstvo vnitra. Způsob vyměrování tohoto příspěvku a jeho odvádění bude upraven vládním nařízením.

§ 66. (1) Pojištění držitelů cizozemských motorových vozidel proti následkům zákonné odpovědnosti z provozu těchto motorových vozidel na území Československé republiky nebo poskytnutí jiné záruky za tyto jejich závazky může být upraveno vládním nařízením, při čemž se přihlédne k zásadám předchozích paragrafů a k případným mezinárodním smlouvám v tom směru sjednaným.

(2) Ustanovením smluv v odstavci 1 zmíněných může být vládním nařízením přiznána také přímo po dobu jejich účinnosti mezinárodní též účinnost vnitrostátní.

Oddíl X.

ZÁVODY A SOUTĚŽE MOTOROVÝCH VOZIDEL.

§ 67. (1) Ku pořádání závodů a soutěží motorových vozidel jest potřebí úředního povolení, které udílí zemský úřad nebo, zasahuje-li trať do obvodu, více než jednoho zemského úřadu, ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem veřejných prací, přihlížejice k důležitosti těchto podniků pro technický pokrok a k jejich významu sportovnímu. Před udělením povolení slyšeti jest příslušnou silniční správu.

(2) Povolení závodů a soutěží může být učiněno závislým od předložení průkazu o tom, že nároky třetích osob ze škod, které by mohly vzniknouti provozem motorových vozidel při konání závodu neb soutěže, zahrnujic v to předcházející training, jsou zajištěny vhodným pojištěním, jakož i že posádka závodčích nebo soutěžících vozidel jest pojištěna proti následkům úrazu při tom utrpěného.

(3) Při pořádání závodů a soutěží nutno učiniti všechna potřebná opatření, aby byla zajištěna bezpečnost života, zdraví i majetku třetích osob, a může z toho důvodu i obecně používaní veřejné silnice nebo cesty být, pokud to pořádání závodu neb soutěže vyžaduje, omezeno nebo vyloučeno a povoleny odchylky od příslušné rychlosti.

(4) Ministerstvo vnitra může v dohodě s ministerstvem veřejných prací zříditi zvláštní sbor ku podávání osudků při povolování závodů a soutěží.

(5) Podrobnější předpisy o povolování a pořádání závodů a soutěží mohou být vydány vládním nařízením.

Oddíl XI.

VÝSTRAŽNÉ ZNAČKY.

§ 68. (1) Správy veřejných silnic jsou povinny označiti místa na veřejných silnicích, jež jsou nebezpečna pro jízdu motorovými vozidly, výstražnými značkami a udržovati tyto značky v řádném stavu. Místa, která mají být takto označena, určí úřad po slyšení silniční správy.

(2) Podrobné předpisy o těchto značkách a jejich umístění budou vydány vládním nařízením.

§ 69. (1) Vlastníci a držitelé nemovitostí sousedících s veřejnými silnicemi jsou povinni trpěti postavení výstražných značek pro jízdu motorovými vozidly na svých nemovitostech, není-li jich postavení na silničním tělese možné nebo vhodné. Rovněž jsou povinni trpěti okleštění stromů v rozsahu nezbytně nutném, pokud toho vyžaduje postavení a udržování výstražných značek nebo pokud jest toho třeba k dosažení účelu těchto značek. Při tom dlužno co nejvíce šetřiti použité nemovitosti i práv vlastníka nebo držitele nemovitosti a osob třetích.

(2) O povinnostech vlastníků a držitelů nemovitostí, zmíněných v předchozím odstavci, rozhoduje v případě sporu okresní úřad. O náhradě případné škody rozhodují řádné soudy.

§ 70. Podél veřejných silnic a cest nesmějí být stavěny tabulky nebo znamení, které by mohly vésti k mylné změně se značkami v § 68 zmíněnými nebo které by mohly jejich poznání znesnadniti.

§ 71. Ustanovení všeobecných trestních zákonů, vztahujících se k železnicím, platí obdobně i o výstražných značkách pro jízdu motorovými vozidly.

Oddíl XII.

VÝCVIK ŘIDIČŮ MOTOROVÝCH VOZIDEL.

§ 72. (1) Vyučovati jízdu motorovými vozidly smí jen ten, kdo obdržel k tomu povolení.

(2) Povolení v předchozím odstavci zmíněné může být uděleno:

a) učitelským osobám na veřejných školách zabývajících se výcvikem řidičů, jakož i majitelům a zaměstnancům soukromých po živnostensku provozovaných podniků pro výcvik řidičů,

b) majitelům továren na motorová vozidla, obchodů s těmito vozidly a podniků používajících větší počtu motorových vozidel, jakož i zaměstnancům těchto závodů, a dále zaměstnancům těch úřadů nebo hasičských sborů, které používají větší počtu motorových vozidel,

dosáhly-li tyto osoby [písm. a) a b)] 25. roku věku, prokáží-li, že nejméně tři roky byly oprávněny řídit motorové vozidlo a že během této doby motorové vozidlo skutečně řídily a poskytlý-li dostatečnou záruku svědomitého a důkladného vyučování.

(3) Povolení zmíněné v odstavci 1 uděluje zemský úřad; pokud však jde o učitelské osoby na veřejných školách, zabývajících se výcvikem řidičů, jež jsou podřízeny ministerstvu školství a národní osvěty, udílí povolení příslušný úřad školské správy.

(4) Povolení udělené osobám, zmíněným v odstavci 2, vztahuje se však jen na vyučování pro účely školy, podniku, úřadu neb hasičského sboru (výcvik žáků, zaměstnanců, osob kupujících vozidla neb jejich zaměstnanců a pod.).

(5) Ustanovení předchozích odstavců neplatí pro ojedinělý případ neúplatného vyučování jediné určité osoby, je-li vyučující oprávněn řídit motorové vozidlo dotčené kategorie a řídí-li je nejméně po tři roky.

§ 73. (1) K živnostenskému výcviku řidičů motorových vozidel jest třeba koncese, kterou uděluje zemský úřad přihlížeje k místní potřebě.

(2) Koncesi lze udělití fyzickým osobám, které jsou státními příslušníky československými, jsou svéprávné, zachovalé a spolehlivé, mají povolení podle § 72 a prokáží svoji odbornou způsobilost a praktickou zkušenost v této činnosti (§§ 74, 75.)

(3) Tuzemským právníckým osobám může býti tato koncese udělena tenkrát, připouští-li to jejich organizační předpisy a pověřili vedením výcviku osobu vyhovující podmínkám v předchozím odstavci uvedeným.

(4) K žádosti o koncesi připojí jest též učební program, jenž má býti dodržován; tento program, jakož i doba učební podléhá schválení zemského úřadu. Schválení tohoto úřadu podléhají i učební pomůcky, místnosti vyučovací a jejich zařízení.

§ 74. (1) Odbornou způsobilost podle ustanovení § 73, odst. 2 jest prokázati:

a) buď vysvědčením o složení posledních státních zkoušky na odboru strojního nebo elektrotechnického inženýrství, případně absolvováním speciálního učebního kursu pro motoro-

II. Občanské právo.

vá vozidla a letectví, pokud jest tento učební kurs předepsáno absolutorium odboru strojního nebo elektrotechnického inženýrství, a to ve všech případech jenom na tuzemské vysoké škole technické, nebo

b) průkazem, že žadatel může býti považován za diplomovaného inženýra nebo inženýra bez označení „diplomovaný“ ve smyslu nařízení č. 22.578/1890. K. V. M. (uh. min. kultu a vyuč.) ve věci užívání titulu inženýra a že získal o tom doklad (inženýrský diplom, inženýrské absolutorium a pod.) nejpozději do 28. října 1918 na příslušném odboru strojního inženýrství polytechniky Josefovsky v Budapešti nebo na dřívějším ústavu priorozručeném k budapeštské univerzitě.

(2) Aby průkaz některé cizemské vysoké školy technické téže úrovně, jako jsou tuzemské vysoké školy technické, nebo jako byla Josefova polytechnika v Budapešti, mohl býti pokládán za rovnocenný průkaz tuzemskému, vyžaduje se v každém jednotlivém případě jeho předběžná notifikace ministerstvem školství a národní osvěty v dohodě s ministerstvem veřejných prací.

(3) V případech zvláštního zřetele hodných může ministerstvo veřejných prací v dohodě s ministerstvem školství a národní osvěty povolití výjimky z předpisů předchozích odstavců, bude-li dostatečná odborná způsobilost žadatele jinak bezpečně prokázána.

§ 75. Praktickou zkušenost ve smyslu ustanovení § 73, odst. 2 jest prokázati dokladem o tom, že žadatel byl nejméně po 3 roky po dosažení odborné způsobilosti podle předchozího paragrafu zaměstnán při výrobě, opravách, nebo provozu motorových vozidel.

§ 76. Podrobnější předpisy o obsahu a způsobu odborného výcviku řidičů motorových vozidel, pokud se neděje na veřejných školách, budou vydány vládním nařízením.

§ 77. (1) Podniky zabývající se po živnostensku výcvikem řidičů motorových vozidel podléhají úřednímu dozoru a jsou povinny připustiti si umožnití výkonu tohoto dozoru.

(2) Zemský úřad odejme koncesi: a) vyjde-li dodatečně najevo, že nejsou zde předpoklady pro udělení koncese, stanovené v §§ 73 až 75,

b) zjistí-li se, že činnost a zařízení podniku nevyhovují předpisům nebo podmínkám předepsaným při udělení koncese, a nebudou-li zjištěné závady ve lhůtě dozorčím úřadem stanovené odstraněny,

c) odírá-li nebo ztřežuje-li podnik výkon dozoru podle odstavce 1.

(3) Příslušný úřad odejme oprávnění vyučovatí řídě motorovými vozidly (§ 72), zjistí-li se, že jeho majitel nevyhovuje podmínkám předepsaným pro jeho dosažení.

(4) Povolení zmíněné v § 72 zaniká bez dalšího zánikem oprávnění v řízení motorového vozidla (§ 14).

Oddíl XIII.

USCHOVÁVÁNÍ MOTOROVÝCH VOZIDEL.

§ 78. Vládním nařízením mohou býti vydány bezpečnostní předpisy pro uschovávání motorových vozidel a pro místnosti k tomu určené.

Oddíl XIV.

PORADNÍ SBOR PRO OTÁZKY TÝKAJÍCÍ SE MOTOROVÝCH VOZIDEL.

§ 79. Vládním nařízením bude zřízen při ministerstvu veřejných prací zvláštní „Poradní sbor pro otázky týkající se motorových vozidel“, jehož organizace a působnost bude upravena vládním nařízením. Členství v tomto sboru jest úřadem čestným.

Oddíl XV.

USTANOVENÍ TRESTNÍ.

§ 80. (1) Přestupky tohoto zákona a nařízením vydaných na jeho základě trestá, pokud nejde o činy soudně trestné, okresní úřad pokoutou do 2.000 Kč nebo trestem na svobodě do 5 dnů, za okolností zvlášť přitěžujících pokoutou do 5.000 Kč nebo trestem na svobodě do 14 dnů.

(2) Pro případ nedobytnosti budíž uložena pokuta přeměněna na vězení podle míry zavinění v mezích sazby trestu na svobodě.

(3) Byla-li trestným činem způsobena škoda, může býti k návrhu po-

škozeného v trestním nálezu rozhodnuto též o její náhradě, pokud náhrada škody nemá přesahovati částku 1.000 Kč.

(4) Trestající úřad může při zvlášť těžkých přestupcích za předpokladů uvedených v § 15, odst. 1 současně s trestním nálezem prozatímně odejmouti řidičský průkaz a jest povinen zpravit o tom ihned příslušný úřad rejstříkový (§ 17), jenž buď vrátí stráně řidičský průkaz nebo učiní opatření podle § 15.

(5) Pouhé přistoupení předpisů o přípustné rychlosti (§ 38, odst. 3 a 4) není soudně trestné, nebylo-li tím způsobeno jinému nebezpečí smrti nebo nebezpečí poškození na těle.

§ 81. (1) Okresní úřady mohou zmocnití orgány veřejné moci, aby pro určité přestupky tohoto zákona nebo nařízení na jeho základě vydání osobám, které byly při činu přistiženy a jsou ochotny pokutu zaplatiti, ukládaly trestním příkazem na místě peněžitě pokuty a ihned je vybraly; pokuty na jednotlivé přestupky je nutno ve zmocnění předem stanoviti pevnými sazbami, které nesmějí přesahovati částku 300.— Kč.

(2) Není-li úřad zmocňující zároveň úřadem služebním, může býti zmocněno dáno jen se souhlasem služebního úřadu.

(3) Obsah zmocnění budíž uveden v listině, již úřední orgán jest povinen se vykázati při úředním jednání k žádosti přistiženého.

(4) Trestní příkaz podle odstavce 1 budíž vystaven přípisem ve třech vyhotovených na tiskopise postupně číslovaném a má obsahovati rejstříkovou značku vozidla, čin jako závodný shledávaný, uloženu pokutu, úřad, jehož jménem bylo zakročeno, a datum. Jedno vyhotovení buď vydáno potrestanému, druhé buď předloženo úřadu zároveň s vybranou částkou; třetí vyhotovení zůstane v pokutovém bloku. Vyhotovení vydané straně budíž orgánem podepsáno.

(5) Není-li přistižená osoba ochotna zaplatiti pokutu, úřední oraň pokutu nevyměří, nýbrž učiní trestní oznámení úřadu. Úřední orgán jest povinen poučiti příslušnou osobu o jejím právu odepřítí zaplacení pokuty a o následcích tohoto odepření. K zaplacení pokuty nesmí úřední orgán nutiti.

(6) Je-li přistižená osoba ochotna

ných silostrojů (automobilů, motorových vlaků a motorových kol),
nařízení ministerstva vnitra vydané ve shodě se zúčastněnými ministerstvy ze dne 19. března 1917, č. 125 ř. z., jímž se ustanovuje rychlost jízdy silostrojnic nákladních vozů bez gumových obručí,

nařízení ministerstva vnitra vydané ve shodě s ministerstvem obchodu, ministerstvem veřejných prací a ministerstvem financí ze dne 31. května 1918, č. 188 ř. z., jímž se mění nařízení ze dne 28. dubna 1910, č. 81 ř. z., o bezpečnostních ustanoveních policejních pro jízdu silostrojních vozidel (automobilů, motorových vlaků a motorových kol),

nařízení ministerstva vnitra ve shodě s ministerstvem spravedlnosti a ministerstvem veřejných prací ze dne 30. června 1918, č. 238 ř. z., o silostrojnic vozidlech o menší rychlosti, vyhláška místodržitelství pro království české ze dne 31. října 1875, č. 54.458, č. 77 čes. z. z., jižto se připouští jezdění silničními parostroji, nařízení presidenta zemské správy politické v Praze ze dne 22. dubna 1920, č. 9—298, č. z. s. p. 52.614, č. 310 Sb. z. a n., o vyzkoušení motorových vozidel (automobilů, motorových kol), jakož i o zkouškách řidičů takových vozidel v Čechách,

nařízení vicepresidenta zemské správy politické na Moravě ze dne 10. února 1921, č. 40 mor. z. z., týkající se zkoušení jízdních silostrojů a jejich řidičů,

vyhlášení zemské vlády slezské ze dne 10. května 1910, č. II/828, č. 27 slez. z. z. jež se týče úředního zkoušení vozidel strojem hnaných (automobilů a kol motorových), jakož i řidičů strojních vozidel více než jednokolejových,

nařízení č. 57.000/1910 B. M. (uh. min. vnitra), o jízdě strojových vozidel na veřejných cestách,

nařízení č. 73.000/1910 B. M. (uh. min. vnitra), o cizozemských strojových vozidlech,

nařízení č. 106.000/1910 B. M. (uh. min. vnitra), o jízdě tuzemských i cizozemských strojových vozidel v tuzemsku, jakož i užívání nařízení o způsobilosti řidičů strojových vozidel.

nařízení č. 40.000/1912 B. M. (uh. min. vnitra), o organizačním statutě

učebného běhu pro přípravu řidičů strojových vozidel,

nařízení č. 94.853/1917 B. M. (uh. min. vnitra), o změně některých ustanovení statutu o organizaci učebného běhu pro přípravu řidičů strojových vozidel,

nařízení č. 3822/1918 B. M. (uh. min. vnitra), o změně případně doplnění některých ustanovení nař. č. 57.000/1910 B. M. (uh. min. vnitra), o jízdě strojových vozidel na veřejných cestách,

nařízení ministra vlády Československé republiky s plnou mocí pro správu Slovenska ze dne 8. července 1922, č. 8692 prez., kterým se mění nařízení č. 57.000/1910 B. M. (uh. min. vnitra), o jízdě strojových vozidel na veřejných cestách,

nařízení ministra s plnou mocí pro správu Slovenska ze dne 18. února 1925, č. 74.233/V. ai 1924, jímž se mění nařízení č. 73.000/1910 B. M. (uh. min. vnitra) a č. 106.000/1910 B. M. (uh. min. vnitra),

nařízení civilní správy Podkarpatské Rusi ze dne 25. února 1925, č. 13.065 ai 1924, kterým se upravuje nařízení č. 57.000/1910 B. M. (uh. min. vnitra), o jízdě strojových vozidel na veřejných cestách,

zákon ze dne 16. července 1931, č. 124 Sb. z. a n., kterým se provádí Mezinárodní úmluva o jízdě motorovými vozidly ze dne 24. dubna 1926 a vydávají některé zatímné předpisy o jízdě motorovými vozidly, jakož i zákony jej prodlužující a doplňující, totiž: zákon ze dne 23. prosince 1932, č. 208 Sb. z. a n., zákon ze dne 20. prosince 1935, č. 245 Sb. z. a n., a zákon ze dne 2. července 1934, č. 144 Sb. z. a n.,

vládní nařízení ze dne 30. června 1932, č. 107 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některé předpisy o jízdě motorovými vozidly, jakož i vládní nařízení ze dne 20. července 1934, č. 157 Sb. z. a n., jímž byla prodloužena jeho účinnost.

(3) Ustanovení § 12, odst. 4 nabývá účinnosti dnem vyhlášení zákona.

§ 95. (1) Vysvědčení o zkouškách řidičů, povolení řidití motorové vozidlo a úřední potvrzení o zkouškách a schválení motorových vozidel nebo jich typů, vydaná před účinností tohoto zákona podle dosavadních předpisů, podřídí dále svoji platnost, a to pro celé státní území. Rovněž zů-

stávají dále v platnosti oprávnění k výcviku řidičů motorových vozidel po živnostensku, nabytá před účinností tohoto zákona.

(2) O výkonu a zániku těchto povolení a oprávnění platí předpisy tohoto zákona.

(3) Zápisy do rejstříku československých motorových vozidel, jakož i do rejstříku československých řidičů motorových vozidel podle tohoto zákona stanou se ve lhůtě, kterou vyhlásí ministerstvo vnitra.

§ 96. Motorová vozidla, která byla podle dosavadních předpisů připuštěna k jízdě na veřejných silnicích a

Vládní nařízení (zákon) ze dne 29. dubna 1935, čís. 89, kterým se prodlužuje platnost hromadných smluv pracovních.

§ 1. (1) Hromadné smlouvy pracovní, pokud upravují otázky mzdové (platové), ujednané mezi jedním nebo několika zaměstnavateli, nebo jejich jednou nebo několika odborovými organizacemi (korporacemi) a jednou nebo několika odborovými organizacemi (korporacemi) zaměstnanců, platné v den účinnosti tohoto nařízení, nemohou být vypovězeny ani jinak zaniknouti do 1. března 1936. Pokud takovéto hromadné smlouvy upravují podmínky platnosti i po 1. březnu 1936, zůstávají tato ujednaná nedotčena.

(2) Ustanovení předešlého odstavce platí i o hromadných smlouvách, které nabudou platnosti po dni 30. dubna 1935.

§ 2. V závodech, kde mezi dnem 1. ledna 1935 a dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení byla v platnosti hromadná smlouva pracovní, která pak byla vypovězena nebo jinak zanikla, platí do 1. března 1936 sazby mzdové (platové) platné dne 27. června 1934, leč že před tímto dnem byla uzavřena nová hromadná smlouva.

§ 3. Ustanovení § 1 o hromadných smlouvách pracovních platí také o smírech a nálezech rozhodčího soudu mzdového (§§ 23 a 24 zákona ze dne 10. dubna 1930, č. 45 Sb. z. a n., o stavebním ruchu), pokud nebylo znovu rozhodnuto podle § 23, odst. 3 zák. č. 45/1930 Sb. z. a n., jakož i o

cestách, musí být upravena tak, aby vyhovovala ustanovením tohoto zákona a předpisům na základě něho vydaným, pokud příslušný předpis výslovně neustanovuje jinak. Nestane-li se tak do 3 měsíců ode dne, kdy tento zákon nebo dotčený předpis nabyl účinnosti, nesmí být těchto vozidel dále k jízdě používáno.

§ 97. Zákon tento provedou ministři vnitra a veřejných prací v dohodě s ostatními zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 26. dubna 1935. Vládní nařízení o počátku jeho účinnosti ve smyslu § 94 zákona dosud vydáno nebylo.

smírech, nálezech a rozhodnutích jiných orgánů povolaných podle právních předpisů k hromadné úpravě otázek mzdových (platových) mezi zaměstnavateli a zaměstnanci.

§ 4. Smlouvou jednotlivou nesmějí být mzdové nároky zaměstnanců plynoucí z ustanovení hromadných smluv pracovních anebo ze smírů, nálezu a rozhodnutí podle § 3 po dobu jejich platnosti zkráceny, leč že by k takovému zkrácení daly souhlas organizace zaměstnanecské, jež sjednaly hromadnou smlouvu pracovní nebo byly účastníky řízení podle § 3. Na místo odporujících tomu ustanovení jednotlivé smlouvy, která jsou z tohoto důvodu neplatná, nastupují příznivější ustanovení hromadné smlouvy pracovní nebo smíru, nálezu a rozhodnutí podle § 3.

§ 5. Jednání nebo opominutí proti ustanovením § 4 tohoto nařízení trestají se podle čl. II zák. č. 109/1934 Sb. z. a n.

§ 6. Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 30. dubna 1935; provede je ministr sociální péče, a pokud jde o podniky podléhající obecnému hornímu zákonu, ministr veřejných prací v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Nařízení bylo vyhlášeno dne 30. dubna 1935 a bylo vydáno na základě zmocňovacího zákona (viz str. 1377).

Kdy nelze odstoupiti.

§ 4. Odstup je vyloučen:

a) jestliže pojistitel přijímaje návrh věděl anebo musil vědět, že pojistník odpověděl na danou otázku neúplně nebo nesprávně nebo že závažnou okolnost nebezpečí zamílel neb udal nesprávně;

b) jestliže pojistník na otázku o některé okolnosti nebezpečí vůbec neodpověděl, ledaže v tom bylo nutno spatřovati přisvědčení nebo popření podle toho, jak byla otázka dána a jak souvisí s jinými otázkami;

c) jestliže pojistník nezavinil nesprávnost nebo neúplnost odpovědi (§ 3, odst. 1);

d) jestliže pominula zamíčená nebo nesprávně neb neúplně udaná okolnost nebezpečí dříve, než nastala pojistná příhoda, nebo jestliže neměla vlivu ani na vznik pojistné příhody ani na rozsah plnění, k němuž jest pojistitel zavázán, ledaže pojistník jednal obmyslně.

Ujednání smlouvy zástupcem pojistníkovým.

§ 5. (1) Ujednal-li pojistník smlouvu zástupcem, dlužno při právu pojistitelově k odstupu přihlížeti také k vědomosti, obmyslnosti a k zavinění tohoto zástupce.

(2) To neplatí, jednala-li osoba, kterou pojistitel pověřil zprostředkováním neb ujednáním pojistných smluv, zároveň za pojistníka.

Prohlášení odstupu. Účinek co do premii.

§ 6. (1) Pojistitel může odstoupiti jen do měsíce potom, kdy zvěděl o vadnosti údajů; k platnosti odstupu se vyžaduje písemného prohlášení.

(2) Odstoupil-li pojistitel, náleží mu premie až do konce pojistného období, ve kterém zvěděl o vadnosti údajů.

Pojistění proti nebezpečí, jehož tu již není.

§ 7. (1) Smlouva jest neplatná, pokud v době, kdy byla ujednána, buď již nastala příhoda, která, kdyby nastala za trvání pojistění, by byla pojistnou příhodou, nebo již pominula možnost, že pojistná příhoda nastane.

(2) Je-li však ujednáno, že se má pojistění vztahovati na dobu před ujednáním smlouvy, jest smlouva jen polud neplatná, pokud při jejím ujednání buď pojistitel věděl, že pojistná příhoda nemůže nastati, nebo pojistník věděl, že příhoda již nastala.

(3) Věděl-li pojistník, nikoli však pojistitel při ujednání smlouvy, že příhoda již nastala, náleží pojistiteli premie až do konce pojistného období, ve kterém se to dověděl.

(4) Byla-li smlouva ujednána zástupcem pojistníkovým, budíž přiměřeně užito ustanovení § 5

Smluvní listiny.

§ 8. (1) Pojistitel jest povinen vydati pojistníkovi listinu o pojistné smlouvě pojistitelem řádně podepsanou (pojistik).

(2) Pojistka obsahuj všeobecné pojistné podmínky a všechna ujednaná zvláštní ustanovení smlouvy.

(3) Návrhový list a pojistiky buďte snadno a zřetelně čitelné.

(4) Odchyluje-li se obsah pojistiky od závazného návrhu (§ 1, odst. 1), budíž na prvé straně pojistiky výrazným způsobem vyznačeno, že sdělení podle § 2, odst. 2 bylo pojistníkovi zasláno a že odchylky od návrhu byly také v pojistce přesně a význačně uvedeny.

Umovení a náhradní listina.

§ 9. (1) Pojistník může žádati, aby mu byla pojistka zničená nebo ztracená na jeho útraty nově vyhotovena. ¹⁾ Smluvní list a žádosti může pojistitel učiniti závislým na předchozím umovení pojistiky, je-li povinen podle smlouvy plniti majiteli nebo doručiteli nebo jen na předložení nebo vrácení pojistiky.

(3) Umovňovati pojistiky jest příslušný okresní soud, jenž je obecným soudem pojistníkovým. Ohlašovací lhůta jest pro všechny druhy pojistek šestiměsíční.

Nárok na opisy.

§ 10. (1) Pojistník může kdykoli na své útraty žádati opisy veškerých prohlášení, která učinil proti pojistiteli hledíc na smlouvu sám nebo za něho někdo jiný. Pojistitel upozorní

III. OBCHODNÍ PRÁVO.

Zákon ze dne 3. července 1934, čís. 145, o pojistné smlouvě.

DÍL PRVNÍ.

PŘEDPISY PRO VEŠKERÁ POJISTNÁ ODVĚTVÍ.

Hlava 1.

Všeobecné předpisy.

Pojistný návrh.

§ 1. (1) Návrh na ujednání pojistné smlouvy učiněný pojistiteli je závazný jen, jsou-li všeobecné pojistné podmínky obsaženy v návrhovém listu, jehož bylo užito k návrhu, nebo byly-li návrhovateli odevzdány dříve, než byl návrh učiněn.

(2) Kdo navrhne pojistiteli, aby byla ujednána, prodložena nebo změněna pojistná smlouva, jest návrhem vázán, jakmile byl návrh prohlášen nebo došel pojistiteli, a to, není-li stanovena kratší lhůta, do čtrnácti dnů, má-li však rozhodnutí o návrhu předcházezi lékařská prohlídka, do jednoho měsíce, počítajíc ode dne, kdy návrh byl prohlášen nebo odeslán. Vázanost však nenastává, jestliže odvolání návrhu dojde pojistitele zároveň s návrhem nebo již dříve.

(3) Delší lhůtu lze stanoviti toliko písemným ujednáním, ve kterém budíž poslední den lhůty určen podle kalendáře.

Odchylky pojistiky od návrhu.

§ 2. (1) Odchyluje-li se obsah pojistiky od závazného návrhu (§ 1, odst. 1), a neodporuje-li pojistník do měsíce po přijetí pojistiky (§ 6), platí, že pojistník odchylky schválil.

(2) Toto schválení buď však předpokládá pouze tehdy, upozornil-li pojistitel pojistníka zvláštním písem-

ným sdělením, které mu zaslal zároveň s pojistikou, na jednotlivé odchylky, na to, že může pro odchylky od svého návrhu do měsíce podati odpor, jakož i na to, že jinak by odchylky platily za schválené. Toto sdělení smí obsahovati pouze upozornění na jednotlivé odchylky a poučení podle věty prvé.

(3) Nevyhoví-li pojistitel ustanovením odstavce 2, buďte odchylky pojistiky od návrhu pokládány za bezúčinné a obsah návrhu pojistníkovy za sjednaný.

(4) Ujednání, jímž se pojistník vzdává práva odporovati smlouvě pro omyl, je neplatné.

Údaj okolností nebezpečí.

§ 3. (1) Odpověděl-li pojistník při sjednávání smlouvy nesprávně nebo neúplně na otázky o závažných okolnostech nebezpečí, které mu byly pojistitelem určité a přesně dány v dotazníku nebo jiné písemné formě, může pojistitel odstoupiti od smlouvy, jako by nebyla ujednána (odstup).

(2) Nebyla-li otázka dána tímto způsobem anebo nebyla-li dána vůbec, může pojistitel odstoupiti jen, jestliže pojistník uzavíraje smlouvu zamílel závažnou okolnost nebezpečí v úmyslu způsobiti škodu (obmyslně) nebo jestliže ji udal nesprávně z hrubé nedbalosti.

(3) Závažné jsou okolnosti nebezpečí, které jsou způsobitelné, aby měly vliv na rozhodnutí pojistitele ujednati smlouvu vůbec nebo za smluvných podmínek. Každá okolnost nebezpečí, na kterou jest dána písemná otázka pojistitelova v přesném znění, platí v pochybnosti za závažnou.

jež na toto právo v pojistce. Na útraty opisů dež, žádá-li se o to, pojistník zálohu.

(2) Potřebuje-li pojistník těchto opisů k jednáním, která jsou vázána určitou inotou, a nebyly-li mu již dříve pojistitelem vydány, nezapočítává se do lhůty doba od vyžádání až do dojití opisů.

Rozhodčí soud.

§ 11. (1) Ujednání, že spory z pojistné smlouvy mají býti rozhodnuty rozhodčím soudem jest neplatné.

(2) Lze však ujednat, že výši plnění, k němuž jest pojistitel zavázán, má stanoviti rozhodčí soud. O smlouvě o rozhodčích, o složení rozhodčího soudu a o řízení platí předpisy civilního soudního řádu o rozhodčím řízení. Tohoto ujednání se pojistitel nemůže dovolávati, odpírá-li plnění.

Soud místně příslušný.

§ 12. (1) Má-li pojistník svůj obecný soud v tuzemsku, buďte žaloby z pojistného poměru proti němu podávány u soudu, u něhož má svůj obecný soud.

(2) Pojistník může býti žalován z pojistného poměru, který se týká provozu jeho závodu (živnostenského, zemědělského a pod.), také u soudu, v jehož obvodu je tento závod.

(3) Připouští se ujednání, že žaloby proti pojistníkovi lze podat u soudu v sídle krajského soudu, v jehož obvodu jest pojistníkovo bydliště nebo jeho závod.

(4) Příslušnost veškerých jiných soudů ve sporech proti pojistníkovi jest vyloučena.

(5) Pojistitel může býti z pojistného poměru žalován také u soudu, v jehož obvodu jest jeho pobočný závod (filialka), který smlouvu uzavřel, nebo u obecného soudu pojistníkova.

Oznámení a prohlášení.

§ 13. (1) Pro oznámení a prohlášení, která má pojistník nebo osoba třetí podle tohoto zákona učiniti proti pojistiteli, lze smluviti písemnou formu.

(2) Pokud tento zákon neustanovuje jinak, působí prohlášení, které se má učiniti proti jiné osobě, teprve od doby, kdy jí dojde.

(3) Lhůta pro oznámení nebo prohlášení jest zachována, odešle-li se oznámení nebo prohlášení v této lhůtě.

Vědomost pojistitelova o okolnosti, kterou jest oznámiti.

§ 14. Právní újmy, které podle tohoto zákona nebo podle pojistné smlouvy jsou spojeny s opominutím nebo opožděním oznámení, nemůže pojistitel uplatňovati, měl-li v době, kdy by ho oznámení musilo dojíti, náležitou vědomost o okolnosti, kterou sluší oznámiti.

Změna bytu.

§ 15. (1) Změnil-li pojistník svůj byt, aniz oznámil změnu pojistiteli, dostací k prohlášení, že je potřeba dáti pojistníkovi, odešle-li se dopis do jeho posledního bytu, který je pojistiteli znám. Prohlášení působí od doby, ve které by došlo pojistníka při pravidelné dopravě, kdyby změna bytu nenastala.

(2) Týká-li se pojistný poměr závodu a přeložil-li se závod, užije se přiměřeně ustanovení odstavce 1.

Smluvné pokuta.

§ 16. Smluvné pokuty podléhají soudcovskému zmírňovacímu právu. Omlouvy, které se tomu přičí, jsou neplatné.

Doba pojištění. Počítání lhůt.

§ 17. (1) Je-li doba pojištění stanovena podle dnů, týdnů, měsíců nebo podle doby zahrnující několik měsíců, počíná se pojistitelova závaznost, není-li nic jiného smlouveno, v poledne dne, kterého se smlouva ujedná, a končí se v poledne posledního dne doby pojištění.

(2) Ostatně se přiměřeně užije na všechny lhůty ustanovené v tomto zákoně a ve smlouvě příslušných ustanovení obchodního zákona o lhůtách při plnění obchodu.

Prodloužení pojistného poměru mlčky; trvalé pojištění.

§ 18. (1) Prodloužil-li se pojistný poměr mlčky, trvá nadále po dobu jednoho pojistného období. Bylo-li ujed-

náno, že takový pojistný poměr se má pokládati za prodloužený, nebude-li vypovězen před uplynutím smluvní doby, platí prodloužení vždy nevyšší na jedno pojistné období.

(2) Byl-li pojistný poměr sjednán na neurčitou dobu (trvalé pojištění), může býti kteroukoli stranou vypovězen jen pro konec běžného pojistného období. Vypovědní lhůta musí býti pro obě strany stejná a nesmí činiti méně než jeden měsíc a více než tři měsíce. Tohoto práva vypovědi lze se souhlasně vzdáti pro určitou dobu s účinností pro obě strany.

Promlčení nároků.

§ 19. (1) Nároky z pojistné smlouvy se promlčují ve třech letech. Promlčení se počíná ukončením kalendářního roku, ve kterém bylo lze žádati plnění. Právo na důchod se promlčuje v deseti letech; promlčení se počíná ukončením kalendářního roku, ve kterém bylo lze žádati plnění důchodu.

(2) Byl-li nárok pojistiteli ohlášen, slavi se promlčení až do doby, kdy dojde písemné rozhodnutí pojistitelova.

Obmezení pojistného nároku lhůtou.

§ 20. (1) Ujednání, že pojistitel bude prost závazku plniti, nebude-li nárok na plnění ohlášen pojistiteli do určité lhůty, jest neplatné.

(2) Lze však ujednat, že pojistitel bude prost závazku plniti, nebude-li nárok na plnění uplatněn u soudu do určité lhůty. Lhůta nesmí činiti méně než šest měsíců a počíná se koncem dne, kterého došel nebo při pravidelné dopravě by došel pojistníka nebo oprávněného doporučený dopis pojistitelův, jímž zamítl nárok proti němu vznesený udávaje lhůtu a právní následek jejího uplynutí.

Účinek konkursu a vyrovnacího řízení.

§ 21. (1) Prohlášením konkursu na jmění pojistitelova se zrušuje pojistná smlouva, při pojištění proti škodě však teprve, když uplyne měsíc po prohlášení konkursu.

(2) Pojistitel si může pro případ prohlášení konkursu nebo zahájení vyrovnacího řízení o jmění pojistníkové vyhraditi právo vypovědět

smlouvu s vypovědní lhůtou jednoho měsíce.

(3) Zanikne-li pojistná smlouva podle odstavce 1 nebo 2, jest pojistitel povinen vrátiti zaplacené prémie připadající na dobu po zániku smlouvy.

Donucovací předpisy.

§ 22. Pojistitel se nemůže dovolávati ujednání, žež se v neprospěch pojistníka odchylují od ustanovení § 1, § 2, odst. 1 až 3, §§ 3 až 6, § 7, odst. 5, § 10, § 11, odst. 2, § 12, § 13, odst. 2 a 3, §§ 14, 15, 18, 19, § 20, odst. 2, § 21.

HLAVA 2.

Práva a povinnosti ze smlouvy.

Prémie, splatnost, doplacení.

§ 23. (1) Pojistník jest povinen zapravovati ujednanou prémie.

(2) Není-li ve smlouvě ustanoveno jinak, budíž první nebo jediná prémie zaplacená ihned po ujednání smlouvy, každá následná prémie prvního dne pojistného období.

(3) Platiti první nebo jedinou prémie pojistník jest zavázán toliko tehdy, když mu byla doručena pojistka, ledaže vyhotovení pojistky bylo vyloučeno.

(4) Za pojistné období podle tohoto zákona pokládá se doba jednoho roku, není-li prémie vyměřena podle kratších období.

(5) Snížil-li pojistitel prémie vzhledem k ujednání smluvní době a zrušil-li se předčasně smlouva, může žádati, aby byla doplacená částka, o kterou by prémie byla bývala výše vyměřena, kdyby smlouva byla ujednána toliko na dobu, po kterou skutečně trvala. Vypoví-li se pojistná smlouva podle § 61, nelze se domáhati tohoto doplatku.

(6) Prémie mi podle tohoto zákona jsou též příspěvky, žež se platí při ústavěch vzájemně pojišťujících (příspěvků, doplatky atd.). Mají-li se takové příspěvky platiti teprve po uplynutí pojistného období, pro něž jsou určeny, nebud užito předpisů § 29.

Způsob placení prémie.

§ 24. Pojistník jest povinen zaslati

právní pojistitelé na své nebezpečí a na své útraty. Další však pojistitel vybrat premií u pojistníka aspoň třikrát po sobě, jestli pojistník teprve tehdy opět povinen další premie zasílati, žádal-li to pojistitel písemně.

Doba placení premie poštou.
Potvrzení o zaplacení.

§ 25. (1) Za dobu placení pokládá se, platí-li se premie poštou, doba, kdy byla premie odeslána poštou nebo byla na poště poukázána nebo zaplacena.

(2) Pokud již způsob placení nepokryje plátcí dostatečného listinného osvědčení, má pojistitel potvrzovat platby premií, aniž musí plátce o to žádati.

Placení premie zástavním věřitelem neb obmyšleným.
Rozsah zástavního práva na pojistné pohledávce.

§ 26. (1) Pojistitel je povinen přijmouti splatné premie nebo jinaké platby, náležející mu z pojistné smlouvy, i když pojistník k placení nesvolí, též od zástavního věřitele nebo od obmyšleného, jenž nabyl práva na plnění pojistitelovo (§ 127, odst. 1).

(2) Zástavní právo na pojistné pohledávce lze uplatnit též pro takové částky a jich úroky, jež vymožil zástavní věřitel k zapravení premií nebo jinakých plátů náležejících pojistiteli ze smlouvy.

Pojistitelovo právo k srážce.

§ 27. Pojistitel může si sraziti splatné premie nebo jinaké pohledávky, jež mu náležejí ze smlouvy, s p'něří, k němuž jest zavázán z téže smlouvy, i když je nedluhuje pojistníkovi, nýbrž osobě třetí.

Následky neplacení první nebo jediné premie.

§ 28. (1) Nemí-li zaplacena včas první nebo jediná premie, může pojistitel odstoupiti od smlouvy, pokud není placeno. Neuplatní-li u soudu nárok na premii do tří měsíců ode dne splatnosti, platí, že odstoupil od smlouvy.

(2) Nemí-li premie ještě zaplacena v době, kdy pojistná příhoda nastala, je pojistitel prost závazku plniti.

III. Obchodní právo.

(3) Uplatní-li však pojistitel nárok u soudu ve lhůtě tří měsíců, jest zavázán plniti, nastane-li pojistná příhoda v době, za kterou premií vymáhá, jakkoli premie není zaplacena v době, kdy příhoda nastala. Je však prost závazku plniti, vzdal-li se nároku ještě před vznikem pojistné příhody.

Následky neplacení následné premie.

§ 29. (1) Nemí-li následná premie zaplacena v den splatnosti, budí pojistník na své útraty písemně vybudít, aby platil, a uvědomen zároveň o právních následcích dalšího prodlení v placení, při čemž mu budí dána dodatečná lhůta aspoň jednoho měsíce. Tohoto vybudnutí není třeba, byli-li pojistník nejdříve osm dní přede dnem splatnosti písemně upomenut o placení a zároveň uvědomen o právních následcích prodlení v placení a byla-li mu udělena dodatečná lhůta aspoň jednoho měsíce ode dne splatnosti.

(2) Prodlívá-li pojistník při uplynutí dodatečné lhůty s placením premie, může pojistitel, pokud nebylo zaplaceno, zrušiti pojistnou smlouvu s okamžitým účinkem (vypovědět bez výpovědní lhůty). Neuplatní-li se u soudu nárok na premii do tří měsíců po uplynutí dodatečné lhůty, platí to za výpověď.

(3) Nastane-li pojistná příhoda po uplynutí dodatečné lhůty a prodlívá-li pojistník s placením premie v době, kdy příhoda nastala, jest pojistitel prost závazku plniti.

(4) Uplatní-li pojistitel nárok na zaplacení dlužné premie u soudu, platí tu předpisy § 28, odst. 3.

Právo na vyšší premie a právo výpovědi pro vadné údaje.

§ 30. (1) Učinil-li pojistník při ujednání smlouvy vadné údaje o některé závazné okolnosti nebezpečí (§ 3, odst. 1), je-li však odstup pojistitelův vyloučen, ježto nelze pojistníkovi přičítati viny, může pojistitel, pokud mu podle zásad pro jeho obchodování rozhodných přísluší pro vyšší nebezpečí vyšší premie, žádati do jednoho měsíce potom, kdy zvěděl o vadnosti údajů, písemně, aby pojistník platil od počátku běžného pojistného období vyšší premie a

Pojistná smlouva (zák.) §§ 25—34.

příslušný rozdíl za toto období doplatil ve lhůtě jednoho měsíce. Neprojeví-li pojistník v této lhůtě souhlas s vyšší premií, může pojistitel do jednoho měsíce smlouvu vypovědět bez výpovědní lhůty; na tento právní následek budí pojistník upozorněn v písemné žádosti pojistitelově.

(2) Nepřevezme-li však pojistitel podle zásad pro jeho obchodování rozhodných vyšší nebezpečí ani za vyšší premií, může do jednoho měsíce potom, kdy zvěděl o vadnosti údajů, smlouvu vypovědět písemným prohlášením s výpovědní lhůtou aspoň jednoho měsíce.

(3) Zruší-li se smlouva podle odstavce 1 nebo odstavce 2, náleží pojistiteli ujednáná premie až do konce pojistného období, ve kterém zvěděl o vadnosti údajů, působící však výpověď teprve v následujícím pojistném období, až do ukončení pojistného poměru.

Právo na snížení premie.

§ 31. (1) Byla-li ujednána vyšší premie pro určité okolnosti nebezpečí zvyšující a pominuly-li nebo pozbyly-li významu tyto okolnosti v době od podání návrhu do jeho přijetí anebo po ujednání smlouvy, může pojistník žádati, aby pro budoucí pojistná období byla premie přiměřeně snížena.

(2) Totéž platí, bylo-li vymezeno vyšší premie způsobeno mylnými údaji pojistníkovi a takové okolnosti.

Úmluvy průpadní.

§ 32. (1) Bylo-li smlouveno, že porušení závaznosti, která se má proti pojistiteli splniti před pojistnou příhodou, má mít za následek ztrátu práva na plnění pojistitelovo, a byla-li závaznost porušena, může pojistitel, pokud nenastala pojistná příhoda, smlouvu bez výpovědní lhůty vypovědět do měsíce potom, kdy zvěděl o porušení závaznosti, ledaže pojistník toto porušení nezavinil.

(2) Nastala-li pojistná příhoda, aniž byla před tím dána výpověď, nemůže se pojistitel dovolávat úmluvy průpadní, nemá-li pojistník viny nebo nemělo-li porušení závaznosti, která byla převzata ke zmenšení nebezpečí nebo k zamezení vyššího nebezpečí, vlivu ani na vznik pojistné příhody

ani na objem plnění pojistitelova. Totéž platí, jestliže uplynula lhůta pro výkon vypovědního práva pojistitelova (odstavec 1) a výpověď dána nebyla.

(3) Průpadní úmluvy učiněné pro případ porušení závaznosti, která se má splniti po pojistné příhodě, nemůže se pojistitel dovolávat, nelze-li přičísti pojistníkovi úmysl nebo hrubou nedbalost nebo nemělo-li porušení vlivu ani na zjištění nebo objem plnění pojistitelova.

(4) I když byla pojistná smlouva zrušena, náleží pojistiteli premie až do konce pojistného období, v němž se dověděl o porušení závaznosti, působící však výpověď teprve v následujícím pojistném období, až do ukončení pojistného poměru.

(5) Tato ustanovení se nevztahují na ujednání, že pojistitel má právo při porušení závaznosti, která se má proti němu splniti, žádati smlouvenou pokutu nebo výpovědět smlouvu, pokud byla smlouvena výpovědní lhůta aspoň jednoho měsíce.

Zvýšení nebezpečí.

§ 33. (1) Na zvýšení nebezpečí pojistitelem převzatého se hledí toliko tehdy, je-li závazné a vztahuje-li se na okolnost nebezpečí, která jest uvedena v pojistce nebo na niž byl pojistník při sjednávání smlouvy dotazován (§ 3, odst. 1).

(2) Bylo-li nebezpečí takto zvýšeno po ujednání smlouvy, může pojistitel smlouvu vypovědět.

(3) Bylo-li nebezpečí zvýšeno bez přičinění pojistníkova nebo byl pojistník donucen okolnostmi na jeho vůli nezávislými je přivoditi nebo dopustiti, zachovejí pojistitel výpovědní lhůtu aspoň jednoho měsíce.

(4) Pojistitelovo právo výpovědi zanikne, nevykoná-li je do měsíce potom, kdy zvěděl o zvýšení nebezpečí, nebo pominulo-li zvýšení nebezpečí nebo není-li již závazné.

§ 34. (1) Pojistník je povinen oznámiti zvýšení nebezpečí s jeho vůlí způsobeném pojistiteli dříve, než toto zvýšení nebezpečí nastane, jiná zvýšení nebezpečí (§ 33, odst. 3) neprodleně jakmile se dověděl, že nastala.

(2) Opomine-li pojistník učiniti oznámení včas, jest pojistitel prost závazku plniti, nastane-li pojistná pří-

hoda v době, kdy vyšší nebezpečí trvá. Tento právní následek však nastane:

a) nestihá-li pojistníka vina, že oznámení bylo opomítnuto nebo pozdě podáno;

b) nemělo-li zvýšení nebezpečí vlivu ani na vznik pojistné příhody ani na objem plnění, k němuž je pojistitel zavázán;

c) uplynula-li při vzniku pojistné příhody již lhůta pro výkon pojistitelova práva výpovědi (§ 33, odst. 4), aniž byla dána výpověď;

d) nebylo-li zvýšení nebezpečí uvedené v § 33, odst. 3 oznámeno včas, pojistná příhoda však nastane dříve než měsíc po době, kdy oznámení bylo muslo dojít pojistitele.

§ 35. I když byla zrušena pojistná smlouva, náleží pojistiteli prémie až do konce pojistného období, v němž zvěděl o zvýšení nebezpečí, působící však výpověď teprve v následujícím pojistném období (§ 33, odst. 3 a 4), až do ukončení pojistného poměru.

§ 36. Na zvýšení nebezpečí, k němuž dal podnět zájem pojistitelův nebo událost, za kterou pojistitel ručí, nebo jednání z příkazu lidskosti, se nehledí.

§ 37. Ustanovení §§ 33 až 36 jest užití také na zvýšení nebezpečí, jež nastalo v době od podání pojistného návrhu do jeho přijetí a jež nebylo pojistiteli známo při přijetí návrhu.

Hromadné pojištění.

§ 38. (1) Jestliže podmínky, za kterých pojistitel je oprávněn pro vadné údaje při ujednání smlouvy nebo podle předpisů o zvýšení nebezpečí k odstupu nebo k výpovědi nebo je prost závazku plnit, tu jsou toliko v příčině některých z věcí nebo z osob, na něž se hromadné pojištění vztahuje, nastane oprávnění nebo zproštění pojistitele pro ostatní věci nebo osoby jen tehdy, když nutno míti za to, že by pojistitel pro tyto věci nebo tyto osoby samy nebyl ujednal smlouvu za stejných ustanovení.

(2) Použije-li pojistitel práva odstupu nebo výpovědi pro některé věci nebo osoby, je pojistník oprávněn výpověděti pojistný poměr pro ostatní věci nebo osoby; výpověď nelze však prohlásiti pro pozdější dobu

III. Obchodní právo.

než pro konec pojistného období, ve kterém nastane účinností odstupu pojistitelova nebo jeho výpovědi. Výpověď-li pojistník, náleží pojistiteli prémie až do konce běžného pojistného období.

Povinnosti pojistníkovy po pojistné příhodě; nepřipustnost úmluvy o důkazu a splatnosti.

§ 39. (1) Pojistník je zavázán pojistiteli oznámiti, že nastala pojistná příhoda, neprodleně, jakmile o tom zvěděl.

(2) Dále jest zavázán dáti pojistiteli, žádá-li o to, jakékoli vysvětlení, jehož je třeba ke zjištění pojistné příhody nebo rozsahu plnění pojistitelova, a jemu dovoliti šetření, jichž je k tomu účelu potřebí.

(3) Doklady může pojistitel žádati za náhradu hotových výloh potud, pokud podle slůžnosti lze míti za to, že si je může pojistník opatřiti.

(4) Pojistitel se nemůže dovolávati úmluv, podle nichž lze k důkazu určitých skutečností užití jen určitých průvodních prostředků nebo podle nichž se plnění pojistitelovo stane splatným teprve, když nárok byl zjištěn uznáním nebo smírem nebo pravoplatným rozsudkem.

Dospělost pojistného nároku.

§ 40. (1) Závazky pojistitelovy k plnění v penězích jsou splatny za měsíc po oznámení pojistné příhody; nemohou-li však bez viny pojistitelovy v této lhůtě býti ukončena šetření, jež jsou nutna k tomu, aby byla zjištěna pojistná příhoda nebo rozsah plnění pojistitelova neb aby bylo zjištěno, kdo má právo na plnění pojistitelovo, jsou splatny za čtrnáct dnů po ukončení těchto šetření.

(2) Ujednání, jímž se pojistitel zprošťuje závazku platiti úroky z prodlení, nemůže se pojistitel dovolávati.

Splátka náhrady.

§ 41. (1) Nejsou-li do měsíce po oznámení pojistné příhody ještě ukončena šetření, jež jsou konána ke zjištění pojistné příhody a rozsahu plnění pojistitelova, může oprávněný, jehož právo na pojistitelovo

plnění je zjištěno, požadovati splátku částkou, kterou při nejmenším podle stavu věci je pojistitel povinen platiti.

(2) Běh této lhůty se staví, pokud z viny pojistníkovy nelze ukončiti šetření.

Donucovací předpisy.

§ 42. Pojistitel se nemůže dovolávati ujednání, jež se odchylují od ustanovení § 23, odst. 3 až 6, věta 1, §§ 24, 25, 28 až 37, § 38, odst. 2, § 39, odst. 1 až 3, § 40, odst. 1 v neprospech pojistníka neb od ustanovení § 26 v neprospech zastávajícího věřitele neb obmysleného nebo od předpisů § 41 v neprospech oprávněného.

Glava 3.

Pojišťovací jednatel.

Jednatel zprostředkující.

§ 43. Pojišťovací jednatel, kterého pojistitel pověřil třeba toliko zprostředkováním pojistných jednání (zprostředkující jednatel), platí za zmocněna v pojistném odvětví, pro něž je ustanoven:

a) přejímatí návrhy na uzavření, prodloužení nebo změnu pojistné smlouvy, jakož i odvolání takových návrhů;

b) přejímatí od pojistníka prohlášení o výpovědi a odstupu a jinaká prohlášení a oznámení týkající se pojistného poměru;

c) doručovati pojistky a prodlužovací listy pojistitelem vyhotovené.

Plinomocný jednatel.

§ 44. Pojišťovací jednatel, kterého pojistitel zmocnil uzavírati pojistné smlouvy (jednatel pro uzavírání smluv, plinomocný jednatel), jest také oprávněn sjednatí změnu nebo prodloužení takových smluv, jakož i prohlásiti výpověď a odstup.

Obmezení oprávnění jednatelů.

§ 45. Obmezení práv propůjčených ustanoveními §§ 43 a 44 působí proti třetím osobám jen tehdy, jestliže o něm při jednání nebo právním úko-

nu věděly nebo jestliže o něm nevěděly, ačkoli byly na ně upozorněny v návrhovém listu nebo pojistice nebo písemném sdělení, nebo jestliže o něm nevěděly z hrubé nedbalosti. Odchylného ujednání se nemůže pojistitel dovolávati.

Vědomost a nepravé údaje jednatelů.

§ 46. (1) Pokud podle tohoto zákona nebo podle smlouvy jest vědomost pojistitelova právně významná, rovná se vědomost plinomocného jednatelů v příčině pojištění, jež uzavřel, vědomost pojistitelově. Avšak vědomost zprostředkujícího jednatelů rovná se vědomost pojistitelově toliko tehdy, jestliže již jednatel nabyl z oznámení nebo prohlášení, k jichž přejmutí platí za zmocněna.

(2) Ujednání, jež se odchylují od těchto ustanovení v neprospech pojistníka, nemůže se pojistitel dovolávati.

§ 47. (1) Svedli-li pojišťovací jednatel někoho k uzavření pojistné smlouvy nepravými údaji o podstatných okolnostech, nevzniká tomu, kdo byl uveden v omyl, závazek proti pojistiteli.

(2) Ujednání, jež se odchylují od tohoto ustanovení v neprospech pojistníka, nemůže se pojistitel dovolávati.

DÍL DRUHÝ.

POJIŠTĚNÍ PROTI ŠKODĚ.

Glava 1.

Všeobecné předpisy.

Obsah pojištění.

§ 48. (1) Při pojištění proti škodě jest pojistitel zavázán nahraditi po rozumu smlouvy majetkovou škodu způsobenou pojistnou příhodou.

(2) Pojištění zahrnuje zisk ucházející pojistnou příhodou jen, pokud jest tak zvláště ujednáno.

Pojistná suma.

§ 49. Pokud není v tomto zákoně nebo ve smlouvě stanoveno jinak, ručí pojistitel toliko do výše ujednané pojistné sumy.

Pojistná hodnota; přepojištění; taxa.

§ 50. (1) Převyšuje-li pojistná suma značnou hodnotu pojistného zájmu (pojistnou hodnotu), může jak pojistitel tak i pojistník žádati, aby pojistná suma byla snížena za poměrného snížení prémie pro další pojistná období.

(2) Uzavřel-li však pojistník smlouvu v úmyslu, aby si přepojištěním zjednal od pojistitele protiprávní majetkovou výhodu, je smlouva neplatná. Nevěděl-li pojistitel při uzavření smlouvy o tomto úmyslu pojistníkově, náleží mu prémie až do konce pojistného období, ve kterém se o něm dověděl.

(3) Pojistná hodnota může býti ujednáním stanovena určitou částkou, jež musí býti v ujednání výslovně označena jako taxa. Nestalo-li se tak, je toto ujednání neplatné. Taxa platí jako hodnota, kterou měly pojištěné věci v čas uzavření smlouvy, nedokáže-li se, že značně převyšuje tuto hodnotu. Neplatné je ujednání, podle něhož by se taxace vztahovala k hodnotě pojištěných věcí v době, kdy nastane pojistná příhoda.

Pojistná hodnota při pojištění věcí; pojištění souboru věcí.

§ 51. (1) Vztahuje-li se pojištění na věc, pokládá se hodnota věci za pojistnou hodnotu, pokud z okolností nevyplyvá nic jiného.

(2) Byl-li pojištěn soubor věcí, zahrnuje pojištění věci, jež té které doby k souboru náležejí.

Náhradní povinnost při přepojištění a podpojištění.

§ 52. (1) Převyšuje-li pojistná suma pojistnou hodnotu v době pojistné příhody, není pojistitel přes to povinen nahradit pojistníkovi více než škodu.

(2) Je-li pojistná suma nižší než tato hodnota, je pojistitel povinen nahradit škodu toliko podle poměru pojistné sumy k této hodnotě.

Množné pojištění.

§ 53. Je-li týž zájem pojištěn proti těmúž nebezpečí a pro touž dobu u několika pojistitelů, je pojistník povinen každému pojistiteli neprodleně

III. Obchodní právo.

oznámiti ostatní pojištění a ostatní pojistitele a udati pojistné sumy.

Dvojně pojištění.

§ 54 (1) Převyšují-li při množném pojištění pojistné sumy úhrnem pojistnou hodnotu (dvojně pojištění), ručí každý pojistitel, ježmuž bylo učiněno oznámení podle § 53, za celou škodu až do výše plnění, k němuž je podle smlouvy zavázán; pojistník nemůže však celkem žádati více, než co činí škoda.

(2) Pojištětelé jsou povinni se vypořádati mezi sebou v poměru, v jakém jsou k sobě částky, jež podle svých smluv jsou zavázáni platiti pojistníkovi. Pokud nelze na některém pojistiteli dosáti částky, která naň připadá, jsou ostatní pojištětelé povinni vypořádati se v příčině schodku ve stejném poměru.

(3) Platí-li pro některé z těchto pojištění cizozemské právo, může pojistitel, pro něhož platí cizozemské právo, uplatňovati nárok na vypořádání s ostatními pojištěteli toliko tehdy, když je sám podle práva pro platného povinen k takovému vypořádání.

(4) Nastala-li pojistná příhoda, nemůže pojistník v neprospěch ostatních pojištětelů změnit nebo zrušiti žádné z několika pojištění.

(5) Při dvojném pojištění jest neplatná každá smlouva, kterou uzavřel pojistník v úmyslu, aby si zjednal od pojistitele protiprávní majetkovou výhodu. Nevěděl-li pojistitel při uzavření smlouvy o tomto úmyslu pojistníkově, náleží mu prémie až do konce pojistného období, ve kterém se o něm dověděl.

(6) Uzavřel-li pojistník smlouvu, již vzniklo dvojně pojištění, aniž věděl o ostatních pojištěních, může žádati, aby byla tato smlouva zrušena neb aby pojistná suma v ní stanovená byla za poměrného zmenšení prémie snížena na částku pojistné hodnoty, jež není ostatním pojištěním kryta. Za zrušení nebo snížení třeba žádati neprodleně po nabytí vědomosti a jest účinné teprve uplynutím pojistného období, ve kterém bylo za ně žádáno.

Zaviněné způsobení pojistné příhody.

§ 55. Pojistitel jest prost závazku

Pojistná smlouva (zák.) §§ 50—62.

plnit, přivodil-li pojistník pojistnou příhodu úmyslně nebo z hrubé nedbalosti.

Zachraňovací povinnost.

§ 56. (1) Při vzniku pojistné příhody jest pojistník povinen podle možnosti pečovati o odvrácení a zmenšení škody a zachovati se při tom podle pojistitelových pokynů.

(2) Porušil-li pojistník tuto povinnost úmyslně nebo z hrubé nedbalosti, je pojistitel prost povinnosti plniti potud, pokud by rozsah škody byl menší, kdyby byl pojistník řádně splnil svou povinnost.

Zachraňovací náklad.

§ 57. (1) Náklady, jež učiní pojistník na odvrácení nebo zmenšení škody, když nastala pojistná příhoda, jdou na vrub pojistitele, i když neměly výsledku, pokud je mohl pojistník podle okolností pokládati za nutné.

(2) Náklady, jež byly učiněny v důsledku pojistitelových pokynů, budtež nahrazeny i tehdy, když spolu s náhradou škody převyšují pojistnou sumu. Žádá-li o to pojistník, je pojistitel povinen dáti zálohou částku potřebnou pro tyto náklady.

(3) Při podpojištění budtež nahrazeny náklady toliko podle poměru uvedeného v § 52, odst. 2.

Zjišťovací náklad.

§ 58. (1) Náklady šetření, aby byla zjištěna pojistná příhoda a škoda, jdou na vrub pojistitele, pokud nebyly způsobeny nesprávnými údaji pojistníka.

(2) Lze ujednati, že je pojistník povinen nahraditi náklady na rozsuhod, kterého ustanovil (§ 11).

§ 59. Ujednání, že pojistník při jednániích k vyšetření škody nesmí se dáti zastupovati zmocněncem, je neplatné. Náklady na tohoto zmocněnce hradí pojistník.

Zápověď změny.

§ 60. (1) Dokud nebyla vyšetřena škoda, nesmí pojistník změnit bez svolení pojistitele stav způsobeny pojistnou příhodou, leč by taková

změna byla nutná v zájmu veřejného nebo, aby škoda byla zmírněna.

(2) Pojistitel nemůže se tohoto ustanovení dovolávati, jestliže neprodleně nezapolal a neprodleně vyšetřování škody.

Výpovědní právo po pojistné příhodě.

§ 61. (1) Když nastala pojistná příhoda, jest každá strana, nekončí-li se tím pojistný poměr již podle smlouvy, oprávněna k výpovědi, pojistitel však jen, plnil-li náhradu nebo dopustil-li se pojistník obmyslnosti při uplatňování neodůvodněného nároku na náhradu, pojistník pak jen, odepřel-li pojistitel zcela nebo z části uznati odůvodněný nárok na náhradu nebo obmeškal-li se v té příčině.

(2) Výpověď může dáti pojistitel do měsíce potom, kdy plnil náhradu nebo kdy zamítl neodůvodněný nárok na náhradu, pojistník do měsíce potom, kdy byl zamítnut odůvodněný nárok na náhradu nebo kdy se stala náhrada dospělou.

(3) Pojistitel zachovejí výpovědní lhůtu aspoň jednoho měsíce. Pojistitelé náleží část prémie, která připadá na sumu dané náhrady, až do konce běžného pojistného období. Z prémie, která připadá na zbytek pojistné sumy, náleží pojistiteli toliko část, jež odpovídá uplynulé pojistné době.

(4) Pojistník nemůže výpověděti s pozdějším účinkem než koncem běžného pojistného období. Pojistitelé náleží prémie až do ukončení pojistného poměru.

Přechod nároků na náhradu proti třetí osobě namo po pojistitele.

§ 62. (1) Má-li pojistník nárok na náhradu škody proti třetí osobě, přechází nárok na pojistitele potud, pokud nahradí škodu pojistníkovi. Nahradil-li pojistitel toliko část škody, nesmí proti třetí osobě uplatnit nárok, jež na něho přešel, na újmu pojistníka.

(2) Směňuje-li nárok pojistníkův na náhradu proti některému příslušníku rodiny nebo zaměstnanci, kteří s ním žijí ve společné domácnosti, přechází nárok na pojistitele toliko tehdy, způsobil-li příslušník rodiny nebo zaměstnanec škodu úmyslně.

(3) Vzdá-li se pojistník svého nároku na náhradu proti třetí osobě nebo práva, jímž se nárok zajišťuje, zproutuje se pojistitel závazku plnitli proto, pokud mohl z nároku nebo z práva dosíci náhrady.

Nedostatek zájmu na pojištění a jeho pomnutí.

§ 63. (1) Pojistná smlouva zaniká, není-li v době, kdy se počíná pojištění, zájmu na pojištění nebo pomine-li tento zájem potom, kdy se započalo pojištění. Pojistitelí náleží prémie až do konce pojistného období, ve kterém se dověděl o důvodu zániku.

(2) Totéž platí, bylo-li pojištění uzavřeno pro budoucí zájem a zájem na pojištění vůbec nevznikl.

Zcizení pojištěné věci nemovitě.

§ 64. (1) Zcizil-li pojistník pojištěnou nemovitou věc, přecházejí práva a povinnosti z pojistné smlouvy na nabyvatele.

(2) Zcizitel nebo nabyvatel oznámí zcizení neprodleně pojistiteli.

(3) Pojistitel je povinen uznati přechod pohledávky proti němu vzešlých za platný teprve od doby, kdy zvěděl o zcizení.

(4) Zcizitel a nabyvatel ručí nerozdílnou rukou za prémie, která připadá na dobu před tím, než pojistitel zvěděl o zcizení.

§ 65. (1) Pojistitel jest oprávněn nabyvateli vypověděti pojistný poměr s vypovědní lhůtou aspoň jednoho měsíce. Právo vypovědi zanikne, nevykoná-li je pojistitel do jednoho měsíce poté, kdy zvěděl o zcizení.

(2) Nabyvatel jest oprávněn vypověděti pojistný poměr, avšak bez vypovědní lhůty. Právo vypovědi zanikne, nevykoná-li se do jednoho měsíce potom, kdy se nabyvatel uvázal v držbu pojištěné nemovitě věci. Nevěděl-li nabyvatel o pojištění, zanikne jeho právo vypovědi teprve, když uplyne měsíc poté, kdy o něm zvěděl.

(3) Pojistitelí náleží prémie, vypoví-li sám, až do ukončení pojistného poměru, vypoví-li nabyvatel, až do konce běžného pojistného období. V obou případech je zcizitel zavázán zaplatiti prémie; nabyvatel ručí toliko za prémie, jež připadá na do-

bu před tím, než pojistitel zvěděl o zcizení (§ 64, odst. 4).

§ 66. (1) Ustanovení §§ 64 a 65 se vztahují též na každou jinou změnu v osobě vlastníka pojištěné nemovitě věci, zejména také na nucenou dražbu.

(2) Při nucené dražbě platí doba uděleného příklepu za dobu zcizení.

(3) Zcizil-li se pojištěná nemovitá věc s příslušenstvím, platí ustanovení §§ 64 až 66 též o příslušenství.

Zcizení pojištěné věci movité.

§ 67. Při zcizení pojištěné movité věci zaniká pojistný poměr, jakmile věc vyjde z rukou zcizitele. Pojistitelí náleží prémie až do konce pojistného období, v němž se o tom dověděl.

Přechod pojištěných věcí dědictvím.

§ 68. Přechod pojištěných věcí dědictvím nedotýká se pojistného poměru. Odchylné ujednání pokud jde o pojištění nemovitě věci a jejího příslušenství, jest neplatné.

Pojištění na cizí účet.

§ 69. (1) Pojistník může uzavřít smlouvu s pojistitelem vlastním jménem pro zájem třetí osoby, označující nebo neoznačující osobu pojištěného (pojištění na cizí účet).

(2) Byly-li pojištěny cizí věci, platí v pochybnosti, že pojistník uzavřel pojištění na cizí účet.

(3) Při pojištění na cizí účet přísluší práva z pojistné smlouvy pojištěnému vyjma právo na pojistku. Pojistník však nemůže bez přivolení pojistníkovou nakládati se svými právy nebo je soudně uplatňovati, ledaže má držbu poistky.

(4) Pojistník platí za zmocněna vlastním jménem nakládati s právy, jež přísluší pojištěnému z pojistné smlouvy; přijímá placení a převádí práva le však bez přivolení pojištěného oprávněn jen tehdy, má-li držbu poistky.

(5) Pojistitel může plněn pojistníkoví učiniti závislým na tom, že mu bude prokázáno přivolení pojištěného.

§ 70. Pojistník není povinen vydati pojištěnému pojistku, pokud nejsou uspokojeny jeho nároky, jež mu při-

služejí v příčině pojištěné věci proti pojištěnému. Pojistník se může pro tyto nároky uspokojiti před pojištěným a jeho věřiteli z náhradové pohledávky proti pojistiteli a, jestliže tato pohledávka byla vybrána, z náhrady.

§ 71. Pokud podle ustanovení tohoto zákona jsou chování a vědomosti pojistníka právně významné, přihlíží se při pojištění na cizí účet také k chování a vědomosti pojištěného. Pokud vědomost o některé okolnosti jest v době uzavření smlouvy významná, nepřihlíží se k vědomosti pojištěného, byla-li smlouva uzavřena bez jeho vědomí nebo nemohl-li pojištěný včas zpravití pojistitele nebo pojistníka. Pojistitel jest však nucen námitku, že smlouva byla uzavřena bez vědomosti pojištěného, proti sobě připustiti toliko tehdy, oznámil-li mu pojistník při uzavření smlouvy, že pojištění se uzavírá bez příkazu třetí osoby.

Donucovací předpisy.

§ 72. Pojistitel se nemůže dovolávati ujednání, jež se v neprospekch pojistníka odchylní od ustanovení § 50, odst. 1, odst. 3, věty 2, §§ 55 až 58, §§ 60 až 63. Totéž platí o ujednáních, která se odchylní v neprospekch zcizitele nebo nabyvatele od ustanovení §§ 64 až 67.

HLAVA 2.

Pojištění požární.

Obsah pojištění a rozsah povinnosti k náhradě.

§ 73. (1) Při požárním pojištění ručí pojistitel za škodu, která byla způsobena požárem, bleskem nebo výbuchem způsobu ve smlouvě uvedené.

(2) Pojistitel je povinen nahraditi škodu, která vznikla zničením nebo poškozením pojištěných věcí, pokud byly zničeny nebo poškozeny přímým nebo nepřímým působením ohně nebo hašením, stržením, vyklizením nebo podobnými opatřeními při požáru. Totéž platí o škodě, jež vznikla tím, že se pojištěné věci při požáru ztratily.

(3) Na ručení pojistitelova za ško-

du způsobenou bleskem nebo výbuchem buď přiměřeně užito ustanovení odstavce 2.

Meze zavázanosti.

§ 74. Pojistitel neručí za škody způsobené požárem nebo výbuchem, které vznikly zemetřesením, valčným událostmi, vzbuřením nebo povstáním.

Rozsah pojištění souboru věcí. Změna místa.

§ 75. (1) Byl-li pojištěn soubor věcí, vztahuje se pojištění též na věci příslušníků rodiny a zaměstnanců pojistníkových, kteří s ním žijí ve společné domácnosti nebo vykonávají své povolání v místě, pro něž platí pojištění.

(2) Ujednání, podle něhož bude pojistitel prost závazku plnitli, budoucí věcí zcela nebo z části odneseny do jiných místností místa v pojistce uvedené (domu, bytu, závodu, výstavu, stáje a pod.), může se pojistitel dovolávati toliko tehdy, náleželi-li mu podle zásad rozhodných pro jeho obchodování za pojištění v těchto jiných místnostech vyšší prémie.

Pojistná náhrada.

§ 76. Pojistná náhrada se řídí:

a) při budovách podle nákladů znovuzřízení v místě obvyklých se zřetím na úbytek hodnoty způsobený stářím, opotřebením nebo jinými příčinami, jestliže se však budova znovu nevstaví, nejvýše podle její prodejní hodnoty;

b) při zboží, jež pojistník sám vyrobil, podle výrobních nákladů, při jiném zboží podle pořizovacích nákladů, v obou případech však nejvýše podle prodejní ceny;

c) při dobytku podle hodnoty, kterou měl přímo před tím, než nastala pojistná příhoda, při surovinách, polních plodinách a jiných přírodninách podle průměrných cen zjištěných pro den požáru;

d) při domácím nářadí a jinakých předmětech potřeby, při pracovním náčiní a strojích podle nákladů nového opatření věcí téhož druhu se zřetím na úbytek hodnoty způsobený

stářím, užíváním nebo jinými příčinami.

Pojištění ucházejícího zisku a něko-

likérého zájmu na téže věci.

§ 77. (1) Při pojištění zisku ucházejícího pro pojistnou příhodu nelze ujednatím stanoviti pojistnou hodnotu určitou částkou.

(2) Kdo se pojistí v příčině téže věci u jednoho pojistitele proti škodě, u jiného pojistitele na ucházející zisk nebo pro jiný zvláštní zájem, jenž jest ohrožen pojistnou příhodou, jest povinen každému pojistiteli neprodleně oznámiti ostatní pojištění a ostatní pojistitele a udáti pojistné sumy.

Oznámení pojistné příhody.

§ 78. Povinnosti oznámiti pojistnou příhodu (§ 39, odst. 1) učiní se za dost, odešle-li se oznámení do tří dnů po jejím vzniku.

Rozšíření zástavního práva k budovám.

§ 79. (1) Zástavní právo k pojištěné budově vztahuje se na náhodovou pohledávku proti pojistiteli. Obmezení exekuce, jež podle ustanovení exekučního práva platí v příčině této pohledávky, není tím dočleno.

(2) Náhrada smí se platiti pojistníkovi, kromě případů uvedených v § 81, toliko s přívolením zástavních věřitelů, kteří své zástavní právo ohlásili pojistiteli dříve, než pojistná příhoda nastala.

(3) Platí, že zástavní věřitel přivolí, uvědomil-li ho pojistitel, že náhrada bude vyplacena a že jest oprávněn podatí proti tomu do měsíce odpor, a nepodal-li v této lhůtě odpor proti placení. Útraty zápravy jdou na vrub zástavního věřitele. Změnil-li byt, buď užito přiměřeně ustanovení § 15, odst. 1.

(4) Nemůže-li zástavní věřitel býti zpraven nebo podá-li včas odpor, je pojištěl oprávněn složit náhradu u okresního soudu, v jehož obvodu je pojištěná budova.

(5) Složenou náhradu rozvrhne soud na návrh, užívaje přiměřeně ustanovení exekučního práva o rozvrhu nejvyššího podání při nucené dražbě

nemovitostí, při čemž se na pojistníka hledí jako na dlužníka.

(6) Bylo-li zástavní právo na pojištěné budově ohlášeno pojistiteli, jest tento povinen doporučeným dopisem neprodleně zpravit zástavního věřitele na jeho náklad o prerušeném placení prémii. Zástavní věřitel má právo, pokud nenastala pojistná příhoda, do jednoho měsíce zaplatiti dlužné prémie.

Doložka o znovuzřízení.

§ 80. (1) Je-li pojistitel podle smlouvy zavázán platiti náhradu toliko na znovuzřízení pojištěné budovy nebo na doplnění pojištěného příslušenství nebo prohlásí-li pojistník pojistiteli, když nastala pojistná příhoda, že náhrady upotřebí toliko k této účelům, může býti placení žádáno teprve tehdy, je-li zajištěno, že bude peněz upotřebeno k této účelům.

(2) Pokud věcí opatřených z náhrady jest potřeba a pokud se jich užije ke znovuzřízení budovy nebo ke doplnění příslušenství, nelze na ně vésti oddělenou exekuci.

§ 81. Je-li pojistitel podle smlouvy zavázán platiti náhradu toliko na znovuzřízení budovy nebo na doplnění příslušenství nebo prohlásí-li pojistník pojistiteli, když nastala pojistná příhoda, že upotřebí náhrady toliko k této účelům, je placení pojistníkovi účinné také proti zástavnímu věřiteli, který své zástavní právo pojistiteli ohlásil, byť i k placení nepřivolí, jestliže je zajištěno, že bude peněz upotřebeno k této účelům. Má-li však býti placeno bez tohoto zajištění nebo má-li se vůbec upustiti od toho, aby peněz bylo upotřebeno k této účelům, buď přiměřeně užito ustanovení § 79, odst. 2 až 5

Donucovací předpisy.

§ 82. Ujednání, jež se odchyľují od ustanovení §§ 75 a 78 v neprospekch pojistníka, nemůže se pojistitel dovolávati. Totéž platí o ujednáních mezi pojistitelem a pojistníkem, jimž se vylučují neb obmezují práva založená ve prospěch zástavního věřitele ustanoveními § 79, odst. 1 až 3 a § 81.

Jiná knihovní břemena.

§ 83. Vzáne-li na pojištěné budově věcné břemeno, důchodová pohledávka nebo podle ustanovení exekučního práva nabyté právo úkojné, nebo je-li pojištěná budova zatížena právem pozivacím, buď přiměřeně užito ustanovení §§ 79 až 82.

Hlava 3.

Pojištění krupobitní.
Obsah pojištění.

§ 84. Při pojištění krupobitním ručí pojistitel za škodu, jež vynikne na pojištěných plodinách pudy krupobitím.

Pojistná náhrada.

§ 85. Pojistná náhrada řídí se podle výtežku, který by byly poskytl pojištěné plodiny pudy, kdyby nebylo nastalo krupobití.

Oznámení pojistné příhody.

§ 86. Povinnosti oznámiti pojistnou příhodu (§ 39, odst. 1) učiní se za dost, odešle-li se oznámení do čtyř dnů po jejím vzniku.

Dospělost pojistného nároku.

§ 87. Plnění náhrady lze odložit až do 31. října běžného roku. Nejsou-li však v této době pojištěné plodiny pudy ještě sklizeny, buď náhrada dána neprodleně poté, kdy budou sklizeny.

Právo vypovědi po pojistné příhodě.

§ 88. Dá-li pojistitel vypověď podle § 61, působí vypověď teprve koncem pojistného období, v němž nastalo krupobití.

Zcizení pozemku s pojištěnými plodinami pudy.

§ 89. (1) Zcizí-li se pozemek, na němž jsou pojištěné plodiny pudy, může pojistitel nabyvateli vypověděti pojistný poměr toliko pro konec pojištěného období, v němž zvěděl o zcizení; ustanovení § 65, odst. 1 o lhůtách tu neplatí.

(2) Nabude-li kdo na základě poži-

vacího nebo pachtovního práva nebo podobného poměru oprávněn bráti pojištěné plody pudy, buď přiměřeně podle odstavce 1 užito ustanovení o zcizení pojištěného pozemku.

Donucovací předpisy.

§ 90. (1) Pojistitel se nemůže dovolávati ujednání, jež se odchyľují od ustanovení §§ 86 až 88 v neprospekch pojistníka nebo od ustanovení § 89 v neprospekch nabyvatele nebo pozivatele.

(2) Lhůtu k podání odporu podle § 2, odst. 1 lze zkrátiti; nesmí však činiti méně než osm dní. Taktéž jsou přípustna ujednání, jež se odchyľují od ustanovení § 57 o náhradě zachraňovacího nákladu.

Hlava 4.

Pojištění dobytka.

Obsah pojištění.

§ 91. (1) Při pojištění dobytka je pojistitel povinen nahraditi škodu, jež nastane smrtí (zhytnutím, porážkou z nouze) pojištěného zvířete.

(2) Pojistitel se lze také proti škodě, která nastane nemocí nebo úrazem pojištěného zvířete, jež nemají za následek jeho smrt.

Meze zavázanosti.

- § 92. Pojistitel nehradí škodu:
- jež vznikne morem nebo nemocí a která se má podle právních ustanovení nahraditi z veřejných prostředků, třebaže by tu pro porušení policejních předpisů o moru nebylo nároku na náhradu;
 - jež byla způsobena válečnými událostmi nebo jež vznikla vzbouřením nebo povstáním;
 - jež byla způsobena požárem, bleskem, výbuchem, povodní nebo zemětřesením;
 - jež vznikla při dopravě pojištěných zvířat po železnici, lodí nebo jiných dopravních prostředcích nebo následkem takové dopravy, jakož i při nakládání i vykládání s tím spojeném;
 - jež vznikla užitím koní k dostihům nebo k jiným sportovním účelům.

§ 93. Ujednání, že pojistitel bude prost závazku plnit, bude-li pojištěné zvíře odstraněno z určitého místa, může se pojistitel dovolávat pouze tehdy, trvalo-li odstranění déle osmi dnů.

Oznamovací povinnost při pojištění příhodě a při onemocněních a úrazech.

§ 94. Pojistník je povinen oznámiti neprodle ne pojistiteli jak smrt tak i každé závažné onemocnění a každý závažný úraz pojištěného zvířete, a to i když se nemá onemocnění neb úraz pokládati za pojistnou příhodu. Povinnosti oznamovací se účinní zadost, odešle-li se oznámení od dvou dnů potom, kdy událost nastala.

Právo pojistitelovo k prohlídce a vyšetření pojištěných zvířat.

§ 95. Pojistitel jest oprávněn kdykoli na své náklady prohlédnouti a vyšetřiti pojištěná zvířata.

Zachraňovací povinnost a zachraňovací náklad.

§ 96. (1) Onemocní-li pojištěné zvíře neb utrpí-li úraz, je pojistník povinen, pokud jsou onemocnění neb úraz závažné, přibrati neprodle zvěrolékaře nebo, není-li to možné, odborníka.

(2) Útraty krmení a ošetření, jakož i náklady na zvěrolékařské ohledání a léčení není povinen pojistitel nahraditi.

(3) Náklady první prohlídky (odstavce 1) při onemocnění pojištěného zvířete nesou pojistitel a pojistník stejným dílem.

Týrán a zanedbání zvířete.

§ 97. Jestliže pojistník úmyslně nebo z hrubé nedbalosti zvíře těžce týral nebo zanedbal, obzvláště opominul-li při onemocnění nebo úrazu zvířete úmyslně nebo z hrubé nedbalosti přibrati zvěrolékaře nebo odborníka podle ustanovení § 96, odst. 1, jest pojistitel prost závazku plnit, leč že týrán nebo zanedbání nemělo vlivu ani na vznik pojistné příhody ani na rozsah plnění, ke kterému je pojistitel zavázán.

§ 98. (1) Pojistník nesmí bez přivolení pojistitelova provésti porážku z nouze, leč by porážka byla úředně nařízena nebo pojistník ji mohl podle okolností pokládati za tak náležitou, že nebylo lze čekati na prohlášení pojistitelova.

(2) Provedl-li pojistník porážku z nouze proti tomuto ustanovení, je pojistitel prost závazku plnit.

(3) Nepřipustil-li pojistník porážku z nouze pojistitelem nařízenou, je pojistitel prost závazku plnit potud, pokud by rozsah škody byl menší, kdyby se byl pojistník náležitě zachoval.

Pojistná náhrada.

§ 99. Nastane-li smrt pojištěného zvířete nemocí neb úrazem, řídí se pojistná náhrada podle hodnoty, kterou mělo zvíře přímo před onemocněním nebo úrazem.

Právo výpovědi po nastalé pojistné příhodě.

§ 100. Každá strana jest oprávněna vypověděti pojistný poměr podle § 61. Je-li však některé z několika pojištěných zvířat stíženo nakažlivou nemocí, ať následovala smrt čiž nic, nemá pojistitel právo výpovědi.

Přechod nároku ze správy.

§ 101. (1) Přísluší-li pojistníkovi proti třetí osobě nárok ze správy pro vadu pojištěného zvířete, přechází nárok na pojistitele, pokud tento nakradí pojistníkovi škodu vadou způsobenou. Přechod nelze uplatnit na újmu pojistníka.

(2) Vzdal-li se pojistník nároku ze správy nebo pozbyl-li ho svým zaviněním, je pojistitel prost závazku plnit potud, pokud by byl mohl z nároku dosíci náhrady.

Rozšíření závaznosti přes smluvní dobu.

§ 102. Pojistitel je povinen náhradou také za smrt zvířete, jež nastala do měsíce po ukončení pojistného poměru, byla-li způsobena onemocněním nebo poškozením, jež nastalo za doby smluvní.

§ 103. Při zcizení pojištěného zvířete platí ustanovení § 67. Nastane-li však ještě za běžného pojistného období nebo do měsíce po zániku pojištěného poměru smrt zvířete pro vadu, za kterou zcizitel jest nabyvatel podle zákona povinen správou, trvá závaznost pojistitelova proti pojistníkovi až do výše nároku ze správy.

Přechod statkového inventáře.

§ 104. Přejde-li pozemek s inventářem zcizením anebo dědictvím na někoho jiného, budíž v příčine zvířat náležejících k inventáři užito ustanovení §§ 64 až 66 a 68.

Donucovací předpisy.

§ 105. Pojistitel nemůže se dovolávat ujednání, jež se odchylují od ustanovení § 93, § 94, věty 2, § 96, odst. 3, § 97 až 104 v neprospech pojistníka nebo jeho právního nástupce.

Hlava 5.

Pojištění dopravní.

Obsah pojištění.

§ 106. (1) Při dopravním pojištění nese pojistitel nebezpečí, jimž je vydáno zboží při dopravě po souši nebo po vnitrozemských vodách nebo jimž jsou vydány lodi při plavbě vnitrozemské.

(2) Při pojištění lodí ručí pojistitel také za škodu, kterou pojistník utrpí tím, že jest pro srážku pojištěné lodi s jinou lodí zavázán nahraditi škodu třetí osobám.

§ 107. Pojištění proti nebezpečím vnitrozemské plavby vztahuje se též na škodu, která vznikne pojistníkovi tím, že jest nutno na záchranu lodí a nákladu ze společného nebezpečí oběťovati vlastní nebo cizí věci.

Rozsah závaznosti.

§ 108. (1) Při pojištění zboží proti nebezpečím dopravy po vnitrozemských vodách nese pojistitel nebezpečí z užití lehkých lodí při nakládání nebo vykládání, je-li jich užito v místě obvyklé.

(2) Dopravuje-li se pojištěné zboží jinou lodí, než která jest stanovena v pojistné smlouvě, nebo po souši, není pojistitel povinen náhradou škody; je však povinen škodu nahraditi, stala-li se změna po vzniku závaznosti pojistitelovy pro nehodu, na kterou se jeho závaznost vztahuje, nebo změnil-li se po vzniku závaznosti pojistitelovy způsob dopravy bez přivolení pojistníka nebo upustil-li se od oně plavby lodí. Pojištění zahrnuje v těchto případech i útraty překládání a prozatímního uskladnění, jakož i vyšší útraty další dopravy.

Meze závaznosti.

§ 109. Pojistitel nehradí škodu: a) při pojištění zboží, byla-li způsobena odesílatelem nebo příjemcem úmyslně nebo z hrubé nedbalosti; b) způsobenou přirozenou povahou zboží (zejména vnitřní zkázou, úbytím, obyčejným prosakováním), vadným obalem nebo krysmi nebo myšmi, leč že tato škoda nastane průtahem cesty, způsobenou nehodou, za kterou jest pojistitel zavázán náhradou;

c) vzniklou při pojištění lodí tím, že loď při nastoupení cesty nebyla ve stavu k jízdě způsobitelně nebo nebyla náležitě vypravena nebo posádkou opatřena, nebo způsobenou obyčejným opotřebením, stářím, zetlelostí nebo červotočnou;

d) způsobenou válečnými událostmi nebo způsobenou nebo povstáním;

e) vzniklou pro průtahy při dopravě ztrátou konjunktury, na kursu neb úroci;

f) způsobenou ledem nebo výbušnými látkami.

Doba, po kterou je pojištěno zboží.

§ 110. Závaznost pojistitelova se vztahuje na celou dobu, po kterou pojištěné zboží jest na cestě označené ve smlouvě; počíná se odezdáním zboží dopravci a končí se dodáním příjemci nebo, nelže-li je pro překážku dodati, řádným uložněním nebo řádným prodejem zboží.

Doba, po kterou jsou pojištěny lodi.

§ 111. (1) Při pojištění lodí, jež jest sjednáno pro jednu cestu, počí-

ná se zavázanosť poisťiteľova do-
bou, kedy se počne na loď nakládať,
nebo nepřijímá-li nákladu, odjezdem.
Zavázanosť se končí dobou, kdy slo-
žení nákladu na určeném místě je
skončeno, nebo nejde-li o složení
nákladu, příjezdem do určeného mí-
sta. Opozdil-li se poisťník se slože-
ním přes slušnou míru, končí se poi-
šťštění dobou, ve které by bylo slo-
žení ukončeno, kdyby tu nebylo
opozdění.

(2) Příjme-li se před ukončením
složení náklad pro novou cestu,
končí se pojištění dobou, kdy se
počne znovu nakládati.

(3) Uпустil-li se od cesty po vzni-
ku zavázanosť poisťitelovy, pokládá
se místo, kde přestane cesta, za ur-
čené místo.

Pojištná náhrada při zboží.

§ 112. (1) Při pojištění zboží řídí
se pojištná náhrada podle obecné
obchodní hodnoty a, není-li takové,
podle obecné hodnoty, kterou mělo
zboží v době, kdy se počíná pojiš-
tění, v místě odeslání, připočítají ná-
klady na pojištění, jakož i náklady,
jež vzniknou až do doby, kdy do-
pravce zboží přijme.

(2) Poškodil-li se zboží, budíž ho-
nota, kterou zboží má v poškozeném
stavu na místě určení, odečtena od
hodnoty, kterou by zboží na tomto
místě mělo v nepoškozeném stavu;
škoda je vyjádřena zlomkem pojištné
hodnoty (odstavec 1), který se vy-
počte podle poměru úbytku hodnoty
zboží k jeho hodnotě v nepoškoze-
ném stavu.

Pojištná náhrada při lodích.

§ 113. (1) Při pojištění lodí řídí se
pojištná náhrada podle hodnoty, kte-
rou měla loď, když se počalo poi-
jištění.

(2) Při poškození lodí se pokládá
za škodu, hodil-li se loď ještě k
opravě, výše nákladů na opravu a
na výměnu poškozených částí; při
tom se odečítá částka, jež je přimě-
řena jednak zmenšení hodnoty oprave-
ných částí, jež tu bylo již při
vzniku pojištné příhody, jednak ho-
dnotě starých dílců, které tu ještě
jsou a při opravě byly nahrazeny no-
vými.

(3) Není-li možno poškozenou loď

III. Obchodní právo.

již opravit, záleží škoda v rozdílu
mezi pojištnou hodnotou (odstavec
1) a hodnotou lodních součástí v po-
škozeném stavu.

Zvýšení nebezpečí a zcizení.

§ 114. (1) Při pojištění zboží není
pojištitel oprávněn vypovědětí smlou-
vy proto, že nebezpečí se zvýšilo
nezávisle na vůli poisťníkově (§ 33,
odst. 3). Pojištník není povinen ozná-
miti pojištiteli takové zvýšení ne-
bezpečí.

(2) Vypoví-li při pojištění lodí poi-
jištitel pojištný poměr v době, kdy
loď jest na cestě, protože se zvýši-
lo nebezpečí nezávisle na vůli poi-
jištníkově, nepůsobí vypověď před
ukončením cesty. Nastane-li za cesty
pojištná příhoda, je pojištitel poví-
nen plnit, jakkoli mu zvýšení nebez-
pečí nebylo oznámeno.

(3) Byla-li však povinnost k ozná-
mení již porušena před počátkem ce-
sty, buď užito ustanovení odstavce
2 toliko tehdy, zvěděli-li pojištitel je-
ště před počátkem cesty o zvýšení
nebezpečí.

(4) Zcizil-li se pojištěné zboží ne-
bo loď v době, kdy jsou na cestě,
pominí pojištění nikoli dobou, stano-
venou v § 67, věta 1, nýbrž teprve
ukončením cesty.

Hlava 6.

Pojištění odpovědnosti.

Obsah pojištění.

§ 115. (1) Při odpovědnostním poi-
jištění jest pojištitel zavázán zprostí-
tí poisťníka škody z plnění třetí oso-
bě, k němuž jest poisťník povinen
podle odpovědnostního poměru ve
smlouvě uvedeného pro skutečnost
ve smluvené době nastavši.

(2) Je-li poisťník povinen pro ná-
rok třetí osoby dáti jistotu, vztahuje
se závazek pojištitelův také na po-
skytnutí jistoty.

Rozsah zavázanosť.

§ 116. (1) Pojištění zahrnuje též
soudní a mimosoudní útraty obrany
proti nároku třetí osoby, jakož i útra-
ty obhajoby v trestním řízení zahájě-
ném pro čin, který by mohl odůvod-
nit pojištný nárok. To platí, i když
se nemusí platiti náhrada třetí osobě.

Pojištná smlouva (§§ 112—123).

(2) Útraty má pojištitel nahraditi,
pokud byly nutně.

(3) Byly-li útraty vynaloženy ve spo-
ru vedeném na podnět pojištitelův
nebo jinak na jeho poukaz, je poi-
štitel povinen je nahraditi nehledíc
na pojištnou sumu.

(4) Je-li poisťník povinen podle
smlouvy nebo po zákonu nésti část
škody sám, nahradí pojištitel útraty
jen v tomto poměru.

Neplatná ujednání.

§ 117. (1) Neplatné jest ujednání,
že pojištitel bude zavázán plniti i
tehdy, způsobili-li poisťník úmyslně
a protiprávně skutečnost, za niž od-
povídá osobě třetí.

(2) Totéž platí o ujednání, že poi-
štitel bude ručiti za peněžité tresty
a pokuty uložené soudy nebo poli-
tickými úřady.

Pojištění proti následkům odpověd-
nosti podnikatelské.

§ 118. (1) Pojištění proti následkům
odpovědnosti z provozování podniku
se vztahuje i na odpovědnost osob
ustanovených k vedení podniku nebo
jeho části nebo k dozoru na podnik,
kterou mají v této vlastnosti. Poi-
štění jest tudíž pojištěním na cizí
účet.

(2) Je-li zároveň několik takových
osob odpovědně z téže skutečnosti,
budíž plnění pojištitelovo rozvrženo
podle poměru, ve kterém jsou ná-
hradní sumy, jež mají platiti jednot-
livci, k úhrnné sumě náhrady.

(3) Jestliže se podnik zcizí, pro-
pachtuje nebo jestliže jej převzeme
třetí osoba na základě podobného
poměru, buď přiměřeně užito usta-
novení §§ 64 až 66.

Oznámení pojištné příhody.

§ 119. (1) Povinností oznámiti poi-
jištnou příhodu (§ 39, odst. 1) se učí-
ní zadost, odešle-li se oznámení do
osmi dnů poté, kdy třetí osoba mi-
mosoudně uplatnila svůj nárok proti
pojištníkově nebo kdy bylo zavedeno
trestní řízení pro čin, na němž se
nárok zakládá. Uplatnil-li třetí osoba
svůj nárok proti poisťníkově soudně,
je poisťník povinen oznámiti to ne-
prodleně pojištiteli.

(2) Pojištiteli, jenž vstoupí v roze-

při jako vedlejší intervenient, příslu-
ší postavení nerozlučného společníka
v rozepři podle ustanovení civilního
soudního řádu. Úmluvy, již je poi-
stník zavázán dáti se v rozepři zastu-
povali osobou pojištitelům jmenova-
nou, může se pojištitel dovolávati
jen, když proti poisťníkově uznal
svůj závazek plniti.

(3) Nastane-li skutečnost odůvodňu-
jící nárok třetí osoby po uplynutí
dodatečné lhůty stanovené v § 29,
avšak před zaplacením přémie, je
pojištitel prost závazku plniti, vědě-
li poisťník v době zaplacení přémie
o tom, že nastala tato skutečnost.

Dospělost pojištného nároku.

§ 120. (1) Pojištitel je povinen na-
hraditi škodu do osmi dnů poté, kdy
nárok třetí osoby byl pojištníkem
uspokojen nebo byl zjištěn pravo-
platným rozsudkem, uznáním nebo
smírem. Útraty, jež se mají hraditi
podle § 116, zaplatí pojištitel do
osmi dnů poté, kdy mu byla oznáme-
na částka pravoplatně stanovená.

(2) Ujednání, podle něhož pojiš-
titel bude prost závazku plniti, když
bez jeho svolení poisťník uspokojí
třetí osobu nebo uzná její nárok,
nemůže se pojištitel dovolávati, jest-
liže poisťník podle zřejmé slušnosti
nemohl odepřítí uspokojení nebo
uznání a jestliže při tom nepřekročil
meze svého právního závazku.

Náhradní nároky proti příslušníkům
rodiny.

§ 121. Jsou-li příslušníci poisťníko-
vy rodiny, kteří s ním žijí ve společ-
né domácnosti, povinni hraditi mu
škodu, již se pojištění týká, nepře-
chází nárok na pojištitelě (§ 62).

Zákonné zástavní právo třetí osoby
na náhradové pohledávce.

§ 122. Třetí osoba má pro svůj ná-
rok proti poisťníkově zástavní právo
na jeho náhradové pohledávce z
pojištné smlouvy.

Plnění třetí osobě.

§ 123. Pojištitel jest oprávněn,
když dříve uvědomil poisťníka, platiti
náhradu, jež tomuto přísluší, přímo
osobě třetí, pokud pojištník jest za-

vázán plnití této osobě. Pojistitel je však povinen platit třetí osobě, zá- dá-li to pojistník.

Donucovací předpisy.

§ 124. Pojistitel se nemůže dovolá- vatí ujednání, jež se v neprosách pojistníka odchylují od ustanovení §§ 116, 119 až 121.

DÍL TŘETÍ

ZIVOTNÍ POJIŠTĚNÍ. Obsah pojištění.

§ 125. Při pojištění na život je po- jistitel povinen po pojistné příhodě platit ve smlouvě určený kapitál ne- bo důchod.

Pojištění na cizí život.

§ 126. (1) Pojištění lze sjednat na život pojistníku nebo někoho jiného. Sjedná-li se pojištění na případ smrti někoho jiného, jest k platnosti smlouvy a opatření v § 127, odst. 2 stanovených potřebí písemného přivo- lení této jiné osoby, ledaže otec nebo matka sjednají pojištění na případ smrti svého nezletilého dítěte.

(2) Pojištění na život dítěte mlad- šího čtrnácti let jest neplatné, pokud pojistitel podle smlouvy má býti na případ smrti dítěte před dovršením čtrnáctého roku věku zavázán k plně- ní, jež převyšuje obyčejné pohřebné nebo nejvyšší částku, kterou pro ně stanovil dozorcí úřad.

(3) Pokud podle ustanovení tohoto zákona jsou právně významné vědo- most a chování pojistníka, přihlíží se při pojištění na život některé jí- ně osoby také k její vědomosti a jejímu cvování.

Pojištění ve prospěch třetích osob.

§ 127. (1) Třetí osoba, v jejíž pro- spěch se pojištění sjednává (obmy- šlený), nabývá, neustanovuje-li smlou- va jinak, práva na pojistitelovo plně- ní teprve vznikem pojistné příhody.

(2) Při pojištění kapitálu má se za- to, že jest pojistníkoví vyhrazeno až do pojistné příhody oprávnění na- kládati jednáními mezi živými nebo na případ smrti bez přivolení poji- stitelova s nárokem z pojistné smlou- vy, zejména označiti též někoho tře-

tího jako obmyšleného neb označiti jako obmyšleného někoho jiného, než kdo původně byl označen, a to i tehdy, stalo-li se dřívější označení ve smlouvě.

(3) Nenabude-li nároku osoba ob- myšlená, platí, jakoby nebyla ozna- čena.

Výklad doložky o obmyšlení.

§ 128. (1) Je-li při pojištění kapitá- lu několik osob označeno jako obmy- šlené bez určení jejich podílů, mají na pojistitelovo plnění nárok rov- ným dílem; podíl, jehož některý z obmyšlených nenabyl, přirůstá ostat- ním.

(2) Jsou-li jako obmyšlení označeni dědicové bez podrobnějšího usta- novení, mají v pochybnosti nárok na plnění pojistitelovo osoby, jež nabu- dou dědictví, podle poměru svých dědických podílů.

(3) Je-li pojištění kapitálu na pří- pad smrti sjednáno ve prospěch ma- jitele nebo doručitele pojistky, bu- díž pojistná suma pojata do pozů- stalosti pojistníkovy, ledaže učinil o nároku jiné opatření jednáním mezi živými nebo na případ smrti.

Nesprávný údaj věku.

§ 129. (1) Byl-li věk toho, na jehož život se sjednalo pojištění, nesprá- vně udán a byla-li proto vyměřena premie příliš nízká, snižší se pojistná suma na částku, která odpovídá sje- dané premii podle sazeb pojistitelo- vých platných při sjednání smlouvy, vezme-li se za základ skutečný vstup- ní věk.

(2) Pojistník však může dříve, než nastane pojistná příhoda, žádati, aby pojistná suma byla opět zvýšena na původní výši, jestliže se zaváže pla- titi přiměřeně vyšší premie a dopla- tit částku, která nesmí činiti více než- lí rozdíl premii s pětiprocentními úroky za uplynulou dobu.

(3) Právo odstupu od smlouvy pro nesprávný údaj věku přísluší poji- stiteli toliko tehdy, jestliže skutečný vstupní věk je mimo hranice, ve kte- rých pojistitel podle svého pojistné- ho plánu uzavírá pojištění na život (4) Objevil-li se, že premie pro ne- správný údaj věku byla vyměřena příliš vysoko, budíž počátkem nej- bližšího pojistného období snižena

na částku, která odpovídá skutečné- mu vstupnímu věku, a budíž vrácen rozdíl mezi premiíovou rezervou do- sud nashromážděnou a premiíovou re- rezervou, již jest třeba pro skutečný vstupní věk.

Zvýšení nebezpečí.

§ 130. Za zvýšení nebezpečí platí toliko taková změna nebezpečí, která je ve smlouvě výslovně označena ja- ko zvýšení nebezpečí s určitým úda- jem okolností jí způsobujících a kte- rá podle ujednání musí býti oznáme- na.

Kdy nelze odporovati pojištění.

§ 131. (1) Neprovinil-li se pojistník obmyslností, nemůže pojistitel po uplynutí pěti let od uzavření smlouvy již uplatňovati vadné údaje při uz- avření smlouvy, vjmovouc případ ne- správného údaje věku.

(2) Po uplynutí pěti let od doby, kdy nastalo zvýšení nebezpečí, ne- může již pojistitel zvýšení uplatňo- vati, ledaže byla obmyslně porušena povinnost oznámiti zvýšení nebezpe- čí.

Pojistníkové právo výpovědi.

§ 132. (1) Po uplynutí prvního smluvního roku může pojistník vypo- vědět smlouvu kdykoli bez výpověd- ní lhůty.

(2) Nezaplátí-li se premie splatná po uplynutí prvního smluvního roku v dodatečně, pojistitelem stanove- ných lhůt (§ 29, odst. 1), platí smlouva za vypověděnou pojistníkem.

Sebevražda.

§ 133. (1) Pojistitel jest prost zá- vazku plniti, jestliže osoba, na pří- pad jejíž smrti je pojištění sjedná- no, spáchala sebevraždu, ledaže byl čin spáchán ve stavu chorobné po- ruchy duševní činnosti, jenž vylučuje určené vůle.

(2) Pojistitel není prost závazku plniti, trvalo-li pojištění nepetzitě alespoň po pět roků předcházejících dni sebevraždy.

Úmyslné usmrcení.

§ 134. (1) Bylo-li sjednáno pojištění na případ smrti někoho jiného než

pojistníka, je pojistitel prost závazku plniti, jestliže pojistník způsobil smrt této osoby úmyslným protipráv- ným činem.

(2) Je-li při pojištění na případ smrti označena třetí osoba jako ob- myšlená, platí, jakoby nebyla ozna- čena, jestliže smrt toho, na jehož život je pojištění sjednáno, způsobila tato třetí osoba úmyslným protipráv- ným činem.

Oznámení pojistné příhody.

§ 135. (1) Povinnost oznámiti poji- stnou příhodu (§ 39, odst. 1) je tu jen tehdy, je-li smrt stanovena jako po- jistná příhoda. Oznamovací povinnos- ti se učiní zadost, odešle-li se ozná- mení do osmi dnů po vzniku pojistné příhody.

(2) Přísluší-li právo na plnění třetí osobě, jest tato povinna oznámení učiniti; totéž platí o povinnosti dát vysvětlení a opatřit doklady (§ 39, odst. 2 a 3).

Přeměna v pojištění premie prostě a odkup.

§ 136. (1) Je-li premie zaplácena aspoň za dobu tří let, může pojistník kdykoli žádati o přeměnu pojištění v pojištění premie prostě o zmenšené pojistné sumě (redukce).

(2) Ide-li o pojištění kapitálu, při kterém je jisto, že nastane pojistná příhoda, a byla-li premie zaplácena aspoň za dobu tří let, může pojistník kdykoli žádati zrušení smlouvy a vý- platu odbytného (odkup).

Kdy se pojištění přeměňuje samo sebou.

§ 137. (1) Vypověděl-li pojistník smlouvu podle ustanovení § 132, odst. 1 nebo 2, když byla premie zaplác- ena aspoň za dobu tří roků, přemění se pojištění samo sebou v pojištění premie prostě o zmenšené pojistné sumě.

(2) Ide-li však o pojištění kapitálu, při kterém je jisto, že nastane po- jistná příhoda, může pojistník do m- ěsíce po výpovědi anebo po uplynutí dodatečně lhůty žádati odkup místo přeměny.

(3) Vybidnutí pojistníka, předepsa- né v § 29, odst. 1 pro případ nepla- cení premie, obsahují upozornění, že nastane přeměna pojištění.

(4) Jest přípustno ujednat, že se pojištění v případech odstavce 1 přemění samo sebou v pojištění přemie prostě pro plnou pojistnou sumu, avšak se zkrácenou pojistnou dobu.

Kdy se vylučuje přeměna.

§ 138. Při pojištění, jež je sjednáno toliko na případ smrti a na dobu nepřesahující deset roku, nemá pojistník nárok na přeměnu.

Základy výpočtu pro přeměnu a odkup.

§ 139. (1) Pojistitel je povinen ve všeobecných pojistných podmínkách určit zásady, podle nichž se má výpočty při přeměně v pojištění přemie prostě zmenšená sama nebo zkrácená doba a při odkupu odbytné.

(2) Pojistitel je povinen pojistníkoví písemně oznámiti přeměnu nebo poukázání odbytného do měsíce poté, kdy bylo o to žádáno (§ 136, § 137, odst. 2), přeměnu samu sebou nastávající však neprodleně po uplynutí lhůty uvedené v § 137, odst. 2. Při přeměně buď pojistník v oznámení upozorně na oprávnění vyhranzené jemu v § 140.

Obnova pojištění.

§ 140. Byla-li smlouva vypověděna podle § 132, aniz bylo placeno odbytné, nebo byla-li podle §§ 136, 137 přeměněna v pojištění přemie prosté, může pojistník do tří měsíců od uplynutí dne, k němuž byla přemie placena, žádati za obnovu původní smlouvy, když doplatí v této lhůtě přemie připadající na mezidobí s úrokem nejvýše pětiprocentním.

Výplata přemieové rezervy.

§ 141. (1) Zruší-li se odstupem nebo vypovědí pojistitele pojištění kapitálu na případ smrti, při kterém je jisto, že nastane pojistná příhoda, nebo je-li při tomto pojištění pojistitel prost závazku plnit, a byla-li v obou těchto případech přemie zaplácena aspoň za dobu tří let, je pojistitel povinen vyplatiti přemieovou rezervu na pojištění připadající. V případě § 134, odst. 1 není však pojistitel povinen vyplatiti přemieovou rezervu.

(2) Přemieová rezerva buď počítána pro konec běžného pojistného obdo-

bí. Nedoplatky přemie budte odečteny.

Exekuce na nároky z pojištění.

§ 142. Exekuci ve prospěch věřitelů pojistníkových podléhají jeho majetkoprávní nároky ze smlouvy o životním pojištění, pokud a dokud s nimi může nakládati.

Zabavení.

§ 143. (1) Zabavení nároků se uskuteční doručením usnesení o povolení exekuce pojistiteli podle ustanovení exekučního práva platných pro zabavení peněžitých pohledávek vůbec, svědčí-li však pojistka majiteli nebo doručiteli, podle ustanovení exekučního práva platných pro zabavení životních pojištěk svědčících majiteli nebo doručiteli.

(2) Zástavní právo tím nabyté vztahuje se na veškeré majetkoprávní nároky pojistníkovy z pojištění smlouvy, nebyla-li povolena exekuce omezena na jednotlivé nároky.

Příkázání pohledávky k vybrání.

§ 144. (1) Zpenožení zabavených nároků pojistníkových se uskuteční příkázáním k vybrání.

(2) Toto příkázání obzvláště zmocňuje vymáhajícího věřitele žádati jménem dlužníka od pojistitele odkup a zaplacení odbytného.

Právo vstupu obmyšleného, manžela a dětí pojistníkových.

§ 145. (1) Vede-li se exekuce na pojistný nárok nebo prohlásí-li se konkurs na jmění pojistníkovy, může obmyšlený, který byl označen jménem, s přivolením pojistníkovým vstoupiti místo pojistníka v pojistnou smlouvu, když nahradí odbytné vymáhajícímu věřiteli nebo konkursní podstatě.

(2) Není-li obmyšlený vůbec nebo jménem označen, mají též právo manžel a děti pojistníkovy.

(3) Vstup se provede oznámením pojistiteli; vstoupiti lze toliko do měsíce potom, kdy ke vstupu oprávněný se dověděl o zabavení nebo kdy byl prohlášen konkurs.

Pojistky svědčící majiteli nebo doručiteli.

§ 146. I když svědčí pojistka ma-

jiteli nebo doručiteli, může pojistitel odepřít plnění majiteli nebo doručiteli, není-li prokázáno jeho oprávnění. Bezelstný pojistitel se osvobozuje, plní-li majiteli nebo doručiteli.

Lidové pojištění.

§ 147. (1) Při lidovém pojištění neplatí ustanovení §§ 1, 28, 29, 132 a § 139, odst. 2.

(2) Přemie jsou nežalovatelný.

(3) Pojistitel je pro neplacení přemie toliko tehdy prost závazku plnit, dosáhl-li nedoplatek výše čtvrtletní přemie. Je-li tomu tak, platí smlouva za vypověděnou pojistníkem. Byly-li však přemie zapláceny aspoň za dobu tří let, nastane přeměna pojištění v pojištění přemie prosté sama sebou (§ 137).

(4) Byla-li smlouva zrušena vypovědí pojistníkovy bez placení odbytného nebo přeměna v pojištění přemie prosté, může pojistník do šesti měsíců od uplynutí dne, k němuž přemie byla placena, žádati podle § 140 za obnovu původní smlouvy.

Donucovací předpisy.

§ 148. (1) Pojistitel nemůže se dovolávat ujednání, jež se odchylují od ustanovení §§ 129 až 141, 145 až 147 nebo v případě § 139, odst. 1 od všeobecných pojistných podmínek v nesprospěch pojistníka neb obmyšleného nebo osoby ke vstupu oprávněné.

(2) V pojistných podmínkách lze však se svolením dozorčího úřadu stanoviti jiný způsob přeměny v pojištění přemie prosté, než který je stanoven v §§ 136 a 137, jakož i jiný výpočet výplatní sumy, než který je stanoven v § 141.

DÍL ČTVRTÝ.

ÚRAZOVÉ POJIŠTĚNÍ.

Obsah pojištění.

§ 149. Při úrazovém pojištění je pojistitel povinen platiti ve smlouvě určený kapitál nebo důchod nebo poskytnouti jiné smluvené plnění, je-li ten, na jehož osobu pojištění je sjednáno, poštěn úrazem způsobem označeného ve smlouvě.

Pojištění proti úrazům jiných osob.

§ 150. (1) Pojištění lze sjednati proti úrazům, jež se přihodí pojistníkovy, nebo proti úrazům, jež se přihodí jiné osobě.

(2) Pojištění proti úrazům, jež se přihodí jiné osobě, platí v pochybnosti za sjednané na cizí účet. Pro toto pojištění buď užito přiměřeně ustanovení §§ 69 až 71.

(3) Sjedná-li se pojištění proti úrazům, jež se přihodí jiné osobě, na vlastní účet, jest ku platnosti smlouvy potřeba písemného přivolení této jiné osoby. Pokud podle ustanovení tohoto zákona jsou právně významné chování pojistníkovy a jeho vědomosti, přihlíží se také k chování a vědomosti oné jiné osoby.

Hromadné pojištění.

§ 151. Jestliže se podnik, pro který bylo sjednáno hromadné pojištění, zcizí, propachtuje nebo jestliže jej převzeme třetí osoba na základě podobného poměru, buď přiměřeně užito ustanovení §§ 64 až 66.

Pojištění ve prospěch osob třetích.

§ 152. Při pojištění kapitálu buď užito ustanovení §§ 127 a 128 o pojištění ve prospěch osob třetích.

Zaviněné způsobení úrazu.

§ 153. (1) Pojistitel je prost závazku plniti, jestliže úrazem poštěný způsobí úraz úmyslně nebo hrubou nebalostí. Totéž platí, je-li na vlastní účet sjednáno pojištění proti úrazům, které se přihodí jiné osobě, a způsobili pojistník úraz úmyslným protiprávným činem.

(2) Způsobila-li při pojištění ve prospěch třetí osoby tato třetí osoba úraz úmyslným protiprávným činem, platí, jako by třetí osoba nebyla označena.

Časové omezení závazku.

§ 154. Je platné ujednání, že bude pojistitel prost závazku plniti, nastanou-li následky úrazu teprve po uplynutí jednoho roku nebo delšího období.

Zachraňovací povinnost.

§ 155. Pojistník je povinen, pokud možno, pečovati o odvrácení a zmen-

šení následků úrazu a zachovati se při tom podle pokynů pojistitelových, pokud se mu tím neukládá nic, co přesahuje meze slušnosti.

Splatnost náhrady; splátka.

§ 156. (1) Náhrada je splatná čtrnácte dnů po ukončení léčení.

(2) Má-li se platit náhrada podle jednotlivých dnů, lze pro každé po uplynutí měsíce žádati splátku, jež se rovná náhradě za uplynulý měsíc.

Přiměřené užití předpisů o pojištění proti škodě a o pojištění životním.

§ 157. Při úrazovém pojištění bud přiměřeně užito ustanovení § 58 o zjišťovacích nákladech, § 63 o nedostatku a pomnutí zájmu na pojištění, § 130 o zvýšení nebezpečí a § 135, odst. 2 o povinnosti třetí osoby učiniti oznámení a dání vysvětlení.

Donucovací předpisy.

§ 158. Pojistitel nemůže se dovolávat ujednání, jež se odchylují od ustanovení §§ 153 až 157 v neprospěch pojistníka nebo třetí osoby.

DÍL PÁTÝ.

ZÁVĚREČNÉ A PŘECHODNÉ PŘEDPISY.

§ 159. (1) Ustanovením tohoto zákona podléhají pojištní smlouvy, které sjednávají pojišťovny po zákonu zřízené a k provozu připuštěné.

(2) Ustanovení tohoto zákona se netýkají pojištění u zapsaných pokladen pomocných, zřízených podle zákona ze dne 16. července 1892, č. 202 ř. z., o zapsaných pokladnách pomocných, ani všelikého pojištění u kterýchkoliv nositelů veřejnoprávního pojištění (zaopatření) sociálního.

§ 160. Ustanovení tohoto zákona neplatí pro námořské pojištění, pro zajišťování a pro pojištění kursových ztrát a cenných papírů.

§ 161. (1) Omezení smluvní svobody, stanovená tímto zákonem, neplatí pro dopravní pojištění, pro úvěrové pojištění a pro pojištění škod, při kterých pojištěné zájmy jsou označeny toliko podle druhu a

III. Obchodní právo.

teprve po svém vzniku se pojistiteli jednotlivě oznamují (běžné pojištění).

(2) Vládním nařízením může být stanoveno, že omezení smluvní svobody v tomto zákoně uvedená neplatí zcela nebo částečně pro nově vznikající pojištní odvětví nebo pro pojištní smlouvy, jež sjednávají menší vzájemné pojišťovny nebo zemské vzájemné pojišťovny nebo zemědělské podniky, které jsou podporovány z veřejných prostředků.

§ 162. (1) Následující ustanovení s příslušnými omezeními smluvní svobody platí i pro pojištní poměry, které tu budou v den účinnosti tohoto zákona:

a) ustanovení § 21 o účinku kurzu a vyrovnacího řízení;

b) ustanovení § 29 o prodlení při placení následné prémie a ustanovení § 119, odst. 3 s ním souvislé. Tato ustanovení nevztahují se však na premii splatnou přede dnem účinnosti tohoto zákona;

c) ustanovení §§ 43 až 45 o oprávněných pojišťovacích jednatelích, avšak jen pokud jde o právní jednání, jež byla učiněna po dni účinnosti tohoto zákona; pak ustanovení § 46 o význam vědomosti pojišťovacích jednatelů, pokud této vědomosti nabylí po dni účinnosti tohoto zákona; poslední ustanovení § 47;

d) ustanovení §§ 79 až 83 o pojištění budov proti ohni;

e) ustanovení § 132 o pojistníkovi právu výpovědi a ustanovení §§ 136 až 140 o přeměně v pojištění prémie prosté a odkupu a o novově pojištění.

(2) Proloužili-li se pojištní poměr po dni účinnosti tohoto zákona výslovně nebo mlčky (§ 18), budíž, počínajíc tímto prodloužením, na pojištní poměr užito ustanovení tohoto zákona.

§ 163. (1) Zrušují se: zákon ze dne 23. prosince 1917, č. 501 ř. z., o smlouvě pojištní, ministerstvem nařízené ze dne 24. prosince 1917, č. 502 ř. z., ustanovení §§ 1 a 2 vládního nařízení ze dne 9. prosince 1919, č. 652 Sb. z. a n., a ustanovení §§ 508 až 514 obchodního zákona zák. č. XXXVIII/1875.

(2) Ustanovení §§ 463 až 507 obchodního zákona zák. č. XXXVIII/1875 o pojištění proti škodám a o životním pojištění, neplatí pro smlouvy podléhající tomuto zákonu.

§ 164. (1) Tento zákon nabude

Pojištní smlouva (zák.) §§ 156—164.

Poj. dozor (zák.) §§ 1—5.

účinnosti šest měsíců po vyhlášení. Již před tímto dnem lze provésti podle něho opatření, kterých je třeba ke včasnému provedení zákona.

(2) Zákon tento provedou ministři spravedlnosti a vnitra.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 20. července 1934.

Zákon ze dne 11. července 1934, čís. 147, o zabezpečení nároků pojistníků v pojištění soukromém a o státním dozoru na soukromé pojišťovny.

Oddíl I.

ZABEZPEČOVACÍ FONDY.

§ 1. (1) Soukromé pojišťovny tuzemské zřízené podle platných předpisů a pojišťovny cizozemské připuštěné ku provozu pojišťovacích obchodů na území republiky Československé (označované společně dále jako pojišťovny) jsou povinny k zabezpečení nároků svých pojistníků nebo jiných osob oprávněných, jež vzešly z pojištních smluv, při nichž pojištné bylo nebo je splatno na území republiky Československé, v dále uvedených pojištních odvětvích zříditi tyto zabezpečovací fondy:

a) pojišťovny, zabývající se — at výlučně či vedle jiných odvětví pojištních — na území republiky Československé pojišťováním na život, jsou povinny zříditi zvláštní fond pro zabezpečení nároků pojistníků nebo jiných osob oprávněných v tomto odvětví pojištním (označovaný dále jako fond A),

b) pojišťovny, zabývající se — at výlučně či vedle jiných odvětví pojištních — na území republiky Československé pojišťováním proti škodě nebo úrazu, jsou povinny zříditi zvláštní fond pro zabezpečení nároků pojistníků nebo jiných osob oprávněných v těchto odvětvích pojištních (označovaný dále jako fond B). Tato povinnost nevztahuje se na pojištění dopravní, úvěrové, krupobitní a proti škodám způsobeným povětrnostmi; vládním nařízením mohou být i této povinnosti vyňata další pojištní odvětví, při nichž pojišťovna spravuje pojištné po dobu kratší nežli rok.

(2) Jmenní každého fondu jsou spravovány odděleně od ostatního jmění pojišťovny a věsti o něm samostatný účet.

§ 2. (1) Povinná výše fondu A rovná se součtu:

1. pojištních rezerv pro platná pojištění životní, jež musí být vypočteny odpovědným pojištním technikem podle zásad schválených ministerstvem vnitra, po odečtení dlužného a posečkaného pojištného, a

2. převodů pojištného v tomto pojištění, stanovených podle pojištně-technických zásad.

(2) Povinná výše fondu B rovná se alespoň 50% předepsaného pojištného v dotčených odvětvích pojištních za uplynulý účetní rok, od něhož bylo odečteno dlužné a posečkané pojištné.

(3) Při zjišťování povinné výše dlužno u obou fondů započítati i podílů, připadající na zajistitele.

§ 3. (1) Povinná výše fondu musí být pojišťovnou zjištěna do 4 měsíců každého nového účetního roku, a to podle stavu k poslednímu dni roku uplynulého.

(2) Ministerstvo vnitra může z náležavých důvodů naříditi odhad povinné výše fondu pojišťovny i k jinému určitému dni druhého poloviny účetního roku, určíc zároveň pro tento odhad přiměřenou lhůtu.

§ 4. Fond tvoří se tím způsobem, že pojišťovna přikáže mu jmění v té výši jako povinná výše fondu (§ 2). Jednotlivé součástky jmění ocení se při tom k poslednímu dni uplynulého účetního roku podle zásad platných pro sestavování bilance pojišťoven. Předmětu majetkových, jež byly složeny co předepsaná kauce pojišťovny, nemůže být použito k tvoření fondu.

§ 5. (1) Ke tvoření fondu jsou způsobilé pouze tyto druhy jmění:

1. Československé státní dluhopisy a jiné tuzemské cenné papíry způsobilé ka ukládání sirotčího jmění;
2. zánůčky pojišťovnou poskytnuté Československému státu nebo jeho zemím;
3. tuzemské činovní nemovitosti v

hodnotě své obecné ceny po odečtení závazků na nich vázoucích jež nesmějí přesahovati 50% obecné ceny;

4. tuzemské hypoteky poskytující srovnatelnou jistoty;

5. vklady u poštovních spořitelny a povinné vklady u Československého reeskontního a lombardního ústavu;

6. vklady u zemských peněžních ústavů, u spořitelen a u těch okresních záložen hospodářských, jež používají plně záruky okresu;

7. vklady u jiných tuzemských peněžních ústavů, než jsou ústavy uvedené pod č. 5 a 6, jež však nesmějí přesahovati 10% povinné výše fondu;

8. zápůjčky na vlastní pojistky, při nichž pojistné bylo nebo je splatno na území republiky Československé, nikoli však nad obnos odkupní hodnoty;

9. zápůjčky na cenné papíry pod č. 1 uvedené do 75% bursovni kursové hodnoty, kterážto suma však u slosovatelečných papírů nesmí přesahovati nejmenší částku, jež by na ně připadla podle slosovovací plánu po srážce poplatků;

10. zápůjčky tuzemským vědělkovými a hospodářským společenstvům (družstvům), u nichž přejímání cizích peněz je vázáno statutárními podmínkami, že nemají přesahovati sumy splacené na ručební vklady;

11. pokud jde o fond B, též pohledávky za zajištělem za nevyřízené škody.

(2) Nedotčena zůstávají ustanovení platných předpisů o tom, jaká část jmění pojišťoven má být ukládána v Československých státních dluhopisech a o ukládání jmění cizozemských pojišťoven.

§ 6. (1) Jednotlivé součástky jmění přikazují se fondu zápisem do výkazu jmění zabezpečovacího fondu. Formulář výkazu předepíše ministerstvo vnitra.

(2) Jde-li o nemovitosti nebo hypoteky uvedené v § 5, odst. 1, č. 3 a 4, musí pojišťovna dáti současně ve veřejných knihách poznamenání omezení zatížení podle § 9 tohoto zákona. Záznam o tuto poznámku a o její výmaz jsou prosty kolku.

(3) Jména připadající na podíl pojištění, odevdaným pojišťovnou co zajištěním do zajištění, náleží do fondu zajištění a musí být tímto

spravováno. Ku převodu jmění, spravovaného dosud na podkáže uzavřených zajištěných smluv zajištělem, do fondu zajištěníka může ministerstvo vnitra poskytnouti pojišťovně přiměřenou lhůtu, nepřesahující tří let od počátku účinnosti tohoto zákona.

§ 7. Ne-li povinná výše fondu, zjištěná (odhadnutá) podle § 3, odst. 1 nebo 2, zplna kryta jměním přikázaným fondu podle § 6, je pojišťovna povinna do čtyř týdnů po zjištění (odhadu) přikázati fondu potřebné další součástky jmění, nepovolí-li ministerstvo vnitra z důvodů zvláštního zřetele hodných lhůtu delší.

§ 8. (1) Pojišťovna je povinna do pěti týdnů po zjištění (odhadu) povinné výše fondu podle § 3, odst. 1 nebo 2 oznámiti tuti výši ministerstvu vnitra a prokázati, že je zplna kryta jměním přikázaným fondu podle § 6. Za tím účelem předloží ministerstvo vnitra prvopis výkazu jmění zabezpečovacího fondu spolu s jeho opisem. Prvopis i opis výkazu musí být podepsány způsobem předepsaným stanovami pojišťovny pro její písemné závazky.

(2) Ministerstvo vnitra přesvědčí se o tom, že opis výkazu souhlasí s jeho prvopisem a vrátí prvopis pojišťovně, potvrdí-li na něm, že byl předložen. V případě zničení nebo ztráty prvopisu má opis, uložený u ministerstva vnitra, spolu se zprávami a soupisy podle § 10 a 11 plnou průkaznou moc o stavu jmění fondu.

(3) Shledá-li ministerstvo vnitra, že povinná výše fondu nebyla správně zjištěna (odhadnuta), nebo že není zplna kryta jměním fondu přikázaným, nebo že součástky jmění fondu nevyhovují ustanovením § 5, uloží pojišťovně — bez újmy trestního stíhání —, aby zjednala nápravu do lhůty ministerstvem vnitra stanovené.

§ 9. (1) Jméni fondu ručí za nároky, k jichž zabezpečení byl fond zřízen, a může na ně být vedena exekuce pouze k uspokojení těchto nároků, jakož i práv na nemovitostech nebo hypotekách podle § 5, odst. 1, č. 3 a 4, jichž bylo nabyto před poznámkou omezení zatížení podle § 6, odst. 2, a zákonných práv zástavných.

(2) Pojišťovna nesmí s výjimkou uvedenou v § 10 zciziti ani zatížití jednotlivé předměty majetkové, jež

jsou zapsány ve výkazu jmění zabezpečovacího fondu, pokud nebyly vyňaty nebo vyloučeny podle § 10 nebo 11. Neplatná je smlouva o zcizení nebo zatížení, sjednaná pojišťovnou s osobou druhou, která věděla, pokud se týče vědětí musila, že jde o takto vázané předměty majetkové.

§ 10. (1) Vyžaduje-li toho řádná správa fondu, smí pojišťovna vymožit z fondu jednotlivé majetkové předměty nebo je zatížit, avšak jen tehdy, přikáže-li za ně fondu do 14 dnů rovnocennou náhradu. Jde-li o zatížení nemovitostí nebo hypotek, uvedených v § 5, odst. 1, č. 3 a 4, je k takovému zatížení a k příslušnému knihovnímu zápisu, po případě výmazu (§ 6, odst. 2) třeba svolení ministerstva vnitra. Náhradní majetkové předměty ocení se ku dni, kterého se fondu přikazují, podle zásad platných pro sestavování bilancí pojišťoven. Ministerstvo vnitra může povolit pojišťovně ze zvláštních důvodů další přiměřenou lhůtu pro náhradu vyňatých (zatížených) součástek jmění fondu. Výměnu musí pojišťovna vyznačiti ihned ve výkazu jmění fondu (§ 6).

(2) Pojišťovna je povinna předložit ministerstvu vnitra do pátého dne každého měsíce soupis změn, provedených podle odstavce 1 v uplynulém měsíce. Ministerstvo vnitra může povolit, aby zprávu o stavu zápůjček na pojistky podávala pojišťovna čtvrtletně úhrnnou sumou.

(3) V případech hodných zvláštního zřetele může pojišťovna po předchozím souhlasu ministerstva vnitra předchodně vymožit z fondu jednotlivé majetkové předměty, nejvíce však 20% z jmění fondu na dobu stanovenou ministerstvem vnitra; tohoto zmocnění se použije zejména, nastal-li všeobecný, trvalejší, podstatný pokles některých druhů hodnot fondu přikázaných.

§ 11. (1) Z fondu A smí být během účetního roku vyloučena ona část jmění, jež se uvolní splatností pojistné sumy nebo tím, že se jinak ukončí pojistný poměr.

(2) Z fondu B smí být během účetního roku vyloučena ona část jmění, již je třeba k vyplátní náhrady škod.

(3) Z fondů A i B smí být vyloučena dále ona část jmění, o kterou

převyšuje jmění fondu povinnou výši fondu, zjištěnou podle § 3, odst. 1 nebo 2.

(4) Pojišťovna vyznačí vyloučení provedené podle předchozích odstavců ihned ve výkazu jmění fondu (§ 6) a předloží ministerstvu vnitra do 14 dnů po skončení každého pololetí účetního roku dvojmo soupis taktovolených částí jmění fondu za uplynulé pololetí. Oba stejnopisy soupisu musí být podepsány způsobem zmíněným v § 8, odst. 1 v soupisu buďtež uvedeny i důvody pro uvolnění částí jmění. Ministerstvo vnitra, přesvědčivši se, že vyloučení bylo oauvodněno, vrátí pojišťovně jeden stejnopis soupisu, opatřený náhledací doložkou. Shledá-li ministerstvo vnitra, že vyloučení nebylo oduvodněno, uloží pojišťovně — bez újmy trestního stíhání —, aby zjednala nápravu do lhůty ministerstvem stanovené.

§ 12. Jméni každého fondu musí být chováno v tuzemsku a odděleně od ostatního jmění pojišťovny. Místo úschovy i každou jeho změnu nutno vyznačiti ve výkazu jmění fondu a oznámiti neprodleně ministerstvu vnitra, které může, shledá-li oduvodněnou potřebu, naříditi, aby jmění bylo uloženo u jiného místa úschovy, jež určí náležející pojišťovně; neurčí-li ho pojišťovna do lhůty ministerstvem stanovené, je místem úschovy poštovní spořitelna. Ministerstvo vnitra je oprávněno kdykoli zjistiti u uschovatele, zda jmění fondu přikázané je uloženo ve vykázané výši a zda není zatíženo. Uschovatel je povinen dáti ministerstvu k nahlédnutí veškeré požadované doklady ke zjištění tomu potřebné a poříditi pro ministerstvo na jeho dožádání jich opis na náklad pojišťovny. Shledá-li ministerstvo vnitra nějaké závady, uloží pojišťovně — bez újmy trestního stíhání —, aby je odstranila do lhůty ministerstvem stanovené.

§ 13. (1) Nakládáti se jměním fondu cizozemské pojišťovny, přípustné ku provozu pojišťovacích obchodů na území republiky Československé, může s právními následky jediné zastupitelstvo (representace), zřízené pro obchodní činnost této pojišťovny na území republiky Československé.

(2) Zastupitelstvo zmíněné v předchozím odstavci musí sestávat alespoň z dvou osob. Všichni členové zastupitelstva musejí mít své stálé bydliště na území republiky Československé; alespoň polovina jich, nejméně však dva, musí býti československými státními občany, znalými státního jazyka republiky Československé. Osoby ty musí svými osobními vlastnostmi škýtatí zárukou za řádné plnění svých povinností a musí býti pro svůj úkol potvrzeny ministerstvem vnitřa; potvrzení může býti odepráno neb dodatečně odvoláno jen ze závažných důvodů, které důlžno pojistovně sdělití.

(3) K právně závazným jednáním zastupitelstva, pokud jde o jmění fondu, je potřebí součinnosti všech jeho členů.

(4) Nezdřídl-li pojistovna toto zastupitelstvo, ustanoví ministerstvo vnitřa na dobu, nežli pojistovna tuto povinnost splní, pro obchodní činnost pojistovny dočasné zastupitelstvo, nebo odejme pojistovně připuštěnii ku provozu pojistovacích obchodů na území republiky Československé a ustanoví likvidátora ke zlikvidování zdejších obchodů pojistovny. Dočasné zastupitelstvo, ustanovené ministerstvem vnitřa, má tatáž práva, jaká by příslušela podle odstavce 1 zastupitelstvu, nesmí však uzavíratí nové pojistné smlouvy. Ministerstvo vnitřa zadří, čeho je třeba k zápisu dočasného zastupitelstva nebo likvidátora do obchodního rejstříku a vyměří jim přiměřenou odměnu z prostředků pojistovny.

(5) Shledá-li ministerstvo vnitřa, že je vážně ohrožena splnitelnost zdejších pojistných závazků cizozemské pojistovny, která byla připuštěna ku provozu pojistovacích obchodů na území republiky Československé, je pojistovna povinna odstraniti v přiměřené lhůtě, stanovené ministerstvem vnitřa, příčiny tohoto stavu. Nestane-li se tak, může ministerstvo vnitřa odejmouti pojistovně připuštěnii ku provozu pojistovacích obchodů na území republiky Československé a může ustanoviti likvidátora ke zlikvidování zdejších obchodů pojistovny a zadří, čeho je třeba k jeho zápisu do rejstříku.

Oddíl II.

USTANOVENÍ O KONKURSU
POJISTOVNY.

§ 14. (1) Prohlášení konkursu na jmění pojistovny oznámí konkursní soud ministerstvu vnitřa, jež učiní opatření, aby výkaz jmění fondu byl ihned uzavřen a aby byla zjištěna povinná výše a jmění fondu ke dni prohlášení konkursu.

(2) Takto zjištěné jmění fondu s příslušenstvím tvoří zvláštní podstatu (§ 51 konkursního řádu), ze které jest — bez újmy nároků jiných oddělných věřitelů — uspokojití:

1. z fondu A:

- nároky z pojistných příhod, nastalých před prohlášením konkursu;
- nároky na vyplacení odbytného, bylo-li za odkup žádáno před prohlášením konkursu;
- nároky z pojistných smluv, zrušených prohlášením konkursu, ve výši pojistných rezerv, vypočtených ke dni prohlášení konkursu;

2. z fondu B:

nároky na náhradu kapitálové hodnoty škod z pojistných příhod, nastalých před zrušením pojistné smlouvy prohlášením konkursu;

3. z obou fondů:

pohledávky, zařazené podle §§ 54 a 55 konkursního řádu do první a druhé třídy konkursních pohledávek.

(3) V každém fondu buďte nároky uvedené v odstavci 2 uspokojeny poměrně podle své výše.

(4) Osoby oprávněné podle odstavce 2, č. 1 až 3 mají postavení oddělných věřitelů podle předpisů konkursního řádu. K uplatnění nároků podle odstavce 2, č. 1 a 2 v konkursním řízení zřídí konkursní soud témo oddělný věřitelům společného opatrovníka. Ustanovení čl. V, č. 1, 3 až 6 zákona ze dne 27. března 1931, č. 64 Sb. z. a n., kterým se vydávají řády konkursní, vyrovnaná a odpůrci, platí obdobně s tou změnou, že společný opatrovník zastupuje pojistníky jen potud, pokud ito jemu písemně neoznámí, že budou svá práva uplatňovatí sami; na to jest upozornití ve vyhláše, kterou soud vydá o ustanovení opatrovníka.

Oddíl III.

STÁTNÍ DOZOR NA POJISTOVNY.

§ 15. (1) Ministerstvo vnitřa dozřá na to, aby pojistovny zachovávaly platné předpisy o pojistovnách, úředně schválené stanovy, jakož i podmínky, obsažené v koncesi listině nebo v přípouštěcím prohlášení. K výkonu stálého bezprostředního dozoru v tomto směru může ministerstvo vnitřa ustanovit na náklad pojistovny jednoho nebo více vládních komisařů.

(2) Dále dozřá ministerstvo vnitřa přímo nebo prostřednictvím svých úředníků na hospodaření pojistoven. Dozor ten vztahuje se na všechny okolnosti, které jsou předpokladem pro splnitelnost závazků pojistovny, zejména na to, aby:

reservy pojistného byly odpovědným pojistným technikem správně vypočteny, součástky jmění byly správně oceněny a podle zákonného předpisu uloženy, povinná výše zabezpečovacího fondu byla správně zjištěna, a aby bylo ke krytí této povinné výše příkazováno fondu v předepsaných lhůtách jmění v potřebné výši a předepsaného druhu,

výkaz jmění fondu byl řádně veden a v předepsaných lhůtách předkládán, a aby byly v předepsaných lhůtách oznamovány změny nastalé ve jmění přikázaném fondu,

pojistné smlouvy byly uzavřívány jediné na podkladě úředně schválených všeobecných pojistných podmínek a podle tarifi pojistného, vzatých úřadem na vědomí,

bylo vedeno správné účetnictví a aby účetní závěrka i výroční zpráva podávaly zevrubná a pravdivá data o činnosti a majetkových poměrech pojistovny a aby byly podle platných předpisů uveřejňovány.

(3) Pojistovna je povinna podati ministerstvu vnitřa a jeho úředníkům vykonávajícím dozor, jakož i vládním komisařím pro ni ustanovenému kdykoli veškerá požadovaná vysvětlení a vůbec umožnití jim účinný výkon dozoru, zejména dovolití jim nahlednouti do všech svých účetních knih a dokladů v místnostech pojistovny.

§ 16. (1) Činnost pojistoven bude

podle potřeby, nejdále však každého třetího roku, na místě prozkoumána úředníkem ministerstva vnitřa. Tato revize se vztahuje k zařízení i k veškeré činnosti pojistoven na území republiky Československé.

(2) Při cizozemských pojistovnách, připuštěných k provozu pojistovacích obchodů na území republiky Československé, bude co do jejich zdejší činnosti postupováno týmž způsobem, jako při domácích pojistovnách. Mímo to má býtí, pokud možno, revize rozšířena na veškeru jejich činnost; pojistovny jsou povinny předložití k tomu účelu požadované výkazy a doklady.

(3) Pojistovna je povinna při prohlídce býtí nápomocna podle pokynů revidujícího úředníka ministerstva vnitřa. Náklad spojený s revisí nese pojistovna.

(4) Opatření, která nařídí ministerstvo vnitřa na podkladě výsledků vykonané revize, musí býtí pojistovnou provedena ve lhůtě ministerstvem stanovené

§ 17. (1) Pojistovna je povinna zpravití včas o veškerých schůzích svých správních orgánů ministerstvo vnitřa a vládního komisaře pro ni ustanoveného a oznámítí jim pořad jednání.

(2) Vládní komisař je oprávněn účastnit se všech schůzí správních orgánů pojistovny, ujmoti se kdykoli slova k pořadu jednání a zastaviti až do rozhodnutí ministerstva vnitřa taková usnesení, jež odporují platným předpisům o pojistovnách, úředně schváleným stanovám pojistovny nebo podmínkám, obsaženým v koncesi listině nebo v přípouštěcím prohlášení. Ministerstvo vnitřa může vyslatí též jako svého zástupce svého úředníka, jemuž příslušejí stejná práva jako vládnímu komisaři.

Oddíl IV.

USTANOVENÍ TRESTNÍ.

§ 18. (1) Kdo jako člen správního orgánu, vedoucí úředník, odpovědný pojistný technik nebo likvidátor pojistovny z hrubé nedbalosti v oboru své působnosti:

- na úmu fondu podstatně nesprávně zjišťí (odhadne) jeho povinnou výši (§ 3),
- opomine fond zříditi nebo ve

stanovených lhůtách doplní (§§ 4 a 7).

3. výjme z fondu majetkové předměty nebo je zatíží, aniž do stanovených lhůt přikáže fondu rovnocennou náhradu (§ 10, odst. 1) neb aniž si opatří předchozí souhlas ministerstva vnitra (§ 10, odst. 3).

4. vyloučí z fondu části jmění, aniž bylu splněny předpoklady stanovené v § 11,

5. zatíží nemovitosti nebo hypoteky uvedené v § 5, odst. 1, čís. 3 a 4, aniž si opatří svolení ministerstva vnitra podle § 10,

6. czíží majetkové předměty, tvořící jmění fondu, na jeho újmu nebo dopustí se jednání, jímž se zmenší jistota jmění fondu,

7. nevede výkaz jmění fondu anebo v něm nebo v povinných soupisech, zprávách nebo oznámeních v podstatných údajích něco nesprávného uvede nebo zamlčí,

bude potrestán soudem, není-li čin přísněji trestný, pro přečin peněžitým trestem od 1.000 Kč do 100.000 Kč.

(2) Stejně bude potrestán, kdo jako člen dozorčího orgánu pojišťovny z hrubé nedbalosti zavíní, že byl spáchán některý čin uvedený v odstavci 1.

(3) Dopustí-li se vinník některého činu uvedeného v odstavci 1 nebo 2 úmyslně, bude potrestán soudem, není-li čin přísněji trestný, pro přečin vézením od čtrnácti dnů do šesti měsíců a peněžitým trestem od 5.000 Kč do 100.000 Kč. Pokud to zvláštní povaha trestného činu nevylučuje, je pokus tohoto přečinu stíhán i v zemích Slovenské a Podkarpatoruské.

(4) Doba, jejížžž uplynulí se vyzádáje ku promlčení trestního stíhání přečinu uvedeného v odstavcích 1 až 3, činí tři roky.

§ 19. (1) Kdo jako člen správního nebo dozorčího orgánu, vedoucí úředník, odpovědný pojišťovny přestoupí v oboru své působnosti některé ustanovení tohoto zákona, prováděcího nařízení k němu anebo jiného platného předpisu o pojišťovnách, nebo úřední příkaz (zákaz) vydaný v rámci uvedených ustanovení, bude potrestán okresním úřadem, nejde-li o čin trestný soudem podle § 18 tohoto zákona nebo podle jiného zákonného ustanovení, pro správní přešůvek pokoutou od 50 Kč do 10.000 Kč, v

III. Obchodní právo.

případě nedobytnosti náhradním třetím vézením (uzamčéním) podle míry zavínění v trvání nejvýše jednoho měsíce. Jsou-li tu okolnosti zvlášť pítěžující, zvyšuje se horní hranice trestní sazby na dvojnásobek a trest vézením (uzamčéním) může býti uložen přímo.

(2) Stejně bude okresním úřadem potrestán, nejde-li o čin přísněji trestný, pro správní přešůvek, kdo ruší, ztěžuje nebo znemožňuje výkon revise pojišťovny nebo výkon úředního dozoru na pojišťovnu.

(3) Skládá-li se správní nebo dozorčí orgán pojišťovny z několika fyzických osob, jsou podle odstavce 1 trestně odpovědní všichni jeho členové, vyjmajíc ty, kteří prokáží, že se nedopustili jednání nebo opominutí, pro něž jsou stíháni.

(4) Pokuta uložená podle odstavce 1 může býti uložena opětovně, nebude-li ve stanovené lhůtě odklizen stav, jenž se přičí příslušným předpisům nebo úředním příkazům (zákazům).

§ 20. (1) Při ukládání trestu budíž přihlédnuto k odborné způsobilosti vinníkové, k míře jeho zavínění a k významu zavíněných následků.

(2) Peněžité tresty uložené podle tohoto zákona připadají státu.

(3) Přesunutí placení peněžitých trestů, pokud se týče pokut, uloženných podle tohoto zákona, na pojišťovnu, jejížžž orgán se trestného činu dopustil, je zakázáno. Úmluvy tomu odporující nejsou právně účinné.

§ 21. (1) Vedoucími úředníky pojišťovny ve smyslu tohoto zákona jsou zaměstnanci, kterým bylo svěřeno vedení pojišťovny nebo pobočného závodu nebo některého samostatného oddělení pojišťovny, a vůbec zaměstnanci, jímžžž bylo dáno oprávnění nakládati s majetkem pojišťovny.

(2) Potrestáním vinníka není dotčeno oprávnění ministerstva vnitra k jinému zakročení podle platných předpisů.

Oddíl V.

§ 22. (1) Působnost zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 330 Sb. z. a n., o závodních výborech, rozšiřuje se také na pojišťovny.

(2) Pro pojišťovny počítá se lhůta půl roku, určená v § 1, odst. 1 uve-

St. dozor soukr. poj. (zák.) §§ 19—26. Soutěž — peněž. (nov.)

deného zákona, od zahájení obchodního provozování.

(3) Ustanovení § 6, odst. 1 uvedeného zákona platí pro pojišťovny v tomto znění:

„V pojišťovnách, jichžžž akciový kapitál (základní fond) činí aspoň 1 milion Kč, má závodní výbor právo vyslati do schůzi správní rady své delegáty.“

(4) Oznamovací povinnost podle § 6, odst. 2 uvedeného zákona stíhá správní radu a ustanovení odstavců 5, 6 a 7 téžžžž paragrafu platí pro schůzke správní rady.

Oddíl VI.

USTANOVENÍ PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ.

§ 23. Ministerstvo vnitra může při prímém zjištění povinně výše fondu v případech hodných zvláštního zřetele prodloužit pojišťovně lhůtu v § 7 ustanovenou na dobu, nepřesahující čtyři rokú.

§ 24. Ustanovení tohoto zákona o zabezpečovacích fondech nevztahuje se na menší vzájemné pojišťovací spolky podle oddílu E pojistného regulativu platného v zemích České a

Vládní nařízení (zákon) ze dne 22. prosince 1934, čís. 261, kterým se mění a doplňuje ustanovení o zákazu zřizovati nové peněžní ústavy a peněžní podniky jakož i jejich pobočné (vedlejší) závody.

Čl. I.

§ 19 zákona ze dne 2. března 1933, č. 44 Sb. z. a n., kterým se vydávají zvláštní předpisy o soutěži ve věcech peněžnictví a o úpravě úrokové úrovně, mění se a doplňuje takto:

1. Ustanovení odstavce 1 nahrazuje se těmito ustanoveními:

„(1) Pokud odstavce 3 jinak neustanovuje, jest do dne 31. prosince 1936 zakázáno:

a) zříditi nový peněžní ústav některého z druhů, uvedených v § 2, odst. 1 zák. č. 239/1924 Sb. z. a n. (ve znění zákona č. 54/1932 Sb. z. a n.), anebo přeměnití neb rozšířiti na provozování peněžních a úvěrních nebo jiných bankovních obchodů jinaký předmět podnikání výdělkového a ho-

Moravskoslezské (nařízení ministerstva vnitra, práv, obchodu a financí ze dne 5. března 1896, č. 31 ř. z.) a podle oddílu E pojistného regulativu platného v zemích Slovenské a Podkarpatoruské (vládní nařízení ze dne 19. října 1922, č. 307 Sb. z. a n.), pokud spolky ty provozují pouze pojišťování proti škodám požárním, nebo proti škodám na dobytku, ani na zajišťování.

§ 25. Zrušují se §§ 27, 38 a 39 pojistného regulativu platného v zemích České a Moravskoslezské a §§ 38 a 39 pojistného regulativu platného v zemích Slovenské a Podkarpatoruské. Ustanovení § 22 čís. patentu ze dne 26. listopadu 1852, č. 253 ř. z. (spolkový zákon) nevztahuje se na pojišťovny.

§ 26. (1) Tento zákon nabývá účinnosti prvního dne měsíce následujícího po vyhlášení. Povinnou výši záprvé ke dni 31. prosince 1934; lhůty v tomto zákoně stanovené běží od výše uvedeného dne.

(2) Tento zákon provede ministr vnitra v dohodě s ministrem spravedlnosti a s ostatními zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 20. července 1934.

spodářského společenstva (družstva), společnosti akciové (komanditní na akcie) neb jiného spolku podle patentu ze dne 26. listopadu 1852, č. 253 ř. z. (spolkového zákona), anebo společnosti s ručením omezeným; b) zříditi nový peněžní podnik (čl. II zák. č. 54/1932 Sb. z. a n.), pokud se týká počítí s provozováním živnostní bankovní a směnářské nebo takovou živnost, převodem mezi živými nabytou (§ 56 živnostenského řádu, § 72 živnostenského zákona), dále provozovati; c) zříditi pobočku, exposituru, pobočnou, jednatelskou neb iakýkoliv jiný peněžních (vedlejší) závod stávajících peněžních ústavů a peněžních podniků;

d) přeložení sídla hlavního závodu nebo pobočný (vedlejší) závod do jiné obce anebo z jedné místní části do jiné místní části téže obce, pokud jde o místní části se zvláštními správními orgány.

(.) Před dnem 7. března 1933 udělená povolení státní správy ke zřízení peněžních ústavů [odstavec 1, písm. a)] a jejich pobočných závodů, pokud ke zřízení ještě nedošlo, zanikají.

(3) Výjimky z ustanovení odstavce 1 může z důvodů zvláštního zřetele hodných povolit vláda k návrhu ministerstva vnitra v dohodě s ministerstvem financí, jde-li o spořitelnou, společnost akciovou (komanditní na akcie) neb jiný spolek podle patentu č. 253/1852 ř. z. aneb o společnost s ručením omezeným, jinak k návrhu ministerstva financí v dohodě s příslušným ministerstvem; před podáním návrhu jest slyšeti Poradní sbor ve věcech peněžnictví (čl. LIV zák. č. 54/1932 Sb. z. a n.). Jde-li však jen o další provozování živnosti bankovní a směnářské, převodem mezi živými nabytí, aneb o případy, uvedené v odstavci 1, písm. c) a d), a navrhuje-li uvedený sbor, aby povolení bylo uděleno, může je udělit ministerstvo, příslušné podati návrh vládě, v dohodě s ministerstvem, které jest k podání tohoto návrhu spolu příslušno."

2. Odstavec 2 se očisluje jako odstavec 4.

Zákon ze dne 12. dubna 1935, čís. 75, o zákazu přidavků při prodeji zboží neb provádění výkonů.

§ 1. (1) Zakazuje se v hospodářském styku ve spojitosti s prodejem zboží neb s provedením výkonu (služby, práce, díla) za úplaty ohlašovat, nabízet neb poskytovat přidavek, ať se to děje přímo nebo prostřednictvím jiných osob.

(2) Přidavkem podle tohoto zákona rozumí se jakákoliv věc neb jakýkoliv výkon (služba, práce, dílo), které lze zpravidla v hospodářském styku obdržeti jen za úplatu.

§ 2. Pro posouzení z hlediska zákazu (§ 1) nerozhoduje,

a) je-li přidavek ohlašován, nabízen neb poskytován výslovně jako dar (odměna, prémie, bezplatné věnování) či nic;

III. Obchodní právo.

Čl. II.

Ustanovení § 19, odst. 1 zák. č. 44/1933 Sb. z. a n. ve znění předešlého článku, pokud se týkají přeměny nebo rozšíření předmětu podnikání tamže uvedených společností (družstev), společností a spolků na provozování peněžních a úvěrních nebo jiných bankovních obchodů [písm. a)], dále dalšího provozování živnosti bankovní a směnářské, nabytí převodem mezi živými [písm. b)] a přeložení sídla hlavního závodu nebo pobočného (vedlejšího) závodu do jiné obce anebo z jedné místní části do jiné místní části téže obce [písm. d)], platí ode dne účinnosti tohoto nařízení.

Uvedená ustanovení, pokud se týkají zřízení nového peněžního ústavu [písm. a)] neplatí o úvěrních společnostech (družstvech), jichž zřízení bylo opověděno k zápisu do společenstevního (obchodního) rejstříku přede dnem 7. března 1933.

Čl. III.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr financí v dohodě s ministry průmyslu, obchodu a živností, vnitra, zemědělství, sociální péče a spravedlnosti.

Poznámka: Nařízení bylo vyhlášeno dne 29. prosince 1934. Bylo vydáno na základě zmocňovacího zákona. (viz str. 1381).

b) je-li přidavek poskytován bezprostředně s prodáváním zbožím neb s prováděným výkonem či zvlášť, na př. jen na předložení zvláštních poukazek (kuponů, bonů, obalů, bonifikačních poukazů a pod.);

c) že je přidavek prodáván soudou s jiným (hlavním) zbožím neb prováděn spolu s jiným (hlavním) výkonem, děje-li se tak za nepatrnou úplatu, požadovanou zřejmě jen na oko anebo za úhrnkovou cenu zřejmě za tím účelem, aby se zakryla práva podstata věcí;

d) je-li přidavek ohlašován, nabízen neb poskytován každému zákazníkovi (odběrateli) či jen tomu, koho určí los neb jiná náhoda.

Soutěž peněz. (nov.) Zákaz přidavků (zák.) § 1—8. 1949

§ 3. (1) Přidavkem nejsou:

a) cenové bezvýznamné maličkosti, které postrádají soutěžitzky závadné přitažlivosti pro zákazníka (odběratele);

b) reklamní předměty (§ 5) a reklamní výkony nepatrné hodnoty;

c) reklamní zařízení, jimiž podnikatel činí reklamu pro své zboží neb své výkony, pokud jich nelze použít k jinému účelu než reklamnímu;

d) propagační prostředky a akce (na př. světelné, zvukové, novinové, dále reklamní a firemní časopisy a pod.);

e) obvyklý rabat v penězích (§ 4, odst. 1);

f) obvyklý rabat ve zboží neb ve výkonech (§ 4, odst. 2);

g) obvyklé obaly či jiná obvyklá příslušenství zboží;

h) obvyklá vedlejší plnění, která jsou podle povahy věci účelná k uskutečnění prodeje (dodávky) neb k zadání výkonu anebo která slouží k nezávadnému neb snažšímu užívání prodaného zboží neb provedeného výkonu, pokud v obou těchto případech míra poskytnutých výhod nevybočuje z mezí u zboží neb výkonů toho druhu obvyklých;

ch) udílení informací, porad, kurzů a pod., související-li věcně s prodejem zboží neb s provedením výkonu;

i) pojištění, poskytnuté obvykle novinami a časopisy předplatitelům bez zvláštní úplaty.

(2) Vládním nařízením mohou být po slyšení zúčastněných zájmových korporací (§ 12) vylučeny ze zákazu podle § 1 ještě jiné věci neb výkony.

§ 4. (1) Obvyklým rabatem v penězích (§ 3, odst. 1, písm. e)] rozumí se podle tohoto zákona každá peněžitá výhoda, která se odběrateli obvykle poskytuje při odběru zboží neb výkonů onoho druhu, a to buď v hotovosti neb srážkou (slevou) s cenou za zboží neb za výkon.

(2) Obvyklým rabatem ve zboží neb ve výkonech [§ 3, odst. 1, písm. f)] rozumí se podle tohoto zákona výhoda, která se odběrateli obvykle poskytuje při odběru většího množství zboží neb výkonů onoho druhu, a to ve stejném zboží neb ve stejném výkonu, jako jest prodávané zboží neb prováděný výkon.

§ 5. Reklamní předměty [§ 3, odst. 1, písm. b)] nutno opatřit neodstra-

nitelným a zřetelně patřným jménem neb firmou podniku neb jiným označením, které v kruzích zákaznických platí za příznačné (§ 11, odst. 3 zákona ze dne 15. července 1927, č. 111 Sb. z. a n., proti nekalé soutěži) pro podnik, pro nějž se reklama činí.

§ 6. (1) Přidavkem nejsou věci a výkony, které poskytují na místo a do výše obvyklého rabatu v penězích (§ 4, odst. 1) výrobci, velkoobchodníci neb jiní dodavatelé svým odběratelům detailistům, nebo detailní podniky svým zákazníkům (náhradní zboží a náhradní výkony), jestliže věci neb výkony ty jsou předmětem řádného obchodování (podnikání) těchto osob a podniků.

(2) Podnikatel, jenž chce podle odstavce 1 obvyklý rabat v penězích poskytnouti v náhradním zboží neb v náhradním výkonu, jest povinen sdělit odběrateli (zákazníkovi) cenu, za kterou se mu náhradní zboží neb výkon do rabatu včítá a ponechat mu možnost výběru.

(3) Nesouhlasí-li odběratel (zákazník) s cenou, za kterou se mu náhradní zboží neb náhradní výkon počítá, musí se mu rabat vyplatiti v hotovosti neb srážkou (slevou) s ceny za zboží neb za výkon (§ 4, odst. 1). Totéž platí, jestliže cena za náhradní zboží neb za náhradní výkon odběrateli (zákazníkovi) účtovaná má, hledí ke své výši, zřejmě ráz a účel nepatrné úplaty podle § 2, písm. c).

(4) Ohlašuje-li se neb nabízí-li se náhradní zboží neb náhradní výkon, je výslovně upozorniti na jeho povahu jakožto náhradu za rabat v penězích, jakož i na práva odběratele (zákazníka) podle odstavců 2 a 3.

§ 7. (1) Slevy (restituce, návratky), které poskytují výdělková a hospodářská společenstva (družstva), spolky a jiná sdružení svým členům v určitém poměru k odebranému zboží, jakož i t. zv. dividendy na podíly jejich členů z bilančně vykázанého zisku, pokládají se podle tohoto zákona za obvyklý rabat v penězích (§ 4, odst. 1).

(2) Zakázáno jest uvedené dividendy před roční uzavěrkou poskytovat jakož vůbec nabízet neb slibovat je v určité pevné výši neb v určitém množství.

§ 8. Ohlašovat, nabízet neb poskytovat rabat v penězích za záklá-

že srazkových (rabatových, sřídacích) známek obchodními gremii, jakož i organizovanými srazkovými (rabatovými, sřídacími) spolky, sdruženými, družstvy jest dovoleno.

§ 9. (1) Zakazuje se věci a výkony v § 3, odst. 1, písm. a) až g) uvele- né, jakož i náhradní zboží a náhradní výkony (§ 6, odst. 1) označovat jako dar (odměnu, prémii, „zdarma“ a pod.).

(2) Jest však dovoleno výslovně naznačiti skutečnost, že v ceně pro- váděného zboží neb prováděného vý- konu zahrnuti jsou již i věci neb vý- kony v § 3, odst. 1 uvele- né.

§ 10. (1) Zakazuje se t. zv. domácí reklama, t. j. vysílání zaměstnanců podnikatelových či jiných osob po domácnostech spotřebitelů (zákazník- ů) k tomu cíli, aby tam doporučovali zboží nebo výkony podnikatelovy a při tom slibovali domácím lidem různé výhody nebo poskytovali jim reklamní vzorky s doporučeným zbo- žím.

(2) Ustanovení toto neplatí, jde-li o výrobky, o jejichž použití, činnosti nebo zařízení je nutno spotřebitele (zákazníka) poučiti.

§ 11. (1) Přestupky tohoto zákona trestá okresní úřad podle živnostenského řádu (živnostenského zákona) pokutou od 50 Kč do 10.000 Kč nebo vězením do jednoho měsíce, pokud čin není trestný soudem. V případě nedobroty pokuty vyměří se ná- hradní trest vězení podle míry zavině ní nejvýše do jednoho měsíce.

(2) Při tom lze použítí předpisů § 134, § 135, odst. 1, §§ 137, 140, 147, 148, 149 a § 151, odst. 1 živnostenského řádu (§ 231, § 232, odst. 1 §§ 234, 237, 244, 246, 247 a § 249, odst. 1 živnostenského zákona). Nejde-li o živnosti podléhající živnostenskému řádu (zákonu), platí uvedená ustanove- ní obecně.

§ 12. Vznikne-li pochybnost o tom, zda jsou dánv předpoklady vymeřtí určitého případu de zákazu, zejména v případech, kde zákon poukazuje na obvyklost ř 3, odst. 1, písm. e), f), g), h), i), § 4) a vůbec ve všech jiných pochybných případech, kde není jasno stanovisko zájmových kruhů, požádá úřad (§ 11) nebo soud (§ 16). prve než o věci rozhodne, příslušnou obchodní a živnostenskou komoru, jakož i příslušnou ústřední zájmovou korporaci o vyjádření.

III. Obchodní právo.

§ 15. Ustanovení § 38 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. platí obdobně i pro trestní řízení podle tohoto zákona.

Poznámka: Viz str. 268.

§ 14. (1) V odsuzujícím nálezu může úřad (§ 11) vysloviti, že propa- díjí věci, které se jako přídavek ohlašují neb nabízejí, jakož i obaly, nádoby, oznámení, nápisy, vyhlášky, zařízení atd., jimiž se přídavky ohla- šují neb slibují nebo na základě nichž se poskytují, pokud odsouzený může s nimi ještě nakládati.

(2) Propadlé věci buďtež zpeněže- ny, pokud úřad nestanoví jinak.

§ 15. (1) V odsuzujícím nálezu mů- že býti nařizeno uveřejnění nálezu na útraty odsouzeného v jednom nebo v několika časopisech, zejména odborných, které úřad zároveň určí.

(2) Zpravidla uveřejnití jest nález bez důvodů, podle okolností může však okresní úřad naříditi, aby uve- řejněny byly i důvody nálezu zcela neb z části.

§ 16. (1) Nehledic na trestní stíhá- ní, může býti ten, kdo jedná proti ustanovením tohoto zákona, žalován u soudů civilních, aby se zdržel tak-ového jednání a odstraní závadný stav, věděl-li pak nebo musil-li vě- dět, že jeho jednání jest způsoblé poškodití soutěžitele, též, aby nahra- díl škodu tím způsobenou.

(2) O těchto žalobách platí obdob- ně ustanovení § 15, odst. 1 a 3, §§ 16 až 24 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. Poznámka: Viz str. 264.

§ 17. Ustanovení zákona č. 111/1927 Sb. z. a n. zůstávají tímto zákonem nedotčena.

§ 18. (1) Na přídavky, které pochá- zejí ze zásob opařených prokazatel- ně ještě přede dnem, kdy zákon byl vyhlášen, se zákaz v § 1 uvele- ný nevztahuje. Výjimka tato však platí jen do šesti měsíců po té, kdy zá- kon nabyl účinnosti.

(2) Ministerstvo průmyslu, obchodu a živnosti se zmocňuje, aby podnik- ům, které již delší dobu před vy- dáním tohoto zákona poskytovaly a dosud poskvtují svým zákazníkům ná- hradní zboží nebo náhradní výkony (§ 6, odst. 1) ve věcech nebo výko- nech, jež nejsou předmětem řádného jejich obchodování (podnikání), a které by mohly býti okamžitě od- straněním tohoto systému poškozeny, povolilo přiměřenou lhůtu k likvidaci tohoto zařízení a to nejdelší na do-

Zákaz před. (zák.) §§ 9—19. Splátk. obch. (zák.) §§ 1—7. 1451

bu dvou let, v případě nezbytné nu- tnosti však na dobu nejdelší pěti let. Rozhodnutí své učiní ministerstvo ob- chodu po slyšení korporací v § 12 uvedených.

§ 19. Zákaz tento nabude účinnos- tí tři měsíce po vyhlášení; provedou

jej ministři průmyslu, obchodu a živ- nosti, zemědělství, spravedlnosti, vnitra, financí a sociální péče v do- doše se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 19. dubna 1935 a vstupuje proto v plat- nost dne 19. července 1935.

Zákon ze dne 12. dubna 1935, čís. 76, o splátkových obchodech.

§ 1. Prodeje movitých věcí, ujed- nané při provozování obchodní nebo jiné živnosti nebo zprostředkovateli z povolení, jsou splátkovými obcho- dy podle tohoto zákona, jestliže trhov á cena má býti podle smlouvy zaplacena nejméně ve třech částkách (splátkách) a věc se odevzdá kupujíc- ímu před úplným zaplacením thro- vě ceny.

§ 2. (1) Prodávající si smí při splátkovém obchodu vyhraditi vlast- níctví k prodané věci až do úplné- ho zaplacení trhov é ceny, odstoupení od smlouvy a ztrátu lhůt.

(2) Jiné výhrady v neprospech ku- pujícího jsou neplatné.

§ 3. (1) Výhrady dopuštěné v § 2 platí, jen když je prodávající pojme do písemného potvrzení o smlouvě a potvrzení vydá bez zbytečného od- kladu kupujícímu.

(2) Beze zřetele k tomu, zda výhrady dopuštěné v § 2 byly ujednány čili nic, je prodávající povinen vy- dati kupujícímu písemné potvrzení o smlouvě, jestliže splátky na trhovou cenu jsou rozvrženy na dobu delší než na jeden rok nebo jestliže o to kupující při sjednání smlouvy po- žádá. Dokud není potvrzení vydáno, není kupující povinen plnití závazky ze smlouvy mu vzcházející.

(3) V potvrzení je třeba jasné u- dati nejdůležitější ustanovení smlouvy, zejména dobu, kdy byla sjednána, předmět smlouvy, úhrnnou výši thro- vě ceny, výši jednotlivých splátek a do- bu jejich dospělosti a výhrady podle § 2. Potvrzení musí býti podepsáno prodávajícím nebo jeho zmocněncem a může býti vydáno také ve formě faktury.

(4) Ztratí-li nebo zničí-li se potvr- zení, vydá prodávající kupujícímu na jeho žádost za náhradu skutečných výloh nové potvrzení.

§ 4. Ustanovení § 3 platí obdobně, byly-li splátkový obchod nebo ujed- nání o výhradách prodávajícího učině- ny v písemné formě; místo potvrze- ní obdrží kupující opis smlouvy.

§ 5. (1) Prodávající si smí vyhradi- ti odstoupení od smlouvy jen tak, že může odstoupiti, když kupující je v prodeji aspoň s dvěma po sobě jdoucími splátkami a úhrn všech za- meškaných splátek činí aspoň deseti- netinu thro- vě ceny.

(2) Právo to může prodávající vyko- nat, jen když to kupujícímu napřed písemně oznámí a zároveň mu poskytne k zaplacení zameškaných splá- tek dodatečnou lhůtu nejméně osmi- denní. Tato lhůta počíná dnem násle- dujícím poté, kdy kupujícího došlo písemně oznámení.

(3) Dojde-li na odstoupení, je pro- dávající povinen vrátiti kupujícímu přijatý závdavek a dané splátky se zákonnými úroky ode dne přijetí a nahraditi mu nutné náklady na věc. Kupující je naproti tomu povinen vrá- titi věc prodávajícímu a dáti mu přiměřenou náhradu za užívání a zne- hodnocení věci. Předem učiněná ujednání o výši náhrady nejsou plat- ná. Prodávající se může domáhati vrácení věci, jen když sám splní své závazky z ruky do ruky.

§ 6. Ustanovení předcházejícího paragrafu platí také pro uplatnění vý- hrady vlastnictví k prodané věci po- dle § 2.

§ 7. (1) Vyhradil-li si prodávající právo pohledávati okamžitě zaplacen- í všech splátek, jestliže by nebyly některé zaplacený (ztrátu lhůt), může je vykonati jen tehdy, je-li kupující v prodeji aspoň s dvěma přímo po sobě jdoucími splátkami a úhrn všech zameškaných splátek činí aspoň de- setinu thro- vě ceny. Po dobu proká- zané nezaměstnanosti kupujícího ne-

může prodávající tohoto práva použít.

(2) Ustanovení § 5, odst. 2 platí i tu.

(3) S druhé strany je kupující oprávněn zaplatit třebas i všechny splátky i před jejich splatností a sraziti si při tom zákonné úroky za dobu od zaplacení jednotlivé splátky až do doby její původní dospělosti.

§ 8. Úmluva, že kupující je povinen vrátiti doklady o smlouvě a o splátkách, je neplatná.

§ 9. Byl-li kupující uveden v omyl při ujednání splátkového obchodu zaměstnancem prodávajícího nebo osobou činnou z příkazu prodávajícího, platí totéž, jako kdyby kupující byl uveden v omyl prodávající sám.

§ 10. (1) Správy pro vady se může kupující domáhati žalobou nebo námitkou až do splatnosti poslední splátky na tržovou cenu, acíli mu jinde obecných ustanovení nepřísluší lhůta ještě delší. K zachování tohoto práva je potřebí, aby kupující oznámil vady prodávajícímu; oznámení vad se musí státi bez zbytečného odkladu, jakmile byly kupujícím shledány.

(2) Dobu příslušející k provedení nároků ze správy nelze zkrátiti.

§ 11. (1) Kupující má právo odpovratí smlouvy pro zkrácení přes polovici hodnoty podle § 934 obč. zák. také ve všech případech, ve kterých mu podle obecných ustanovení (§ 935 obč. zák.) toto právo nepřísluší. Kratší promlčecí lhůta než tříletou nelze platně ujednatí.

(2) V zemi Slovenské a Podkarpatské může se kupující, jenž neobdržel na obecné hodnotě ani polovici toho, co prodávajícímu dal, domáhati, aby se smlouva zrušila a vše se uvedlo v předešlý stav. Avšak prodávající může smlouvu zachovati v platnosti tím, že nahradí, čeho se do obecné hodnoty nedostává. Nepoměr mezi hodnotami se vyměří podle času, kdy se smlouva stala. Toto právo se promlčuje ve třech letech. Ustanovení druhé věty odstavce 1 platí i tu.

§ 12. (1) Žaloby ze splátkových obchodů nemohou býti proti kupujícímu, který má bydliště na území tohoto státu, podány u soudu smlouveného a kupující se nemůže dobrovolně pod-

III. Obchodní právo.

robiti soudu, který by jinak nebyl příslušným.

(2) K příslušnosti soudu třeba přihlížeti z povinnosti úřední a to až do výkonu exekučního prodeje.

(3) Nepříslušnost soudu se zhojí jen tím, že se žalovaná strana, ačkoli byla soudem dříve poučena, dá do projednávání.

§ 13. Pokud tento zákon neustanovuje jinak, platí o splátkových obchodech obecná ustanovení občanského nebo obchodního práva.

§ 14. Ustanovení tohoto zákona platí obdobně o prodeji losů a cenných papírů, které se vydají kupujícímu teprve, až úplně zaplatí tržovou cenu ujednanou ve splátkách.

§ 15. Ustanovení tohoto zákona platí obdobně také o smlouvách, kterými má býti dosaženo účelu, k němuž směřují splátkové obchody, jindy prostředky, na př. pronájem věci.

§ 16. Neplatná jsou jakákoliv ujednání, která se v neprospech kupujícího odchylní od ustanovení tohoto zákona.

§ 17. Ustanovení tohoto zákona neplatí, koupil-li na splátky kupec provozuje svou živnost, ledaže jde o koupi zařízení, narádí nebo jiných movitých věcí určených bezprostředně k užívání při provozování živnosti kupce, na kterého se nevztahují podle zákona ustanovení obchodního práva o firmě, obchodních knihách a prokře.

§ 18. (1) Ustanovení tohoto zákona neplatí, převyšuje-li tržová cena věci, které jsou předmětem jednoho splátkového obchodu, částku 10 000 Kč.

(2) Na splátkové obchody o losích a cenných papírech (§ 14), jakož i o hospodářských strojích je použití ustanovení tohoto zákona i tehdy, jestliže tržová cena převyšuje částku 10 000 Kč.

§ 19. (1) Tímto zákonem se zrušují obzvláště: zákon ze dne 27. dubna 1896, č. 70 ř. z., o splátkových obchodech, §§ 2, 4 a 9 zák. čl. XXXI/1883, o splátkovém obchodě, zcela, § 10 zákona posléz uvedeného, pokud se vztahuje k § 9 téhož zákona, nařízení úř. král. min. ze dne 8. prosince 1914, č. 4172 M. E., o koupi šicích strojů na splátky, a nařízení úř. král. min. ze dne 8. prosince 1917,

Splátkové obch. (zák.) §§ 8—21.

Soudní depozita (nař.) §§ 1—3.

č. 4838 M. E., o koupi hospodářských strojů na splátky.

(2) Nedotčeny zůstávají: zákon ze dne 30. června 1878, č. 90 ř. z., který obsahuje některá ustanovení o prodeji státních nebo jinakých losů nebo naděje na výhru z nich, a ostatní ustanovení zák. čl. XXXI/1883 s tou změnou, že se v § 6, odst. 2 vypouští slova „podle záznamu na burse v Budapešti.“

§ 20. Ustanovení §§ 5 až 7, 10 a 11 tohoto zákona jež užití na smlouvy, které podle tohoto zákona jsou splát-

kovými obchody, i když byly sjednány přede dnem jeho účinnosti, jestliže kupující před tímto dnem již ještě zcela nesplnil; ujednání, která se stala po dni účinnosti tohoto zákona a se přičí ustanovením § 16, jsou neplatná.

§ 21. Zákon tento provede ministr spravedlnosti v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 19. dubna 1935 a podle § 4 zákona č. 139/1919 (viz str. 6) vstupuje v platnost dnem 19. května 1935.

Vládní nařízení (zákon) ze dne 17. listopadu 1933, čís. 214, o úschově a správě soudních a správních depozitů u poštovní spořitelny.

Hlava první.

SOUDNÍ DEPOSITA.

§ 1. Poštovní spořitelně náleží k poukazu příslušného soudu a podle ustanovení o tom platných přijímají v úschovu tuzemské peníze a v úschovu nebo v úschovu a správu (§ 7) cenné papíry, vkladní knížky (listy), listiny, mince, valuty a skvosty, které mají nebo mohou býti podle všeobecných zákonných ustanovení uloženy do uschování soudů.

§ 2. (1) V žádosti strany o povolení soudu, aby cenné věci (§ 1) mohly býti uloženy u poštovní spořitelny, buď uveden důvod pro uložení depozita u soudu. V žádosti buď také udáno, zda, po případě které cenné věci mají býti poštovní spořitelnou převzaty nejen do úschovy, nýbrž také do správy.

(2) Ke každé žádosti o povolení k uložení depozita musí býti připojen seznam cenných věcí, pořízený dvojmo. V seznamu musí býti přesně vyznačeny poznávací a rozlišovací znaky cenných věcí. U tuzemských peněz, u mincí a valut buďte uvedeny zejména druh a počet kusů. U cenných papírů buď udána jejich jmenovitá hodnota, druh, počet kusů, serie a čísla jednotlivých kusů a nejbližší splatný kupon. U vkladních knížek (listů) buď uveden název ústavu, jenž vydal vkladní knížku (list), jméno, na něž zní, číslo, jakož i částka, jež jest na

ní uložena. U listů jest uvéstí, o jakou listinu jde, jméno výstavce a oprávněné osoby, místo a datum vystavení, po případě částku, na kterou listina byla vystavena; jsou-li k listině připojeny přílohy, buďte uvedeny počtem a podstatnými znaky. Skvosty musí býti v seznamu popsány u nestejných kusů jednotlivě, u stejných kusů hromadě podle druhu látky, ze které jsou zhotoveny, tvaru, váhy a jiných znakem, podle nichž je lze poznati i rozeznati od jiných podobných věcí. Zároveň jest udati cenu skvostů, jak byla zjištěna v případném dřívějším řízení soudním. Nebyla-li takto zjištěna, buď uvedena cena přibližná (§ 3, odst. 2).

(3) Seznam musí obsahovati také jméno, stav a úplnou adresu strany, pro kterou se cenné věci mají uložiti, a nejde-li o osobu svéprávnou, též jméno, stav a úplnou adresu jejího zákonného zástupce, jakož i podpis strany (zákoného zástupce).

(4) Seznam pořízený podle odstavců 2 a 3 musí býti předložen s cennými věcmi také, jde-li o depositum ukládané u poštovní spořitelny k poukazu soudu bez žádosti strany.

§ 3. (1) Soud pořídí dvojmo poukaz (povolení), aby cenné věci (§ 1) byly uloženy u poštovní spořitelny, a zašle po stejnopisu straně s jedním seznamem (§ 2, odst. 2 až 4) i poštovní spořitelně. V poukazu (povolení) určí soud zároveň, zda cenné věci mají býti převzaty do úschovy nebo i do správy, podle potřeby dá také

zvláštní pokyny pro úschovu a pro správu deposita.

(2) Cena skvostů (§ 2, odst. 2) bude uvedena i v poukaze (povolení) soudu. Je-li cena udána stranou jen přibližně, a má-li soud nebo poštovní spořitelna za to, že není přiměřená ke skutečné hodnotě věci, může soud, vyslechna stranu, naříditi odhad. Výlohy odhadu hradí strana, která má právo býti přítomna odhadu.

(3) Poukaz (povolení) k úschově nebo k úschově a správě u poštovní spořitelny pozbude účinnosti, neuskutečnila-li se úschova do šesti měsíců od jeho vydání.

§ 4. (1) Strana může složití cenné věci přímo u pokladny poštovní spořitelny, vykáže se poukazem (povoláním) soudu (§ 5, odst. 1), nebo je zašle této pokladně poštou. Na žádost strany a na její útraty zašle cenné věci poštovní spořitelně soud.

(2) Skládá-li strana cenné věci u poštovní spořitelny bez poukazu (povolení) soudu, převzeme je poštovní spořitelna v úschovu, po případě v úschovu a správu jako jiné bankovní depositum podle svých všeobecných podmínek. Dojde-li poukaz (povolení) soudu nejpozději do 60 dnů ode dne uložení cenných věcí, bude poštovní spořitelna považovati uložené věci za depositum soudní a bude ode dne uložení počítati depositní poplatky podle sazeb platných pro soudní deposita.

(3) Poštovní spořitelna vydá o přijetí cenných věcí v úschovu nebo v úschovu a správu jak straně (zákonnému zástupci), tak i soudu potvrzení, z něhož musí býti patrné, že úschova byla provedena přesně podle poukazu (povolení).

§ 5. Poštovní spořitelna není oprávněna odmítnouti deposita u ní ukládaná na poukaz nebo s povolením soudu. Má-li však závažné námitky proti poukazu nebo povolení proto, že věci jsou k uložení nevhodné, nebo že podmínky nebo ustanovení poukazu (povolení) se nesrovňávají s platnými předpisy, může své námitky oznámiti soudu.

§ 6. (1) Cenné věci převzaté poštovní spořitelnou podle tohoto nařízení jsou uloženy pro stranu odděleně (jednotlivě úschova).

(2) Cenné papíry, vkladní knížky (listy) a listiny budou uschovány pro jednotlivé strany vždy zvlášť od ji-

III. Obchodní právo.

ných deposit. Tuzemské peníze, dále mince, valuty a skvosty, jejichž hodnota nepřevyšuje 1.000 Kč, budou uschovány ve společné schránce, leč by rozměry uschovaného předmětu činily nutnou úschovu ve schránce zvláštní. Jinak budou tyto cenné věci uschovány jednotlivě ve zvláštních schránkách.

(3) Ukládají-li se cenné věci ve zvláštní schránce, je strana oprávněna při uložení připojit na schránku svou pečeť. Žádá-li strana o připojení pečeti i pro depositum, jež by se jinak mělo uschovati ve společné schránce, může se to státi jen tehdy, uvolní-li se strana hraditi náklady úschovy ve zvláštní schránce. Schránka takto zapečetěná může býti otevřena k vydání deposita nebo k nahlednutí jen za přítomnosti strany.

(4) O uzavření, jakož o otevření zvláštní schránky s pečeti strany se píše se protokol, jež podepíše i strana.

§ 7. (1) Při pouhé úschově cenných věcí obmezí se poštovní spořitelna na pečlivé opatrování cenných věcí jí svěřených; jiné úkony obstará jen na výslovný poukaz soudu za náhradu.

(2) Při úschově i správě jest poštovní spořitelna povinna obstarati s péčí řádného obchodníka ještě další úkony, jichž jest třeba k odvrácení hmotných škod, jež by jinak postihly vlastníkna cenných věcí.

(3) O úschově, po případě o úschově a správě jednotlivých druhů cenných věcí platí toto:

a) Tuzemské peníze přijímá poštovní spořitelna pouze do úschovy.

b) Listiny, mince, valuty a skvosty přijímá poštovní spořitelna zpravidla jen do úschovy. Má-li přijmouti tyto věci i do správy, musí soud u poukaze (povolení) přesně vyznačiti úkony, jež má poštovní spořitelna obstarávati.

c) Vkladní knížky (listy) přijímá poštovní spořitelna do úschovy a podle poukazu (povolení) soudu i do správy. U vkladních knížek (listů), převzatých do úschovy a správy, obstará poštovní spořitelna, není-li jiného poukazu soudu, zpravidla jednou ročně připsání nebo vybrání splatných úroků. Poštovní spořitelna realisuje rovněž podle poukazu (povolení) úplné nebo částečné vkladní knížky (listy) a naloží s hotovostí takto získanou podle poukazu (povolení).

Soudní deposita (nař.) §§ 4—9.

d) Poštovní spořitelna obstarává u cenných papírů, převzatých do úschovy a správy, tyto úkony:

1. inkasuje splatné kupony;
2. opatruje včas nove kuponové archy;

3. má v patrnosti, dbajíc péce řádného obchodníka (odstavec 2), splatnost cenných papírů a prohláší seznamy a vyhlášky, ve kterých jest označováno slosování, konverse, soudní umoření a pod., pokud byly uveřejněny v československých úředních listech (v Úředním listě republiky Československé, v Úředních novinách a v Úředních novinách Zemského úřadu pro zemi Podkarpatoruskou v Užhorodě), a listiny, seznamy a oznámení, pokud jsou poštovní spořitelně zasílány emisními místy;

4. předkládá splatné a slosovanné cenné papíry k proplacení a obstarává za souhlasu soudu konversi;

5. vyměňuje prozatímní listy za definitivní cenné papíry;

6. vykonává právo k odběru nových cenných papírů a odvádí za stranu další splátky na papíry dosud úplně nesplacené; v obojím případě musí však soud po předchozím upozornění poštovní spořitelny vydati poukaz nejméně 8 dní před koncem stanovené lhůty a zastati zároveň částku potřebnou k provedení;

7. obstará dále za náhradu na výslovný poukaz soudu ještě jiné úkony (okolkování, složení cenných papírů k valným hromadám a pod.), dojde-li poukaz včas.

(4) Cenné věci, jež mají býti uloženy pouze předchodně na poměrně krátkou dobu (v řízení sporném na dobu sporu, v řízení exekucím dražební vadia a pod.) přijímají se jen do úschovy. Vyjde-li však dodatečně na jevo, že takové depositum zůstane uloženo po delší dobu, oznámí to soud poštovní spořitelně s vyzváním, aby je převzala také do správy [odstavec 3, bod b)].

(5) Má-li poštovní spořitelna za to, že se určité cenné věci pro správu nehodí, převzeme je v dohodě se soudem jen do úschovy.

§ 8. (1) Peněz získaných při správě deposita použije poštovní spořitelna podle poukazu (povolení) soudu některým z těchto způsobů:

- a) nakoupí další cenné papíry (§ 9),
- b) přispěje je ve prospěch šekové-

ho nebo osobního účtu v depositní službě určeného soudem,

c) uloží je na vkladní knížku poštovní spořitelny,

d) zašle je šekovou platební poukázku na udanou adresu,

e) vyplátí je hotově u pokladny.

(2) Soud může dáti poštovní spořitelně stálý poukaz, platný do odvolání, jak má býti nakládáno s částkami získanými při správě deposita. Má-li pak býti výtežku použito jiným způsobem, musí to soud oznámiti poštovní spořitelně nejméně 8 dní před splatností.

(3) Má-li býti použito výtežku inkasovaných splatných cenných papírů, dospělých kuponů nebo úroků z vkladních knížek (listů), ke koupi státních nebo jiných cenných papírů, obstará poštovní spořitelna koupi podle poukazu soudu daného jednou pro vždy, jakmile hotová částka dostupí potřebné výše (§ 9).

(4) Peníze inkasované v cizí měně přepočítá poštovní spořitelna na měnu československou podle kursu účtovaného spořitelně při prodeji. Žádá-li soud, aby byly peníze dány k dispozici v původní měně, musí to poštovní spořitelně včas oznámiti. Poštovní spořitelna neúrokuje hotovosti v cizích měnách.

(5) Výtežky kuponů, úroky, dividendy nebo jiné příjmy z deposita, které mají býti vypláceny určité osobě po dobu jejího života, poukazuje poštovní spořitelna, pokud není jiného poukazu soudu, zpravidla šekovými platebními poukázkami do vlastních rukou s vyloučením poštovní plné moci potu, pokud jí soud neoznámi, že se další výplaty zastavují.

§ 9. Poštovní spořitelna obstará k poukazu soudu koupi nebo prodej cenných papírů podle denního kursu pražské peněžní bursy, možno-li ještě téhož dne, kdy poukaz dojde, a zašle ihned odpočet příslušnému soudu. Je-li jí známo, že od vydání poukazu kurs cenných papírů se změnil touto měrou, že by jeho provedení bylo zřejmá na značnou újmu strany, a že by soud, věda o tom, poukaz ke koupi nebo prodeji nevydal, poštovní spořitelna jej nevykoná, ale vyžádá si novy a peníze až do nového poukazu uloží na úrok. Nově zakoupené cenné papíry převzeme poštovní spořitelna do úschovy a správy a oznámí.

soudu jejich jmenovitou hodnotu, druh a čísla.

§ 10. (1) Poukazy (povolení) pro poštovní spořitelnu podle tohoto nařízení vydávají se písemně a nesmějí obsahovati nic jiného než opatření o úschově nebo o úschově a správě deposita. Poukazy (povolení), podle nichž má být depositum zcela nebo z části vydáno, zařízeno a pod., nebo které obsahují dispošice s výměnkou podpisu soudece (a jde-li o usnesení v řízení zůstalostním nebo exekucím, pokud jde o exekuce na věci movité a na pohledávky vedle podpisu aktuárského úředníka) také zvláštním ráztkem předepsaným pro podobné případy.

(2) Převáděl-li se depositum podle poukazu soudu na osobu jinou, buď v něm také uvedeno, zda depositum zůstává i nadále ve správě soudu.

(3) Poštovní spořitelna smí vydati depositum jen osobě, která jí byla soudem oznámena.

§ 11. (1) Poštovní spořitelna vyznamní o všech úkonech spojených se správou deposita (při slosování a pod.) jak stranu, tak i příslušný soud. Toliko u periodických příjmích nebo vydáních, pokud se jimi nemění podstata deposita, netřeba zpravit ani stranu ani soud [pravidelné inkaso, poukaz úroků z cenných papírů a vkladních knížek (listů) a pod.].

(2) Poštovní spořitelna pořídí každoročně dvojmo výpis z depositního účtu podle stavu z 31. prosince a zašle jeden stejnopis příslušnému soudu, druhý pak straně. Nemá-li adresa strany poštovní spořitelně známa, nebo její-li se to účelnějším, zašle poštovní spořitelna oba stejnopisy soudu, jenž zařídí, čeho třeba.

(3) Soud může si kdykoli vyžádati od poštovní spořitelny podrobný výpis z depositního účtu. Na žádost strany vydá jí poštovní spořitelna takový podrobný výpis za poplatek podle sazby.

§ 12. Depositum pozbývá povahy deposita soudem dnem, kdy poštovní spořitelna dostane usnesení soudu, že uzávěra je zrušena. Dokud strana ne učiní jiné opatření, povede poštovní spořitelna cenné věci dále jako bankovní depositum podle svých všeobecných podmínek.

§ 13. (1) Za úschovu cenných papírů, vkladních knížek (listů) a listin

jest poštovní spořitelna oprávněna účtovat stranám pololetně tyto poplatky:

1. za státní cenné papíry vydané republikou Československou, počítají v to i losy, jmenovité hodnoty do 1.000 Kč nad 1.000 Kč 50 h_e
1/2⁰⁰/₀₀
1 Kč;
jmenovité hodnoty, nejméně dosahuje-li depositum v těchto cenných papírech 1.000.000 Kč jmenovité hodnoty, činí poplatek za úschovu 1/2⁰⁰/₀₀
jmenovité hodnoty; jde-li o úschovu těchto cenných papírů do 200 Kč jmenovité hodnoty pro poručenče a opatrovance 20 h;

2. za ostatní československé a cizozemské ukládací cenné papíry jmenovité hodnoty do 1.000 Kč 1 Kč_e
nad 1.000 Kč 1/2⁰⁰/₀₀
2 Kč;
jmenovité hodnoty, nejméně dosahuje-li depositum v těchto cenných papírech 1.000.000 Kč jmenovité hodnoty, činí poplatek za úschovu 1/2⁰⁰/₀₀
jmenovité hodnoty; za úschovu těchto cenných papírů do 200 Kč jmenovité hodnoty pro poručenče a opatrovance 30 h;

3. za ostatní cenné papíry dosud neuvedené, jakož i za cenné papíry neuvedené i v bodech dalších s kursovní cenou do 200 Kč za kus 20 h;
s kursovní cenou nad 200 Kč za kus 50 h;

za hromadné kusy počítá se příslušný násobek. Rozhodnou jest kursovní cena koncem pololetí, za které má být poplatek vymeřen. Poplatky za úschovu oozitkových a podílních listů, kusků, výherních listů, prémiových kuponů a pod. počítají se podle jejich jmenovité hodnoty;

4. za každou vkladní knížku (list) se vkladem nad 200 Kč za úschovu vkladních knížek (listů) se vkladem do 200 Kč a vkladních knížek poštovní spořitelny se poplatek neúčtuje;

5. za každý záruční list 5 Kč;
6. za každou pojistku 3 Kč;

za každou směnu, šek, dlužní úpis, poukázku, smlouvu a jinou listinu 2 Kč.

(2) Poplatky za úschovu účtují se pololetně požadu, při čemž pro výměru poplatků uvedených v odstavci 1, bod 1 a 2 jest rozhodnou nejvyšší jmenovitá hodnota, dosažená v příslušném pololetí. Pololetím rozumí se doba od 1. ledna do 30. června a od 1. července do 31. prosince. Byly-li cenné papíry uloženy teprve mezi pololetím nebo vybrány před koncem pololetí, dlužno zapraviti poplatek za úschovu za celé pololetí. Z cenných papírů zakoupených poštovní spořitelnou během pololetí a uložených u ní do úschovy se však za toto pololetí poplatky nepočítají.

(3) Pro výpočet poplatků za úschovu státních cenných papírů, jež byly vydány republikou Československou a znejí na cizozemskou měnu, jest rozhodnou jejich jmenovitá hodnota přepočtená na měnu československou podle kursu dotýcné valuty koncem příslušného pololetí. Pro výpočet poplatků za úschovu ostatních, republikou Československou nevydaných cenných papírů, znejících na cizozemskou měnu, jest rozhodnou jejich kursovní cena z konce příslušného pololetí přepočtená na měnu československou podle kursu dotýcné valuty koncem toho pololetí. Poplatky za úschovu vyměří se pak z hodnoty takto zjištěné podle sazeb stanovených v odstavci 1, bod 1 až 3.

(4) Kuponové archy, které byly složeny do úschovy bez dlužních úpisů, oceňují se podle součtu hodnot všech kuponů. Za úschovu bonů na cenné papíry dosud nevydané nebo jinde deponované počítá se poplatek podle sazby platné pro cenné papíry, jež jsou na nich vyznačeny.

§ 14. (1) Kromě poplatků uvedených v § 13 jest poštovní spořitelna oprávněna účtovat stranám ještě tyto poplatky:

1. za inkaso splatných cenných papírů a kuponů počítá se inkasní poplatek 1⁰⁰/₀₀
40 h.
za inkasované částky, nejméně za inkaso splatných státních cenných papírů a kuponů se tento poplatek nepočítá;
2. za poukaz výtěžku deposita 20 h;
3. za obstarání nových kupo-

nových archů, vyjímajíc kuponové archy státních cenných papírů, za arch 20 h;

4. za výkon práva k převzetí nových cenných papírů, obstarání označení, výměny, konverze atd., vyjímajíc státní cenné papíry 1/2⁰⁰/₀₀
1 Kč;

5. za složení nebo převzetí hotovosti nebo cenných papírů u jiných peněžních ústavů, úřadů atd. 1/2⁰⁰/₀₀
ze složené nebo převzaté částky nebo jmenovité hodnoty, nejméně 1 Kč;

6. za založení vkladní knížky (listu) u jiného peněžního ústavu a za každé předložení knížky (listu) ke vkladu, k výplatě, připsání úroků a pod. pro poručenče nebo opatrovance 2 Kč,
1 Kč.

Vkladní knížky poštovní spořitelny jsou od tohoto poplatku osvobozeny;

7. za složení cenných papírů k valným hromadám 4 Kč_e;

8. za obstarání vinkulace nebo devinkulace cenných papírů 4 Kč;

9. za vyhotovení podrobného výpisu z depositního účtu, vyžádaného stranou, za každou stránku 3 Kč;

10. za předložení uložených cenných věcí k žádosti strany, aby do nich nakládá, vyzvedla si kopony a pod. 2 Kč;

11. za obstarání koupě nebo prodeje československých státních cenných papírů v kursovní ceně do 100.000 Kč provisi 1⁰⁰/₀₀
kursovní ceny koupených nebo prodaných cenných papírů, nejméně 50 h;

za obstarání koupě nebo prodeje československých státních cenných papírů v kursovní ceně nad 100.000 Kč provisi 1/2⁰⁰/₀₀
kursovní ceny. Při současné koupi a současné prodeji československých státních cenných papírů účtuje se provise ve vyznačené výměře jen jednou, a to z vyšší kursovní ceny koupených nebo prodaných cenných papírů;

12. za obstarání nebo prodeje jiných než československých státních cenných papírů provisi 2⁰⁰/₀₀

kursování ceny koupených nebo prodaných cenných papírů, nej- méně 50 h.

(2) Za zřízení depositevního účtu se poplatky neúčtují. Stejně se neúčtují poplatky za přepis celého deposite na jiné deponenta.

§ 15. (1) Za úschovu tuzemských peněz, mincí, valut a skvostů jest poštovní spořitelna oprávněna účtovat stranám za každý, třeba jen započatý nebo nedokončený kalendářní rok.

1. při hromadné úschově peněžních hotovostí, mincí, valut nebo skvostů pro soud za každý dm³ schránky 5 Kč;

2. za úschovu peněžních hotovostí, mincí, valut nebo skvostů jednotlivě uložených 3^{0/100} Kč;

3. hodnoty, nejméně 5 Kč;

jde-li však o hodnoty poručen- ců nebo opatrovančů 2^{0/100} Kč.

(2) Za zřízení deposite jedno- tlivě uschovaného budíž počítá- no jednou pro vždy 5 Kč.

Od tohoto poplatku jsou osvobo- zení poručníci nebo opatro- vanci podle potvrzení soudu jin- ak nemajetní.

(3) Mimo poplatky za úschovu peněžních hotovostí, mincí, va- lut nebo skvostů je strana po- vinná zapřavit při nahlédnutí do deposite 5 Kč.

(4) Základem pro výpočet popla- tků za skvostů jest hodnota určená podle § 3, odst. 2.

§ 16. (1) Mimo poplatky uvedené v § 15, 14 a 15 účtuje poštovní spořitelna stranám poplatky za mimo- řádné informace a za úkony zvláště vyžadované, jakož i hotové výlohy, jež jsou spojeny s provedením jednol- tivých úkonů, jako poštovní a tele- grafní poplatky, pojistné, dohodné, daň z obchodu cennými papíry, uspo- řádací poplatky, kolovné a pod. Bylo-li třeba k provedení jednotlivých úkonů použiti zprostředkování jiného peněžního ústavu, účtuje poštovní spořitelna též cizí výlohy.

(2) Poplatky uvedené v § 13 a 14 se sraží, pokud nebyly jinak zaplacen- y, z nejbližší splatného výtežku deposite. Z cenných věcí, jejichž výtežek by nestačil k úhradě poplatků, nebo které neposkytují výtežek, musí býti poplatky zaplacený pololetně napřed.

III. Obchodní právo.

Hlava druhá.

DEPOSITA VE VĚCECH SPRÁVNÍCH.

A. Deposita státních a jiných veřej- ných úřadů, ústavů, podniků a zaří- zení.

§ 17. (1) Poštovní spořitelna může přijímat k poukazu státních a jiných veřejných úřadů, ústavů, podniků a zařízení v úschovu tuzemské peníze a v úschovu nebo v úschovu a sprá- vu cenné papíry, vkladní knížky (lis- ty), listiny, mince, valuty a skvosty, zejména, jde-li o hodnoty, které ná- leží státu nebo jiným právním sub- jektům veřejné povahy, nebo jsou ji- mi spravovány (fondy, nadace a pod.), anebo jsou v jejich úschově.

(2) Pokud se v dalších ustanoveních hlavy druhé mluví o úřadu, rozumí se tím též ústav, podnik a zařízení.

§ 16. (1) Úřad odevzdá cenné věci ukládané podle § 17 u pokladny poštovní spořitelny, nebo zašle je této pokladně poštou se seznamem, vyho- toveným podle ustanovení § 2, odst. 2 a 3.

(2) Poštovní spořitelna potvrdí úra- du, že přijala cenné věci v úschovu nebo v úschovu a správu.

(3) Poštovní spořitelna není oprá- vněna odmítnouti cenné věci u ní ukládané podle § 17. Jde-li však o věci k uložení nevhodné, převezme je zatímně do úschovy a dohodne se s ukládajícím úřadem, co se má s nimi státi.

§ 19. (1) Poštovní spořitelna zřídí úřadu pro složené cenné věci de- positní účet a zašle mu doporučeným psaním se zpátečním lístkem podpis- ný vzor, ve kterém uvede číslo de- positního účtu.

(2) Úřad vyplní podpisný vzor pře- sně podle předtisku; zejména uvede v něm plné jméno osob (osoby) zmoc- něných nakládati s depositem, opatří je jejich vlastnoručnými podpisy a vyznačí v něm také způsob podpiso- vání disposic (na př. bude-li pravo- platně podpisovati každá zmocněná osoba samostatně nebo společně s ostatními a v jakém spojení, je-li k platné disposici třeba připojiti otisk razítka a pod.), opatří podpisný vzor podpisy osob oprávněných podpiso- vat za úřad a připojí po případě otisk razítka. Pro poštovní spořitelnu je rozhodným pouze stovně znění ra- zítka, nikoli však jeho úprava a bar-

Deposita pošt. spořitel. (§§ 15—24.

va. Vyplněný podpisný vzor vrátí úřad ihned doporučeným psaním poštovní spořitelně.

(3) S depositem nelze nakládati, dokud poštovní spořitelna neobdržela podpisný vzor. Podpisy v podpisném vzoru uvedené jsou závazné potud, pokud nedošlo poštovní spořitelny jejich písemně odvolání doporučeným psaním. Oznámi-li úřad poštovní spořitelně změnu v osobách oprávněných nakládati s depositem nebo ve způ- sobu podpisování a pod., zašle mu poštovní spořitelna nový podpisný vzor (odstavec 2).

§ 20. (1) O úschově a správě cen- ných věcí uložených u poštovní spořitelny podle § 17 platí obdobně usta- novení § 7, odst. 1 až 3.

(2) Obdobně platí také ustanovení § 8 o použití peněz získaných při správě deposite úřadů a ustanovení § 9 o koupi a prodeji cenných papírů.

§ 21. (1) Úřad může nakládati se svým depositem pouze písemně. Každá disposice musí obsahovati název a číslo depositevního účtu (§ 19, odst. 1), jasný příkaz, jež má poštovní spořitelna vykonati, datum, podpis osob zmocněných s depositem nakládati, po případě razítko.

(2) Podpisy na disposici musí sou- hlasiti s podpisy na podpisném vzo- ru, který jest uložen u poštovní spořitelny, jinak poštovní spořitelna dis- posici neprovede a vrátí ji. Změni-li oprávněné osoby podstatně způsob podpisování, musí býti poštovní spořitelně dodány nové podpisy.

§ 22. (1) Poštovní spořitelna zašle každoročně úřadu výpis z depositevního účtu (§ 19, odst. 1) podle stavu z 31. prosince. Na požádání vydá mu podrobný výpis z depositevního účtu i mezi rokem.

(2) Poštovní spořitelna vyzoomí úřad o všech úkonech správy deposite. Nepodává mu však zvláštní zprá- vu o periodických příjmech nebo vý- dáních, pokud se jimi nemění pod- stata deposite (pravidelné inkaso, poukaz úroků z cenných papírů a vkladních knížek a pod.)

B. Jistoty (vadía a kauce).

§ 23. Poštovní spořitelna může při- jímat k poukazu státních a jiných veřejných úřadů v úschovu nebo v úschovu a správu

a) vadía a kauce, jež mají býti

slouženy k zajištění veřejných dodávek a prací,

b) veškeré ostatní kauce, ukláda- né podle platných předpisů nebo rozhodnutí pro tyto úřady (kauce no- tářské, kauce peněžních ústavů, po- jišťoven, prodejen státních loterií, velkoprodávaců tabáku, obchodních dohodců, kauce veřejných skladů, kauce za železniční přepravní úvěry, kauce za uverené daně, jistoty ve správním řízení a j.).

§ 24. (1) Jako vadía a kauce při veřejných dodávkách a pracích [§ 23, písm. a)] mohou býti slouženy:

1. hotové peníze;

2. státní cenné papíry republiky Československé, počítajíc v to i státní železniční dluhopisy;

3. jiné cenné papíry domácí, t. j. vydané a splatné na území republiky Československé, které jsou zme- nány v úředním kursovním listu praž- ské peněžní burzy a jsou podle záko- na způsobilé k ukládání srovnání pen-ěz;

4. vkladní knížky (listy) peněžních ústavů vyjmenovaných v § 2 zákona ze dne 10. října 1924, č. 239 Sb. z. a n., o vkladních knížkách (listech), akciových bankách a o revisi bankovních ústavů, ve znění čl. XIV zákona ze dne 21. dubna 1932, č. 54 Sb. z. a n., které jsou oprávněny vydávati vkladní knížky (listy). Ústavy, vyzna- čené v § 2, odst. 1, písm. b) uvede- ného zákona, připojí osvědčení svého revisního úředitelství, že jsou oprávněny vydávati vkladní knížky (listy), a že jejich finanční stav poskytuje dosta- tečnou jistotu, že splní své závazky;

5. záruční listy peněžních ústavů uvedených v bodu 4. Ústavy uvedené ve větě druhé bodu 4 připojí osvěd- čení svého revisního úředitelství, že jsou oprávněny vydávati vkladní knížky (lis- ty), a že jejich finanční stav posky- tuje dostatečnou jistotu, že splní své závazky.

(2) Nejde-li o práce a dodávky vy- hrazené drobným živnostníkem a o vadía a kauce skládané zcela v hoto- vosti, musí býti vadía i kauce při veřejných dodávkách a pracích do poloviny předepsané výše slouženy ve státních cenných papírech (odstavec 1, bod 2). Má-li býti v případech zvláštního znění hodných povolena výjimka, musí si zadávací úřad opa- říti souhlas ministerstva financí a nejvyššího účetního kontrolního úřa-

du. Poštovní spořitelna musí být o takové výjimce zpravena.

(3) V jakých cenných věcech mohou být ukládány kauce podle § 23, písm. b), je stanoveno jinými platnými předpisy.

Poznámka: Tento § nařízením má moc zákona (viz poznámku na konci u § 36).

§ 25. (1) Státní cenné papíry republiky Československé, počítajíc v to i státní železniční dluhopisy, složené podle § 4, odst. 1, bod 2 přejímá poštovní spořitelna za denní kurs znameňaný v kursovním listu pražské peněžní burzy, nejvýše však za kurs rovnající se jmenovité hodnotě. Ostatní cenné papíry připuštěné k ukládání vadí a kaucí (§ 24, odst. 1, bod 3) přejímá poštovní spořitelna za dvě třetiny kursovní ceny, nejvýše však za částku rovnající se jmenovité hodnotě. Rozhodným jest kurs ze dne předcházející přede dnem převzetí cenných papírů poštovní spořitelnou.

(2) Vkladní knížky (listy) (§ 24, odst. 1, bod 4) složené jako vadium nebo kauce musí být vinkulovány pro poštovní spořitelnu. Vinkulace lze nahradit tím, že poštovní spořitelna oznámí ústavu, jenž vkladní knížku (list) vydal, že byla složena jako vadium nebo kauce, uvede její číslo jméno, na které zní, a zůstatek vkladu a požádá, aby bylo v knihách ústavu poznamenáno, že další výpisy na vrub vkladatelův mohou být provedeny jen po dohodě s poštovní spořitelnou. Neoznámi-li peněžní ústav do 15 dnů, že záznam provedl, je strana povinna složit jiné cenné věci jako vadium nebo kaucí.

(3) Závažnost záručních listů (§ 24, odst. 1, bod 5) nesmí býti časově omezena, podpisy na nich musí býti soudem nebo notářem (veřejným) ověřeny. Na záručním listu vydaném peněžním ústavem, zapsaným do obchodního rejstříku, musí býti v ověřovací doložce uvedeno, že podepsané osoby jsou oprávněny za ústav znamenati, nebo musí býti připojen výpis z obchodního rejstříku, ze kterého lze zjistiti, které osoby jsou oprávněny pravoplatně za ústav znamenati. Úřad, jenž vadium nebo kaucí předepsal, jest oprávněn žádati kdykoli a neudávaje důvodů, aby strana místo záručních listů složila

III. Obchodní právo.

jiné přípustné cenné věci (§ 24, odst. 1).

(4) V jaké hodnotě se přejímají cenné věci skládané jako kauce podle § 23, písm. b), je stanoveno jinými platnými předpisy.

Poznámka: §§ 24 a 25 nařízení mají moc zákona (viz poznámku na konci u § 36).

§ 26. (1) Úřad dá poukaz poštovní spořitelně, aby přijala vadium nebo kaucí, na čtyřdílném tiskopisu vydaném poštovní spořitelnou. První díl obsahuje příkaz úřadu poštovní spořitelně, aby převzala cenné věci jako vadium nebo kaucí, titul pro zřízení vadium nebo kauce, po případě jiné okolnosti, druhý díl jest určen pro potvrzení poštovní spořitelny o převzetí vadia nebo kauce a pro sdělení čísla depositního účtu (§ 28, odst. 2). Třetí díl obsahuje příkaz úřadu poštovní spořitelně k uvolnění (§ 29, odst. 1). Čtvrtý díl jest určen pro oznámení poštovní spořitelny o provedení tohoto příkazu.

(2) Zároveň s poukazem zašle úřad poštovní spořitelně na tiskopisu jí vydaném návěští, jež obsahuje kromě stejnopisu příkazu v prvním díle podobu (odst. 1) také výřazk pro cenné věci převzaté podle depositního úřadu poštovní spořitelny.

(3) Poštovní spořitelna vydává pro účely vadí a kaucí také vzorce záručního listu (§ 24, odst. 1, bod 5) a věnovací prohlášení (§ 27, odst. 2).

(4) Poštovní spořitelna jest oprávněna požadovati od stran náhradu nákladů na tiskopisy (odstavec 1 až 3).

§ 27. (1) Cenné věci skládané jako vadium nebo kauce odevzdá strana u pokladny poštovní spořitelny se složním listem nebo je zašle pokladně poštu zároveň s tímto listem. Ve složním listě, vyhotoveném podle ustanovení pro seznamy při soudních depozitech (§ 2, odst. 2 a 3), buď uveden také účel, ke kterému se vadium nebo kauce skládá, jakož i úřad, pro něž vadium nebo kauce jsou skládaný.

(2) Skládá-li vadium nebo kaucí za stranu osoba třetí, připojí vedle složního listu (odst. 1) také věnovací prohlášení, ve kterém buď uvedeno způsobem vylučujícím pochybnost, kdo jest vlastníkem skládaných cenných věcí. Prohlášení musí obsahovati také nepodmíněný souhlas vlastníkův

Deposita pošt. spoit. (nař.) §§ 25—29.

s tím, že úřad může použiti vadia nebo kauce k uspokojení nesplněných povinností a závazků nebo pohledávek, k jejichž zajištění vadium nebo kauce se užívá. Není-li takové prohlášení připojeno, nebo není-li v něm vlastnictví ke složeným hodnotám přesně vyznačeno, pátí pro poštovní spořitelnu za vlastníka těchto cenných věcí strana, jiz byla kauce předepsána.

(3) Za vadium nebo kaucí může býti použito cenných věcí u poštovní spořitelny již ulozených, pokud vyhovují podmínkám stanoveným pro tento účel. Je-li jejich vlastníkem strana, které byly vadium nebo kauce předepsány, požádá poštovní spořitelnu dopisem, aby vázala cenné věci jako vadium nebo kaucí. Je-li vlastníkem někdo jiný, jenž za stranu skládá vadium nebo kaucí, připojí k dopisu ještě také věnovací prohlášení pořízené podle odstavce 2.

(4) Vlastník šekového účtu může dáti poštovní spořitelně příkaz, aby zakoupila na vrub jeho šekového účtu cenné papíry v předepsané výši a uložila je jako vadium nebo kaucí (§ 25, odst. 1). Tento příkaz dá vlastník šekového účtu poštovní spořitelně dopisem, jenž musí býti podepsán způsobem stanoveným pro dispoice šekovým účtem. Strana může k témuž účelu složit u poštovní spořitelny nebo jí zaslati potřebnou částku hotové.

(5) Nesloží-li strana vadium nebo kaucí do 8 dnů ode dne, kdy poštovní spořitelna obdrží poukaz úřadu (§ 26, odst. 1), upomene jí poštovní spořitelna. Nevyhoví-li strana této výzvě do dalších 8 dnů, vráti poštovní spořitelna poukaz s oznámením výsledku upominky.

§ 28. (1) Poštovní spořitelna potvrdí složení vadia nebo kauce úřadu na poukazu (§ 26, odst. 1) a složiteli dopisem. Cenné papíry vyznačí v potvrzení podle druhu, jmenovité hodnoty a kursu, ve kterém je převzala.

(2) Poštovní spořitelna zřídí pro cenné věci ulozené u ní jako vadium nebo kauce depositní účet. Na tomto účtu poznamená, že cenné věci u účel, pro který byly složeny jako vadium nebo kauce. Poštovní spořitelna připustí na práni vlastníkov

(3) O úschově a správě cenných věcí ulozených u poštovní spořitelny jako vadium nebo kauce platí obdobně ustanovení § 7, odst. 1 až 3 a § 8, odst. 1 až 3. Výtežky cenných věcí poukazují se vlastníkov, není-li nic jiného výslovně ustanoveno. Hotovosti složené u poštovní spořitelny jako vadium nebo kauce se neurokují.

(4) Vlastník slosovaných nebo splatných cenných papírů, složených jako vadium nebo kauce za veřejné dodávky nebo práce, je povinen k vyzvání poštovní spořitelny a do lhůty jí stanovené složit jiné cenné papíry. Nevyhoví-li této výzvě, nebo projevil-li práni, aby poštovní spořitelna sama opatřila výměnu cenných papírů, zakoupí poštovní spořitelna z peněz získaných za slosované nebo splatné cenné papíry podle své volby jiné cenné papíry. Nestačí-li vývtežek slosovaných nebo splatných cenných papírů k zakoupení jiných cenných papírů, vyzve poštovní spořitelna stranu, aby uhradila rozdíl.

(5) Poštovní spořitelna vyrozumí vlastníka cenných věcí o všech úkonech správy. Nepodává mu však zvláštní zprávy o periodických příjmech a vydáních, pokud se jimi nemění podstata vadia nebo kauce (pravidelné inkaso, poukaz úroků z cenných papírů a vkladních knížek [istů] a pod.). Podle stavu z 31. prosince zašle poštovní spořitelna každoročně vlastníku vadia nebo kauce výpis z depositního účtu (odstavec 2). Na požádání vřdá mu podrobný výpis z depositního účtu i mezi rokem.

§ 29. (1) Uvolní-li úřad cenné věci složené jako vadium nebo kauce, úvodomí o tom poštovní spořitelnu (§ 26, odst. 1) a stranu písemně. Straně pak bude zůstaveno na vůli, ponechati uvolněné cenné věci dále v úschově nebo v úschově a správě u poštovní spořitelny nebo žádati za jejich vrácení. O zrušení vinkulace vkladních knížek (listů) zpraví poštovní spořitelna peněžní ústav, u něhož byla provedena (§ 25, odst. 2).

(2) Má-li býti cenných věcí použito jako vadia nebo kauce k zajištění jiných závazků k témuž nebo jinému

úřadu, musí být o tom poštovní spojitelná zpráva.

(3) Poštovní spojitelná nakládá s uvolněnými cennými věcmi do jejich vydání nebo jiného opatření (odstavec 1 a 2) jako s bankovním depozitem.

C. POPLATKY.

§ 30. (1) Za úschovu cenných papírů, vkladních knížek (listů) a listin, složených podle hlavy druhé tohoto nařízení, jest poštovní spojitelná oprávněna účtovat stranám pololetně tyto poplatky:

1. za státní cenné papíry, vydané republikou československou, počítajíc v to i losy jmenovité hodnoty; dosahující depositum v těchto cenných papírech 1 milion Kč jmenovité hodnoty, činí poplatek za úschovu $1/4^{0/00}$ této hodnoty;

2. za ostatní československé a cizozemské ukládací papíry jmenovité hodnoty; dosahující depositum v těchto cenných papírech 1 mil. Kč jmenovité hodnoty, činí poplatek za úschovu $1/4^{0/00}$ této hodnoty;

3. za ostatní cenné papíry dosud neuvedené, jakož i za cenné papíry neuvedené v bodu dalším s kursovou cenou do 200 Kč za kus 20 h, s kursovou cenou nad 200 Kč za kus 50 h.

Za hromadné kusy počítá se příslušný násobek. Rozhodnou jest kursová cena koncem pololetí, za které má být poplatek vyměřen. Poplatky za úschovu požitkových a podílních listů, kůsků, a pod. počítají se podle jejich jmenovité hodnoty;

4. za vkladní knížky (listy), záruční listy, pojistky, směnky, šeky, dlužní listy, poukázky, smlouvy a jiné listiny činí poplatek za úschovu $2/3^{0/00}$ hodnoty, na niž znějí, nejméně 3 Kč. Za úschovu vkladních knížek poštovní spojitelný poplatek se neúčtuje.

(2) Poplatky za úschovu se účtují podle ustanovení § 13, odst. 2. až 4.

§ 31. (1) Poštovní spojitelná jest dále také oprávněna účtovat stranám poplatky:

1. za inkaso splatných cenných papírů a kuponů $1^{0/00}$ 40 h, za inkasované částky, nejméně 40 h, za inkaso splatných státních cenných papírů a kuponů se tento poplatek nepočítá;

2. za poukaz výtěžku depozita 20 h;

3. za obstarání nových kuponových archů, vyjímajíc archy státních cenných papírů, za arch 50 h;

4. za výkon práva k převzetí nových cenných papírů, za obstarání označení výměny, konverse atd., vyjímajíc státní cenné papíry $1/2^{0/00}$ 2 Kč;

5. za složení nebo za převzetí hotovosti nebo cenných papírů u jiných peněžních ústavů, úřadů atd. $1/2^{0/00}$ ze složené nebo převzaté částky nebo jmenovité hodnoty, nejméně 2 Kč;

6. za založení vkladní knížky (listu) u jiného peněžního ústavu a za každé předložení knížky (listu) ke vkladu, k výplatě, připsání úroků a pod. 2 Kč. Vkladní knížky poštovní spojitelný jsou od tohoto poplatku osvobozeny;

7. za složení cenných papírů k valným hromadám 4 Kč;

8. za obstarání vinkulace nebo devinkulace cenných papírů 4 Kč;

9. za vyhotovení podrobného výpisu z depositního účtu, vyžádaného stranou, za stránku 3 Kč;

10. za výměnu cenných věcí, uložených jako vadium nebo kauce, $1/10^{0/00}$ 5 Kč, jmenovité hodnoty vyměňovaných věcí, nejméně 5 Kč;

11. za obstarání koupě nebo prodeje československých státních cenných papírů provisi $1^{0/00}$ kursovou cenu koupených nebo prodaných cenných papírů, nejméně 1 Kč;

za obstarání koupě nebo prodeje československých státních cenných papírů v kursovou cenu 100.000 Kč a výše provisi kursovou cenu. Při současně koupi i prodeji českosloven-

ských státních cenných papírů účtuje se provise ve vyznačené výměře pouze jednou, a to z výšší kursovou cenu koupených nebo prodaných cenných papírů;

12. za obstarání koupě nebo prodeje jiných než státních papírů provisi $2^{0/00}$ kursovou cenu koupených nebo prodaných cenných papírů, nejméně 1 Kč.

(2) Za zřízení depositního účtu poplatky se neúčtují. Stejně se neúčtují poplatky za přepis celého deposita na jiného deponenta.

(3) Ustanovení §§ 15 a 16 platí i pro depozita, ukládaná podle hlavy druhé tohoto nařízení.

§ 32. Poplatky za depozita ukládaná podle § 28, odst. 2 zák. č. 143/1930 Sb. z. a n., jde-li jen o opatření vnitřní služby, zejména týká-li se takové opatření úschovy a správy deposit, náležejících státu, nebo deposit sátem spravovaných, určí se dohodou mezi poštovní spojitelnou a příslušnými ústředními úřady.

HLAVA TŘETÍ.

USTANOVENÍ SPOLEČNÁ A ZÁVĚREČNÁ.

§ 33. (1) Soudům, státním a jiným veřejným úřadům, ústavům, podnikům a zařízením v sídle hlavního ústavu pronajímá poštovní spojitelná bezpečnostní schránky (safes), do kterých mohou soudy a úřady (ústavy, podniky, zařízení) podle zvláštních ustanovení administrativních ukládati cenné věci v případech, ve kterých je tento způsob úschovy vhodnější.

(2) Za pronájem bezpečnostních schránek jest poštovní spojitelná oprávněna vybírat nájemné.

(3) Blížší podmínky pronájmu bezpečnostních schránek jsou upraveny pravidly poštovní spojitelný, vydanými podle § 5, odst. 1. bod 2 a podle § 8 zák. č. 143/1930 Sb. z. a n.

§ 34. (1) Výplatné za listovní zásluky ve vzájemném styku poštovní spojitelný se stranami vyúčtuje československá pošta s poštovní spo-

jitelnou. Takové zásluky strany nevyplácí; musí je však označiti poznámkou. „Věc služby poštovní spojitelný.“ Zaslíjali-li je doporučené, musí za ně při podání zapraviti doporučené. Jiné poštovní zásluky musí býti při podání úplně vyplaceny.

(2) Poštovní spojitelná může podávat balíky a cenná psaní, jež neobsahují titry československých státních cenných papírů, také nevyplácené; v takovém případě se zásluka zatřítí doplatným ve výši výplatného. Výplatné za balíky a cenná psaní poštovní spojitelný, obsahující titry československých státních cenných papírů a řízená soukromým adresátům v tuzemsku, zapravuje poštovní spojitelná přímo.

(3) Ustanovením odstavců 1 a 2 nemění se předpisy o osvobození od poštovního zásluk úřadů, ústavů a j. p.

§ 35. Tímto nařízením pozměňuje se § 15, odst. 3 vládního nařízení ze dne 17. prosince 1920, č. 667 Sb. z. a n., o zadávání státních dodávek a prací. (Zadávací řád.) Jím zároveň také pozbyvají platnosti vládní nařízení ze dne 22. května 1924, č. 108 Sb. z. a n., a vládní nařízení ze dne 26. srpna 1926, č. 164 Sb. z. a n., o ukládání peněžních hotovostí a skvostů jako soudních deposit a deposit poručenských (srotčích) úřadů u poštovního úřadu šekového, a § 12 vládního nařízení ze dne 14. dubna 1921, č. 167 Sb. z. a n., kterým se provádí zákon ze dne 18. března 1921, č. 126 Sb. z. a n., o státní investiční půjčce dopravní.

§ 36. Toto nařízení nabývá účinnosti 15. dnem po vyhlášení; provede je ministr pošt a telegrafu spolu s ministry financí, vnitra, spravedlnosti, průmyslu, obchodu a živnosti a zemědělství a v dohodě s ostatními členy vlády.

Poznámka: Nařízení bylo vyhlášeno 30. listopadu 1933. Platí tedy od 15. prosince 1933. Vydáno bylo částečně jako prováděcí nařízení k zákonu o poštovní spojitelně č. 143/1930 (viz § 28 zákona na str. 300.). Pokud jde o §§ 24 a 25 nařízení, bylo toto vydáno na základě zmocňovacího zákona (viz str. 1381.).

Zákon ze dne 12. července 1933, čis. 141, o kartelech a soukromých monopolech (kartelový zákon).

Poznámka: Ježto zákon vyšel během tisku Příruční sbírky, byl zafixován na str. 1288 do trestního práva, ač tam patří jen nepatrnou svou částí. Prováděcí nařízení k němu proto ostiskujeme mezi ustanoveními práva obchodního.

VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ ZE DNE 29. ČERVENCE 1933, ČIS. 165, KTERÝM SE VYDÁVÁJÍ PODROBNÁ USTANOVENÍ O ZŘÍZENÍ A ZPŮSOBU VEDENÍ KARTELOVÉHO REJSTŘÍKU A SBÍRKY LISTIN.

Poznámka: Viz § 3 zákona kartelového na str. 1289.

§ 1. Kartelový rejstřík se tvoří z rejstříkových vložek, z nichž každá je určena k zápisu jedné kartelové úmluvy a zákonem předepsaných opovědí jí se týkajících.

§ 2. Pro vložku každé kartelové úmluvy jest vyhraditi několik celých, po sobě následujících listů tak, aby po vykonaném prvním zápisu zůstal pro další pozdější zápisy dostatečný prázdny prostor.

§ 3. (1) Jednotlivé listy vložek, záležející ze dvou protilehlých stran, rozdělí se v jedenáct kolmých sloupců.

(2) Do prvního sloupce se zapisují vkladní číslo kartelové úmluvy a mimo to při každém zápisu podčíslu, pod kterým se tento ve vložce děje; do sloupce druhého: den, kterého se zápis stal;

do sloupce třetího: předmět kartelové úmluvy, den jejího uzavření a doba jejího trvání;

do sloupce čtvrtého: jména (firmy) smluvních stran;

do sloupce pátého: jejich sídla;

do sloupce šestého: jména a bydliště osob povolaných k zastoupení smluvních stran;

do sloupce sedmého: jméno (firma) organisace provádějící kartelovou úmluvu, byla-li zřízena, a její právní povaha;

do sloupce osmého: její sídlo;

do sloupce devátého: jméno a bydliště jejího zástupce nebo jejích zástupců;

do sloupce desátého: jména (firmy) a sídla jejich odštěpných závodů;

do sloupce jedenáctého: poznámky evidenční.

§ 4. (1) Do prostoru pro jednu vložku vyhrazeného buďtež zápisu, které se vztahují na tutéž kartelovou úmluvu a staly se v různých dobách, jeden po druhém v časovém pořadí pojetý tak, že každý zápis současný se označí v prvním sloupci podčíselem podle řady jdoucím, celý jeho obsah se rozdělí do sloupců k tomu určených, oddělí se od pozdějších zápisů jednoduchou, vodorovnou čarou napříč přes všechny sloupce jdoucí a prázdny prostor nevyplněných sloupců se křížem přeškrtně.

(2) Toto oddělení dřívějších zápisů od pozdějších, jež k téže vložce náležejí, staní se bezvýjimečně i tehdy, když pozdější zápis obsahuje jen dodatek, opravu nebo změnu jednotlivých částí dřívějšího zápisu nebo pouhou poznámku k němu.

§ 5. Nestačí-li prostor pro jednotlivou vložku vyhrazený, buď určen k pokračování potřebný počet dalších celých listů a buď již na posledním starším a na prvním novém listě zřetelnými odkazy toto pokračování vyznačeno.

§ 6. Kdykoli v téže vložce pozbuđe dřívější zápis platnosti zápisem pozdějším, buď již dřívější zápis v těch částech, které pozbyly platnosti, červeným inkoustem podškrtnut a současně červeným inkoustem odkázáno k podčíslu, pod nímž se stal příslušný pozdější zápis.

§ 7. (1) Zápisy do kartelového rejstříku je vykonati co možná nejstručněji a zřetelným písmem; vyvarováno se buď již bedlivě jakýchkoliv oprav, rasur a vepisování.

(2) Objeví-li se dodatečně závažné omyly, mohou být opraveny jen dalším zápisem v téže vložce na základě příkazu podle § 14.

§ 8. (1) Kartelový rejstřík buď již založen vo svazcích opatřených trvanlivou vazbou.

(2) Každý svazek buď uvnitř foliován a na prvé straně poznamenan a potvrzen počet listů, jež obsahuje.

§ 9. Pro účely kartelové úmluvy

Kartelový rejstřík (nař.) Smírčí řízení (nař.)

buď již podle předmětu, jehož se týkájí, založen a veden abecední kartotekový rejstřík příručí s poukazem na číslo svazku a číslo vložky, pod nímž kartelová úmluva byla o kartelového rejstříku zapsána.

§ 10. (1) Kartelový rejstřík a rejstřík příručí (§ 9) buďtež chovány v úřední místnosti pod dohledkou úředníků k jejich vedení ustanovených.

(2) Kartelový rejstřík jest veřejný. Každému jest dovoleno v úředních hodinách prezidentem státního úřadu státnického k tomu ustanovených nahlédnouti do kartelového rejstříku a činiti si vypsí z něho.

§ 11. (1) Vedle kartelového rejstříku se vede sbírka listin.

(2) Do sbírky listin buďtež pojety:

a) prvopisy nebo ověřené opisy kartelových úmluv a jejich změn;

b) prvopisy nebo ověřené opisy stanov organisace provádějící kartelovou úmluvu, byla-li zřízena, a jejich změn;

c) oznamy jmén (tírem), sídel a jejich odštěpných závodů, jichž se kartelová úmluva týká, a jejich změn.

(3) Tyto doklady a oznamy buďtež skládány podle časového pořadí svého dojíti a označeny běžným číslem; kromě toho buď již na nich poznamenanó číslo vložky, pod nímž byla do kartelového rejstříku zapsána kartelová úmluva, již se týkájí doklady nebo oznamy.

§ 12. Na všech podaných obsahujících odpovědi, doklady a oznamy, týkající se kartelového rejstříku nebo sbírky listin, nechť strana zřetelně označí, že jsou určena pro kartelový rejstřík.

§ 13. Sběrka listin buď chována v úřední místnosti pod dohledkou úředníků k jejímu vedení ustanovených; nahlédnouti do ní je dovoleno jen příslušným ministerstům (§ 18 zákona) a kartelové komisi. Úředníci těchto ministerstev a členové kartelové komise se musí dohlížejícímu úředníkovi náležitě legitimovati a prokazati se písemným úředním zmocněním.

§ 14. Zápisy do kartelového rejstříku mohou se státi jen na základě opovědi smluvních stran nebo organisace provádějící kartelovou úmluvu, byla-li zřízena, a podle písemného příkazu úředníka v § 15 uvedeného.

§ 15. Prezident státního úřadu statistického pověří úkony vztahujícími se na vedení kartelového rejstříku a sbírky listin jednoho nebo podle potřeby více konceptních úředníků.

§ 16. Výkonem zápisů jejich vepsáním do kartelového rejstříku a zařazením dokladů a oznamů do sbírky listin je pověřiti trvale jednoho nebo podle potřeby několik k tomu způsobilých úředníků jako rejstřík vedoucí. Konceptním úředníkům v § 15 uvedeným náleží dozíratí na výkon zápisů a zařadování dokladů a oznamů.

§ 17. Konceptní úředníci v § 15 uvedení musí, zkoumajíce opovědi ke kartelovému rejstříku, obzvláště přihlížeti k tomu, aby bylo zjištěno oprávnění k opovědi.

§ 18. V příkazu k zápisům do kartelového rejstříku (§ 14) je co možná nejstručněji a zřetelně uvéstí, které skutečnosti mají býtí zapsány, do které vložky, do kterých sloupců vložky a jakým způsobem a v jakém pořadí mají býtí zapsány, které doklady nebo oznamy mají býtí zařadeny do sbírky listin, v kterém pořadí a kam mají býtí zařadeny.

§ 19. Příkázané zápisy buďtež s urychlením vykonány. Úředník vedoucí rejstřík poznamenaná na příkaze den, kterého byl zápis vykonán, a podepíše tuto poznámku.

§ 20. Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. září 1933; provede je předseda vlády.

VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ ZE DNE 21. ŘÍJNA 1933, ČIS. 195, O SMÍRČÍM ŘÍZENÍ PODLE KARTELOVÉHO ZÁKONA.

Poznámka: Viz § 35 kartelového zákona na str. 1295.

§ 1. Jako orgány povolané pro smírčí řízení podle § 8 kartelového zákona budou působiti smírčí komise u kartelového soudu a smírčí komise u korporací uvedených v § 16, odst. 2 tohoto nařízení (dále zvaných korporace).

§ 2. Smírčí komise sestává zpravídla za tří členů (smírčích komisařů). Každá strana jmenuje k vyzvání předsedy kartelového soudu (předsedy korporace) ve lhůtě jim stanovené po jednom komisaři. Nebude-li smír-

čí komisař stranou v této lhůtě jmenován, nebo nezávažně-li se strana v téže lhůtě nese případné náklady na smírčí řízení (§ 13), a úhrada nákladů nebude jinak zajištěna, považuje se smírčí řízení za zmařeně.

(2) Strany mohou se dohodnouti také na smírčí komisi pětileté, v kteréžto případě jmenuje každá strana po dvou smírčích komisařích.

(3) Jmenování smírčí komisaři volí předsedu; nedohodnou-li se, jmenuje jej předseda kartelového soudu (předseda korporace).

§ 3. (1) Smírčími komisaři smějí býti jenom osoby, které požívají důvěry a zaručují, že budou o věci jednati odborně, nestranně a nepředpojatě.

(2) Smírčími komisaři nemohou býti, kdož jsou vyloučeni z práva voliti do obcí.

§ 4. (1) Předsedou smírčí komise u korporací může býti zvolena nebo jmenována jen osoba pojata do seznamu předsedů. Seznam tento sestaven bude předsedou každé korporace. Seznam jest sestavlil po prvé pro období ode dne účinnosti tohoto nařízení do 31. prosince 1934, poté vždy pro období kalendářního roku.

(2) K usnadnění výběru smírčích komisařů lze zřídit u kartelového soudu (korporace) seznam osob vhodných k této funkci (§ 3), a to u kartelového soudu z osob označených ministerstvy, jež jsou zastoupena v kartelové komisi (§ 19 zákona).

§ 5. (1) Podnět k zahájení smírčího řízení (§ 8 zákona) dá úřad dopise předsedou kartelového soudu (předsedou korporace), v němž bude vyličen skutkový stav věci, uvedené mínění o sporných otázkách a naznačení způsobu, jakým by bylo sporný případ vyřídit.

(2) Stranami smírčího řízení jsou jednak ti z účastníků, jejichž podnět se týká seřízení zavedené podle § 7 nebo § 17, odst. 1, č. 1 a 2 zákona, nebo ti, jejichž se týká žádost vrcholné organizace zájmové o zavedení smírčího řízení. Současně sdělí úřad lhůtu ustanovenou podle § 8, odst. 1 zákona.

(3) Stranami smírčího řízení jsou jednak ti z účastníků, které úřad zahájilv seřízení označil podle stavu seřízení s jejich souhlasem jako stranu, nebo vrcholná organizace zájmová, která žádala o zavedení smírčího

řízení podle § 8, odst. 3 nebo § 17, odst. 1, č. 1 a 2 zákona.

§ 6. (1) Smírčí komise, jakmile se ustaví, vyžádá si od stran potřebný materiál, doklady a vysvětlivky, určí pak den k smírčímu jednání a vyzve strany, aby se k němu dostavily osobně nebo vyslaly své zástupce.

(2) V obširce budí upozorněni na následky nedostavení se (§ 11).

§ 7. Před zahájením smírčího jednání mají strany, ustanovili-li tak předseda smírčí komise, složit zálohu ve výši přiměřené očekávaným nákladům na smírčí řízení.

§ 8. (1) Strany mohou se dáti při smírčím jednání zastupovati zejména i svými prokuristy, obchodními pomocníky, tajemníky či jinými funkcionáři svých zájmových korporací a pod. Zástupce má se na počátku jednání vykázáti plnou mocí.

(2) I když zastoupený jest osobně přítomen, může zástupce s jeho souhlasem jednání se zúčastniti.

§ 9. (1) K jednání před smírčí komisí jest vždy vzáti úřad, který dal podnět k zavedení smírčího řízení.

(2) Jednání před smírčí komisí jest ústní a neveřejné. Zůstala-li počáteční výzva předsedy smírčí komise, aby se strany dohodly, bez výsledku, požádá je předseda, aby přednesly skutkový děj a naznačily sporné body; dále se přečtou listiny věci se týkající a projednají se rozhodné skutečnosti. Členové smírčí komise mohou klásti dotazy k objasnění věci.

(3) Je-li skutkový děj dostatečně osvětlen, projeví smírčí komise — po poradě konané bez účasti stran a zástupce úřadu — své odborné mínění o sporných otázkách a naznačí způsob, jakým by bylo sporný případ vyřídit.

§ 10. Docílil-li se přijetím zprostředkujícího návrhu nebo jinou dohodou smíru, učiní se o jeho obsahu ve spisích záznam, který podepíše členové smírčí komise. Ti, kdož smír uzavřeli, obdrží, žádají-li o to, opis záznamu, který podepíše předseda smírčí komise.

§ 11. Nedostávil-li se strana bez dostatečného důvodu k smírčímu jednání, nebo prohlásí-li strana, že nepřistupuje na návrh druhé strany nebo na zprostředkující návrhy smírčích komise, nebo během jednání neuzáší, že se dalšího jednání neuzáší,

častí smírčího řízení kartelové (nař.).

části nebo se bez prohlášení vzdá-li, platí pokus o smír za ztroskotaný. Jestliže někteří z účastníků smírčího řízení z té, nebo oné strany nedostaví se bez dostatečného důvodu k smírčímu jednání, nebo prohlásí-li, že nepřistupují na návrh druhé strany, nebo na zprostředkující návrhy smírčí komise, nebo během jednání prohlásí, že se dalšího jednání neuzáší nebo se bez prohlášení vzdá-li, platí pokus o smír za ztroskotaný jen, pokud jde o tyto účastníky. V těchto případech jest o věci učiniti záznam ve spisech, který podepíše členové smírčí komise. Opis záznamu podepysaný předsedou smírčí komise obdrží, žádají-li o to, strany nebo jednotliví účastníci.

§ 12. O výsledku smírčího řízení jest podati podrobnou zprávu úřadu, který dal podnět k zavedení smírčího řízení. Témuž úřadu jest k jeho žádosti zaslati i spisový materiál.

§ 13. (1) Při jednání o smír budí přihlíženo i k nákladům na smírčí řízení a dohoda o nich buď pojata do smíru, po případě do záznamu podle § 11. Útraty zastoupení nese každá strana (účastník) ze svého.

(2) Mezi náklady na smírčí řízení patří zejména veškeré hotové výdaje, jako cestovné a hotové výdaje nebo případné odměny smírčích komisařů.

(3) Nedošlo-li k dohodě, rozvrhne smírčí komise náklady s přiměřeným použitím ustanovení civilního soudního řádu.

(4) Vzala-li vrcholná organizace zájmová před projednáním věci svoji žádost o zavedení smírčího řízení zpět, může smírčí komise prohlásiti za propadlou její zálohu až do výše částky odpovídající skutečně vzniklým nákladům.

§ 14. Smírčí komisaři, jakož i všichni, kdož při smírčím řízení byli činní, jsou povinni zachovati o všech jednáních smírčí komise úplné mlčení.

§ 15. Spisy týkající se smírčího jednání jest uschovávat po dobu 10 let u kartelového soudu po případě u korporace, u níž smírčí komise byla činna. Po tuto dobu trvá právo stran žádati opisy záznamů podle §§ 10 a 11 a právo úřadu žádati o zaslaní spisového materiálu podle § 12.

§ 16. (1) Smírčí komise u kartelového soudu jsou příslušné k prová-

dění smírčího řízení ve všech případech, pro něž nejsou příslušné zvláštní smírčí komise, které mohou býti zřizovány u korporací uvedených v druhém odstavci.

(2) Zvláštní smírčí komise mohou býti zřizovány a jsou příslušny:

a) u Ústředny československých obchodních a živnostenských komor, jsou-li obě strany z řad průmyslu, obchodu nebo živnosti a nejde-li o smírčí řízení u korporací uvedených pod písm. c) až e);

b) u Stálé delegace zemědělských rad, jsou-li obě strany zemědělci, nebo členy zájmových organizací zemědělských;

c) u Ústředního svazu československých průmyslníků, jsou-li obě strany přímo nebo nepřímo členy nebo přidruženími útvary této korporace;

d) u Ústřední rady obchodnictva Českoslonské republiky, jsou-li obě strany přímo nebo nepřímo členy nebo přidruženími útvary této korporace;

e) u Zájmového ústředí družstevních svazů v Praze, jsou-li obě strany přímo nebo nepřímo členy nebo přidruženími útvary této korporace;

f) u korporace, která dohodou korporací uvedených pod písm. a) až e) nebo některých z nich by byla zřízena k tomu cíli, aby u ní vedeno bylo smírčí řízení mezi stranami, z nichž každá jest členem (příslušníkem) jiné z těchto korporací, bylo-li to vladou vzato na vědomí a vyhlášeno v „Úředním listě republiky Československé“.

(3) Zvláštní smírčí komise nejsou příslušny k provádění smírčího řízení v záležitostech peněžnictví.

§ 17. Nařízeny toto nabývá účinností dnem vyhlášení; provedou je všichni členové vlady.

Poznámka: Nařízení bylo vyhlášeno 30. října 1933.

VĚSTNÍK NAŘÍZENÍ ZE DNE 21. ŘÍJNA 1933, ČÍS. 196, O SLOŽENÍ, UŽITÍ A VRÁCENÍ JISTOTY PODLE KARTELÉVÉHO ZÁKONA.

Poznámka: Viz § 13, odst. 3 a § 17 kartelového zákona na str. 1291.

§ 1. (1) Jistoty, které vláda nebo kartelová komise (§ 15 kartelového zákona) uloží podle § 13, odst. 1, písm. a) kartelového zákona smluvním stranám nebo organizacím prová-

dejší kartelovou úmluvu, mohou býti slozeni:

a) a v hotových penězích;
b) v státních cenných papírech republiky Československé, počítajíc v to i státní železniční dluhopisy;

c) v jiných cenných papírech domácích, t. j. vydaných a splatných na území republiky Československé, které jsou znamenány v úředním kursovním listu pražské peněžní burzy a jsou podle zákona způsobilé k ukládání sročitých peněz;

d) ve vkladních knížkách (listech) peněžních ústavů vyjmenovaných v § 2 zákona ze dne 10. října 1924, č. 239 Sb. z. a n., o vkladních knížkách (listech), akciových bankách a o revisi bankovních ústavů ve znění článku XIV zákona ze dne 21. dubna 1932, č. 54 Sb. z. a n., které jsou oprávněny vydávati vkladní knížky (listy). Ústavy, vyznačené v § 2, odst. 1, písm. b) uvedeného zákona, připojí osvědčení svého revisního úřadu, že jsou oprávněny vydávati vkladní knížky (listy) a že jejich finanční stav poskytuje dostatečnou jistotu, že splní své závazky;

e) v záručních listech peněžních ústavů uvedených pod písm. d). Ústavy uvedené v druhé větě písm. d) připojí osvědčení svého revisního úřadu, že jsou oprávněny vydávati vkladní knížky (listy) a že jejich finanční stav poskytuje dostatečnou jistotu, že splní své závazky.

(2) Jistoty složené v hotových penězích se nežirokují. Polovina jistoty, pokud nepozůstává v hotových penězích, musí býti složena ve státních cenných papírech Československé republiky [odstavec 1, písm. b)]. Státní cenných papírech Československé republiky se přijímají za denní kurs, s ostatní přípustné cenné papíry za dvě třetiny kursovní ceny, nejvýše však za částku rovnající se jmenovité hodnotě. Rozhodným jest kurs dne předcházejícího přede dnem, kterého cenné papíry byly převzaty.

§ 2. Ukládá-li se složení jistoty smluvním stranám, bude rozhodnutím vlády (kartelové komise) se zřetelem na ustanovení kartelové úmluvy určeno, kolik každá ze smluvních stran má na jistotě složit. Není-li v kartelové smlouvě ustanovení o tom, rozvrhne vláda (kartelová komise) jistotu na jednotlivé smluvní strany stejným dílem. Nelze-li jistotu na

jednotlivou stranu vypadaající vymočí, rozvrhne vláda (kartelová komise) nedobytou jistotu na ostatní smluvní strany podle zásady předem uvedeně.

§ 3. (1) Jistota musí býti složena ve lhůtě ustanovené v rozhodnutí vlády (kartelové komise). Lhůta se počíná dnem, kterého bylo rozhodnutí doručeno smluvním stranám nebo organizaci provádějící kartelovou úmluvu.

(2) Nebude-li jistota do této lhůty složena, bude vymáhána na základě rozhodnutí vlády (kartelové komise) politickou nebo soudní exekucí (§ 24 kartelového zákona).

§ 4. (1) Jistoty složené podle tohoto nařízení se odevzdají do úschovy a správy poštovním spojitelně v Praze.

(2) Náklady na složení jistoty a na její úschovu a správu hradí ze svého smluvní strany nebo organizace provádějící kartelovou úmluvu. Poštovní spojitelně vybírá za úschovu a správu převzatých jistot poplatky ve stejné výši jako za jiná správní depozita.

§ 5. Pořádkové pokuty a peněžitě tresty, které byly podle kartelového zákona uloženy smluvním stranám nebo organizaci provádějící kartelovou úmluvu, jejich zástupcům nebo orgánům a které nebyly zaplaceny, budou uhráženy z jistoty podle platných předpisů a odvedeny ústřední státní pokladně.

§ 6. O doplnění ztenčené jistoty a o složení nové jistoty místo jistoty vyčerpané platí obdobně ustanovení §§ 1 až 5 tohoto nařízení.

§ 7. Jestliže pomínují důvody, pro které bylo složení jistoty, uloženo, a jestliže lze mítí za to, že jistoty a nebude ke krytí pořádkových pokut a peněžitých trestů, za které ručí, zcela nebo zčásti potřebí, vrátí vláda (kartelová komise) jistotu smluvním stranám nebo organizaci provádějící kartelovou úmluvu anebo ji přiměřeně sníží.

§ 8. Předcházející ustanovení platí přiměřeně o jistotě uložené v příparech § 17, odst. 1, č. 1 a 2 kartelového zákona.

§ 9. Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou je všichni členové vlády.

Poznámka: Nařízením bylo vyhlášeno 30. října 1933.

Jistota podle kart. (nař.) Obilní skl. (zák.) § 1—4. 1469
Zákon ze dne 28. června 1933, čís. 107, o obilních zástavních listech a o veřejných obilních skladištích.

Část I.

O OBILNÍCH ZÁSTAVNÍCH LISTECH.

§ 1. (1) Vlastník, který má v tužemsku obilí domácího původu, může si vystavením obilního zástavního listu podle tohoto zákona sjednatí na toto obilí, a to ve množství nejmeně 25 q téhož druhu, peněžní zápůjčku a zříditi pro ní věřiteli zástavní právo k tomuto obilí.

(2) Obilní zástavní list, vystavený na obilí cizozemského původu jest sice platný, ale vystavení jeho se stíhá podle části III.

(3) Obilní zástavní list, vystavený na obilí uložené ve skladišti oprávněným vydávati na zboží v něm uložené skladní listy, jest neplatný; jeho vystavení se stíhá rovněž podle části III.

(4) Obilím podle tohoto zákona se rozumí pšenice, žito, ječmen, oves a kukurice ve vymáčeném (vyluštěném) stavu.

§ 2. Podstatné náležitosti obilního zástavního listu jsou:

a) Označení jako obilní zástavní list, které je pojeté v souvislý obsah listiny a vyjádřeno v jazyku, jímž se v této listině vyslovuje platební slib a zastavení;

b) údaj penize v méně československé, který má býtí placen; jsou-li vymíněny také úroky nebo jiná vedlejší plnění, platí to za nenapsané;

c) údaj množství zastaveného obilí, jeho druhu, jeho jakosti podle bursovních zvyklostí (usanců) a u pšenice, žita a ovsu též hektolitrové váhy;

d) jméno osoby nebo firma, které nebo na jejíž řád má býtí placeno a její podpis;

e) den, měsíc a rok splatnosti, zástavní pohledávky a údaj místa v tužemsku, kde má býtí placeno. Čas musí býtí pro celý peníz určen jednotně. Je-li v obilním zástavním listu stanovena delší doba splatnosti zástavní pohledávky, nebo není-li doba stanovena vůbec, platí za den splatnosti zástavní pohledávky nejbližší 31. květen, následující po uvedeném dni vystavení obilního zástavního listu. Místu udané jako místo

vystavení platí, není-li v obilním zástavním listu udáno zvláštní místo platební a jde-li o místo v tužemsku, za místo platební a zároveň za výstavcovu bydliště, je-li uvedeno několik míst, platí první z nich za místo platební;

f) údaj, kde jest zastavené obilí, s uvedením místa a čísla popisného; g) podpis výstavcův jménem nebo firmou;

h) údaj místa a dne, měsíce a roku vystavení;

i) údaj pojistitele, u něhož jest zástava proti požáru pojistěna, a číslo požární požitky;

j) potvrzení příslušného soudu o tom, že opis obilního zástavního listu jest u něho uložén, s udáním příslušného pořadového čísla sbírky.

§ 3. (1) Obilní zástavní list jest vystavití v prvopisu se dvěma opisy. Věřitel [§ 2, písm. d)] nebo výstavce [§ 2, písm. g)] předloží jej s oběma opisy okresnímu soudu příslušnému podle místa, kde jest obilí [§ 2, písm. f)] se žádostí, aby soud povolił uložiti opis obilního zástavního listu do sbírky opisů vydaných obilních zástavních listů a aby předložení obilní zástavní list opatřil potvrzením podle § 2, písm. j)]. Jestliže byl na tož obilí týmž výstavcem vystaven dříve jiný obilní zástavní list, je povinen žadatel uvěsti to v žádosti. Soud bez slyšení druhé strany vyhoví žádosti, nemá-li pochybnosti o osobní způsobilosti a oprávnění osoby žadající a je-li obilní zástavní list předložen ve formě předepsané podle § 2, písm. a) až i). S povolením vydá soud prvopis obilního zástavního listu věřiteli [§ 2, písm. d)] a druhý opis zašle pojistiteli [§ 2, písm. i)].

(2) Přednost práv, vyplývajících z obilních zástavních listů, řídí se podle doby podání žádosti zjištěné značkou o dojití.

(3) Kdokoli může do sbírky opisů obilních zástavních listů v přítomnosti některého soudního úředníka nahlednouti a činiti si opisy nebo výpisy a může také žádati, aby mu na jeho náklad byly vystaveny úřední opisy nebo výpisy.

§ 4. (1) Výstavce obilního zástavního listu udáno zvláštní místo platební a jde-li o místo v tužemsku, za místo platební a zároveň za výstavcovu bydliště, je-li uvedeno několik míst, platí první z nich za místo platební;

mího listu jest povinen postarati se o odborné uložení zastaveného obilí, opatrovati je s péčí řádného hospodáře a vyvěsiti v místnosti, kde jest obilí, tabulku, na které nutno čitelným a nesmazatelným písmem uvéstí jméno věřitele [§ 2, písm. d)], vyší zapůjčené částky, množství a druh zastaveného obilí.

(2) Výstavce obilního zástavního listu jest povinen umožniti majiteli obilního zástavního listu, aby se přesvědčil kteréhokoliv všedního dne mezi 9.—12. hod. a mezi 14.—17. hod. o uložení zastaveného obilí.

(3) Splnění povinnosti, výstavci v odstavci 2 uložené, vymáhá se policií k exekuci, jestliže výstavce, byv okresním úřadem k splnění této povinnosti na návrh majitele obilního zástavního listu vyzván, vyzvání nevyhoví, ve lhůtě, kterou mu úřad určil.

(4) Dokud celá pohledávka nezánikla, nesmí výstavce obilí zástavním listem zastavené zciziti, ani zbvaviti se jeho držby, ani je uložiti ve skladišti, oprávněným vydávati na zboží v něm uložené skladní listy.

§ 5. Věřitel může převéstí obilní zástavní list na jiného indosamentem (rubopísem).

§ 6. Jestliže před zánikem celé pohledávky z obilního zástavního listu výstavce obilního zástavního listu pozbuđe držby zastaveného obilí, nebo uložil-li je ve skladišti, oprávněným vydávati na zboží v něm uložené skladní listy, nebo je-li množžené obilí alespoň o 25% ství zastaveného obilí aspoň o 25% ství zastaveného obilí aspoň o 25% zastaveného obilí aspoň o 25% množství původně zastaveného, nebo jestliže zastavené obilí ztratilo zkazením nebo poškozením na obecné ceně aspoň 25%, může majitel obilního zástavního listu i před jeho dospělostí domáhati se zaplacení zápůjčky. Den, kdy tak učiní, platí pak za den dospělosti obilního zástavního listu.

§ 7. Nastane-li pojistná příhoda [§ 2, písm. i)], přechází nárok na náhradu škody na majitele obilního zástavního listu do výše jeho pohledávky.

§ 8. (1) Pojistitel jest povinen příslušnou částkou odškodného složití u soudu [§ 3]. O složení peněz zpraví soud věřitele [§ 2, písm. d)], který do dvou dnů jest povinen podati písemnou zprávu o tom svému indosamentu.

III. Obchodní právo.

satáři, k čemuž postačí, bylo-li oznámení dáno v této lhůtě na poštu. Byv takto zpraven, jest každý indosatář povinen ve stejné lhůtě, počítané ode dne, kdy zprávu dostal, týmž způsobem zpravití svého nejbližšího nástupce. Věřitel nebo indosatář, který opomínul takové oznámení, nebo je nezasiel svému nejbližšímu nástupci, jest povinen všem nebo vynechaným nástupcům náhradou škody tím zvešlé.

(2) Soud vydá složený peníz oprávněnému na kvitovaný obilní zástavní list.

(3) Není-li pohledávka plně kryta složeným penízem, vydá soud oprávněnému tento peníz proti kvitanci na opisu obilního zástavního listu (§ 3, odst. 1) a vyznačí vyplacení na prvpisu obilního zástavního listu.

§ 9. (1) Nebude-li včas zaplacen, může majitel obilního zástavního listu domáhati se na výstavci postihů pro neplacení na indosanty.

(2) Nebyl-li majitel obilního zástavního listu z výtěžku exekučního prodeje zastaveného obilí plně uspokojen, vyznačí soud na obilním zástavním listu výkon prodeje a neuhrazenou částku. Výstavce a všichni předchůdcové majitele obilního zástavního listu odpovídají rukou společnou a nerozdílnou za neuhrazenou částku.

§ 10. (1) Výstavce může pohledávku, zajištěnou obilním zástavním listem, zaplatiti i přede dnem splatnosti. Nelze-li pohledávku zaplatiti proto, že věřitel je neznám, nepřítomen, nebo s tím, co se mu nabízí, nespokojen, nebo z jiných důležitých důvodů, může výstavce uložiti peníz u soudu [§ 3] a zprostiti se tak svého závazku.

(2) Soud vydá o složení peněz potvrzení výstavci obilního zástavního listu. Ustanovení § 8, odst. 1 platí tu přiměřeně. Soud vydá oprávněnému složený peníz na kvitovaný obilní zástavní list.

§ 11. Pro řízení o žalobách, uplatňujících nároky z obilních zástavních listů, stanovené tímto zákonem, platí přiměřeně ustanovení civilního řádu soudního o směněném řízení. Pro příslušnost o takových žalobách platí obecná ustanovení o soudní příslušnosti.

§ 12. O obilních zástavních listech

Obilní listy a veř. ob. skladiště (zák.) §§ 5—16

plati, pokud tento zákon neustanovuje jinak, přiměřeně tato ustanovení směněného zákona:

1. O způsobilosti zavazovati se §§ 1 a 108, o závaznosti podpisů § 2;

2. o formě §§ 4 a 6;

3. o výstavci § 7, věta druhá;

4. o indosamentu §§ 8 až 15; na obilní zástavní list, indosovaný po projití lhůty ustanovené ku protestaci pro neplacení, se hledí jako na obilní zástavní list splatný na předložení;

5. o dnu dospělosti § 28, o placení §§ 32, 33, odst. 1, jakož i §§ 34 až 36;

6. o postihu pro neplacení na indosanty §§ 37 a 38, jakož i 41 až 48, 50 a 51;

7. o obilních zástavních listech ztracených, zničených a falešných §§ 73 až 79 s rozdílem, že v případě § 73 jest příslušným soud uvedený v § 3 tohoto zákona a že v případě § 73 až 75 nastupuje místo příjemce výstavce;

8. o promlčení nároku z obilního zástavního listu podle tohoto zákona proti výstavci § 80;

9. o všeobecných zásadách promlčení nároku s obilních zástavních listů, o promlčení postihových nároků proti indosantům, o právu věřitele z obilního zástavního listu §§ 81 až 89, o mezinárodním právu soukromém §§ 90 až 93, dále o protestech, o místě a času presentace a jiných právních úkonech, předepsaných tímto zákonem, jakož i o podpisech vadných a podpisu zástupcem §§ 94 až 103;

10. o předložení umístěných obilních zástavních listů § 106, odst. 1;

11. o obilním zástavním listu a prohlášeních na něm napsaných v jazyku nebo písmu hebrejském § 109.

§ 13. Národní banka Československá jest oprávněna eskontovati obilní zástavní listy za stejných podmínek [§§ 29 a 122 zákona o akciové bance cedulové ze dne 14. dubna 1920, č. 347 Sb. z. n., ve znění zákona ze dne 23. dubna 1925, č. 102 Sb. z. n.], za kterých jest oprávněna eskontovati směnky.

Část II.

O VEŘEJNÝCH OBI LNÍCH SKLADIŠTÍCH.

§ 14. (1) Společenstva (družstva), utvořená podle zákona ze dne 9.

dubna 1873, č. 70 ř. z., o vydělkových a hospodářských společnostech pro napomáhání živnosti a hospodářství, a podle obchodního zákona, zák. č. XXXVII/1875, (v dalším zvaná podnikatele), jsou oprávněna na základě zvláštního povolení zřizovati a provozovati veřejná obilní skladiště a vydávati na obilí k nim dané do úschovy skladní listy.

(2) Jednáni podnikatele, náležející k provozování veřejných obilních skladišť, jsou obchody a podnikatel kupcem ve smyslu obchodního zákona.

§ 15. Podnikatel může na obilí do svého skladiště podle tohoto zákona do úschovy přijaté poskytovat zápůjčky do výše 2/3 bursovni ceny (§ 27, odst. 2) a obilí to na příkaz majitele vlastnického listu prodávati.

§ 16. (1) Povolení zříditi veřejné obilní skladiště uděluje zemský úřad podle volného uvážení.

(2) Předpoklady povolení — kromě prokázané potřeby — jsou:

1. Vhodné skladiště;
2. potřebné vlastni jmění;
3. provozovací řád a poplatkový sazebník, vyhovující vzoru (odstavec 5);

4. průkaz o okolnosti, že podnikatel podléhá revisi družstevního svazu, nadaného právem revisním.

(3) Povolení udělí se s podmínkou, že stanovy podnikatele budou rozšířeny o oprávnění provozovati veřejná obilní skladiště.

(4) Provozovací řád a poplatkový sazebník, jakož i jejich změny podléhají schválení zemského úřadu; buďtež vyvěšeny ve veřejném obilním skladišti na místě obecně přístupném.

(5) Vzor provozovacího řádu a poplatkového sazebníku vydá ministerstvo zemědělství v dohodě se zúčastněnými ministerstvy.

(6) Vyjímajíc podmínky stanovené poplatkovým sazebníkem, obsahují provozovací řád úplné a v určitém znění všechny ostatní podmínky pro užívání skladiště a zařízení s ním spojených, zejména tato ustanovení:

1. O odpovědnosti a ručení podnikatele;
2. o povinnosti vydávati skladní listy;
3. o zákonném zástavním právu podnikatele;
4. o prodejním právu podnikatele.

(7) Změny náležitosti uvedených v odstavci 2 podléhají schválení zem-

ského úřadu. Žádá-li toho veřejný zájem, může zemský úřad další trvání povolení učiniti závislým na změnách těchto náležitostí.

(8) Opakem podle odstavců 1, 4 a 7 učiní zemský úřad po slyšení příslušné zemědělské rady a příslušného revisního družstevního svazu (odstavec 2, č. 4). Vyjádření toto budíž podáno o nepřekročitelné lhůtě jednoho měsíce. Dokud nebude zřízena v zemi Podkarpatoruské zemědělská rada, zastupuje ji v této působnosti vrcholná zájmová organizace zemědělců, určená ministerstvem zemědělství.

§ 17. (1) Podnikatel odpovídá za všechny škody, které vzejdou zanedbáním péče řádného kupce při obchodních výkonech z provozování skladiště vyplývajících.

(2) Podnikatel ručí za své orgány a za jiné osoby, jichž při svých výkonech používá.

(3) Žaloby proti podnikateli pro ztrátu nebo pro úbyt, poškození nebo opožděné vydání obilí se promlčují po třech měsících. Lhůta se počíná v příčině žalob pro ztrátu uplynutím dne, kdy by vydání obilí bylo musilo býti provedeno, v příčině žalob pro úbyt, poškození nebo opožděné vydání obilí uplynutím dne, kterého se vydání stalo. Pro úbyt nebo poškození obilí, jež při vydání nebyly zjevně seznatelný, může proti podnikateli toliko tenkrát nárok býti vznesen, když za zjištění úbytu nebo poškození bez průtahu po jich shledání — nejdelší však do 30 dnů od vydání obilí — podle čl. 348 obecného obchodního zákoníka, uvedeného v účinnosti zákonem ze dne 17. prosince 1862, č. 1 ř. z. r. 1863 (§ 347 zák. čl. XXXVII/1875), bude žádáno a se prokáže, že úbyt nebo poškození nastaly v čase od převzetí se strany podnikatele až do vydání obilí. Stejným způsobem zanikají námitky pro ztrátu, úbyt, poškození, nebo opožděné vydání obilí, když nebylo oznámení o těchto skutečnostech na podnikatele do zmíněné tříměsíční lhůty odesláno. Ustanovení tohoto odstavce neplatí v případech podvodu podnikatele nebo jeho zpronevěry.

§ 18. (1) Pro poplatky za uskladnění, ošetřování, pojištění a vydání obilí, a to ve výměře stanovené poplatkovým sazebníkem, přísluší podnikateli po dobu úschovy zástavní

III. Obchodní právo.

právo k obilí. Toto zástavní právo platí i v případě prohlášení konkursu na jmění vlastníka obilí a předchází všechna ostatní práva.

(2) Toto zástavní právo lze vůči majiteli skladního listu nebo některého z obou jeho dílů přivést k plnosti jen potud, pokud řečené poplatky připadají za dobu úschovy, ve skladním listě již napřed určenou, a není-li v něm již napřed určeno, za dobu do konce nejbližšího května po vystavení skladního listu. Rozsah práva zástavního zde vycíleného nesmí býti rozšířen.

§ 19. (1) Společenstvo jakožto podnikatel jest povinno přijímatí od domácích výrobců, kteří jsou jeho členy, v hromadnou úschovu obilí, dovoluje-li to prostor k tomuto účelu určený a pokud jest vyhověno podmínkám provozovacího řádu, uskláňovat je společně s ostatním, v úschovu mu svěřeným obilím téhož druhu a jakosti, odděleně od svého vlastního obilí, pojistiti obilí to proti škodám z požáru a vloupání a vystaviti a vydati na ně skladní list.

(2) Podnikatel jest povinen z obilí do úschovy převzatého vydati obilí, na něž zní skladní list, byly-li mu zaplacený poplatky (§ 18, odst. 1) a byl-li mu zároveň vrácen list vlastnický a list zástavní.

(3) Společenstvo jakožto podnikatel jest zůstavu na vůli přijímatí od domácích výrobců, kteří jsou jeho členy, v úschovu obilí s povinností je uskláňovati odděleně od zásob jak vlastních, tak i od zásob osob třetích (jednotlivě úschova).

(4) Odepření přijetí obilí v hromadnou úschovu se stíhá podle § 39. Nárok na náhradu škody, vzniklé odepřením přijetí obilí v hromadnou úschovu, jest vyloučen.

(5) Skladní obchody podle tohoto zákona, pokud byly proti změně stanov uzavřeny společenstvem jakožto podnikatelem s nečleny, jsou sice platné, ale podnikatel je trestný podle části III.

§ 20. (1) Skladní list jest ustrízkovou částí skladní knihy, vedené skladištěm v časovém pořadí, a skládá se ze dvou souvislých, avšak odloučených částí, a to z listu vlastnického a listu zástavního.

(2) Obě části skladního listu musí zníti na řad a musí, vzájemně na sebe poukazující, obsahovati:

Obilní listy a veř. ob. skladiště (§§ 17—27.

1. Označení veřejného obilního skladiště;

2. řadové číslo skladní knihy;

3. jméno a bydliště ukladatele;

4. množství a druh do úschovy převzatého obilí a jeho jakost, určenou podle provozovacího řádu; při jednotlivé úschově budíž vedle množství a druhu obilí uvedeno, kde jest uložen vzorek obilí do úschovy převzatého;

5. firmu pojistitele (§ 19, odst. 1) a údaj, na jakou částku obilí jest pojistěno;

6. dobu, po kterou má trvati úschova, byla-li napřed určena;

7. čas vystavení a podpis úředníka skladištěm zmocněného.

§ 21. (1) Převod obou částí skladního listu, a to jak společně, tak i odloučeně, děje se indosamentem (rubopisem).

(2) Má-li kdo spolu list vlastnický i list zástavní, jest oprávněn s obilím, na něž zní skladní list, volně nakládati.

(3) Zástavní list sám o sobě dává zástavní právo na toto obilí do výše zástavní pohledávky s příslušenstvím, kdežto list vlastnický sám o sobě dává právo disposiční k obilí, na něž zní skladní list, omezené právem zástavním.

§ 22. (1) Převede-li se zástavní list zvlášť, musí první rubopis obsahovati:

1. Jméno a bydliště indosatáře;

2. údaj penze v méně československé i s úroky snad výměnými, pro který se k obilí danému do úschovy zřizuje zástavní právo;

3. den, měsíc a rok splatnosti zástavní pohledávky;

4. údaj místa v tuzemsku, kde má býti placeno.

(2) Tyto údaje třeba vyznačiti také na listu vlastnickém.

(3) Kromě toho první převod zástavního listu budíž s udáním data zápisu zaznamenaný spolu s uvedenými údaji v skladní knize skladiště; že se tak stalo, budíž vyznačeno jak na listu vlastnickém, tak na listu zástavním s udáním data zápisu do skladní knihy.

(4) Opomine-li se některá z těchto náležitostí, jest rubopis neplatný.

§ 23. V prvním rubopisu může býti udán zmocněnec, který má za důlníka zaplatiti (domiciliát). Je-li udán, budíž jeho jméno vyznačeno také

na vlastnickém listu a ve skladní knize. Nebyl-li udán, pokládá se za domiciliáta podnikatel.

§ 24. Veřejná obilní skladiště podléhají dohledu zemského úřadu; přímým dohledem pověřují se okresní úřady.

§ 25. (1) Nebude-li zároveň vrácen zástavní list, majitel listu vlastnického může toliko tenkrát žádati za vydání obilí, složí-li se zástavní pohledávka (§ 22, odst. 1, č. 2) i s úroky snad výměnými, počítanými až do dne její splatnosti u veřejného obilního skladiště, aby byla vydána majiteli zástavního listu.

(2) Okolnost, že zástavní pohledávka není ještě splatná, nebo že skladní doba ještě neprošla, nebo že majitel zástavního listu je neznám, není na závadu platnosti předchozího předpisu.

(3) Je-li v zástavním listu pojmenován zvláštní domiciliát (§ 23), zpraví jej podnikatel o vykonaném složení. Částka, složená u veřejného obilního skladiště k zaplacení zástavní pohledávky, budíž vydána podnikatelem majiteli zástavního listu, jestliže vrátí zástavní list. Nebude-li složená částka vyzvednuta do tří měsíců po platnosti zástavní pohledávky, budíž uložena k soudu.

§ 26. (1) Nebude-li zástavní pohledávka zaplacena v den platební, je majitel zástavního listu povinen zjistiiti protestem včasné vykonaným, že zástavní list byl domiciliátovi prezentován k zaplacení, jakož i že pohledávka ta zaplacena nebyla. Jinak pozbude práva postihu (§ 28).

(2) O dni platebním, době a způsobu protestu platí přiměřeně příslušná ustanovení směnečného zákonu.

§ 27. (1) Nebude-li placeno ve lhůtě stanovené k protestaci (§ 26, odstavec 2), jest majitel zástavního listu oprávněn požadovati u podnikatele, aby obilí, na něž zní skladní list, bylo prodáno obchodním dohodcem na plodnové burse, aby byl uspokojen z tržové ceny, anebo může je převzít za průměrnou bursovou cenu, upravenou se zřetelem k místu uskladnění. Totéž právo má první rubopisec (§ 22), vyplatil-li zástavní list, proti majiteli listu vlastnického. Výtěžku použije se podle ustanovení § 29, odst. 2 a 3.

(2) Bursou podle ustanovení od-

stavce 1 rozumi se v zemi Česká plodinová bursa v Praze, pro obvod obchodní a živnostenské komory v Brně plodinová bursa v Brně, pro obvod obchodní a živnostenské komory v Olomouci a Opavě plodinová bursa v Olomouci, v zemích Slovenské a Podkarpátorské plodinová bursa v Bratislavě.

(3) Zanikne-li zástavní pohledávka jakýmkoliv způsobem, je majitel zástavního listu povinen vrátiti zástavní list podnikateli.

(4) Nekryje-li tržová cena, za kterou obilí bylo prodáno nebo převzato (odstavce 1.), zástavní pohledávku s příslušenstvím, zapisje se vykonaná spátka na zástavní list a tento se vrátí majiteli.

§ 28. (1) Nebyl-li majitel zástavního listu z prodaného nebo převzatého obilí plně uspokojen, má proti ruhopiscům do výše nekryté pohledávky právo postihu, o kterém platí přiměřené předpisy o postihu směnčném.

(2) Lhůtu pro podání regresní zálohy třeba počítati ode dne, kdy byl prodej na burse skončen, nebo kdy bylo převzato obilí (§ 27, odst. 1). Právo to však zaniká, jestliže majitel zástavního listu nenalézá na prodej obilí, nebo nepřevzeme je, a to v obou případech do 30 dnů od sepsání protestu.

§ 29. (1) Nebude-li vyzvednuto obilí, do úschovy převzáté na určitou dobu, po uplynutí této doby, anebo obilí, do úschovy převzáté na dobu neurčitou, do konce nejbližšího měsíce května po vystavení skladního listu, nebo hrozí-li obilí v době úschovy zkáza nebo podstatné zhoršení, jest podnikatel oprávněn po vyzvání ukladatele, aby obilí vyzvedl, dání obilí prodati obchodním dohodcem na plodinové burse nebo je převzít. Pro toto převzetí platí ustanovení § 27, odst. 1 a 2. Toto prodejní právo podnikatele nemůže býti dohodou stran rozšířeno.

(2) Z ceny při tom dosažené uhradí se předem náklady prodeje a potom poplatky podle sazebníku, dále pohledávka majitele zástavního listu i s příslušenstvím. Byl-li zástavní list úplně zaplacen, budíž majiteli odebrán, jinak však vykonaná spátka bud' na něm poznamenána a zástavní list majiteli vrácen. Přebytek po zaplacení zástavního listu snad ještě

zbývající bud' vydán majiteli listu vlastnického, při čemž tento list budíž mu odebrán.

(3) Částky na list vlastnický a list zástavní případaději budíž uloženy k soudu, nebudou-li vyzvednuty ve třech měsících po dospělosti listu zástavního, pokud se týče po uplynutí doby úschovy.

§ 30. Obilí převzáté do úschovy podle tohoto zákona jest věc svěřenou a možno s ní nakládati jen podle ustanovení tohoto zákona.

§ 31. Obilí, na něž je vydán skladní list, a práva, jež příslušejí k obilí majiteli vlastnického listu nebo zástavního listu, nemohou býti stížena exekucními nebo zajišťovacími opatřeními. Předmětem těchto opatření jsou výhradně oba díly skladního listu.

§ 32. Nastane-li pojistná příhoda (§ 19, odst. 1), přechází nárok na náhradu škody na majitele listu vlastnického a listu zástavního v poměru jejich práv k obilí na něž zni skladní list.

§ 33. (1) O umoení ztraceného listu vlastnického nebo listu zástavního platí přiměřeně příslušná ustanovení směnčného zákona.

(2) Po zavedení umořovacího řízení může majitel listu, poskytně-li náležitou jistotu, požadovati od podnikatele, aby mu byl vystaven náhradní list. Nemohou-li se strany dohodnouti o jistotě, stanoví jí soud.

(3) Byl-li ztracený list prohlášen za umoený, budíž jistota vrácena.

§ 34. Příjmy a vydání vyplývající z úschování obilí podle tohoto zákona budíž podnikatelem odděleně účtovány.

ČÁST III.

USTANOVENÍ SPOLEČNÁ, TRESTNÍ A ZÁVĚREČNÁ.

§ 35. (1) Obilní zástavní listy podléhají poplatku jako směnky podle zákona o směnčném poplatku ze dne 23. března 1928, č. 48 Sb. z. a n.

(2) Vlastnické listy veřejných obilních skladišť a každý jejich indosament jsou podrobeny bez rozdílu hodnoty obilí poplatku 50 h, který se platí kolký. K zaplacení tohoto poplatku jsou povinni se zřetelem na dobu, kdy platební povinnost každé jednotlivé osoby vznikla, ukladatel,

indosament, majitel listu vlastnického a podnikatel, rukou společnou a nerozdílnou. Nebyla-li kolková povinnost splněna, platí přiměřeně ustanovení §§ 14 až 16 zák. č. 48/1928 Sb. z. a n.

(3) Zástavní listy veřejných obilních skladišť, které se převádějí odložené, jsou podrobeny poplatku jako směnky podle zákona č. 48/1928 Sb. z. a n.

(4) Ze zastavení obilí se poplatek nevyměruje.

§ 36. Řízení soudu při ukládání obilních zástavních listů do sbírky opisů vydaných obilních zástavních listů do sbírky opisů vydaných obilních zástavních listů (§ 3), složení peněz k soudu (§§ 8, 10, 25 a 29), vyznačení výsledků exekucního prodeje (§ 9) a stanovení jistoty mimo případ sporu (§ 33) je řízením nesporným.

§ 37. (1) Přestoupení předpisů § 1, odst. 2 a 3 a § 4, odst. 4 trestají okresní úřady, není-li čin přísněji trestný, jako správní přestupky pokutou od 100 Kč do 100.000 Kč, nebo vězením do tří měsíců. Je-li pokuta nedobytná, uloží se podle míry zavinění trest vězení do tří měsíců.

(2) Stíhání těchto správních přestupků promlčí se v době šesti měsíců.

§ 38. (1) Výstavce obilního zástavního listu, který úmyslně zmaří nebo ztenčí uspokojení majitele obilního zástavního listu tím, že zastavené obilí odstraní, poškodí, zničí, nebo neoprávněně zcizí, bude potrestán, není-li čin přísněji trestný, soudem pro přestupek, a převyšuje-li způsobená škoda 2000 Kč, pro přečin.

(2) Trestem za přečin je vězení od jednoho měsíce do jednoho roku, za přítěžujících okolností tuhé vězení od šesti měsíců do dvou let. Trestem za přestupek je vězení do šesti měsíců, a převyšuje-li způsobená škoda 1000 Kč, vězení od 14 dnů do šesti měsíců.

(3) Byl-li čin spáchán z pohonnky nízké a a nečestně, budíž vyslovena ztráta volebního práva do obce.

(4) Pokus je trestný.

§ 39. (1) Překročil-li nebo porušil orgánové podnikatele předpisy tohoto zákona, nebo uděleného povolení, nebo provozovací řádu a poplatkového sazebníku, budou potrestáni okresním úřadem pokutami do

10.000 Kč. Skládá-li se orgán z několika osob fyzických a byl-li přestupek spáchán tímto orgánem, jsou trestně odpovědné všechny osoby, které přivodily jednání zakládající skutkovou podstatu přestupku. Nelze-li zjistiti osobu trestně za to odpovědnou, uloží se pokuta podnikateli. Při opakování může býti podnikateli odňato povolení. Uložení této pokuty nevylučuje placení podle jiných zákonů. Přesunutí placení pokut, uložných podle tohoto ustanovení orgánem, na podnikatele jest zakázáno. Úmluvy tomu odporující nejsou právně účinné. Podnikatel však ručí rukou společnou a nerozdílnou s potrestaným za pokuty a náklady řízení uložene svým orgánům.

(2) K odnětí provozního povolení jest příslušným zemským úřad. Ustanovení § 16, odst. 8 platí tu přiměřeně.

(3) O promlčení těchto přestupků platí přiměřeně ustanovení § 37, odst. 2.

§ 40. Zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provede jej ministr zemědělství v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 7. července 1933.

VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ ZE DNE 18. ČERVENCE 1933, ČÍS. 148, KTERÝM SE PROVÁDÍ ZÁKON O OBI LNÍCH ZÁSTAVNÍCH LISTECH A O VEŘEJNÝCH OBI LNÍCH SKLADIŠTÍCH, POKUD JDE O ČINNOST SOUDŮ.

§ 1. (1) Žádost, aby soud povolil uložiti opis obilního zástavního listu do sbírky opisů vydaných obilních zástavních listů a aby předložený obilní zástavní list opatřil potvrzením podle § 2, písm. j) zák. č. 107/1933 Sb. z. a n., může býti podána písemně nebo úsně do protokolu (§ 13 zákona ze dne 19. června 1931, č. 100 Sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného).

(2) V čele žádosti bud' uvedeno: „Věc obilních zástavních listů.“

§ 2. Žádosti uvedené v § 1 budíž v podatelně opatřeny značkou dojití, a to obdobného užití § 66, odst. 2 nařízení ministra spravedlnosti ze dne 5. května 1897, č. 112 f. z.

(jednáho řádu soudního) [§ 57, odst. 2 vládního nařízení ze dne 3. května 1924, č. 99 Sb. z. a n. (jednáho pořadíku)].

§ 3. (1) Žádosti uvedené v § 1 buďtež zapisovány do zvláštního rejstříku obilních zástavních listů, označeného Oz. Rejstřík má tyto sloupce: a) běžné číslo, b) datum dojití, c) jméno, povolání (zaměstnání) a bydliště (nebo firma a její sídlo) výstavce a případně údaj, zda výstavce je žadatelem, d) jméno, povolání (zaměstnání) a bydliště (nebo firma a její sídlo) věřitele a případně údaj, zda věřitel je žadatelem, e) množství a druh zastaveného obilí, f) kde je zastavené obilí [§ 2, písm. f) zák. č. 107/1933 Sb. z. a n.], g) povoleno dne, h) běžné číslo sbírky opisů vydaných obilních zástavních listů, ch) potvrzení vydáno dne, i) zamítnuto dne, j) poznámka.

Do poznámkového sloupce se zapíše zvláště podání a vyřízení opravných prostředků.

(2) O vedení rejstříku platí jinak všeobecná ustanovení jednáho řádu (jednáho pořadíku). Pravoplatným vyhověním nebo pravoplatným zamítnutím žádosti je věc vyřízena a zápis v rejstříku se odškrtně. Dojde-li v druhém nebo pozdějším roku po zápisu žádosti do rejstříku v jednotlivé věci k další činnosti soudu podle §§ 8 až 10 zák. č. 107/1933 Sb. z. a n., buď zápis převeden pod původním číslem do běžného rejstříku na první listy rejstříku a buďte vyznačeny další úkony ve sloupci poznámkovém.

(3) K rejstříku vede soudní kancelář seznam jmen, a to podle jmen vystavitelů a věřitelů, podle rozhodnutí přednosti okresního soudu, hledíc k objemu agendy, buď ve způsobě knižní (pro pravděpodobný malý objem) nebo kartotekové (pro pravděpodobný velký objem).

§ 4. (1) Před odevzdáním zapsané žádosti soudci k vyřízení soudní kancelář prohlédne na základě seznamu jmen, zda o obilí, které je předmětem předloženého obilního zástavního listu, je v rejstříku již zapsána žádost podle § 3 zák. č. 107/1933 Sb.

III. Obchodní právo.

z. a n., týkající se obilního zástavního listu dříve předloženého, a vyznačí výsledek šetření na žádosti.

(2) O žádosti jest ihned rozhodnouti.

(3) Jestliže soudce žádosti vyhoví, dá poukaz kanceláři, aby povolání zapsala do rejstříku, opis obilního zástavního listu opatřila doložkou podle odstavce 4 a založila opis ten do sbírky opisů vydaných obilních zástavních listů. V této sbírce sa ukládají opisy obilních zástavních listů podle běžného pořadí. Běžné číslo uvedené v doložce podle odstavce 4 vyznačí se také v pravém horním rohu založeného opisu. Sbírka opisů obilních zástavních listů se ukládá pro každý rok znovu.

(4) Prvopis a oba opisy obilního zástavního listu opatří pak soudní kancelář doložkou tohoto znění:

„Podle usnesení ze dne č. j. zakládá soud opis tohoto obilního zástavního listu pod běžným číslem do sbírky vydaných obilních zástavních listů.
Okresní soud“

(5) Je-li o obilí, které je předmětem obilního zástavního listu, uložen opis dříve přijatého zástavního listu obilního, dodá se v předcházející doložce: „Předchází obilní zástavní list č.“

(6) Usnesení o žádosti se doručí účastníkům. Doložkou opatřený obilní zástavní list soud vydá nebo zašle věřiteli podle předpisů o vydávání nebo zasílání cenných listin, druhý opis s doložkou zašle pojistiteli. Opisy musí býti jako takové v čele listiny označeny.

(7) Aby bylo urychleno vyhotovení povolení, může býti užito ustanovení § 195 jednáho řádu (§ 183 jednáho pořadíku). Je-li za to žádáno, buď hleděno k tomu, aby mohl věřitel, jenž žádost podává, povolání i s obilním zástavním listem, opatřeným doložkou podle odstavce 4, obdržeti ihned.

§ 5. Číslo jednací se tvoří podle všeobecných pravidel, spisy se vedou a ukládají jako spisy sběrné.

§ 6. (1) Je-li v exekučním řízení zabaveno obilí, musí výkoný orgán v zájmemní protokole poznamenati, zda snad je v místnosti, kde se obilí nalézá, vyvěšena tabulka se zápisem podle § 4 zák. č. 107/1933 Sb. z.

Obilní listy a veř. ob. skladiště (nař.) §§ 3—13.

a n., vztahujícími se na zabavené obilí.

(2) Výsledek šetření o tom, zda opis obilního zástavního listu týkajícího se téhož obilí je uložen ve sbírce obilních zástavních listů, je v exekučním spise poznamenati.

§ 7. (1) Za přijetí složené částky k soudu v případech §§ 8 a 10 zák. č. 107/1933 Sb. z. a n. nutno žádati.

(2) Za vydání peněz musí žádati v případě § 8, odst. 2 a § 10, odst. 2 zák. č. 107/1933 Sb. z. a n. věřitel vykazující se na něj znejícím nebo na něj převedeným obilním zástavním listem v prvopise. Kvitovaný obilní zástavní list je předložití soudu spolu se žádostí.

(3) Jestliže je podle § 8, odst. 3 zák. č. 107/1933 Sb. z. a n. kryta pohledávka jen z části, vydá soud poukaz kanceláři, aby obilní zástavní list opatřila doložkou tohoto znění: „Částka per Kč složená pojistitelem podle § 8 zák. č. 107/1933 Sb. z. a n. byla věřiteli vydána.“

(4) Pisemnosti týkající se tohoto řízení buďte vzaty ke spisům podle § 4.

§ 8. (1) Je-li exekučním soudem soud, u něhož byl obilní zástavní list zapsán, připojí na žádost věřitele na obilní zástavní list doložku tohoto znění:

„Podle spisů zdejšího okresního soudu E / bylo obilí zastavené podle tohoto obilního zástavního listu prodáno dne Neuhrzená částka dluhu tohoto obilního zástavního listu činí Kč h“.

(2) Je-li exekučním soudem jiný okresní soud, buď připojena obdobně doložka soudem, u něhož je obilní zástavní list zapsán, na základě potvrzení vydaného soudem exekučním a věřitelem předloženého.

§ 9. Věci soudního řízení nesporného podle §§ 3, 8, 10 zák. č. 107/1933 Sb. z. a n. buďte přiděleny u každého soudu jedinému soudnímu oddělení.

§ 10. O zapisování žalob uplatňujících nároky z obilních zástavních listů do rejstříků soudních a o sepsování protestů, at u soudů nebo (věřejných) notářů, platí obdobně ustanovení daná pro věci směcné. V rejstříku sporném buď v poznámkovém sloupci vyznačeno, že jde o žalobu uvedeného druhu, poznámkou: Ob. z.

§ 11. V ročních výkazech statistických buď poznamenán počet došlých žádostí podle § 3 zák. č. 107/1933 Sb. z. a n., počet žádostí koncem roku nevyřízených a úhrn částek, na něž předložená obilní zástavní listy zněly, dále, kolik žalob uplatňujících nároky z obilních zástavních listů podle § 11 zák. č. 107/1933 Sb. z. a n. bylo podáno z úhrnného počtu žalob.

§ 12. Ustanovení §§ 3 a 5 mohou býti změněna výnosem ministerstva spravedlnosti.

§ 13. Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr spravedlnosti v dohodě s ministrem zemědělství.

Poznámka: Nařízení bylo vyhlášeno 26. července 1933.

IV. CIVILNÍ ŘÍZENÍ SOUDNÍ.

Zákon ze dne 4. července 1934, čís. 165, o překládání soudců do výslužby podle věku.

§ 1. (1) Soudce (§ 2 zákona o organizaci soudů) musí odejít do trvalé výslužby, dovrší-li šedesátýsedmý rok svého věku. Proti jeho vůli se tak může státi jen na základě pravoplatného nálezu kárného senátu.

(2) Tato věková mez se snižuje od 1. ledna 1937 na šedesátýšestý a od 1. ledna 1940 na šedesátipátý rok věku.

§ 2. (1) K vydání nálezu (§ 1, odstavec 1) jest příslušný:

a) kárný senát nejvyššího soudu, jde-li o soudce činné u nejvyššího soudu, čítajíc k nim i prvního a druhého presidenta nejvyššího soudu, neb o presidenty vrchních soudů;

b) kárný senát vrchního soudu, jde-li o soudce činné u vrchního soudu mimo jeho presidenta, neb o soudce činné u soudů v obvodu vrchního soudu.

(2) Kárný senát rozhoduje v neveřejném sedění.

§ 3. (1) Nálež, který musí býti vydán do osmi dnů po dni, kterého soudce dosáhl rozhodného věku, zjistí jen, kterým dnem soudce tohoto věku dosáhl a že do toho dne nepodal žádost o předložení do výslužby, a vysloví, že z toho důvodu musí býti dán do trvalé výslužby z moci úřední.

(2) Nálež nabývá účinnosti dnem usnesení, dodá se soudci do vlastních rukou a není proti němu oprávněno prostředku.

§ 4. Přeloženi do trvalé výslužby a zproštění činné služby se provede nejdříve koncem měsíce následujícího přímo po měsíci, v kterém byl vydán nálež, a případně-li den vydání nálezu na první den v měsíci, koncem téhož měsíce.

§ 5. (1) U soudců, kteří v den účinnosti tohoto zákona již dovršili šedesátýsedmý rok věku, počíná se dnem účinnosti osmidenní lhůta stanovená v prvním odstavci § 3.

(2) Ustanovení předchozího odstavce platí obdobně při postupném snižování věkové meze podle druhého odstavce § 1.

§ 6. Předpisy tohoto zákona, které platí pro soudce činné u nejvyššího soudu, platí obdobně též pro soudce činné u nejvyššího správního soudu.

§ 7. Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem měsíce následujícího po jeho vyhlášení; jeho provedení se ukládá, pokud jde o ustanovení § 6, předsedovi vlády, jinak ministru spravedlnosti.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 27. července 1934 a platí tedy od 1. srpna 1934.

Zákon ze dne 11. prosince 1934, čís. 251, kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákonů o občanském řízení soudním, o řízení exekučním a o řízení nesporném.

Čl. I.

Zákon ze dne 1. srpna 1895, č. 113 ř. z., o soudním řízení v občanských

právních věcech (civilní řád soudní), se mění a doplňuje takto:

1. § 448 zní:

„Jestliže peněžitá částka žádaná v žalobě nebo hodnota předmětu sporu (§§ 54 až 59 j. n.) nepřesahuje 500 Kč anebo jestliže žalobce prohlásí, že místo předmětu žádaného v žalobě chce přijmouti peněžitou částku nepřevyšující 500 Kč (věci nepatrné), platí zvláštní ustanovení uvedená v následujících §§ 450 až 453.“

2. § 502, odst. 3 zní:

„(3) Proti potvrzujícím rozsudku odvolacího soudu není přípustné dovolání, nepřevyšuje-li předmět sporu, o němž by měl dovolací soud rozhodnouti, na peněžích nebo peněžité hodnotě 7.000 Kč, nebo jde-li o výměru výživného ze zákona, „eč by odvolací soud v rozsudku prohlásil dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu.“

3. § 510 se dodává tento třetí odstavec:

„(3) Nevyhoví-li dovolací soud dovolacímu návrhu a shledá-li, že důvody rozsudku odvolacího soudu neodporují zákonu, může se obmezit v důvodech svého rozhodnutí na prohlášení, že neshledal zákonného důvodu, aby rozsudek odvolacího soudu byl změněn nebo zrušen.“

4. § 527, odst. 2 zní:

„(2) Jestliže by usnesení v odpor vzaté bylo v druhé stolici zrušeno a soudu prvé stolice bylo uloženo, aby doplně řízení učinil rozhodnutí nové, může rozhodnutí rekursního soudu toliko tenkráté býti vzato v odpor, když jest v něm ustanoveno, že má býti příkaz udělený prvé stolici vykonán teprve, až by usnesení nabylo právní moci.“

5. § 528, odst. 1 zní:

„(1) Rekursy proti rozhodnutí soudů druhé stolice, kterými bylo potvrzeno v odpor vzaté usnesení prvního soudu; rekursy proti rozhodnutím soudů druhé stolice v otázce útrat nebo znalečného; rekursy proti rozhodnutím soudů druhé stolice v otázce příslušnosti; rovněž i rekursy proti rozhodnutím soudů druhé stolice ve sporech o rušení držby (§ 49, č. 4 j. n.) nejsou přípustné. Nepřípustné rekursy proti rozhodnutím soudů druhé stolice budťž odmítnuty soudem prvé stolice.“

Čl. II.

Zákon ze dne 27. května 1896, č. 79 ř. z. (exekuční řád), se mění a

doplňuje takto:

1. § 66 zní:

„Samostatného opravného prostředku není proti usnesením, kterými roky byly položeny nebo odročeny nebo kterými bylo nařízeno slyšení stran neb osob v exekučním řízení zúčastněných, jakož i proti příkazům, které jsou dány výkonným orgánům, aby byly provedeny jednotlivé exekuční úkony. V těchto případech rozhoduje soud druhé stolice o odložném rekursu s konečnou platností.“

2. K § 402 se dodává tento druhý odstavec:

„(2) Proti rozhodnutím soudů druhé stolice není dalších opravných prostředků.“

Čl. III.

První věta § 521 zák. č. I/1911 (občanského soudního řádu) ve znění čl. VII, č. 2, písm e) zákona ze dne 1. dubna 1921, č. 161 Sb. z. a n., a čl. IV zákona ze dne 8. června 1923, č. 123 Sb. z. a n., se mění a bude zníti:

„Není-li hodnota sporného předmětu, o němž rozhodoval odvolací soud, vyšší než 7000 Kč, není z potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu přípustno dovolání, leč by odvolací soud v rozsudku prohlásil dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu.“

Čl. IV.

(1) Změny cenové hranice podle čl. I, č. 1 a 2 a čl. III neplatí pro spory u pracovních soudů, u zvláštních oddělení okresních soudů pro pracovní spory a u okresních soudů, které jednájí na místo pracovních soudů (§ 42 zákona o pracovních soudech ze dne 4. července 1931, č. 131 Sb. z. a n.).

(2) O zastupování v těchto sporech u okresních soudů platí ustanovení zákona č. 131/1931 Sb. z. a n., rovněž o řízení až na ustanovení o přísedících. Rozsudek budíž označen jako vydaný v řízení podle zákona o pracovních soudech. O odvolání proti rozsudkům okresních soudů v pracovních sporech o hodnoty vyšší než 300 Kč rozhoduje odvolací soud podle předpisů § 33 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. v senátě složeném podle § 32 téhož zákona.

Čl. V.

Zákon ze dne 19. června 1931, č. 100 Sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného, se doplňuje takto:

1. Ve smyslu § 46, odst. 2 jest nezákonné takové uplnění nebo usnesení, které se přiči jasněmu a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býtli na případ užito.

2. Proti rozhodnutím soudů druhé stolice o výši výživného ze zákona a o úpravě styků rodičů s dětmi není dalšího opravného prostředku.

Zákon ze dne 4 července 1931, čís. 131, o pracovních soudech.

VYHLÁŠKA MINISTRA SPRÁVEDLNOSTI ČÍS. 24. ZE DNE 7. ÚNORA 1934 O POČÁTKU ČINNOSTI DALŠÍCH PRACOVNÍCH SOUDŮ A ODDĚLENÍ OKRESNÍCH SOUDŮ PRO PRACOVNÍ SPORY.

Podle § 4, odst. 2 vládního nařízení ze dne 1. prosince 1931, č. 180 Sb. z. a n., kterým se zřizují pracovní soudy a oddělení okresních soudů pro pracovní spory, vyhláší, že od 1. září 1934 započnou činnost:

1. pracovní soudy v Kladně a v Kolíně;

Vládní nařízení ze dne 14. prosince 1934, čís. 246, o poplatcích svědků a znalců v občanských věcech právních.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. LV, odst. 2 úvozovacího zákona k civilnímu řádu soudnímu ze dne 1. srpna 1895, č. 112 f. z., čl. XLI, odst. 2 úvozovacího zákona k exekucímu řádu ze dne 27. května 1896, č. 78 f. z., § 144, odst. 4 exekucímu řádu ze dne 27. května 1896, č. 79 f. z., zákona ze dne 27. března 1931, č. 64 Sb. z. a n., kterým se vydávají řady konkursní, vyrovnací a odpůrcí, zákona ze dne 19. června 1931, č. 100 Sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného, zák. čl. I/1911, o civilním řádu soudním, § 104, odst. 1 zák. čl. LIV/1912, kterým se uvádí v činnost nový civilní řád soudní, zák. čl. I/X/

Čl. VI.

Ustanovení čl. I, č. 2 a 5 čl. II, čl. III a čl. V, č. 2, neplatí, stalo-li se rozhodnutí soudů druhé stolice podle svého data do dne účinnosti tohoto zákona. Ustanovení čl. IV, odst. 2 neplatí, byl-li zahájen před účinností tohoto zákona.

Čl. VII.

Zákon tento nabývá účinnosti prvním dnem měsíce následujícího po vyhlášení a pozbude jí koncem roku 1936; provede jej ministr spravedlnosti.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 22. prosince 1934. Platí tudíž od 1. ledna 1935.

2. oddělení okresních soudů pro pracovní spory:

a) v zemi České: v Benešově, Berouně, Brandýse n. L., Čáslavi, Domažlicích, Hlinsku, Humpolci, Jičíně, Kadani, Kutné Hoře, Litomyšli, Lomnici n. Pop., Lounech, Pelhřimově, Písku, Příbrami a v Táboře;

b) v zemi Moravskoslezské: v Boskovcích, Hlučíně, Kroměříži, Kyjově a ve Vyškově;

c) v zemi Slovenské: v Galantě, Michalovcích, Nových Zámcích, Prešově, Topoľčanech a v Trnavě.

1881, o exekucímu řízení (exekucímu zákonu), a zvlášť podle § 148 téhož zákonného článku ve znění § 4, č. 3 zákona ze dne 21. prosince 1932, č. 1 Sb. z. a n. z roku 1933:

I. NÁROK NA SVĚDEČNÉ A ZNALČENÉ.

§ 1. (1) Mají-li svědci a znalci, slyšení v občanských věcech právních, podle zákona nárok na svědečné a znalečné, platí o vyměření svědečného a znalečného předpisů tohoto nařízení a sazby vydané se schválením ministerstva spravedlnosti vrchními soudy.

(2) Nárok náleží svědkovi nebo znalci i tehdy, když se dostavil k provedení důkazu a bez jeho zavi-

Prac. soudy (nař.). Popl. svědků a znalců (nař.) §§ 1—8. 1931

nění sešlo s jeho výslechu anebo s podání nálezu nebo posudku; znalci však nepřislují v takových případech nárok na odměnu za námahu (§ 18, č. 3).

§ 2. (1) U soudů v zemích České a Moravskoslezské buď nárok na svědečné nebo znalečné uplatněn pod ztrátou nároku ústně nebo písemně do 24 hodin po ukončení výslechu nebo po podání písemného posudku. Přislují-li nárok na svědečné nebo znalečné podle ustanovení § 1, odst. 2, třeba jej uplatnit nejpozději následujícího všedního dne po roku, který byl určen k výslechu nebo k poanání nálezu nebo posudku. Je-li nárok uplatněn písemně, stačí, bylo-li podání následujícího všedního dne po roku odevdáno k poštovní dopravě. Písemné žádosti nepotřebují podpisu advokáta.

(2) U soudů v zemích Slovenské a Podkarpatské platí ustanovení § 314, odst. 3 a § 365 zák. čl. I/1911.

II. SVĚDEČNÉ.

Cestovní náklady.

§ 3. V mezích ustanovení §§ 4 až 7 buď svědkovi nahrazen peniz, který musil vynaložit, aby vykonal cestu na místo výslechu a zpět.

§ 4. (1) Může-li svědek použít hromadného dopravního prostředku (vozidla), jako dráhy, elektrické dráhy, autobusu, parníku a pod., aby se dostal na místo výslechu, buďte mu hrazeny jen náklady vzešlé z použití tohoto hromadného vozidla.

(2) Náklady za použití zvláštního vozidla se hrají svědkovi jen tehdy, nebylo-li lze použití hromadného vozidla a:

1. je-li byt svědkův od místa výslechu vzdálen více než 4 km, nebo
2. bylo-li při menší vzdálenosti podle osobních poměrů svědkových (na př. pro pokročilý věk, chorobu) nebo pro vnější okolnosti (na př. zvláštní nepohodu, naléhavost nebo obtížnost cesty) použití zvláštního vozidla nezbytné.

§ 5. Přislují-li podle předcházejících ustanovení svědkovi náhrada cestovních nákladů, nesmí mu při použití hromadného vozidla býti přiznáno více, než činí skutečně vynaložené náklady. Jizdné se nahrazuje zásadně jen za nejnižší třídu jizdní; jizdné vyšší třídy lze svědkovi při-

znati jen, prokáže-li, že použil vyšší třídy jizdní, a bylo-li použito vyšší třídy zvlášť odůvodněno, zejména má-li jinak nárok na použití vyšší třídy jizdní podle zvláštních předpisů.

§ 6. (1) Na nákladech vzešlých použitím zvláštního vozidla (§ 4, odst. 2) dlužno priznatí náklady na vozidlo v místě obvyklé a podle cen v místě obvyklých.

(2) Mohli-li svědek použít několika druhů vozidel, buďte mu nahrazeny náklady za použití takového vozidla, kterého bylo lze podle poměrů použít s nejmenším nákladem (při tom buďte uváženy i případně jinak nutné náklady pobytu a noclehu).

(3) Použito-li několik svědků společně téhož zvláštního vozidla nebo mohli-li tak bez obtíží učinit, přislují každému z nich toliko na něho připadající poměrná část náhrady nákladu.

§ 7. (1) Nepřislují-li svědkovi podle předcházejících ustanovení náhrada za použití hromadného vozidla nebo zvláštního vozidla a je-li byt svědkův vzdálen od místa výslechu více než 4 km, buď mu přiznána podle povahy cesty a počasí jako náhrada za opotřebení šatu a obuvi, jakož i za opotřebení jizdného kola částka 4 Kč — 20 Kč, a je-li vzdálenost tam a zpět větší než 15 km, další částka 6 Kč až 20 Kč jako náhrada za stravu, které požil na cestě tam a zpět.

(2) Použil-li svědek jiného vozidla než kola, na př. vlastního motorového vozidla, buď mu dána v téžže případech (odstavec 1) přiměřená náhrada za učiněné náklady a za opotřebení, nesmí však náhrada ta převyšovat náhradu podle § 6.

Náklady pobytu (stravné a nocležné).

§ 8. (1) Konali-li se výslech svědkův v jiné obci, než v obci jeho bydliště nebo pobytu, buď mu přiznána náhrada nutných výloh, spojených s pobytem v obci výslechu.

(2) Zpravidla buď dána toliko náhrada za náklad na oběd, kterého svědek musil pro své předvolání a pro výslech požití mimo domov (stravné).

(3) Byl-li však svědek nucen v místě výslechu nebo na cestě k výslechu nebo zpět přenocovati, buď mu kromě toho přiznána náhrada za

přenocování (nocležné) a náklady na večeři a snídaní. Nocležné přísluší svědkovi za každou noc, t. j. za dobu od 10 hodin večer do 5 hodin ráno, kterou svědek byl nucen ztrávit mimo místo svého pobytu.

(4) Výše stravného a nocležného budíž stanovena podle sazby.

Náhrada za ztrátu času.

§ 9. (1) V zemích České a Moravskoslezské může svědek žádati náhradu za ztrátu času jen tehdy, když mu promeškáním času nutně spojeným s jeho výsledkem byla způsobena citelná újma na jeho denním výděлку (§ 346 civilního řádu soudního), v zemích Slovenské a Podkarpatské tehdy, když mu promeškáním času nutně spojeným s jeho výsledkem byla způsobena újma na jeho výděлку (§ 314 zák. čl. I/1911). Při určování promeškání času bud přihlíženo netoliko k době potřebné pro výslech, nýbrž k celé době, které svědek potřeboval, aby se dostal na místo výslechu ze svého bydliště nebo pracoviště a zpět, avšak i k tomu, kdy svědek musil práci opustit nebo ji přerušit a kdy mohl po návratu znovu práci zadržít.

(2) Újmu na denním výděлку trpí svědek také, musil-li pro svůj výslech dáti náhradu svému zástupci.

§ 10. (1) Náhrada za ztrátu času bud svědkovi přiznána podle celých dnů nebo půldnů.

(2) Lze-li osvědčiti určitou částku ušlého výděлку (na př. vyplátními listinami, potvrzením zaměstnavatelovým a pod.), bud nahrazena vždy celá částka ušlého výděлку. Jinak se vyměří náhrada za ztrátu času podle sazby.

(3) Osvědčení o výši ušlého výděлку nebudí zpravidla žádáno od osob, které se živí obvyčejnou prací ruční za denní nebo týdenní mzdu, řemeslnou prací nebo porovozováním menší živnosti nebo které žijí ve stejných poměrech s těmito osobami (jako na př. manželka, která pracuje v řemeslné nebo jiné živnosti svého manžela nebo mu pomáhá v jeho denní a ruční práci), a od podomních obchodníků.

(4) Jinak je třeba přípustnost náhrady za ztrátu času posuzovati podle postavení a majetkových poměrů svědkových a podle jeho pravidelné výdělečné činnosti. Neposkytují-li sa-

my poměry povolání a výděлку bezpečného a soudu známého měřítka pro určení náhrady za ztrátu času, musí svědek, který se jí domáhá, předložití osvědčení o svém pravidelném výděлку a o výši svého výděлку.

Společná ustanovení.

§ 11. Potřebuje-li svědek pro mladší věk nebo pro tělesnou vadu průvodce, budíž svědečné přiznáno oběma.

§ 12. (1) Při určování svědečného bud přihlíženo k okolnostem odůvodňujícím nárok svědkův v každém jednotlivém případě.

(2) Pokud jsou pro výši svědečného vydány sazby, bud svědečné vyměříno zpravidla podle nejnižších sazeb. Nejvyšší sazby budtež přiznávány toliko výjimečně. Sazbu lze překročit jen tehdy, je-li to odůvodněno zvláštními okolnostmi.

(3) Byly-li by v některém případě podle místních poměrů a osoby svědkovy i nejmenší sazby zřejmě nepoměrně vysoké, lze sejtiti i pod sazbu.

§ 13. (1) Zaměstnanci státu a jiných veřejnoprávních korporací, předvolání za svědky jimž náleží plat i po dobu trvání služební překážky způsobené výkonem svědečné povinnosti, mohou činit nárok toliko na náhradu nákladů cesty a pobytu podle §§ 3 až 8 tohoto nařízení.

(2) Zaměstnanci státu a jiných veřejnoprávních korporací nemají nároku na náhrady podle části II tohoto nařízení, náleží-li jim nárok, aby jim náklady tam uvedené byly nahrazeny jiným obdobným způsobem.

(3) Pro určení výše náhrady nákladů cesty a pobytu zaměstnanců státu a jiných veřejnoprávních korporací podle části II tohoto nařízení není rozhodná výše náhrady služebních výloh.

§ 14. Advokáti a (veřejní) notáři, jakož i kandidáti advokacie a (veřejného) notářství předvolaní za svědky nemají nároku na cestovní náklady nemají nároku podle sazby advokátních nebo notářských poplatků a na časový honorár určený v těchto sazbách. Náklady cesty a pobytu budte jim přiznány jako jiným svědkům podle ustanovení tohoto nařízení. Rovněž lze toliko podle ustanovení §§ 9 a 10 tohoto nařízení posouditi, zda a

jaká částka má jim býti přiznána jako náhrada za ztrátu času.

Sazby.

§ 15. (1) Sazby náhrady nákladů na pobyt, jakož i sazby náhrady za ztrátu času budtež sestaveny vrchním soudem. Vrchní soud může podle zvláštních poměrů svého obvodu zavést i u všech soudů jemu podřízených tytéž sazby nebo může stanovit zvláštní sazby pro obvody jednotlivých krajských soudů nebo toliko pro místa lázeňská nebo pro místa, v nichž jest sídlo krajského soudu.

(2) Sazby sestavené vrchním soudem schválí ministerstvo spravedlnosti v dohodě s ministerstvem financí.

(3) Podle potřeby budte sazby občas přezkoumány. O nové úpravě platí to, co jest ustanoveno v odstavci 2.

§ 16. Stravné, nocležné a náhrada za ztrátu času budtež v sazbách stanoveny nejnižšími a nejvyššími částkami. Při stanovení obou těchto mezí budíž přihlíženo toliko k rozdílu, které se vyskytují pravidelně.

III. ZNALČNÉ.

Náklady cesty a pobytu (stravné a nocležné).

§ 17. Znalcům přísluší náhrada nákladů cesty a pobytu podle ustanovení části II.

Náhrada hotových výloh, náhrada za ztrátu času, odměna za námahu.

§ 18. Znalci mají dále nárok:

1. na náhradu nákladů a výdajů jinak jim vzešlých (na př. nákladů na přípravu dobrého zdání, výdajů za látky a nástroje spotřebované při zkoumání atd.),

2. na náhradu za ztrátu času,

3. na odměnu za námahu.

§ 19. Soud může žádati za osvědčení nákladů a výdajů, jichž náhrady se znalec domáhá (§ 18, č. 1).

§ 20. (1) Náhrada za ztrátu času (§ 18, č. 2) bud stanovena podle výdělkových poměrů znalcových.

(2) Nebyl-li by svědek za stejných okolností osvozen od osvědčení ušlého výděлку, jest též znalec povinen osvědčiti pravidelný výdělek a výši ušlého výděлку.

§ 21. (1) Při stanovení odměny za námahu (§ 18, č. 3) bud přihlíženo nejen k výdělkovému poměrům znalcovým, ale i k tomu, jak se podobně

výkony znalce odměňují mimo soudní řízení. Při tom bud rozeznáváno, zdali zkoumání znalcov má povahu vědeckého nebo uměleckého výkonu nebo zdali předpokládá zcela zvláštní odborné, zejména technické vědomosti, kterých se nabude teprve vykonanými studii nebo důkladným výcvikem nebo předběžnými vzděláními, nebo zdali ke zkoumání stačí obvyčejné zkušenosti, jako na př. při oceňování předmětů zabavených při exekuci na věci movité (domácí zařízení a nářadí a jiné podobné nářadí) nebo při odhadu malých pozemků a domů, který může býti vykonán bez obtížných výpočtů.

(2) Spočívá-li práce znalcov toliko ve výkonech toho druhu, které se obvyčejně vyskytují při vykonávání jeho výdělečné činnosti a povolání, nelze mu kromě náhrady za ztrátu času dáti další náhradu.

§ 22. Byly-li pro některé obory příslušnými úřady vydány sazby o znaleckých poplatcích, platí i nadále, dokud nebude jinak stanoveno.

§ 23. Jsou-li k podávání posudků určitého druhu vůbec znalci ustanoveni a do přísahy vzati, může s nimi býti uzavřena smlouva o sazbách, podle kterých se jim přiznává náhrada za vzniklé náklady a vydaje (§ 18, č. 1) a odměňuje se jejich námahou. Taková smlouva musí býti schválena prezidentem vrchního soudu.

§ 24. (1) Vrchní soud sestaví sazby (§ 15) pro odhad svršků a nemovitosti v exekučním řízení a sazby pro odhad svršků a nemovitosti v jiných občanských věcech právních.

(2) V sazbách bud stanovena náhrada za ztrátu času a odměna za námahu paušální částkou podle doby nutné k odhadnímu úkonu. Jednotlivé položky sazeb budte stanoveny podle hodin, půldnů a celých dnů. Pro každou položku může býti stanovena výměra nejmenší a největší, aby při stanovení znalečného mohlo býti počk možno přihlíženo k místním poměrům.

(3) V protokolech o takových odhadech je třeba vždy uvést, jak dlouho úřední výkon trval.

IV. ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ.

§ 25. (1) Nařízení ministra spravedlnosti ze dne 17. září 1897, č. 221 ř. z., o poplatcích svědků a znalců v občanských právních rozepích, se

zrušuje. Sazby na základě tohoto nařízení vydané zůstávají v platnosti, dokud nebudou nahrazeny novými sazbami.

(2) Zvláštní ustanovení o poplatcích značků v občanských věcech

Vládní nařízení ze dne 4. června 1934, čís. 106, kterým se mění a doplňují některé předpisy jednacích řádů pro soudy a mění se prováděcí nařízení ke katastrálnímu zákonu.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. XXIV zákona ze dne 1. srpna 1895, č. 110 ř. z., podle čl. LV zákona ze dne 1. srpna 1895, č. 112 ř. z., podle čl. XLI zákona ze dne 27. května 1896, č. 78 ř. z., podle § 99 zákona ze dne 27. listopadu 1896, č. 217 ř. z., podle § 792 zák. čl. I/1911, podle § 109 zák. čl. LIV/1912, podle § 260 zák. čl. LX/1881, podle § 592 zák. čl. XXXIII/1896, podle čl. XIV. zákona ze dne 27. března 1931, č. 64 Sb. z. a n., a podle § 61 zákona ze dne 19. června 1931, č. 100 Sb. z. a n., a pokud jde o čl. III, podle § 51, odst. 3 zákona ze dne 16. prosince 1927, č. 177 Sb. z. a n.:

Čl. I.

Středoevropský čas.

§ 1. § 40 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 5. května 1897, č. 112 ř. z., kterým se vydává nový jednací řád pro soudy I. a II. stolice, a § 35 vládního nařízení ze dne 3. května 1924, č. 99 Sb. z. a n., kterým se vydává nový jednací řád pro okresní soudy, sborové soudy první stolice a soudní tabule na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, se doplňuje:

„(4) Úřadování soudů řídí se jednolíným středoevropským časem.“

§ 2. Nařízení ze dne 13. července 1892, č. 26.979 I. M. (býv. uh. ministra spravedlnosti), se zrušuje.

Čl. II.

Normalisovaný formát papíru.

§ 1. Ustanovení § 328 nař. č. 112/1897 ř. z. a § 315 vl. nař. č. 99/1924 Sb. z. a n. se mění potud, že ode dne účinnosti tohoto nařízení až do 31. prosince 1936 lze používat — mimo podání, která mají v zápatí zápisy do veřejných knih, a jejich

přílohy zůstávají v platnosti.

§ 26. Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1935; provede je ministr spravedlnosti v dohodě se zúčastnými ministry.

přílohy — vedle papíru lomeného formátu rozměrů 210×340 mm též papíru lomeného formátu rozměrů 210×297 mm, pro deníky pro knihovni podání, pro rejstříky, výkazy a tabulky pak vedle papíru lomeného formátu rozměrů 450×250 mm též papíru lomeného formátu rozměrů 420×297 mm.

§ 2. S účinností od 1. ledna 1937 se mění první odstavce § 328 jednacího řádu pro soudy, pokud se týče § 315 jednacího řádu pro soudy v zemích Slovenské a Podkarpatoruské a zní:

„K podáním stran, protokolům a jiným zápisům, k vyhotovením, k osnovačným vyhotovením a k opisům, pro dočasně listy a spisové přehledy (deníky), dále k seznamům jmen a jiným soudním spisům a k záznamům buď používáno papíru lomeného formátu rozměrů 210×297 mm. Pro deníky pro knihovni podání, jakož i pro rejstříky, výkazy a tabulky, které se mají založiti podle vzorců tohoto jednacího řádu ve větším formátě, buď užito papíru lomeného formátu rozměrů 420×297 mm.“

§ 3. Zprávy nadřízeným úřadům podávají se od 1. září 1934 zásadně jen na papíru lomeného formátu rozměrů 210×297 mm.

§ 4. Zásoby soudních tiskopisů a papíru formátu 210×340 mm, pokud se týče 250×450 mm budtež soudy i po 1. lednu 1937 vypotřebovány.

Čl. III.

Normalisovaný formát geometrických plánů pro veřejné knihy.

Ustanovení § 43, písm. A) a), bb) vládního nařízení ze dne 23. května 1931, č. 64 Sb. z. a n., mění se, pokud se týče rozměrů geometrických (polohopisných) plánů a jejich příloh, tak, že ode dne účinnosti tohoto na-

řízení až do 31. prosince 1936 jsou přípustny kromě dosavadních rozměrů 21×34 cm též rozměry 210×297 mm, kdežto od 1. ledna 1937 jsou přípustny toliko rozměry stanovené platnými soudními jednacími řády pro sbírky listin veřejných knih.

Čl. IV.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr spravedlnosti v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Nařízení bylo vyhlášeno 21. června 1934.

Zákon ze dne 11. prosince 1934, čís. 250, o umořování listin.

PŘÍPUSTNOST UMOŘOVACÍHO ŘÍZENÍ.

§ 1. Listiny, které byly ztraceny nebo zničeny, lze prohlásiti za umořené, bude-li osvědčen právní zájem, aby byly prohlášeny za umořené.

§ 2. (1) Listiny nelze prohlásiti za umořené, jestliže zákonný předpis nebo obsah listiny anebo povaha věci to nepřipouští.

(2) Obzvláště nelze prohlásiti za umořené

- a) státopvky a bankovky;
- b) losy loterií pořádaných československým státem, jakož i losy věcných loterií soukromých;
- c) kupony a talony cenných papírů (§§ 19 a 20);
- d) listky a známky denního oběhu jako: vstupenky, jízdenky, jídelní známky a pod.;
- e) dlužní úpisy cizích států;
- f) jinaké listiny vystavené v cizině, nemůže-li jejich umoření podle povahy věci způsobiti v tuzemsku právní následky nebo bránil-li tomu ustanovení mezinárodních smluv.

PŘÍSLUŠNOST A ŘÍZENÍ.

§ 3. (1) Příslušný pro umoření listin je okresní soud místa, které je v listině uvedeno jako místo vystavení.

(2) Nemá-li místo vystavení v listině uvedeno, nebo jestliže listina byla vystavena v cizině [§ 2, odst. 2, písm. f)] je příslušný okresní soud, u něhož ten, kdo podal návrh na umoření, má v době podání návrhu svůj obecný soud ve věcech sporných.

(3) Nemá-li navrhovatel svůj obecný soud v tuzemsku (odstavce 2) a jde-li o listinu splatnou v tuzemsku, je příslušný okresní soud místa platebního.

(4) Pro umoření listin vystavených Národní bankou Československou je příslušný okresní soud v sídle této.

(5) Je-li v místě několik okresních soudů, lze vládním nařízením pověřiti umořování listin jediný z nich.

§ 4. Řízení jest nesporné a pokud dále není ustanoveno jinak, platí o něm předpisy zákona ze dne 19. června 1931, č. 100 Sb. z. a n., a základních ustanoveních soudního řízení nesporného. K osvědčení skutečnosti uvedených v § 6, odst. 1, č. 1 může soud vyslechnouti navrhovatele a jiné účastníky také přísežně.

NAVŘH, ABY ŘÍZENÍ BYLO ZAHÁJENO.

§ 5. (1) Navrhnutí, aby bylo zahájeno umořovací řízení, jest oprávněn ten, kdo může uplatniti nějaké právo z listiny nebo na jejím základě, nebo ten, kdo jinak má právní zájem, aby listina byla prohlášena za umořenou.

(2) Řízení jest zahájeno dnem, kdy byl u příslušného soudu podán přípustný návrh (odstavec 1 a § 1 a 2).

(3) Bylo-li řízení již zahájeno, není přípustný jiný návrh na umoření téže listiny.

§ 6. (1) Navrhovatel jest povinen: 1. osvědčiti, že listina byla ztracena nebo zničena, jakož i skutečně podati návrh, a uvésti, zda a kde bylo zahájeno řízení podle § 18, dále

2. předložiti opis listiny nebo uvésti její podstatný obsah a vše, čeho je třeba, aby byla listina přesně určena; zejména dlužno uvésti:

- a) druh listiny,
- b) jméno (firmu) výstavce listiny a je-li třeba, i jeho bydliště (sídlu),
- c) u listiny, která zní na určitou částku, i tuto částku,
- d) u cenného papíru též serií a běžné číslo, pokud jsou na něm uvedeny.

(2) Je-li to navrhovatelí možno, budtež dále uvedeny tyto údaje, ač-li jich již není třeba k přesnému určení listiny (odstavec 1, č. 2):

- a) úroková míra,
- b) doba, kdy byla listina vystave-

na, a byla-li vystavena právníčkou osobou veřejného práva, zákon, na jehož základě byla vystavena, u cených papírů též písmeno a emise,

c) zda listina svědčí doručiteli (au porteur) anebo zní na jméno a zda je vinkulována nebo rubopisem předveditelná a rub je opatřena nevyplněným rubopisem,

d) dospělost její, u slosovateleňého cenného papíru, zda a kdy byl vylosován a zda v tahu umořovacím nebo výherním.

e) u cenného papíru, k němuž byly vydány kupony, zda byl k němu vydán talon a zda byly ztraceny nebo zničeny též kupony a talon čili nic, dále dospělost kuponů,

f) u cenného papíru, sestávajícího z listu obligaičního a výherního, zda jde o umořeni obou listů anebo jen jednoho z nich a kterého.

VYŘÍZENÍ NÁVRHU.

§ 7. (1) Má-li soud, prozkoumav pečlivě údaje a výsledek průvodního řízení a veškerého jednání o nabytí, držbě a ztrátě nebo zničení listiny, za to, že osvědčení (§ 6, odst. 1, č. 1) bylo podáno a že návrh jest přípustný (§§ 1, 2 a 5), dotáže se osoby z listiny zavázané, a je-li třeba, i jiných účastníků, zda byla vystavena listina s udanými znaky, jakož i zda a jaké překážky vadí zahájení vyzývacího řízení.

(2) V dotazu budtež vždy uvedeny:

a) jméno (firma), zaměstnání a bydliště (sídlo) navrhovatele,

b) den, kdy byl návrh podán, a c) popis nebo označení listiny (§ 6).

(3) Osoba z listiny zavázaná může označiti orgány, jež jsou povolány odpověděti na dotazy a podati vysvětlení.

(4) Dotázati se zavázané osoby není třeba:

a) je-li návrh podán zavázanou osobou samou,

b) předložil-li navrhovatel hodnověrně prohlášení zavázané osoby (úřední potvrzení) z poslední doby o předmětu dotazu,

c) je-li již vyhlášena ztráta (§ 18) nebo

d) jestliže pro neobčejné události vadí dotazu nebo odpovědi překážka, již prozítím nelze odkliditi.

(5) Má-li soud za to, že nejsou splněny podmínky v odstavci 1 uve-

IV. Civilní řízení soudní.

dené, nečiní předepsaný dotaz a návrh usnesením zamítne.

§ 8. (1) Nebyla-li vystavena listina s udanými znaky anebo vadí-li řízení překážka, již nelze odkliditi, zastaví soud řízení usnesením.

(2) Nedojde-li k zastavení řízení, provede se řízení vyzývací (§§ 9 a 10).

VYZÝVACÍ ŘÍZENÍ.

Edikt vyzývací.

§ 9. (1) Vyzývací řízení se počíná uveřejněním ediktu.

2) V ediktu budtež uvedeny:

a) jméno (firma), zaměstnání a bydliště (sídlo) navrhovatele,

b) den, kdy byl návrh podán,

c) popis nebo označení listiny (§ 6),

d) ohlašovací lhůta (§ 11),

e) vyzvání, aby ten, kdo listinu má,

ji v ohlašovací lhůtě předložil vyzývacímu soudu nebo soudu místa, kde listina je (příhlaška), nebo aby byl

ly podány námítky proti návrhu,

f) upozornění, že po marném uplynutí lhůty listina bude na další návrh (§ 15, odst. 1) prohlášena za umořenou.

DORUCENÍ A VYHLÁŠKA EDIKTU.

§ 10. (1) Edikt jest

a) doručiti navrhovatelé a zavázané osobě soudu, u kterého bylo zahájené řízení podle § 18, a je-li třeba, i jiným účastníkům. Jde-li o státní dluhopis, buď edikt určený zavázané osobě doručeni Ředitelství státního dluhu v Praze, jeho likvidatufé a jeho účtárně, jde-li o jinou listinu, z níž jest zavázán československý stát, úřadu poukazujícímu, tak i příslušné pokladně (účtárně, účetní-příslušné pokladně) a není-li poukazující úřad znám, úřadu, který zastupoval stát při právním jednání; není-li ani tento úřad znám, příslušnému úřadu povolanému k zastupování státu,

b) vyvěstit na soudní desce, a to téhož dne, kdy byl vydán, a

c) uveřejniti v úředním listě určeném pro soudní vyhlášky.

(2) Jeví-li se to vhodným podle hodnoty listiny nebo zvláštních okolností případu, může soud naříditi, nosíť případu, může soud naříditi, aby byl edikt uveřejněn v úředním listě republiky československé i několikrát, po případě, aby byl uveřejněn i v jiných listech a aby byl

Umořování listin (zák.) §§ 7—12.

vyhlášen v místě, kde byla listina vystavena nebo ztracena, způsobem tam obvyklým. Byl-li edikt uveřejněn několikrát, jest na něm vždy vyznačiti, po kolikáté uveřejnění se děje.

(3) Týká-li se edikt některé z listin uvedených v § 11, odst. 1, písm. a), pro něž platí ohlašovací lhůta jednoho roku, jest kromě toho výpis z ediktu uveřejněn i v oznamovateli, který pro vyhlášení v tomto řízení určí vláda nařízením; toto uveřejnění dlužno měsíčně opakovati až do doby, kdy listina bude prohlášena za umořenou (§ 15), nebo kdy řízení bude zastaveno (§ 14). Poplatky za uveřejňování ediktu v tomto oznamovateli určí ministr spravedlnosti vyhláškou v úředním listě republiky československé.

OHLAŠOVACÍ LHŮTA.

§ 11. (1) Ohlašovací lhůta čini:

a) pro listiny svědčící doručiteli (au porteur), pro listiny rubopisem předveditelné a opatřené nevyplněným rubopisem a pro takové listiny, k nimž byly vydány kupony svědčící doručiteli, rok a běží ode dne prvního uveřejnění výpisu z vyzývacího ediktu v oznamovateli (§ 10, odst. 3);

b) pro vkladní knížky, depozitní listy, zástavní listky (záznamní listy) a pro všechny ostatní listiny šest měsíců a běží ode dne, kdy byl vyzývací edikt uveřejněn v úředním listě republiky československé, a byl-li v něm uveřejněn několikrát (§ 10, odst. 2), ode dne posledního uveřejnění.

(2) Jde-li o listinu svědčící doručiteli s ohlašovací lhůtou jednoho roku [odstavec 1, písm. a)], ke které kupony vydány nebyly, nesmí se ohlašovací lhůta skončiti dříve, než uplyne rok ode dne splatnosti pohledávky z listiny.

(3) Jde-li o listinu, ke které byly vydány kupony svědčící doručiteli, nesmí se ohlašovací lhůta skončiti dříve, než uplyne rok ode dne splatnosti posledního vydaného kuponu, dospěje-li však dříve pohledávka z listiny, než uplyne rok ode dne splatnosti pohledávky z listiny. Nebude-li na poslední vydaný kupon vůbec placeno, budíž tento rok počítán od 1. července kalendářního roku, ve kterém by byla výplata jinak nastala. Ohlašovací lhůta se nicméně skončí,

předložil-li navrhovatel umořovacího řízení soudu dosud nedospěle kupony nebo potvrzení osoby z listiny zavázané, že po dobu od prvního uveřejnění výpisu z vyzývacího ediktu v oznamovateli (§ 10, odst. 3) do promlčení nároků z kuponu po zmíněném uveřejnění nejdříve dospěleho nebyl ani jediný v té době dospělý kupon předložen k výplatě, ač tento nárok z kuponů mohl býti proveden.

ÚČINEK ZAHÁJENÉHO ŘÍZENÍ.

Zákaz výplaty.

§ 12. (1) Zahájením řízení (§ 5, odstavec 2) staví se promlčení proti navrhovatelé jdoucí, a to do pravoplatného ukončení řízení. Také lhůta určená k výplatě listiny se staví.

(2) Zavázaná osoba (§ 10, odst. 1, písm. a)) a její pomocníci při plnění (na př. filiálky, platební) nesmějí po uplynutí dne, kdy jim byl edikt doručen, nebo kdy o něm zvěděly z oznamovatele (§ 10, odst. 3) nebo při náležitě péči zvěděti mohlly, na základě listiny ani plniti, ani na ni změnu prověsti, ani ji za jinou listinu vyměňiti, ani ji přepsati, ani nové kupony nebo talon vydati (zákaz výplaty). Tento zákaz trvá, pokud není řízení pravoplatně zastaveno nebo listina pravoplatně prohlášena za umořenou. Zákaz netýká se výplaty kuponů.

(3) Osoby a orgány v odstavci 2 jmenované jsou povinny zdržeti předloženu listinu postouženou zákazem výplaty, potvrditi její převzetí a ihned oznámiti to vyzývacímu soudu a sděliti mu jméno a bydliště předkladatele, pokud jsou jim známa, a poukazati předkladatele na zahájené řízení umořovací.

(4) Bylo-li na základě listiny něco plněno, provedla-li osoba z listiny zavázaná na ni změnu (výměnu, přepis a pod.) nebo vydala-li nové kupony, jsou osoby a orgány v odstavci 2 jmenované povinny oznámiti to vyzývacímu soudu.

(5) Osoba z listiny zavázaná odpovídá za zavinené nešetření zákazu výplaty. Takovému nešetření zákazu se rovná, byla-li na listině provedena změna (výměna, přepis a pod.) nebo byly-li vydány nové kupony po uplynutí dne, kdy osobám a orgá-

nům v odstavci 2 jmenovaným mohli být při náležité péči edikt znám.

VYŘÍZENÍ PŘIHLÁŠEK A NÁMÍTK.

Rozhodnutí.

§ 15. (1) Přihláška a námítka [§ 9, odst. 2, písm. e)] budež zkoumány, i když došly soudu po uplynutí ohlašovací lhůty, avšak před vydáním usnesení o prohlášení listiny za umořenou. Navrhovatel buď zpraven o každé přihlášce a námítce. Navrácení v předešlý stav při zmeškání ohlašovací lhůty není přípustno.

(2) Byla-li listina k přihlášce připojena, budež přiřazovateli na návrh uloženo, aby v přiměřené lhůtě předložil listinu vyzývající soudu nebo soudu místa, kde listina je. Na návrh přihlašovatele určí soud rok k předložení listiny. Nepředložil-li přihlašovatel v této lhůtě nebo při roku listinu nebo neprokáže-li, že listinu má, nebudíž k přihlášce již přihlíženo. Byla-li listina předložena buď navrhovatelí před zastavením řízení [§ 14, odst. 1) dovoleno v přiměřené lhůtě v ni nahlednouti.

§ 14. (1) Řízení budež i mimo případy uvedené v § 8 zastaveno:

a) předložil-li třetí osoba listinu nebo jiným způsobem dokáže, že listinu má, anebo nebyl-li to přihlašce učiněn návrh k tomu směřující [§ 13, odst. 2);

b) bylo-li námítce proti návrhu na zahájení řízení [§ 9, odst. 2, písm. e)] vyhověno;

c) ukázá-li se údaje navrhovatelovy [§ 4) dodatečně nesprávnými;

d) dojde-li před vydáním umorovacího usnesení soudu oznámení, že listina byla zadržena [§ 12, odst. 3) nebo zcela vyplacena, nebo že byla na ní provedena změna (výměna, přepis a pod.) anebo že byly vydány nové kupony;

e) žádá-li za zastavení navrhovatel nebo nesložil-li v přiměřené lhůtě poplatek za uveřejňování;

f) dále jestliže nebyl učiněn návrh na vydání umorovacího usnesení ve lhůtě stanovené [§ 15, odst. 1); k opožděnému návrhu lze přihlížeti jen, dokud nebylo zastavovací usnesení vydáno.

(2) Zastavovací usnesení buď doručeno navrhovatelí, a jakmile usnesení vejde v právní moc, ostatním

IV. Civilní řízení soudní.

účastníkům a jde-li o některou z listin uvedených v § 11, odst. 1, písm. a), buď uveřejněno v oznamovateli [§ 10, odst. 3); uveřejňování podle § 10, odst. 3) jest zastaviti. Žádá-li za to navrhovatel, připojí mu vyzývací soudu na usnesení doložku, že nabylo právní moci.

§ 15. (1) Nedojde-li k zastavení řízení podle § 14, prohláší vyzývající soud listinu na další návrh za umořenou (umorovací usnesení). Tento návrh dlužno učiniti na výzvu soudu do roka po uplynutí ohlašovací lhůty. O podání návrhu zpravi vyzývající soud osobu z listiny zavázanou a rozhodne o návrhu po uplynutí 30 dnů od doručení této zprávy.

(2) Před rozhodnutím o návrhu, aby listina byla prohlášena za umořenou, může soud konati další šetření. Je-li nárok na listinu uplatněn žalobou, buď rozhodnutí odloženo do ukončení rozpravy.

§ 16. (1) V umorovacím usnesení jest uvést také údaje označené v § 9, odst. 2, písm. a) až c) a zjištění, že ohlašovací lhůta uplynula bez výsledku.

(2) Usnesení buď doručeno účastníkům, a byla-li prohlášena za umořenou některá z listin uvedených v § 11, odst. 1, písm. a), jakmile usnesení vejde v právní moc, buď uveřejněno v oznamovateli [§ 10, odst. 3); uveřejňování podle § 10, odst. 3) jest zastaviti.

(3) Žádá-li za to navrhovatel, připojí mu vyzývací soudu na umorovací usnesení doložku, že nabylo právní moci, ostatním účastníkům k jejich žádosti to sdělí.

PRÁVNÍ NÁSLEDEK PROHLÁŠENÍ LISTINY ZA UMOŘENOU.

§ 17. (1) Umořovací usnesení vstupuje na místo listiny prohlášené za umořenou, dokud nebude vydána náhradní listina. Do této doby lze práva z listiny prohlášené za umořenou vykonati jen na základě tohoto usnesení a osoba zavázaná jest povinna plniti je proti vydání této usnesení.

(2) Nenastala-li ještě splatnost pohledávky z listiny prohlášené za umořenou, může se oprávněná osoba domáhati, aby jí zavázaná osoba vydala náhradní listinu, odevzdá-li této osobě umorovací usnesení a

Umořování listin (zák.) §§ 13—22.

nahradí-li jí náklady spojené s vydáním této listiny.

VYHLÁŠENÍ ZTRÁTY.

§ 18. (1) Ztratila-li se listina svědčící doručiteli, která může býti předmětem umorovacího řízení, může poškozený navrhnouti u okresního soudu, který jest jeho soudem obecným ve sporech anebo v jehož obvodě ztráta nastala, aby byla ztráta na jeho náklad vyhlášena v oznamovateli [§ 10, odst. 3). Návrhu jest vyhověti, nebyl-li učiněn zjevně nedůvodněně a složil-li navrhovatel částku potřebnou na náklady vyhlášení.

(2) Vyhlášku doručí soud navrhovatelí a osobě zavázané [§ 10, odst. 1, písm a), věta druhá]. Vyhlášení (odstavec 1) jest opakovati do uveřejnění vyzývajícího ediktu (§ 9), nejdéle však do konce druhého kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž byla vyhláška po prvé uveřejněna. Soud zastaví vyhláškou, jestliže navrhovatel za to žádá, nebo byla-li listina předložena soudu, který nařídil vyhlášení ztráty anebo jestliže někdo prokáže, že listinu má. O zastavení vyhláškování jest neprodleně uvědomiti navrhovatele, a bylo-li zahájeno řízení umorovací, též soud, u něhož bylo zahájeno.

(3) Vyhláška působí vůči osobám a orgánům jmenovaným v § 12, odst. 2 stejně jako zákaz výplaty (§ 12) po uplynutí dne, kterého jim byla doručena, nebo kterého o ní z uveřejnění (odstavec 1) zvěděti anebo při náležité péči zvědětí mohly. Tento následek pomíjí uplynutím lhůty uvedené v odstavci 2, leda že edikt (§ 9) byl dříve doručen osobám a orgánům jmenovaným v § 12, odst. 2.

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ O KUPONECH.

§ 19. (1) Jestliže byly kupony ztraceny nebo zničeny a poškozený oznámil to osobě z listiny zavázané před promlčením nároků z toho kterého kuponu, může se na této osobě domáhati plnění do roka po uplynutí promlčecí lhůty.

(2) Při oznámení ztráty (zničení) jest poškozený povinen prokázati se listinou, k níž byl kupon vydán, nebo pravoplatným usnesením o jejím umorění. Nebylo-li umorovací usnesení ještě vydáno, jest poškozený povinen prokázati se vyzývacím edik-

tem vydaným na jeho návrh; bylo-li však umorovací usnesení již vydáno, ale nenabylo-li ještě právní moci, jest povinen prokázati se tímto usnesením; v obou případech může poškozený domáhati se plnění do roka ode dne, kdy umorovací usnesení nebo rozsudek vydaný ve sporu o nárok na listinu nabyli právní moci.

(3) Před výplatou prvního kuponu jest poškozený povinen prokázati se, pokud již tak nečinil, listinou, k níž byl kupon vydán, nebo pravoplatným usnesením o jejím umorění.

(4) Totoho nároku poškozený nemá, byl-li do uplynutí promlčecí lhůty kupon předložen k výplatě nebo nárok z něho soudně uplatněn.

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ O TALONECH.

§ 20. (1) Talon jest bezúčinný, dokud trvá umorovací řízení o listině, k níž byl vydán, nebo dokud je vyhlášena její ztráta (§ 18) nebo, jestliže její majitel, předloživ tuto listinu, odporoval u zavázané osoby tomu, aby na základě talonu byl vydán nový kuponový arch. Byl-li podán odpor, směl býti další kupony a další talon vydány jen tomu, kdo předložil listinu, k níž byly kupony a talon vydány. Zavázaná osoba má odpor poznamenati na této listině.

(2) Byla-li prohlášena listina za umořenou, jest tím umorěn i talon k ní vydaný.

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ O LISTINÁCH, U KTERÝCH OSOBOU ZAVAZANOU JEST ČESKOSLOVENSKÝ STÁT.

§ 21. Jde-li o umorění dluhopisu státního, vykonává Ředitelství státního dluhu v Praze, pokud nebylo ustanoveno jinak, všechna práva a povinnosti náležející podle předcházejících ustanovení osobě zavázané. Jde-li o umorění jiné listiny, z níž jest zavázán československý stát, vykonává tato práva a povinnosti úřad poukazující; není-li tento úřad, vykonává je úřad, který zastupoval stát při právním jednání a není-li úřad ten znám, příslušný úřad povolaný k zastupování státu.

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ O ZÁSTAVNÍCH LISTCÍCH VYDANÝCH MAJITELEM ŽIVNOSTI ZASTAVÁRENSKÉ.

§ 22. (1) Kdo ztratil zástavní lístek, má ihned ústně nebo písemně učiniti zastavárně oznámení o ztrátě, udá-

vaje své jméno a bydliště a prokázati, že byla ztráta ohlášena také místnímu úřadu policejnímu; dále musí označiti čas, kdy věc byla dána do zástavy a na jakou dobu, a kož i částku zápujčky a přesně popsat zástavu.

(2) Souhlasí-li popis s ułożenou zástavou a udaná data zástavního listku s knihami zastavárny, budíž ztráta zástavního listku poznamenána v knižkách a straně vydán záznamní list.

(3) Na základě záznamního listu může býti zástavní smlouva prodloužena. Nebyl-li původní zástavní listek nalezen do roka ode dne oznámení ztráty (odstavce 1), může býti zástava vydaná, vrátí-li osoba, již se listek ztratil, záznamní list a zapraví-li zápujčenou částku, úroky a jiné příslušenství, leda že zástava již propadla a byla prodána. Jestli zástava již propadla a byla prodána. Jestli zástava již propadla a byla prodána, náležej jí jen přebytek snad docílený, pokud nepropadl již ve prospěch místních chudých.

(4) Před uplynutím roku (odstavec 3) může zástava nebo přebytek snad docílený býti vydán jen, bude-li zároveň odevzdán původní zástavní listek a záznamní list.

§ 23. (1) Po uplynutí 15 dnů ode dne dospělosti jest majitel záznamního listu oprávněn zástavu vyplatiti, jestliže nebyla ještě prodána a jestliže vrátí záznamní list a složí u zastavárny odhadní hodnotu zástavy k zajištění možných nároků majitele zástavního listku.

(2) Nebyl-li odevzdán původní zástavní listek do roka ode dne vydání záznamního listu, jest jistotu vrátiti bez náhrady úroků.

§ 24. (1) Strana, která nemůže vyhověti podmínkám potřebným k nabytí záznamního listu (§ 22) nebo které se ztratil záznamní list, může si vymoci umoření ztraceného zástavního listku nebo záznamního listu.

(2) Jakmile byl zastavárně doručen vyzývací edikt (§ 9), má navrhovatel prodloužiti zástavní smlouvu, chce-li zameziti, aby zástava nepropadla a nebyla prodána. Neprodoužil-li ji, má po pravoplatném umoření zástavního listku nebo záznamního listu jen právo na přebytek snad docílený, pokud nepropadl již ve prospěch místních chudých.

PRÉCHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ.

§ 25. (1) Nedotčena zůstávají ustanovení o umoření smek, seků a jiných listin, jichž umoření se řídí ustanoveními §§ 73 až 75 zákona smekového, jakož i ustanovení zákona o pojistné smlouvě, týkající se umořování pojistek. Pokud v těchto ustanoveních není zvláštních předpisů, budíž použito příměřeně tohoto zákona.

(2) Nedotčena zůstávají dále ustanovení § 23 zákona ze dne 23. září 1930, č. 143 Sb. z. a n., o poštovní spořitelně.

§ 26. Jiné dosud platné předpisy o umořování listin pozbývají účinnosti. Zjejněma pozbývají účinnosti ustanovení čl. VI zákona ze dne 28. října 1865, č. 110 ř. z., o ústavech státnímu dohledu podléhajících, jež se zabývají úvěrními obchody, zákona ze dne 3. května 1868, č. 36 ř. z., jímž se upravuje příslušnost a řízení o umořování cenných papírů vydaných soukromníky, §§ 10 až 12 nařízení ministerstva obchodu, vnitra, financí a spravedlnosti ze dne 24. dubna 1885, č. 49 ř. z., o provozování zastavárny české živnosti, § 115 jurisdikční normy, ustanovení cis. nařízení ze dne 31. srpna 1915, č. 257 ř. z., o umořování listin, § 13 vládního nařízení ze dne 12. května 1919, č. 246 Sb. z. a n., o organizaci Bankovního úřadu ministerstva financí, o statutu Bankovního výboru při ministerstvu financí, o obchodech Bankovního úřadu ministerstva financí, dále o převzetí a vyúčtování lombardu a pokladničních poukázek, vyúčtování zdrojových účtů Rakousko-uherské banky a § 11 záj. z. zaměstnanců této banky, § 302 Sb. z. a n., kterým se upravují právní poměry spořitelců, a § 69 zákona ze dne 14. dubna 1920, č. 347 Sb. z. a n., o akciové cedulové bance, dále ustanovení § 14 zák. čl. XIV/1881, o zápujčkách na ruční zástavy, §§ 1 až 36, 39, § 42, odst. 1, písm. c), druhá část (po středníku) odstavce 2 a § 43, odst. 1, písm. d) zák. čl. XXXIII/1881, o umořování a proměnění cenných papírů, jež jsou předmětem veřejného obchodu, §§ 749 až 754 byv. uh. civilního řádu soudního, § 5, odst. 1 zák. čl. LIV/1912, jímž se uvádí zák. čl. I/1911 o civilním

řádu soudním, a ustanovení § 1 nařízení ministra republiky Československé pro správu Slovenska ze dne 19. června 1919, č. 107/1919 Úradných Novin, o příslušnosti soudů v jistých případech, pokud se vztahují na umořování listin upravené tímto zákonem.

§ 27. (1) Ustanovení tohoto zákona platí i pro umořování řízení zahájená přede dnem, kdy tento zákon nabude účinnosti, pokud o nich předepsaný edikt vyzývací ještě není uveřejněn. Ustanovení třetí věty § 11, odst. 3 o skončení ohlašovací lhůty platí i tehdy, když edikt vyzývací již uveřejněn.

(2) Jde-li o umoření kuponů, zastaví se, pokud ohlašovací lhůta ještě neuplynula, dnem, kdy tento zákon nabude účinnosti, řízení před tímto dnem o nich zahájené i tehdy, když byl předepsaný edikt vyzývací již uveřejněn.

§ 28. Tento zákon nabývá účinnosti prvního dne třetího měsíce následujícího po měsíci vyhlášení.

§ 29. Tento zákon provedou ministři spravedlnosti, financí a vnitra.

Poznámka: Zákon byl proveden výnosem ministr. správ. čís. 2/1935. Věstníku.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 22. prosince 1934. Platí tedy od 1. března 1935.

VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ ZE DNE 22. ÚNORA 1935, ČÍS. 30, O UMOŘOVÁNÍ LISTIN.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 3, odst. 5. a § 10, odst. 3 zákona ze dne 11. prosince 1934, č. 250 Sb. z. a n. o umořování listin (dále zákon):

§ 1. (1) V hlavním městě Praze pověřuje se umořování listin okresní soud civilní pro vnitřní Prahu (I., II., V. a VI.).

(2) V městě Brně pověřuje se umořování listin okresní soud Brno-město.

§ 2. Pro uveřejňování vyhlášek v umořovacím řízení podle § 10, odstavec 3 a vyhlášek ztrát podle § 18, odst. 1 zákona určuje se Ozna-

movatel umořovaných a ztracených listin, který bude připojen Ústřednímu seznamu oznamovatelů, vydávanému ministerstvem spravedlnosti. Ministr spravedlnosti může určit vyhláškou v Úředním listě republiky Československé, že Oznamovatel umořovaných a ztracených listin bude vydáván samostatně.

§ 3. (1) V Oznamovateli umořovaných a ztracených listin bude uveřejňován nejméně jednou týdně, a to, dokud bude připojen Ústřednímu seznamu oznamovatelů, v sobotním jeho čísle, v přehledných výpisech podle skupin cenných papírů nově docházející vyhlášky, a to:

1. vyzývací edikty (§ 10, odst. 3 zákona),
2. zastavovací usnesení (§ 14, odst. 2 zákona),
3. umořovací usnesení (§ 16, odst. 2 zákona),
4. vyhlášky o ztrátě (§ 18, odst. 1 zákona).

(2) Kromě toho bude uveřejňován úplný přehledný seznam všech listin, o nichž umořovací řízení nebo vyhlášení ztrát (§ 18 zákona) dosud trvá, v Oznamovateli umořovaných a ztracených listin jednou měsíčně, a to, dokud bude připojen Ústřednímu seznamu oznamovatelů, v prvním sobotním čísle každého měsíce.

(3) Vyhlášky o ztrátách (odstavec 1, bod 4) jest opakovati až do uveřejnění vyzývacího ediktu, nejdéle však do konce druhého kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž byla vyhláška po prvé uveřejněna v Oznamovateli umořovaných a ztracených listin.

(4) Po uplynutí každého roku bude uveřejňovány výpisy z umořovacích usnesení, týkajících se takových listin, s nimiž je běžně obchodováno, v Oznamovateli umořovaných a ztracených listin souhrnně zvlášť tak, že se v jednotlivých skupinách cenných papírů shrnou všechna umoření, k nimž došlo nejméně od roku 1934.

§ 4. Soudy jsou povinny zasílati neprodleně jedno vyhotovení každého ediktu, usnesení, nebo vyhlášky, uvedených v § 3, redakci Oznamovatelů umořovaných a ztracených listin u ministerstva spravedlnosti.

§ 5. (1) Poplatek za uveřejnění vyhlášky je povinna zapraviti strana. Poplatky za uveřejňování ediktu a jiných vyhlásek v Oznamovateli umorovaných a ztracených listin určí ministr spravedlnosti vyhláškou v Úředním listu republiky Československé.

(2) Vybrání poplatku od strany obstará si administraci Oznamovatele umorovaných a ztracených listin. Zároveň s vyhláškou sdělí příslušný soud redakci Oznamovatele umorovaných a ztracených listin jméno a adresu osoby povinné zapraviti poplatek. Administrace Oznamovatele umorovaných a ztracených listin zašle příslušným soudům aspoň jednou měsíčně seznam poplatků dobrovolně stranou povinnou nezaplacených s příslušnými doklady a se žádostí, aby byly vydobytý. Nedobyté poplatky se odepíší.

(3) Příslušné soudy a ministerstvo spravedlnosti mají právo dozoru, zda poplatky jsou administrací Oznamovatele umorovaných a ztracených listin správně vyměřovány.

§ 6. Administrace Oznamovatele umorovaných a ztracených listin je povinna k dotazu se zaplacenou odpo-

vědí sděliti, na návrh koho a u kterého soudu je řízení zahájeno nebo z jakého důvodu bylo další vyhlásování zastaveno.

§ 7. (1) Administrace Oznamovatele umorovaných a ztracených listin je povinna soudům, které žádaly o uveřejnění výpisu z ediktu, usnesení nebo vyhlášky (§ 3, odst. 1), zdarma zaslati to číslo oznamovatele, ve kterém je výpis uveřejněn.

(2) Soudy jsou povinny prozkoumati, zda v uveřejnění nejsou závady, a ihned oznámí závady jimi shledané redakci Oznamovatele umorovaných a ztracených listin za účelem opravy.

(3) Ředitelství státního dluhu bude porovnávat měsíčně přírůstky a úbytky v Oznamovateli umorovaných a ztracených listin a ke konci každého pololetí měsíční seznamy (§ 3, odst. 2) se svými zápisy a sdělí redakci Oznamovatele umorovaných a ztracených listin nesrovnalosti za účelem setření a nápravy.

§ 8. Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. března 1935; provede je ministr spravedlnosti v dohodě s ministrem financí.

Zákon ze dne 9. listopadu 1933, čís. 205, o placení některých závazků státních a jiných veřejných zaměstnanců a pozůstalých po nich.

§ 1. Státní a jiní veřejní zaměstnanci v činné službě nebo ve výslužbě, jakož i pozůstalí po nich (§§ 21 až 23 zákona ze dne 28. prosince 1932, č. 204 Sb. z. a n., o úsporných opatřeních personálních), u kterých den výplaty platů předem splatným byl nebo bude posunut na pozdější den v měsíci, neoctnou se v prodlení a nemohou býti postiženi právní újmou, jestliže platy, k nimž jsou zavázáni a které jsou ve lhůtách nejvýše čtvrtletích a nejméně měsíčních splatné v době mezi prvním dnem v měsíci a dnem, ke kterému

byla výplata jejich platů posunuta, budou vykonány neposléze druhého všedního dne následujícího po dni, ke kterému byla výplata platů posunuta.

§ 2. Tento zákon se netýká závazků, které vznikou teprve potom, kdy nabylo účinnosti opatření, jímž výplata platů byla posunuta.

§ 3. Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr spravedlnosti v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 16. listopadu 1933.

Vládní nařízení ze dne 23. listopadu 1934, čís. 234, o vedení exekuce na peněžitou pohledávku za státem nebo za fondem pod veřejnou správou.

Vláda republiky Československé nařizuje podle č. XLI zákona ze dne 27. května 1896, č. 78 f. z., o zave-

dení zákona o řízení exekucím a zajišťovacím, a podle č. XX, odst. 3 zákona ze dne 19. ledna 1928, č. 23-

Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákonů o soudním řízení ve věcech občanských a o řízení exekucím:

§ 1. (1) Soudní usnesení, kterými byla povolena exekuce na peněžitou pohledávku, kterou má dlužník za státem nebo fondem pod veřejnou správou (§ 295 exekučního řádu, čl. VI, § 46 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.), nebo prozatímní (zajišťovací) opatření obstavkou takové pohledávky (§ 379, odst. 3, č. 3 a § 385 exekučního řádu, § 230, odst. 1 zák. čl. LX/1881, o řízení exekucím, ve znění zákona č. 23/1928 Sb. z. a n.) anebo kterými se taková exekuce nebo takové prozatímní (zajišťovací) opatření zrušuje, budtžé soudem doručena úřadu, který jest povolán platbu poukazati (poukazující úřad); na návrh vymáhajícího věřitele budtžé doručena také orgánu, který jest povolán likvidovati platbu (účtárné, pokladné a pod.).

(2) Ide-li o odpovčivé a zaopatřovací platy nebo o účiny svčření (komisionální), rozumí se poukazující úřadem ten úřad, jehož likvidující orgán zařizuje jejich výplatu; zařizuje-li výplatu takových platů vojská pensijní likvidatura, rozumí se poukazujícím úřadem tato likvidatura.

(3) Návrh na povolení exekuce nebo na povolení prozatímního (zajišťovacího) opatření obstavkou na peněžitou pohledávku uvedenou v odst. 1 musí obsahovati mimo jiné (§ 54 exekučního řádu, § 8, odst. 1 zák. čl. LX/1881) též důvod, z kterého zabavená pohledávka přísluší dlužníku za státem nebo fondem pod veřejnou správou jako poddužníkem. Ide-li o platy za dodané věci nebo za konané práce, třeba zejména uvéstí účel, ke kterému byly věci dodány nebo práce konány, místo, kde se tak stalo, jakož i úřad (ústav, podnik), pro který dotávka nebo práce byla určena. Ide-li o služební nebo odpovčivé nebo zaopatřovací platy, návrh musí nejen přesně označiti dlužníka, ale uvéstí též jeho úřední titul (služební titul, služební označení) a úřad (podnik, ústav nebo fond), u něhož jest nebo byl dlužník naposled zaměstnán, jakož i jeho bydliště.

(4) Navrhuje-li vymáhající věřitel, aby byl zpraven též likvidující orgán (odstavec 1), náleží mu přesně

označiti tento orgán (§ 295 exekučního řádu, čl. VI, § 46 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.).

(5) Zabavení nebo obstavka považují se za vykonané doručením příslušného soudního usnesení (odstavec 1) úřadu poukazujícímu.

(6) Doručení usnesení nepřislušnému poukazujícímu úřadu nebo úřadu, který není poukazujícím úřadem, nemá právního účinku; takový úřad vrátí usnesení bezodkladně soudu a poukážé na svoji nepřislušnost.

§ 2. (1) Poukazující úřad, kterému bylo doručeno usnesení o zabavení nebo obstavce pohledávky za státem nebo za fondem pod veřejnou správou (§ 1, odst. 1 a 5) nebo soudní usnesení o příkázání takové pohledávky (§§ 303 a násl. exekučního řádu, čl. VI, § 54 a násl. zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.), poznamená ihned na soudním usnesení, kdy mu bylo doručeno, jakož i čísto jednací, pod kterým bylo u něho zapsáno.

(2) Bylo-li poukazujícímu úřadu doručeno usnesení, kterým exekuce nebo prozatímní (zajišťovací) opatření byly zrušeny, postupuje tento úřad obdobně a po zjištění pravoplatnosti usnesení uvědomí bezodkladně likvidující orgán.

§ 3. (1) Poukazující úřad jest povinen zkoumati, zda se výkon usnesení nepřiči zákonným předpisům, zejména zda může býti vedena exekuce na peněžitou pohledávku, o níž jde.

(2) Shledá-li poukazující úřad, že se výkon usnesení nepřiči zákonným předpisům, oznámí likvidujícímu orgánu, kdy soudní usnesení došlo poukazujícímu úřadu, a nařídí mu, aby opatření soudem nařízené zaznamenal a zařídil, čeho je třeba, zejména aby výplatu zabavené (obstavené) pohledávky měl v patnosti. Likvidující orgán postupuje pak dále podle předpisů pro účetní a pokladní službu.

(3) Poukazující úřad může výkon usnesení naříditi i telegraficky, nahradí-li vymáhající věřitel náklady telegramu. Poukazující úřad jest v takovémto případě povinen telegrafický příkaz bezodkladně písemně potvrditi likvidujícímu orgánu.

(4) Shledá-li poukazující úřad, že se výkon usnesení přiči zákonným předpisům zejména že plat dlužníku nepřesahuje částku, která je v exe-

kuce vyřata, oznámí to bez prodlení soudu nebo podá proti soudnímu usnesení rekurs.

(5) Má-li poukazující úřad pochybnost o tom, zda se výkon usnesení nepřiči zákonným předpisům, nařídí sice bezodkladně likvidujícímu orgánu, aby s výplatou částky, o níž jde, posečkal až do jeho konečného rozhodnutí, sám však zahájí potřebné šetření, po případě i skrze jiný příslušný úřad.

(6) Je-li v soudním usnesení, doručeném příslušnému poukazujícímu úřadu, uveden likvidující orgán, který není příslušný k likvidaci platby, vydá poukazující úřad příslušnému likvidujícímu orgánu rozkaz, aby bylo provedeno soudní usnesení (odstavec 2), dá-li se pohledávka postižená platební záповědí [obstávku (§ 1, odst. 1 a 5)] bezpečně zjistiti. Poukazující úřad oznámí pak soudu, kterému likvidujícímu orgánu dal rozkaz, aby bylo usnesení provedeno.

§ 4. (1) Jakmile bylo likvidujícímu orgánu na návrh vymáhajícího věřitele doručeno soudní usnesení o zabavení nebo obstaráve (§ 1, odst. 1 a 5), poznamená na soudním usnesení, kdy mu usnesení bylo doručeno jakožto i číslo jednací, pod kterým bylo u něho zapsáno, a zaznamená je ve svých účetních zápisech. Jest pak povinen s výplatou zadřazených částek sečkat, a to i tenkrát, byla-li výplata poukázána, ale dosud neprovedena. Při tom se řídí předpisy účetní a pokladní služby.

(2) Soudní usnesení o přikázání pohledávky vymáhajícího věřitele smí likvidující orgán vykonati teprve na písemně nařízené poukazujícího úřadu.

(3) Má-li likvidující orgán za to, že výkon usnesení se přiči zákonným předpisům, nebo má-li jiné námítky, jest povinen oznámiti to bezodkladně poukazujícímu úřadu. Bylo-li soudní usnesení na návrh vymáhajícího věřitele doručeno likvidujícímu orgánu a nelze-li ze soudního vyhotovení seznati, že usnesení bylo doručeno i poukazujícímu úřadu, anebo nedojde-li likvidujícího orgánu do dleš od doručení tohoto usnesení další pokyn od poukazujícího úřadu, předloží je likvidující orgán poukazujícímu úřadu.

(4) Bylo-li usnesení o zrušení exekuce nebo prozatímního (zajišťovacího) opatření doručeno likvidujícímu

IV. Civilní řízení soudní,

orgánu přímo, vyčká tento orgán s dalšími opatřeními, až bude poukazující úřadem uvědoměn (§ 2, odst. 2.).

§ 5. Při změně likvidujícího orgánu budí nově příslušný likvidující orgán uvědoměn o soudních platebních záповědích (obstávkách) a o příkazních usneseních podle platných účetních předpisů.

§ 6. (1) Strana, pro kterou byla zabavena peněžitá pohledávka za státem nebo za fondem pod veřejnou správu nebo které byla přikázána taková pohledávka, nabude práv od okamžiku, kdy usnesení bylo doručeno poukazujícímu úřadu (§ 1, odst. 5). Bude-li soudní usnesení vráceno k formálnímu doplnění a dojde-li poukazujícího úřadu před jeho vrácením usnesení o povolení jiné exekuce na tutěž pohledávku, zůstává pořadí zachováno.

(2) Dojdou-li poukazujícího úřadu platební záповědi týkající se téže pohledávky ve prospěch několika věřitelů téhož dne, jsou jejich zástavní práva co do pořadí sobě rovna. Nestací-li zabavená a přikázaná peněžitá pohledávka na úplné uspokojení všech těchto pohledávek, budtěž zapraveny s příslušností poměrně (§ 300, odst. 3 exekučního řádu, čl. VI, § 51, odst. 3 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.). Přikázané částky budtěž mezi několik vykonatelných nároků téhož pořadí zpravidla rozděleny poukazující úřadem. V pochybných případech bud přikázaná pohledávka složena u soudu (§ 307 exekučního řádu, čl. VI, § 58 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.).

§ 7. (1) Přikáže-li soud věřiteli takovou peněžitou pohledávku za státem nebo za fondem pod veřejnou správu, která se vyplácí osobě oprávněné k vybrání podle platných předpisů v hotovosti, musí tato osoba předložiti vyplácející pokladně v propise jak usnesení o přikázání pohledávky, tak i ty listiny, které jsou podkladem pro její přikázání. Tyto listiny budte v usnesení o přikázání soudem bliže označeny.

(2) Není-li úředníku vyplácející pokladny známa osoba oprávněná k vybrání, bud její totožnost potvrzena dvěma hodnověrnými svědky, kteří jsou úředníku známi. Svědkové podpisí listiny o potvrzení příjmu a při tom výslovně potvrdí, že vybírající

Exekuce na pohled. za státem (nař.)

osobu znají. Nelze-li totožnost osoby k vybrání oprávněné takto zjistiti, stačí, předložiti-li veřejnou listinu (na př. všeobecnou občanskou legitimaci nebo průkaz o státním občanství nebo cestovní pas), ze které vychází najevo její totožnost. Zkoumati totožnost není třeba, vybírali se pohledávka na strženku ověřenou soudem nebo (veřejným) notářem.

(3) Nevybírali-li pohledávku věřitel sám, nýbrž jeho zmocněnec, zákonný zástupce nebo právní nástupce, bud předložena písemná plná moc nebo legitimáční nebo převodní listina, ač-li tu není příslušný příkaz poukazujícího úřadu, vydaný na př. na základě poukazu soudu, aby pohledávka byla zaplácena vymáhajícímu věřiteli k rukám jeho právního zástupce zmocněného k přijetí peněz. Soukromá listina bud ověřena soudem nebo (veřejným) notářem. Plná moc, legitimáční nebo převodní listina bud pokladnou zadřena a připojena k pokladnímu deníku.

(4) Vede-li se exekuce pro pohledávku ze směnky, jest likvidující orgán povinen žádati, aby směnečný věřitel poznamenal plátku na provise směnky a vydal kvitanci na opis směnky.

(5) Je-li splácena pohledávka po částech z příjmů splatných ve lhůtách (služebního platu, výslužného a pod.), zaznamenají se na obstávkovém účte (na kontu obstávek) hlavní znaky předložzených listin (odstavec 1) při první výplatě a vykonané plátky se poznamenávají na soudním usnesení, jež věřitel předkládá.

§ 8. (1) Vyplácí-li se soudně přikázaná pohledávka nebo přikázaná část pohledávky podle platných pokladních předpisů šekovou službou poštovního spořitelny, není třeba při výplatě předložiti listiny uvedené v § 7, odst. 1 ani soudní usnesení. Totěž platí pro výplatu poštovními platebními poukázkami.

(2) Provádí-li se úhrada převodem na šekový účet u poštovního spořitelny, má likvidující orgán zjistiti podle seznamu vlastníků šekových účtů, vydaného poštovní spořitelnou, jak správnost názvu, tak i správnost čísla šekového účtu, uvedeného osobou oprávněnou k příjmu výplaty.

(3) Jiné osobě, než která je v soudním usnesení označena jako vymáhající věřitel (na př. zmocněnci,

vyjímajíc právního zástupce označeného v soudním usnesení jako zmocněného k přijetí peněz, zákonnému zástupci, právnímu nástupci), vyplácí se zabavená a přikázaná pohledávka šekovou službou poštovní spořitelny jen tehdy, předložili-li poukazujícímu úřadu plnou moc nebo legitimáční nebo převodní listinu, opravňující ji přijmouti platbu na místě vymáhajícího věřitele. Soukromá listina bud ověřena soudem nebo (veřejným) notářem. Poukazující úřad zadřzí tuto plnou moc nebo legitimáční nebo převodní listinu a vydá likvidujícímu orgánu příslušný příkaz.

(4) Vyplácí-li zabavená pohledávka na úhradu směnečné pohledávky šekovou službou poštovní spořitelny, poznamenají se jednotlivé plátky na původní směnce, jež náleží směnečnému věřiteli, podle § 7, odst. 4, složí-li strana směnku u pokladny označené ji poukazující úřadem a prohlásí-li výslovně, že jest srozuměna s tím, aby směnka byla vydána jen tehdy, potvrdí-li na ní věřitel plátku vykonané až do jejího vydání. Nevydá-li strana takového prohlášení, nesmí býti pohledávka vyplácena šekovou službou a jest dáno straně na vůli, aby si vybrala u pokladny přikázané částky, které jí mají býti vyplaceny, v hotovosti.

(5) Vyplácí-li se při hotovém placení šekového vplatního listku předloženého stranou a znejícího na účet oprávněného, má likvidující orgán zkoumati, zda označení vlastníka účtu na šekovém vplatním listku se shoduje s označením osoby oprávněné k přijetí výplaty podle úředních údajů a zda tudíž není pochyby, že jde o jednu a tutěž osobu.

§ 9. Že byla pohledávka dlužníkovou uvedená v usnesení o zabavení (v soudní obstávce) zaplácena, poznamená likvidující orgán v záznamech vedených k tomu účelu podle účetních předpisů.

§ 10. (1) Nařízeny veškerého ministerstva ze dne 24. října 1897, č. 250 ř. z., o vedení exekuce na pohledávky za erárem nebo za fondem pod veřejnou správu, a ze dne 15. března 1908, č. 52 ř. z., kterým se doplňuje § 7 ministerského nařízení č. 250/1897 ř. z., dále nařízení ministra spravedlnosti ze dne 8. ledna 1911, č. 4 ř. z., o doručování soudních usnesení o zabavení, obstávce

a přikázání při exekucích na pohledávky za erarem a při obstarávacího pohledávek za erarem, které se vyplácí poštovním spořitelnou, jakož i nařízení č. 5620/1909 l. M. (uh. m. spravedlnosti), o zabavení pohle-

dávek, jež lze vyzvednouti u veřejných pokladen, neb částek uložených v soudním depositu, se zrušují.

(2) Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1935; provedou je všichni členové vlády.

Zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33, o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti zemědělcům.

§ 1. (1) V exekučních věcech proti zemědělcům (§ 9), které byly již zahájeny v den, kdy tento zákon nabude účinnosti, a které budou zahájeny od té doby až do 31. prosince 1935, budou na návrh dlužníka odloženy na dobu až po 31. prosinci 1935:

a) prodej (dražba) věcí movitých a nemovitých,
b) vnučená správa zemědělského podniku, jehož výměra nepřesahuje 100 ha.

(2) Vnučená správa zemědělského podniku [odstavec 1, písm. b)], při níž byla již nemovitost odevzdána vnučenému správci, bude na návrh dlužníka zrušena.

Poznámka: Datum 31. prosince 1935 podle vl. nař. č. 259/34 níže otštěněného.

§ 2. V době od počátku účinnosti tohoto zákona až do 31. prosince 1935 odloží soud na návrh dlužníka rozhodnutí o návrhu věřitele na prohlášení konkursu na jmění zemědělce (§ 9) na dobu až po 31. prosinci 1935.

§ 3. (1) Ustanovení §§ 1 a 2 neplatí o vymáhání pohledávek

a) mzdy,
b) výživného, které jest dlužník povinen oprávněnému poskytovat podle zákona,

c) výměnků,
d) pojistných premií,
e) ze zápujček, na základě kterých byly vydány zástavní listy nebo díčí dlužní úpisy zajištěné na zemědělských nemovitostech,

f) pohledávek, které proti dlužníku vznikly po 9. květnu 1933. Byla-li k zajištění pohledávky vydána směnka, je doba vzniku této pohledávky pro účely tohoto ustanovení také dobou vzniku pohledávky směnečné, i když byla směnka obnovena,

g) smluvných pravidelných kapitálových splátek, nepřesahujících ročně 5% původní jistiny, anuit a úro-

ků, pokud se tyto kapitálové splátky, anuity a úroky staly splatnými po 9. květnu 1933.

Poznámka: lit. g) ve znění vl. nař. č. 259/34.

(2) O pohledávkách živnostníků proti zemědělcům za vykonané práce nebo dodávky platí ustanovení §§ 1 a 2, jen pokud přesahuje jistina pohledávky téhož věřitele částku 300 Kč.

(3) Ustanovení § 1 se nevztahují na věci, které nesouvisí s provozováním zemědělského podniku, ani na věci, které by za dobu, po kterou je výkon prodeje (dražby) odložen, podlelehly zkáze nebo znehodnocení.

§ 4. Na pohledávky zemědělců (§ 9), které vznikly z prodeje zemědělských výrobků jejich podniku, lze v době od účinnosti tohoto zákona do 31. prosince 1935 vésti exekuci nebo zajišťovací úkon jen do polovice a jen pro pohledávky vzniklé po 9. květnu 1935.

§ 5. (1) Návrh na odklad exekuce podle § 1, odst. 1, písm. a) buď učiněn nejpozději 14 dnů před nařízeným prodejem (dražbou).

(2) Návrh na odklad vnučené správy [§ 1, odst. 1, písm. b)] může dlužník učinit, dokud nemovitost nebyla odevzdána vnučenému správci. Návrh na zrušení vnučené správy (§ 1, odst. 2) lze učinit, dokud vnučená správa trvá.

(3) Návrh na odložení konkursu (§ 2) buď učiněn zpravidla při výstechu dlužníka podle § 69, odst. 2 konkursního řádu, nejpozději však vždy do té doby, než konkursní soud o návrhu na prohlášení konkursu učiní usnesení.

§ 6. (1) Před rozhodnutím o návrhu na odklad exekuce exekuční soud (úřad) vyslechne účastníky a vykoná jiná potřebná šetření.

(2) Vyhoví-li soud návrhu dlužníkovu, aby byla dražba nebo vnučená

Exekuce proti zeměd. a nezam. (záj.)

správa nemovitostí odložena, nařídí předepsaný zápis (poznámku) v pozemkové knize, dalsí exekuci úpravy však odloží. Byla-li vnučená správa zrušena (§ 1, odst. 2), platí obdobně ustanovení § 208 ex. r., pokud pak jde o země Slovenskou a Podkarpatskou, zůstane nedotčeno za zajištění věřitelovy pohledávky v pozemkové knize.

(3) V době do 31. března 1934 nesmí být, pokud nejde o pohledávky a věci, uvedené v § 3, proti zemědělcům proveden výkon prodeje (dražby) věcí movitých i nemovitých, ani na návrh věřitele prohlášen konkurs. Nařízené již prodeje (dražby) bude z úřední moci odloženy.

§ 7. (1) Návrhu na odklad exekuce nebo prohlášení konkursu a zrušení vnučené správy podle § 1, odst. 2 nebud vyhověno, jestliže na návrh věřitele nebo — při exekuci správni — z moci úřední bude zjištěno, že a) dlužník neplatí, ac by platil mohl bez ohrožení rádného provozování svého zemědělského podniku, b) dlužník v úmyslu věřitele poškodit část svého majetku poškozují, ničt nebo bezcennými čini, zcizuje nebo zavleká,

Poznámka: lit. b) ve znění vl. nař. č. 259/34.

c) učinil-li dlužník návrh na odklad opožděně (§ 5).

(2) Budou-li zjištěny skutečnosti uvedené v odstavci 1, písm. a) a b) až po povolení odkladu, bude na návrh věřitele pokračováno v exekučním nebo konkursním řízení.

(3) Při exekuci nebo při zajišťovacích úkonech na pohledávky neplatí obmezení uvedené v § 4, jestliže jsou skutečnosti zmíněné v odstavci

1, písm. a) a b); osvědčili se tyto skutečnosti, lze hned postihnouti exekuci nebo zajišťovacím úkonem pohledávku celou.

(4) Byl-li návrh vymáhajícího věřitele, činěný ve smyslu předcházejících odstavců, zamítnut, je vymáhající věřitel povinen nahraditi dlužníku náklady řízení o tomto návrhu, mohli-li si býti zřejmí vědom toho, že jeho návrh je neodůvodněný.

§ 8. Byly-li exekuce nebo prohlášení konkursu odloženy nebo vnučená správa zrušena, nevčítá se do lhůt, jichž uplynutí jest podle zákona pro věřitele spojeno s právní újmou, v případech uvedených

a) v § 1, odst. 1, písm. a) doba od podání návrhu na povolení exekuce do dne, kdy bude nařízen prodej (dražba), k jehož výkonu skutečně došlo;

b) v § 1, odst. 1, písm. b), odst. 2 a § 2 doba od podání návrhu na povolení exekuce nebo na prohlášení konkursu do dne, kdy bude o návrhu rozhodnuto, byla-li však zahájena již vnučená správa zrušena, doba od doručení zrušujícího usnesení do právní moci usnesení o opět-ném zahájení vnučené správy.

§ 9. Zemědělci ve smyslu tohoto zákona jsou osoby, které se vůbec nebo převážně vyživují hospodářským na zemědělských pozemcích vlastních, zpachtovaných nebo daných do užívání.

§ 10. Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou jej ministři spravedlnosti, financí a vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 28. února 1934.

Zákon ze dne 22. února 1934, čís. 34, o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným.

§ 1. (1) V exekučních věcech, které budou zahájeny proti osobám nezaměstnaným ode dne, kdy tento zákon nabude účinnosti, smí býti výkon prodeje (dražba) věcí movitých nebo nemovitých až po 31. prosinci 1935.

(2) Totéž platí o exekučních věcech, které již byly proti nezaměstnaným zahájeny v den, kdy tento zá-

kon nabude účinnosti. Prodeje (dražby), již nařízené na dobu před 31. prosincem 1935, bude odloženy.

(3) V téže době nemůže býti na návrh věřitele prohlášen konkurs na jmění nezaměstnaného.

Poznámka: Datum 31. prosince 1935 podle vlád. nař. č. 260/34 níže otštěněného.

§ 2. (1) Ustanovení tohoto zákona

neplatí o pohledávkách

a) výživného, které je dlužník povinen oprávněnému poskytovat podle zákona,

b) pojistných premií,

c) o pohledávkách, které proti dlužníku vznikly po dni, kterého tento zákon nabude účinnosti.

(2) Ustanovení § 1, odst. 1 a 2 se nevztahují na věci, které by za dobu, po kterou je výkon prodeje (dražby) odložen, podlehy zkáze nebo znehodnocení.

§ 3. Do lhůt, jichž uplynutí je podle zákona pro věřitele spojeno s právní újmou, se nevztáží v případech uvedených v § 1, odst. 1 a 2 doba od podání návrhu na povolení exekuce do dne, kdy bude nařízen prodej (dražba), k jehož výkonu skutečně došlo, a v případě § 1, odst. 3 doba od podání návrhu na prohlášení konkursu do dne, kdy o něm bude rozhodnuto.

§ 4. (1) Za nezaměstnané ve smyslu tohoto zákona se považují osoby, které v posledních třech letech před účinností tohoto zákona aspoň po dobu tří měsíců byly v zaměstnání podrobeném povinnému nemocenskému pojištění a, ač se o to u zprostředkovatelné práce ucházely, nemají zaměstnání vůbec nebo jsou zaměstnáni jen omezeně či střídavě a nemají příjem, rovnající se aspoň mzdě (platu), jež při plném zaměstnání v jejich oboru by odpovídala mzdě podle platného mzdového tarifu nebo mzdě v místě obvyklé.

(2) Totéž platí obdobně o osobách, které provozovaly samostatnou výdělečnou činnost, musily se jí pro hospodářské poměry vzdát a nemají příjem, rovnající se příjmu uvedenému v odstavci 1.

§ 5. Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou jej ministři spravedlnosti, financí a vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 28. února 1934.

VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ (ZÁKON) ZE DNE 13. ČERVENCE 1934, ČÍS. 142. O DALŠÍCH DOČASNÝCH OPATŘENÍCH PŘI VYMAHÁNÍ POHLEDÁVKY PROTI ZEMĚDĚLCŮM A NEZAMĚSTNANÝM V OKRESÍCH ZVLÁŠTĚ TĚŽCE POSTIŽENÝCH NEÚRODOU.

§ 1. (1) Pohledávky proti zemědělcům (§ 6), kteří provozují zemědě-

lský podnik výhradně nebo převážně v okresích zvlášť těžce postižených letošního neúrodou obolnin a picinin, nemohou být vymáhány do 31. prosince 1935.

(2) Jsou to tyto politické okresy: Brandýs n. Labem, Brod Český, Čáslav, Duchcov, Hora Kutná, Hořovice, Chomutov, Jílové, Kadaň, Kladno, Kolín, Králupy n. Vlt., Kralovice, Louny, Mělník, Most, Planá, Podbořany, hlavní město Praha, Praha-venkov, Příbram, Rakovník, Roudnice n. Labe, Říčany, Slaný a Žatec, z politického okresu Benešov soudní okres Vlašim, z politického okresu Litoměřice a Lovosice, z politického okresu Poděbrady soudní okres Poděbrady a z politického okresu Stříbro soudní okresy Stod a Stříbro v zemi České; Hodonín, Hradiště Uherské, Hustopeče, Kroměříž, Kyjov, Meziříčí Velké, Mikulov, Nové Město na Moravě, Prostějov, Písek a Třebíč v zemi Moravskoslezské; Bardejov, Bratislava-venkov, Lučenec, Malacky a Streda Dunajská v zemi Slovenské; Berehovo, Iršava a Mukáčevovenkov v zemi Podkarpatské.

Poznámka: § 1 v novelizaci znění podle nař. č. 258/34, níže otiskéno.

§ 2. Ustanovení § 1 neplatí pro vymáhání pohledávek mzdy, výživného, které jest dlužník povinen oprávněnému poskytovat podle zákona, jakož i výměnků.

§ 3. Spory o pohledávky, které podle § 1 nemohou být vymáhány, budtež do 30. září 1934 na návrh přerušeny. Exekuce a zajišťovací úkony pro takové pohledávky budtež na návrh odloženy.

§ 4. Pro pohledávky, které podle § 1 nemohou být vymáhány, nemůže být v době do 30. září 1934 proti zemědělci na návrh věřitele prohlášen konkurs. Rozhodnutí o návrhu věřitele na prohlášení konkursu odložil soud na dobu po 30. září 1934.

§ 5. Doba, po kterou podle tohoto nařízení nemohou být pohledávky vymáhány, nevztáží se do lhůt promlčecích, ani do jiných lhůt, jejichž uplynutí jest spojeno pro věřitele s právní újmou.

§ 6. Zemědělci ve smyslu tohoto nařízení jsou osoby, které se vůbec nebo převážně využívají hospodařením

na zemědělských pozemcích vlastníh; zpachtovaných nebo daných do užívání.

§ 7. Ustanovení tohoto nařízení jest užiti, jen pokud zákon ze dne 24. února 1934, č. 33 Sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekucím a konkursním řízení proti zemědělci, není pro dlužníka příznivějším.

§ 8. Ustanovení §§ 1 až 5 a 7 platí přiměřeně i o osobách nezaměstnaných (§ 4 zákona ze dne 22. února 1934, č. 34 Sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekucím a konkursním řízení proti nezaměstnaným), které mají bydliště v některém z okresů, uvedených v § 1, odst. 2.

§ 9. Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou je ministři spravedlnosti, financí a vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Vyhlášen 16. července 1934. Toto nařízení vydáno na základě zmocňovacího zákona (viz str. 1377).

VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ (ZÁKON) ZE DNE 22. PROSINCE 1934, ČÍS. 258, JIMŽ SE MĚNÍ VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ ZE DNE 13. ČERVENCE 1934, Č. 142 SB. Z. A N., O DALŠÍCH DOČASNÝCH OPATŘENÍCH PŘI VYMAHÁNÍ POHLEDÁVKY PROTI ZEMĚDĚLCŮM A NEZAMĚSTNANÝM V OKRESÍCH ZVLÁŠTĚ TĚŽCE POSTIŽENÝCH NEÚRODOU, VE ZNĚNÍ VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ ZE DNE 27. ZÁŘÍ 1934, Č. 207 SB. Z. A N., A ZE DNE 6. ŘÍJNA 1934, Č. 211 SB. Z. A N.

Poznámka: Tento článek obsahuje v odst. 1 a 2 novelizaci § 1 vl. nař. č. 142/34 shora uvedenou.

(3) Spory přerušeny podle § 3 vl. nař. č. 142/1934 Sb. z. a n. zůstanou přerušeny do 31. prosince 1935 s těmi účinky, které byly spojeny s dosavadním přerušením.

(4) Exekuce a zajišťovací úkony, které byly odloženy podle § 3 vl. nař. č. 142/1934 Sb. z. a n., a rozhodnutí o návrhu na prohlášení konkursu, která byla odložena podle § 4 téhož nařízení, odkládají se s těmi účinky, které byly spojeny s dosavadním odkladem, na dobu po 31. prosinci 1935.

Čl. II.

(1) Ustanovení § 1 vl. nař. č. 142/1934 Sb. z. a n. nelze užiti, jestliže a) dlužník neplatí, ač by platiti mohl bez ohrožení řádného provozování svého zemědělského podniku,

b) dlužník v úmyslu věřitele poškoditi částí svého majetku poškozuje, ničí nebo bezcennými činí, zcizuje nebo zavleká.

(2) Budou-li zjištěny skutečnosti uvedené v odstavci 1, písm. a) a b) až po přerušení sporu podle § 3 vl. nař. č. 142/1934 Sb. z. a n., bude na návrh věřitele pokračováno v přerušém řízení.

(3) Ustanovení odstavců 1 a 2 platí obdobně, jde-li o odklad exekucí a zajišťovacích úkonů podle § 3 vl. nař. č. 142/1934 Sb. z. a n., nebo o odklad rozhodnutí o prohlášení konkursu podle § 4 téhož nařízení.

(4) Byl-li návrh vymáhajícího věřitele, činěný ve smyslu předcházejících odstavců, zamítnut, je vymáhající věřitel povinen nahraditi dlužníku náklady řízení o tomto návrhu, mohli-li si býti zřejmě vědom toho, že jeho návrh je neodůvodněný.

Čl. III.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1935; provedou je ministři spravedlnosti, financí a vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Toto nařízení bylo vydáno na základě zmocňovacího zákona (viz str. 1377.).

VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ (ZÁKON) ZE DNE 22. PROSINCE 1934, ČÍS. 259, JIMŽ SE MĚNÍ ZÁKON ZE DNE 24. ÚNORA 1934, Č. 33 SB. Z. A N., O DOČASNÝCH OPATŘENÍCH V EXEKUCÍM A KONKURSNIÍM ŘÍZENÍ PROTI ZEMĚDĚLCŮM.

Čl. I.

Poznámka: Tento článek obsahuje novelizaci zákona čís. 33/1934 nahodě uvedenou.

Čl. II.

Exekucní úkony, které byly odloženy podle § 1, odst. 1 zák. č. 33/1934 Sb. z. a n., a rozhodnutí o návrhu na prohlášení konkursu, která byla odložena podle § 2 zák. č. 33/1934 Sb. z. a n., odkládají se s těmi účinky, které byly spojeny s dosavadním odkladem, na dobu po 31. prosinci 1935.

Čl. III.

Ustanovení o čtrnáctidenní lhůtě podle § 5 zák. č. 33/1934 Sb. z. a n.

neplatí pro ty případy, v nichž byl proveden nářez na dobu do 31. ledna 1935.

Čl. IV.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1935; provedou je ministři spravedlnosti, financí a vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Toto nařízení bylo vydáno na základě zmocňovacího zákona (viz str. 1377).

VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ (ZÁKON) ZE DNE 22. PROSINCE 1934, ČIS. 260,

JÍMŽ SE MĚNÍ ZÁKON ZE DNE 22. ÚNORA 1934, Č. 34 SB. Z. A N., O DOČASNÝCH OPATŘENÍCH V EXEKUCI A KONKURNÍM ŘÍZENÍ PROTI NEZAMĚSTNÁM.

Zákon ze dne 23. února 1934, čís. 32, kterým se prodlužují a doplňují zákony týkající se bytové péče.

Čl. I.

Poznámka: Tento článek noveloval zákon o ochraně nájemníků, jak níže je otištěn.

§ 1. Účinnosti zákona ze dne 28. března 1928, č. 45 Sb. z. a n., o odkladu exekučního vyklizení místnosti, která byla prodloužena § 1 zák. č. 244/1933 Sb. z. a n. do 28. února 1934, prodlužuje se se změnou uvedenou v § 2 do 31. prosince 1935.

§ 2. Ustanovení § 3, č. 2 zák. č. 45/1928 Sb. z. a n. o odkladu exekučního vyklizení místností se mění a bude zníti:

„2. byla-li nájemníkovi dána výpověď z důvodů uvedených v § 1, odst. 2, č. 2 až 9, 15 a 16 zákona ze dne 28. března 1928, č. 44 Sb. z. a n., o ochraně nájemníků, nebo byla-li dána výpověď nebo zrušena nájemní smlouva z důvodů uvedených v § 3 téhož zákona.“

Čl. III.

Účinnost ustanovení §§ 1 až 16 zákona ze dne 11. července 1928, č. 118 Sb. z. a n., o mimořádných opatřeních bytové péče, se změnou podle čl. III, odst. 2 zák. č. 54/1933 Sb. z. a n., která byla prodloužena

IV. Civilní řízení soudní.

Čl. I.

(1) V § 1, odst. 1 a 2 zák. č. 34/1934 Sb. z. a n. nahrazuje se den 31. prosince 1934 dnem 31. prosince 1935.

(2) Exekuční úkony a rozhodnutí o prohlášení konkursu, které byly odloženy podle § 1, odst. 2 a 3 zák. č. 34/1934 Sb. z. a n., odkládají se s těmi účinky, které byly spojeny s dosavadním odkladem, na dobu po 31. prosinci 1935.

Čl. II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1935; provedou je ministři spravedlnosti, financí a vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Toto nařízení bylo vydáno na základě zmocňovacího zákona (viz str. 1377).

§ 1 zák. č. 244/1933 Sb. z. a n. do 28. února 1934, prodlužuje se do 31. prosince 1935 s tím, že ustanovení § 1 platí toliko o bytech, na které se vztahují ustanovení zákona o ochraně nájemníků.

Čl. IV.

§ 1. Podle ustanovení hlavy první zákona ze dne 10. dubna 1930, z. a n. lze udělit na stavby začaté lze vyvlastňovat pozemky až 31. prosince 1935.

§ 2. Podporu podle ustanovení hlavy páté zákona č. 45/1930 Sb. z. a n. lze udělit na stavby začaté do 31. prosince 1935.

§ 3. Částka 1.100.000,00 Kč, uvedená v § 1 zákona ze dne 17. prosince 1931, č. 205 Sb. z. a n., kterým se doplňují zákony týkající se bytové péče, zvyšuje se na 1.400.000,00 Kč, při čemž zvýšení o částku 300.000,00 Kč lze užití jen na podporu staveb domů s nejmenšími byty v obcích, ve kterých je prokazatelný nedostatek takových bytů.

§ 4. Částka 10.000,00 Kč, určená podle čl. IV, § 2 zák. č. 54/1933 Sb. z. a n. na podporu staveb nájemních domů s nejmenšími byty pro nemanžetné, budou-li je stavěti obce, okresy, země a jiné veřejnoprávní korporace nebo ústavy, zvyšuje se na

Zákony bytové péče.

Čl. V.

Ustanovení čl. I, § 6 zák. č. 166/1930 Sb. z. a n. platí také pro rok 1935.

Čl. VI.

Ministr sociální péče se zmocňuje, aby upravitel a ve sbírce zákonů a nařízení vyhlásil v nepřetržitém sledu paragrafů plné znění zákona č. 44/1928 Sb. z. a n. o ochraně nájemníků, jak vyplývá ze změn provedených zákony uvedenými v čl. I, § 1 a tímto zákonem.

Poznámka: Viz znění zákona níže otištěné.

Čl. VII.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. března 1934; provedou jej ministři sociální péče, spravedlnosti, financí, vnitra a veřejných prací.

Zákon o ochraně nájemníků.

Poznámka: Taktó upravené znění zákona bylo vyhlášeno vyhláškou ministra sociální péče ze dne 24. března 1934, č. 62, podle čl. VI zákona ze dne 23. února 1934, č. 32 Sb. z. a n., kterým se prodlužují a doplňují zákony týkající se bytové péče je to v nepřetržitém sledu paragrafů plné znění zákona ze dne 28. března 1928, č. 44, o ochraně nájemníků, jak vyplývá ze změn provedených zákony ze dne 27. března 1930, č. 30, ze dne 26. listopadu 1930, č. 166, ze dne 19. prosince 1931, č. 210, ze dne 27. října 1932, č. 164, ze dne 30. března 1933, č. 54, ze dne 22. prosince 1933, č. 244, a ze dne 23. února 1934, č. 32.

O VÝPOVĚDI.

§ 1. (1) Pronajimatelé bytů mohou vypovědět smlouvu nájemní nebo podnájemní, jen svolili-li k tomu okresní soud, v jehož obvodu jest byt. Svolení k vypovědi budíž dáno pouze z důležitých důvodů.

(2) Za důležitý důvod budž pokládáno zvláště:

1. nezaplátil-li nájemník smlouveného nebo v přípustné míře zvýšeného (§§ 8 až 13, 15, 16, 19 a 20) nájem-

ného, pokud jeho výše není sporná, byv po uplynutí obvyklé nebo ku placení nájemného ujednané lhůty upomenut, do konce lhůty, kterou mu pronajimatel alespoň na 24 hodiny od upomínky povolí;

2. byl-li nájemník odsouzen pro trestný čin, který se stihá z úřední moci, spáchaný na pronajimateli nebo na jeho choti v domě bydlící, nebo pro trestný čin proti bezpečnosti cti spáchaný na těchto osobách zlivm nakládáním nebo pro trestný čin proti cizímu majetku spáchaný na obyvatelích domu;

3. byl-li nájemník vypovězen z území republiky Československé nebo nájemník, jenž v bytě sám nepřebývá, vyhoštěn z obce;

4. má-li nájemník jiný a dostatečný byt v obci a nepožtebuje-li bytu pro výkon nebo při výkonu svého povolání, anebo nebydlí-li v bytě trvale, protože má přiměřený byt jinde;

5. užívá-li nájemník bytu k jiným účelům než k bydlení bez povolení nutného podle zákona;

6. porušují-li nájemník, členové jeho domácnosti nebo osoby, které nájemník přijal do bytu nebo do svých služeb, opětovně hrubě pořádek v domě nebo způsobují-li svým chová-

ním v domě oprávněné pohoršení, a nejednali nájemník byv k tomu vyzván, možné nápravy; tohoto ustanovení lze užití obdobně na výpověď podnájemníka, který porušuje pořádek nebo způsobuje pohoršení v bytě;

7. dal-li nájemník proti smluvnímu záukazu nebo bez svolení vlastníka domu do podnájmů celý byt nebo sice jen část bytu, ale sám bydlí trvale jinde;

8. dal-li nájemník najaté místnosti zcela nebo zčásti, se zařízením nebo bez něho, do podnájmů za úplatu, která jest vzhledem k nájemnému, které sám platí, nepřiměřeně vysoká;

9. prokázali pronajímatel právoplatně úřední povolení k užitečnější stavbě, kterou nelze provést bez vyklizení najatých místností. Výpověď lze dáti podle tohoto ustanovení nejméně na 3 měsíce. Jestliže pronajímatel své viny buď nezapočne se stavbou do 3 měsíců po odezdání bytu anebo v ní nepokračuje nepřetržitě, je povinen nájemníky pronajmouti znovu byt, zaplatiti útraty stěhování a nahraditi jinou škodu;

10. chce-li se vlastník domku nastěhovati na trvalo do bytu ve svém domku, který má pouze jeden nebo dva byty a jehož vlastnictví nabyt před 31. prosincem 1931;

11. potřebuje-li majetník podniku továrního, živnostenského nebo zemědělského k účelům provozním pro svého zaměstnance nutně bytu, zřízeného při podniku pro ubytování zaměstnanců podniku;

12. chce-li se pronajímatel nastěhovati do bytu ve svém domě, jehož vlastnictví nabyt nejméně dva roky před podáním návrhu na výpověď; jde-li o byt skládající se z jedné obytné místnosti a kuchyně s příslušenstvím nebo o byt menší, lze dáti výpověď, jen opatří-li pronajímatel nájemníky náhradní byt, který soud uzná za dostatečný. Ustanovení toho nelze užití, má-li pronajímatel přiměřený byt v domě svém nebo manželově nebo je-li o jeho domě nebo v domě manželově který nepodléhá ustanovením tohoto zákona a není obýván příslušníky rodiny pronajímatelovy;

13. potřebuje-li pronajímatel bytu v domě, jehož vlastnictví nabyt nejméně dva roky před podáním návrhu

na výpověď, pro své ženaté nebo vdané děti nebo pro děti, které sňatkem hodlají založiti vlastní domácnost, a nemají dostatečného bytu vlastního; jde-li o byt skládající se z jedné obytné místnosti a kuchyně s příslušenstvím nebo o byt menší lze dáti výpověď, jen opatří-li pronajímatel nájemníky náhradní byt, který soud uzná za dostatečný. Ustanovení toho nelze užití, je-li v domě pronajímatelově, jeho manželva, osob, které chce pronajímatel do bytu nastěhovati, nebo jejich rodičů přiměřený byt, který nepodléhá ustanovením tohoto zákona a není obýván pronajímatelem nebo příslušníky jeho rodiny. Byla-li podle tohoto ustanovení dána výpověď z jiného bytu v téže domě, nelze tohoto ustanovení užití před uplynutím jednoho roku;

14. potřebuje-li pronajímatel provozny v domě, jehož vlastnictví nabyt nejméně dva roky před podáním návrhu na výpověď, pro sebe svého manžela nebo své dítě. Ustanovení toho nelze užití, je-li v domě pronajímatelově, jeho manželva nebo jeho dítěte přiměřená provozovna nepodléhající ustanovením tohoto zákona;

15. má-li nájemník v obci, v níž bydlí nebo vykonává své povolání, dum, ve kterém jest přiměřeně velký byt nepodléhající ustanovením tohoto zákona; ustanovení tohoto lze užití pouze na místnosti užívané k účelům bytovým;

16. byl-li nájemník právoplatným rozsudkem nebo výrokem živnostenského úřadu zbaven živnostenského oprávnění nebo byl-li odsouzen soudem pro lichvu nebo pro trestné činy, uvedené v §§ 205 a 4 a 486 trestního zákona ze dne 27. května 1852, č. 117. f. z., ve znění čl. X. cís. nařízení ze dne 10. prosince 1914, č. 337. f. z., jimž se zavádí řád konkursní, vyrovnávací a odpůrčí, v §§ 414, 416 a 387 zák. čl. V/1878 (uh. trestního zákona) a v § 4 zák. čl. V/1916 o nuceném vyrovnání mimo konkurs a o změně některých ustanovení konkursního řádu. Z těchto důvodů lze dáti výpověď jen z místností užívaných k provozování živnosti, které nejsou částí bytu; vztahovala-li se nájemní smlouva také na jiné místnosti, určí k návrhu nájemné na tyto místnosti připadající soud vykonaje potřebné šetření;

17. prokázali cizí stát, který jest vlastníkem domu, že potřebuje místnosti pro účely své diplomatické misse nebo svého konsulárního úřadu nebo že jich nutně potřebuje pro ubytování zaměstnanců této misse nebo úřadu, ač nabyli-li vlastnictví domu před 1. dubnem 1928 a požívají Československá republika těchto výhod ve státě, o který jde. Prohlášení o tom, zda vzájemnost je zachovávaná, dává soudy v případech pochybných ministr spravedlnosti v dohodě s ministrem zahraničních věcí; toto prohlášení jest pro soud závazné.

(3) Byla-li připuštěna výpověď z důvodů uvedených v odstavci 2, č. 10 až 14, jest povinen pronajímatel provypovězti nájemníky znovu pronajmouti byt nebo jinou místnost a nahraditi mu zaviněnou škodu nebude-li jich do 4 neděl po uprázdnění použito k účelu, pro který výpověď byla povolena. Do této lhůty se nepočítá doba potřebná k úpravě místnosti, bylo-li s úpravou začato nejdéle do 14 dní po uprázdnění místnosti a je-li v ní řádně pokračováno.

(4) Pojem náhradního bytu dostatečného podle odstavce 2, č. 12 a 13 stanoví vládní nařízení.

Vládní nařízení ze dne 26. června 1930, č. 103. Sb. z. a n.

§ 2. (1) Smlouvy nájemní a podnájemní, učiněné na určitou dobu před 3. květnem 1920, zanikají projítím času, jestliže před uplynutím nájemní doby, a to ve výpovědní lhůtě zvláštními předpisy stanovené nebo v místě obvyklé, buď nájemník prohlásí, že v nájmě nechce pokračovati, anebo pronajímatel dá se svolením soudu podle § 1 výpověď. Výpovědi této není potřeba při skládání je-li o stavbu podle § 1, odst. 2, č. 9. Jinak obnovuje se smlouva nájemní a podnájemní na neurčitou dobu s výpovědní lhůtou zvláštními předpisy stanovenou nebo v místě obvyklou.

(2) Ustanovení předchozího odstavce nelze užití na smlouvy nájemní a podnájemní učiněné na určitou dobu o místnostech, na které se nevztahovala nařízení o ochraně nájemníků, uvedená v § 33 zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 275 Sb. z. a n., prokázali-li pronajímatel, že je znovu jinak pronajal již před 31. březnem 1928.

(3) Smlouvy nájemní a podnájemní učiněné na určitou dobu po 3. květnu 1920 pokládají se po dobu platnosti tohoto zákona za učiněné na neurčitou dobu s výpovědní lhůtou zvláštními předpisy stanovenou nebo v místě obvyklou. Na výpověď pronajímatelova jest užití ustanovení § 1 s tím omezením, že před uplynutím smluvené doby nájemní může pronajímatel vypovězti smlouvu takovou jen z důvodů uvedených v § 1, odst. 2, č. 1 až 5, 7 8 a 9, a v § 3, odst. 2.

(4) Ustanovení předchozího odstavce nevztahují se na smlouvy nájemní a podnájemní učiněné na určitou dobu kratší 3 měsíců, leč by nájemník užíval bytu se svolením pronajímatelovým déle 3 měsíců.

§ 3. (1) Po dobu účinnosti tohoto zákona může pronajímatel žádati zrušení nájemní smlouvy bez výpovědi, jen neuzivá-li nájemník bytu ke značné škodě pronajímatelově, nebo musí-li se pronajaté stavení z nařízení stavebního úřadu znovu stavěti nebo zbožiti.

(2) Z těchto důvodů může býti také dáno svolení k výpovědi podle § 1.

§ 4. (1) Chce-li pronajímatel dáti výpověď, učiní to písemně nebo protokolárním návrhem u okresního soudu, v jehož obvodu jest byt. V návrhu buď uveden mimo byt a dobu, na kterou se dává výpověď, důvod zamýšlené výpovědi a nabídnuto jeho osvědčení. Jde-li o důvod výpovědi podle § 1, odst. 2, č. 11 musí býti potřeba podniku prokázána právoplatným potvrzením okresního úřadu. V žádosti o potvrzení jest udati nájemníka, kterému má býti dána výpověď, a zaměstnance, pro něhož majetník podniku bytu potřebuje. Nájemník buďž jako strana o zahájení šetření vyzvozněn. Proti potvrzení může si stěžovati majetník podniku i nájemník k zemskému úřadu, který rozhoduje s konečnou platností. K jiným důvodům nemůže býti v řízení přihlíženo.

(2) Soud vyslechne při nařízeném roku strany provede v nesporném řízení potřebná šetření a vysloví usnesením, zdali připouští výpověď; současně rozhodne o útratách. V usnesení, jimž připouští výpověď, udá zároveň určité čas, kdy nájem nebo podnájem se skončí, a nařídí nájem-

níková s pohružkou exekuce, aby odevzdal byt v určeném čase. Uplynula-li již v době, kdy soud povoluje výpověď smlouvená nebo zvláštními předpisy stanovená nebo v místě obvyklá lhůta výpovědní, určí soud čas, kdy nájem nebo podnájem se skončí, při nájmu na neurčitou dobu tak, jako by výpověď byla dána v nejbližší výpovědní lhůtě, ač nebyla-li navrhována výpověď pro lhůtu ještě pozdější, a při nájmu na určitou dobu tak, aby nájemník měl k vyklizení přiměřenou lhůtu.

(3) Svolení k výpovědi z důvodu § 1, odst. 2, č. 1 může soud odepřít, zaplatí-li nájemník nejpozději před skončením jednání dlužné nájemné.

(4) Řízení provede soudce, jenž jest línak povolán rozhodovati v nájemních sporech.

(5) Do usnesení lze podat rekurs do 8 dní od jeho doručení ke krajskému soudu; rekurs je podatí u okresního soudu. Do usnesení krajského soudu se nepřipouští opravný prostředek. Usnesení, nabylo-li právní moci, nahrazuje platnou výpověď.

§ 5. O útratách řízení platí zásady řízení sporného.

§ 6. (1) Po smrti nájemníkově vstupují v nájemní smlouvu o bytu příslušníci jeho rodiny, bydleli-li v jeho bytě v době jeho smrti alespoň již 3 měsíce, nemajíce vlastního bytu. Nemá-li takových osob nebo jednalo-li o jiné místnosti než byty, spravuje se přechod práv z nájemní smlouvy na dědice nájemníkovy a poměr mezi dědici a pronajímatelem ustanoveními práva občanského.

(2) Opustí-li nájemník společnou domácnost, kterou sdílel se svou rodinou a společný byt, přecházejí práva a povinnosti nájemníka na příslušníky jeho rodiny, neprohlašeli-li do týdne, že nechtějí pokračovati v poměru nájemním.

§ 7. (1) Předchozí ustanovení vztahují se také na pachovní smlouvy o provozování živnosti v najatých místnostech.

(2) Účinnost ustanovení §§ 1 až 6 a ustanovení odstavce 1 tohoto paragrafu nemůže být vyloučena nebo omezena smlouvou stran.

O NÁJEMNÉM.

§ 8. (1) Zvýšení nájemného z bytu, jednotlivých částí bytu a jiných míst-

IV. Civilní řízení soudní.

ností jest obecně přípustno jen v mezích § 9.

(2) Pro obecně přípustné zvýšení nájemného jest rozhodno základní nájemné t. j. nájemné i s vedlejšími poplatky, které bylo smlouveno 1. srpna 1914 nebo při pozdějším prvním pronájmu.

(3) Jde-li o byty, jež 1. srpna 1914 nebo při pozdějším prvním pronájmu přenechány byly k užívání za nepřiměřenou úplatu, jež při vyměrování daně číznovní nebyla uznána, nutno při stanovení základny zvýšení vycházeti od číznovní hodnoty, jež byla pro berní rok 1915 (berní období 1915/1916) nebo pozdější berní rok k vyměření daně číznovní stanovena.

(4) K obecně přípustnému zvýšení nájemného podle ustanovení § 9 není potřebí zvláštních důvodů.

§ 9. (1) Měli nájemník dne 1. května 1924 místnosti již najaty, jest bez újmy ustanovení posledního odstavce tohoto paragrafu obecně přípustno zvýšení nájemného:

od 1. dubna 1934

a) u menších bytů a jednotlivých částí bytu, než které jsou uvedeny pod písm. b), na částku nepřevyšující základní nájemné o 90%,

b) u bytů a jednotlivých částí bytu, obsahujících 2 obytné místnosti a kuchyni, nečítajíc pokoje pro služebné a ostatní příslušenství, na částku nepřevyšující základní nájemné o 110%,

c) u bytů větších než které jsou uvedeny pod písm. b), a u jiných místností mimo místnosti uvedené pod písm. d) na částku nepřevyšující základní nájemné o 130%,

d) u místností užívaných k výdělečné činnosti, které nejsou částí bytu:

1. na částku nepřevyšující základní nájemné o 100%, jde-li o malé provozovny,

2. na částku nepřevyšující základní nájemné o 190%, jde-li o střední provozovny;

od 1. července 1934

a) u malých provozoven [písm. d), č. 1], byla-li nájemníkoví podle posledního předpisu vyměřena podle zákona ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n., o přímých daních, všeobecná daň výdělková z ryziho výtěžku daní podrobeného

Ochrana nájemníků (zák. 5—9.

více než 4.000 Kč a nejvýše 7.000 Kč, na částku nepřevyšující základní nájemné o 130%,

více než 7.000 Kč a nejvýše 15.000 Kč na částku nepřevyšující základní nájemné o 180%,

více než 15.000 Kč, na částku nepřevyšující základní nájemné o 250%,

(2) U místností, pronajatých po 1. květnu 1924 novému nájemníku, jest bez újmy ustanovení posledního odstavce tohoto paragrafu obecně přípustno zvýšení nájemného:

od 1. dubna 1934

a) u menších bytů a jednotlivých částí bytu, než které jsou uvedeny pod písm. b), na částku nepřevyšující základní nájemné o 120%,

b) u bytů a jednotlivých částí bytu, obsahujících 2 obytné místnosti a kuchyni, nečítajíc pokoje pro služebné a ostatní příslušenství, na částku nepřevyšující základní nájemné o 140%,

c) u bytů větších, než které jsou uvedeny pod písm. b) a u jiných místností mimo místnosti uvedené pod písm. d) na částku nepřevyšující základní nájemné o 150%,

d) u místností užívaných k výdělečné činnosti, které nejsou částí bytu:

1. na částku nepřevyšující základní nájemné o 110%, jde-li o malé provozovny,

2. na částku nepřevyšující základní nájemné o 190%, jde-li o střední provozovny;

od 1. července 1934

u malých provozoven [písm. d), č. 1], byla-li nájemníkoví podle posledního předpisu vyměřena podle zákona o přímých daních všeobecná daň výdělková z ryziho výtěžku daní podrobeného

více než 4.000 Kč a nejvýše 7.000 Kč, na částku nepřevyšující základní nájemné o 130%,

více než 7.000 Kč a nejvýše 15.000 Kč, na částku nepřevyšující základní nájemné o 180%,

více než 15.000 Kč, na částku nepřevyšující základní nájemné o 250%.

(3) 1. Nájemníku, kterému byla podle předpisu za rok 1931 nebo dřívější vyměřena podle zákona o přímých daních daň důchodová z důcho-

du daní podrobeného přes 60.000 Kč může býti z bytů a jednotlivých částí bytu zvýšeno nájemné na částku nepřevyšující základní nájemné, nemá-li nájemník více než tři nezaopatřené děti, o 350%, má-li čtyři nebo více nezaopatřených dětí, o 300%, má-li čtyři nebo více nezaopatřených dětí, o 300%.

2. Nájemníku, kterému byla podle posledního předpisu vyměřena podle zákona o přímých daních daň důchodová z důchodu daní podrobeného přes 45.000 Kč, může býti z bytů a jednotlivých částí bytu zvýšeno nájemné na částku nepřevyšující základní nájemné,

ne má-li nájemník více než tři nezaopatřené děti, o 240%, má-li tři nezaopatřené děti, o 215%,

má-li čtyři nebo více nezaopatřených dětí o 190%.

3. Nájemníku, kterému byla podle posledního předpisu vyměřena podle zákona o přímých daních zvláštní daň výdělková z ryziho výtěžku daní podrobeného přes 250.000 Kč, může býti z místností užívaných k výdělečné činnosti v ústředí, které nejsou částí bytu, zvýšeno nájemné na částku nepřevyšující základní nájemné o 350%. U cizozemských společností pokládá se za ústředí jejich sídlo v tuzemsku podle platných ustanovení daňových.

4. Rozhodným je poslední předpis, který nabyl právní moci, leč by daní podrobený důchod (ryzí výtěžek) podle pozdějšího předpisu, který nenabyl ještě právní moci, byl nižší. Vyめřovací úřady jsou povinny k dotazu soudu sdělití, zda daní podrobený důchod (ryzí výtěžek) nájemníků podle rozhodného posledního předpisu převyšuje částku uvedenou pod č. 1 až 3 či nic.

5. U místností pronajatých státu, zemím, okresům, obcím, jejich podnikům a fondům státem spravovaným jest obecně přípustno zvýšení nájemného na částku nepřevyšující základní nájemné o 340%.

(4) Zvýšení nájemného z důvodu úhrady nákladu, učiněného na občanské nebo mimořádné nutné opravy v a obnovy domu podle ustanovení § 8, odst. 1, č. 4 zákona č. 275/1920 Sb. z. a n. nebo § 12, odst. 2, písm. d) zákona ze dne 27. dubna 1922, č. 130

Sb. z. a n., nebo § 12, odst. 2, č. 4 zákona z dne 26. dubna 1923, č. 85 Sb. z. a n., ze dne 25. dubna 1924, č. 85 Sb. z. a n., a ze dne 26. března 1925, č. 48 Sb. z. a n., zůstává ustanovení předcházejících odstavců nedotčeno, pokud jest vyšší než částka, o kterou může být podle nich zvýšeno nájemné přes míru stanovenou v §§ 9 a 10 zákona č. 85/1924 Sb. z. a n.

§ 10. (1) Do vyměřovacího základu daně činžovní na rok 1934 se nepočítává:

a) částka, rovnající se tolika procentům základního nájemného, o kolik bylo zvýšeno nájemné podle ustanovení o obecně přípustném zvýšení nájemného, nejvýše však 70% základního nájemného,

b) část zvýšení nájemného z důvodu úhrady nákladu, učiněného na občasné nebo mimořádné nutné opravy a obnovy domu podle ustanovení uvedených v posledním odstavci § 9, o kterou je toto zvýšení vyšší než částka uvedená pod písm. a),

c) zvýšení nájemného podle § 12, odst. 2 tohoto zákona,

d) částka rovnající se 20% základního nájemného a u bytů, u kterých nájemné nepřevyšuje 600 Kč ročně 50% základního nájemného.

(2) Částky uvedené v odstavci 1 nepočítávají se rovněž do vyměřovacího základu obecních dávek vybíraných na podkladě nájemného (nájemní hodnoty) na rok 1934.

§ 11. (1) O tom, je-li provozna podle § 9 matá nebo střední, rozhodne, nedohodnou-li se strany, soud, přihlížeje k její velikosti, ke způsobu jejího užívání a k rozsahu podniků, vyžadaje si dobré mínění obchodní a živnostenské komory, v jejímž obvodu je sídlo soudu.

(2) Platí-li se jednotné nájemné z bytu a místnosti užívanych k výdělečné činnosti, které nejsou částí bytu, a nedohodnou-li se strany, jaká část nájemného připadá na byt a jaká na místnosti ostatní, rozhodne o tom soud podle okolností případu, vyžadaje si, uzná-li toho potřebu, dobré mínění obchodní a živnostenské komory, v jejímž obvodu je sídlo soudu.

§ 12. (1) Nad míru uvedenou v § 9 smí být zvýšeno nájemné jen z důvodů uvedených v odstavcích 2 až 5, a to, nedojde-li k dohodě, jen uzná-

IV. Civilní řízení soudní.

li okresní soud, v jehož obvodu jest byt, zvýšení přípustným.

(2) Zvýšení nájemného jest přípustno o tolik, oč vzrostly výlohy pronajímatelovy

1. zvýšením veřejných dávek z domu nebo z nájemného zapravovaných nebo zavedením nových veřejných dávek, vyjímaje dávku z majetku a z přírůstku na majetku,

2. zvýšením pravidelných ročních výloh za

- dostatečné osvětlování schodiště a chodbe domu,
- vodoměr, plynoměr a elektro-měr,
- čištění domovní stoky,
- čištění žumpy
- vymetání komínů a za
- odvážení popela a smeti z domu,

3. zvýšením úrokov míry a vedlejších poplatků nebo jinými platy z knihovnických pohledávek, které vázly na domě 1. srpna 1914, pokud jest na odvodněno všeobecným zvýšením odvodněno úrokové míry, stoupnutím hypotekární úrokové míry, pokud zvýšení pod č. 1 až 3 uvedené nastalo po 1. srpnu 1914 nebo po pozdějším prvním pronájmu. Jsou-li pro výlohy uvedené pod č. 2 a 3 li pro výlohy uvedené pod č. 2 a 3 li veřejně vyhlášené sazby, jest zvýšení nájemného přípustné jen o částku vypočítanou podle těchto sazeb, leč že by výlohy nižší.

(3) K úhradě nákladu spojeného se zdražením ústředního topení a užívání zdviže lze nájemné přiměřeně zvýšiti, ale za užívání zdviže jen osobám, které jí používají nebo na její bém, které jí používají nebo na její používání činí nárok.

(4) K úhradě nákladů, jež byly učiněny k žádosti nájemníkové v jeho bytě, jest přípustno přiměřeně zvýšiti nájemného na dobu, která stačí, aby se náklady v přiměřené lhůtě umořily, ledaže byly nutny, aby byt byl udržěn v užívatelném stavu.

(5) Zvýšení nájemného nesmí pro jednotlivý byt činiti více než na jednotlivé případy z úhrnné částky zvýšení nájemného z jednotlivých bytů placeného v době rozvrhu všech bytů placeného v době rozvrhu a nájemních hodnot neprorazných a nájemstí domu, položených za základ posledního daňového předpisu.

(6) Zvýšení nájemného není přípustno z důvodů, že se mimo výlohy uvedené v odstavci 2, č. 2 zvýšily také ostatní pravidelné roční výlohy, spo-

Ochrana nájemníků (zák.) §§ 10—12.

jené s udržováním a správou domu, nebo že byly provedeny občasné nebo mimořádné nutné opravy a obnovy domu, ani že pominulo dočasné osvobození od daně nebo dočasná úleva daňová, ani že se zvýšila daň činžovní v důsledku obecně přípustného zvýšení nájemného podle § 9.

(7) Obce, v nichž je sídlo okresního soudu a berní správy, jsou povinny a ostatní obce oprávněny, podle návrhu berní správy vyhlásiti, do jaké míry a od které doby jest přípustno zvýšení nájemného v obci z důvodů uvedených v odstavci 2, č. 1 a 2.

§ 13. Za užívání zařízení bytu daného v nájem a jiná smluvená plnění smí být smluvena pouze přiměřená úplata; tato úplata smí se přiměřeně zvýšiti, pokud je to v daném případě zvlášť odůvodněno.

§ 14. (1) Ustanovení §§ 8 až 12 se nevztahují:

1. na nájemní smlouvy dosud trávající, které byly učiněny na určitou dobu před 1. březnem 1934 za podmínek, za kterých bylo dovoleno smluviti nájemné volně;

2. na nájemní smlouvy učiněné po 28. únoru 1934 aspoň na 4 léta;

3. na nájemní smlouvy učiněné po 28. únoru 1934 o středních provozovnách [§ 9, odst. 1, písm. d), č. 2] aspoň na 2 léta.

(2) Nedohodnou-li se strany jinak, je nájemník povinen platiti i po uplynutí smluvené nájemní doby nájemné placené v posledním nájemním období, ačli nájemné podle §§ 8 až 12 není vyšší.

§ 15. (1) Zvýšení nájemného jest účinné od nejbližšího nájemního období, ač není-li zvýšení nájemného z důvodů uvedených v § 12, odst. 2 přípustno již od dřívějšího dne.

(2) Zvýšení nájemného za měsíc březem 1934 je přípustné za podmínek platných do 28. února 1934.

§ 16. (1) Podnájemné s vedlejšími poplatky nesmí býti větší než nájemné s vedlejšími poplatky, které platí nájemník, a byla-li dána jen část bytu do podnájem, než poměrná část nájemného s vedlejšími poplatky, vypadající na část danou do podnájem.

(2) Ke zvýšení podnájemného nad procento, o které bylo přípustné zvýšeno nájemné nájemníkoví, jest potřeby svolení soudu.

(3) Ustanovení § 13 jest užití také na podnájem.

(4) Nájemník jest k žádosti vlastníka domu povinen učiniti mu o každém podnájmú oznámení a zároveň udati jméno a povolání podnájemníkovy, vyšší podnájemného a vyšší úplaty za užívání zařízení bytu a jiná smluvená plnění.

§ 17. Pronájem nebo postoupení bytu s podmínkou že nájemník koupí zařízení bytu, jest zapovězeno. Co bylo z tohoto důvodu plněno, může býti požadováno zpět se zákonnými úroky.

§ 18. (1) Zapovězena jsou veškerá právní jednání, kterými dosavadní nájemník nebo jiný uživatel bytu dává sobě nebo někomu jinému něco poskytovat nebo slibovat za postoupení bytu nebo v souvislosti s tím, nebo kterými pronajímatel dává poskytovat nebo slibovati mimo nájemné sobě nebo někomu jinému něco za to, že pronajímá byt, nebo kterými si někdo dává poskytovat nebo slibovati nepřiměřenou odměnu za zprostředkování nájmu.

(2) Co bylo plněno proti ustanovení odstavce 1, může býti požadováno zpět se zákonnými úroky. Tohoto nároku na vrácení nelze se předem zříci. Nárok na vrácení promlčuje se do 6 měsíců od zrušení nájemní smlouvy.

§ 19. (1) O tom, je-li přípustno zvýšení nájemného podle § 12 neb úplata za užívání zařízení bytu a jiná smluvená plnění podle § 13 nebo podnájemného podle § 16, rozhoduje okresní soud, v jehož obvodu jest byt, k písemnému nebo protokolárnímu návrhu pronajímatelovy nebo nájemníkovy.

(2) O zvýšení nájemného podle § 9 rozhoduje soud v odstavci 1 uvedený k návrhu pronajímatelovy nebo nájemníkovy jen neshodnou-li se strany o základním nájemném podle § 8 neb o jiných podmínkách zvýšení nájemného.

(3) Pronajímatel musí předložiti průkaz o nájemném, které bylo smluveno 1. srpna 1914 nebo při pozdějším prvním pronájmu, a navrhuje-li zvýšení, uvésti ve svém návrhu dosavadní nájemné nebo jinou úplatu a odvodniti podrobným výpočtem požadované zvýšení.

§ 20. (1) Soud přezkouší na návrh nájemníků nebo pronajímatelů úmlu-

vy o zvýšení nájemného nad míru uvedenou v § 9, o úplatě za užívání zařízení bytu a jiná smluvně plněná podle § 13 a o podnájemném podle § 16. O tom, je-li podnájemné nebo úplata placená podnájemníkem za užívání zařízení bytu a jiná smluvně plněná podle § 16 a 13 přiměřená, rozhoduje soud i k návrhu vlastníka domu.

(2) Soud je pak oprávněn, vyslechna strany, podle výsledku šetření nájemné nebo podnájemné nebo úplatu za užívání zařízení bytu a jiná smluvně plněná upravit s účinkem od nejbližšího nájemního období přiměřeně v mezích tohoto zákona. Přepłatku za dobu minulou nelze zpět žádati.

(3) K žádosti nájemníka, jemuž bylo nájemné zvýšeno vzhledem k předpisu daně důchodové nebo výdělkové, upraví soud nájemné na míru jinak podle § 9 přípustnou, prokáže-li nájemník, že podle pozdějšího předpisu nemá daní podrobeného důchodu (ryzího výtěžku), který je podmínkou zvýšení nájemného.

§ 21. (1) Byl-li soud požádán, aby rozhodl podle §§ 19 nebo 20, obě strany podotkna, že věc projedná a o ní rozhodne, i když se strany osobně nedostaví. Jednání bude provedeno pokud možno do 14 dnů po učiněném návrhu.

(2) Obeslané osoby jsou povinny přijít nebo k jednání vyslati zmocněnce s věcí náležitě obeznalého, jakož i dátí podle pravdy vysvětlení o určitých otázkách soudem označených.

(3) Soud provede v nesporném řízení šetření pro rozhodnutí potřebná, vyslechna, je-li toho třeba, znalce a přihlížejí k okolnostem, které v daném případě jsou podle ustanovení zákona rozhodny pro přípustné zvýšení.

(4) O útratách řízení platí zásady řízení sporného.

§ 22. Do usnesení soudu podle §§ 19 a 20 lze podat rekurs do 15 dnů od jeho doručení ke krajskému soudu; rekurs jest podati u okresního soudu. Do usnesení krajského soudu se nepřipouští opravný prostředek.

TRESTNÍ USTANOVENÍ.

§ 23. Kdo učiní údaje, k nimž jest podle tohoto zákona povinen, ne-

správně nebo neúplně nebo vůbec jich nečiní nebo jinak tento zákon obchází, kdo se dopustí jednání, která jsou podle tohoto zákona zapovězena, buď potrestán, nejde-li o činy přísněji trestně, okresním úřadem (státním policejním úřadem) peněžitou pokutou do 20.000 Kč nebo vězením do 6 měsíců. Tyto tresty mohou být také zároveň uloženy. Výžitek pokut plyne do státní pokladny.

VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ.

§ 24. Protokoly a podání v řízení soudním podle tohoto zákona podléhají poplatkům stanoveným pro řízení nesporné; z usnesení jest zaplacení poplatek rovnající se polovičnímu rozsudečnému [saz. pol. 6, A), a), a E), a) vyhlášky ministerstva financí ze dne 9. září 1931, č. 151 Sb. z. a n., a § 14 a 15 zák. č. XLIII/1914].

§ 25. (1) Ustanovení o bytech v tomto zákonu vztahují se, pokud není jinak ustanoveno, také na jednotlivé části bytu a jakékoliv jiné místnosti, které jsou předmětem nájemní nebo podnájemní smlouvy.

(2) K příslušníkům rodiny podle ustanovení tohoto zákona se počítají manželé, příbuzní v řadě přímé a sourozenci.

§ 26. (1) Zákon tento se nevztahuje:

1. na domy, jakož i na přestavby, přístavby a nástavby domů, pro něž bylo uděleno nebo se udělí úřední povolení stavební po 27. lednu 1917, v zemích Slovenské a Podkarpatské po 12. listopadu 1916, a v jiných domech na místnosti, které byly teprve po 1. květnu 1924 nově zřízeny nebo z neobytných na obytné upraveny a pronajaty;

2. v obcích s méně než 2000 obyvateli na části bytu vlastníka domu, které byly pronajaty po 1. květnu 1924;

3. na domy, které jsou od 1. listopadu 1918 ve vlastnictví osady, obce, okresu, země, sociálně pojišťovacího ústavu nebo stavebního sdružení, které bylo ministerstvem sociální péče uznáno za obecně prospěšné, na domy a objekty ve vlastnictví nebo správě státu a na domy a objekty, které jsou ve vlastnictví nebo správě železnic nebo železničních fondů. Jde-li o domy osady, obce, okresu,

nebo země, jest výpověď přípustna jen na základě pravoplatného usnesení místní rady u osady, obecní rady u obce, okresního výboru nebo zemského výboru;

4. na byty skládající se mimo kuchyně a obytné pokoje pro služebné ze 4 nebo více obytných místností, které byly pronajaty po 1. květnu 1924 novému nájemníkovi, dále na byty a místnosti, které se po 31. březnu 1928 pronajímají novému nájemníkovi nebo podnájemníkovi, v obou případech s výjimkou bytů zajištěných podle § 13 zákona o mimořádných opatřeních bytové péče ze dne 11. července 1922, č. 225 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 26. dubna 1923, č. 87 Sb. z. a n., a zákona ze dne 17. prosince 1927, č. 183 Sb. z. a n., a podle §§ 9 až 16 zákona o mimořádných opatřeních bytové péče ze dne 11. července 1922, č. 118 Sb. z. a n., dále bytů, pro které byl určen nájemník podle § 2, odst. 2 zákona č. 225/1922 Sb. z. a n. ve znění zákona č. 87/1923 Sb. z. a n. a podle § 6, odst. 2 zákona č. 118/1928 Sb. z. a n., a bytů přidělených vojenským gázištům podle zákona ze dne 13. května 1924, č. 118 Sb. z. a n., jímž se mění § 25 zákona o ubytování vojska;

5. na výkon živnostenského oprávnění ku přechovávání cizinců;

6. s účinností ode dne 1. října 1928 na byty nájemníků, kterým byla pro berní léta 1924, 1925 a 1926 pravoplatně předepsána daň z příjmu (důchodová) z ročního příjmu nejméně 100.000 Kč; ustanovení toto se netýká bytů, kterých se do 31. března 1928 užívalo a dosud užívá zcela nebo zčásti k výkonu jakéhokoliv povolání, živnostenských provozoven a jiných místností, které nejsou byty;

7. s účinností ode dne 1. července 1930 na byty nájemníků, kterým byla podle pravoplatných předpisů za poslední tři léta počínajíc rokem 1925 nebo pozdějším předepsána daň důchodová (z příjmu, důchodová) z ročního důchodu (příjmu) průměrně aspoň 100.000 Kč; ustanovení toto netýká se bytů, kterých se do 31. března 1930 užívalo a dosud užívá zcela nebo zčásti k výkonu jakéhokoliv povolání, živnostenských provozoven a jiných místností, které nejsou byty;

8. s účinností ode dne 1. ledna 1933:

a) na byty, nikoli na jiné místnosti nájemníků, kterým byla podle pravoplatných předpisů za poslední tři léta předepsána daň důchodová (z příjmu, důchodová) z ročního důchodu (příjmu) průměrně aspoň 75.000 Kč,

b) na byty skládající se mimo kuchyně a obytné pokoje pro služebné z 5 nebo více obytných místností, pokud se bytů pod písm. a) a b) uvedených neužívalo do 24. prosince 1931 a od tohoto dne do dne 31. prosince 1932 zcela nebo zčásti k výkonu jakéhokoliv povolání,

c) na živnostenské provozovny a jiné místnosti než byty, v nichž se provozuje výdělečná činnost, je-li nájemníkem akciová společnost, komanditní společnost na akcie nebo společnost s ručením omezeným, d) na místnosti užívané k výdělečné činnosti, které nejsou částí bytu, mají-li povahu velkých provozoven; s účinností ode dne 1. října 1933:

a) na byty uvedené v č. 8, písm. a) a b), kterých se do 31. prosince 1932 užívalo zcela nebo zčásti k výkonu jakéhokoliv povolání,

b) na byty skládající se mimo kuchyně a pokoje pro služebné ze 4 obytných místností;

10. s účinností nejdříve ode dne 1. ledna 1934 na byty, nikoli na jiné místnosti nájemníků, kterým byla pravoplatně předepsána za rok 1932 důchodová daň z důchodu aspoň 50.000 Kč, ačli nájemník neosvědčí skutečnosti, z kterých lze důvodně usuzovat, že jeho zdanitelný důchod za rok 1933 klesl pod uvedenou mez;

11. s účinností ode dne 1. ledna 1935 na byty, skládající se mimo kuchyně a obytné pokoje pro služebné ze 3 obytných místností, kterých se do 28. února 1934 neužívalo zcela nebo zčásti k výkonu jakéhokoliv povolání;

12. s účinností ode dne 1. dubna 1935:

a) na byty skládající se mimo kuchyně a obytné pokoje pro služebné ze 3 obytných místností, kterých se do 28. února 1934 užívalo zcela nebo zčásti k výkonu jakéhokoliv povolání,

b) na místnosti užívané k výdělečné činnosti, které nejsou částí bytu a mají povahu středních provozoven;

13. s účinností nejdříve ode dne 1. ledna 1935 na byty, nikoli na jiné místnosti nájemníků,

a) kterým byla pravoplatně předepsána za rok 1933 nebo pozdější daň důchodová z důchodu alespoň 24.000 Kč, nemají-li zákonnou povinnost pečovat o výživu jiné osoby,

b) kterým byla pravoplatně předepsána za rok 1933 nebo pozdější daň důchodová z důchodu alespoň 36.000 Kč, mají-li zákonnou povinnost pečovat o výživu nejméně jedné osoby,

c) o kterých pronajímatel prokáže, že v roce 1933 nebo pozdějším úhrnný daní podrobený důchod nájemníka a příslušníků jeho rodiny, kteří koncem rozhodného roku bydli v bytě nájemníkově, nemajíce vlastního bytu, činí alespoň 36.000 Kč; úhrnným důchodem podle tohoto ustanovení jest souhrn důchodů, z nichž byla důchodová daň na rozhodný rok pravoplatně vyměřena v řádném řízení, a poloviny hrubých služebných požitků podrobených v rozhodném roce srážce důchodové daně podle § 30 zákona o přímých daních,

ačli nájemník neosvědčí skutečnosti, z kterých lze důvodně usuzovati, že jeho zdanitelný důchod (úhrnný důchod jeho a příslušníků jeho rodiny) od posledního platebního předpisu (od konce rozhodného roku) klesl pod uvedenou mez;

14. na domy v obcích s méně než 2000 obyvateli, ve kterých ustanovení tohoto zákona pozbyla účinnosti před 1. březnem 1934 na základě usnesení obecního zastupitelstva schváleného zemským úřadem.

(2) Ke dnům určeným v odstavci 1, č. 11 a 12 lze nájemní smlouvy o bytech a provozovnach tam uvedených vypovědět již dříve podle obecných ustanovení se zachováním vypovědní lhůty smluvené nebo zvláštními předpisy stanovené nebo v místě obvyklé, u středních provozoven však nejméně šestiměsíční.

(3) V obci s méně než 2000 obyvateli, která v den 31. března 1928 nebyla místem zcela daní činžovní podrobeným [§ 143, odst. 1, písm. a) a § 145 zákona o přímých daních], ustanovení tohoto zákona pozbudou účinnosti, usnese-li se na tom pravoplatně obecní zastupitelstvo většinou všech svých členů, a schválí-li usnesení zemský úřad, počátkem nájem-

ního období následujícího po schválení usnesení.

§ 27. Osobám, kterým byly pronajaty náhradní byty nebo jiné místnosti podle ustanovení § 1, odst. 2 tohoto zákona nebo podle § 9 a § 20, odst. 2 zákona ze dne 30. října 1919, č. 592 Sb. z. a n., může být dána výpověď jen podle ustanovení §§ 1 až 3, i když jde o místnosti, na které se jinak ustanovení tohoto zákona o výpovědi nevztahují.

§ 28. Zvýšení původně smluveného nájemného osobám, kterým byly pronajaty náhradní byty podle ustanovení § 9 zákona č. 592/1919 Sb. z. a n., nesmí být větší než zvýšení nájemného přípustné podle ustanovení tohoto zákona. Jde-li o takové náhradní byty v domech, přestavbách, nástavbách nebo přístavbách, pro něž bylo uděleno úřední stavební povolení po 27. lednu 1917, v zemích Slovenské a Podkarpatské po 12. listopadu 1916, jest pro obecně přípustné zvýšení nájemného rozhodné nájemné, které bylo původně smluveno; bylo-li smluveno teprve po 3. květnu 1920, je rozhodné původně smluvené nájemné snížené o 20%.

§ 29. Soudem příslušným podle §§ 1, 4, 12, 19 a 20 tohoto zákona jest v obvodu hlavního města Prahy, stanoveném zákonem ze dne 6. února 1920, č. 114 Sb. z. a n., kterým se sousední obce a osady slučují s Prahou, okresní soud civilní pro vnitřní Prahu (I. II., V. a VI.), v obvodu zemského hlavního města Brna, stanoveném zákonem ze dne 16. dubna 1919, č. 213 Sb. z. a n., o sloučení soudních obcí s Brnem, okresní soud Brno-město.

§ 30. Pro soudní řízení o návrzích na svolení k výpovědi a na úpravu nájemného podle §§ 1, 4, 12, 19 a 20 tohoto zákona platí ustanovení o všech feriálních.

§ 31. Výhod ustanovení tohoto zákona jsou účastníky též příslušníci cizího státu za stejných podmínek jako příslušníci Československé republiky, pokud nakládá cizí stát s příslušníky Československými v tomto směru stejně jako se svými státními příslušníky.

§ 32. Zákon o ochraně nájemníků v tomto znění nabyl účinnosti dnem 1. března 1934 a pozbuďe jí dnem 31. prosince 1935.

§ 33. Provést tento zákon náleží

Ochrana nájemníků (zák. č. 27—33. Stěh. řád. 1511)
ministrů sociální péče v dohodě s ministru spravedlnosti, financí a vnitra.

NARIZENÍ ZEMSKÉHO PREZIDENTA V PRAZE ZE DNE 8. KVĚTNA 1934, ČÍS. 119, KTERÝM SE ZAVADÍ NOVÝ VŠEOBECNÝ VÝPOVEDNÍ A STĚHOVACÍ ŘÁD PRO ZEMI ČESKOU.

Na základě § 2, odst. 1 zákona ze dne 30. června 1926, č. 125 Sb. z. a n., o úpravě některých lhůt při smlouvách nájemních, vydávám v dohodě s prezidentem vrchního soudu v Praze tento nový výpovědní a stěhovací řád pro veskeré obce země České, čítaje v to i města statutární Prahu a Liberec:

§ 1. Tento výpovědní a stěhovací řád platí jen potud, pokud se strany nesmlouví na jiném.

§ 2. Tento výpovědní a stěhovací řád vztahuje se na všechny pronajaté věci nemovitě nebo zákonem za nemovitě prohlášené a platí nejen pro nájem bytů, nýbrž i pro nájem dílen, krámů, živnostenských a obchodních místností, skladišť, sklepů, stájí, půdních a jiných podobných místností.

§ 3. Pravidelná nájemní období jsou jako dosud období lednové, trvajcí od 1. ledna do 31. března, období dubnové, trvajcí od 1. dubna do 30. června, období červencové, trvajcí od 1. července do 30. září, a období říjnové, trvajcí od 1. října do 31. prosince.

§ 4. Nájemné musí být zapláceno nejpozději 11. ledna, 11. dubna, 11. července a 11. října čtvrtletně předem, a to nejpozději do 19. hodiny.

§ 5. (1) Výpověď smluv nájemních může být dána a při přímých a soudních výpovědích doručena v době mezi 1. až 14. lednem včetně, neb mezi 1. až 14. dubnem včetně, nebo mezi 1. až 14. červencem včetně, anebo mezi 1. až 14. říjnem včetně.

(2) Výpověď může být dána jen čtvrtletně, t. j. tak, aby místnost byla vyklizena ve lhůtě stěhovací, jež po uplynutí lhůty výpovědní bezprostředně následuje.

(3) Výpovědi, dané před počátkem lhůty výpovědní, nesmějí však být zamítnuty jen z tohoto důvodu (§ 563 č. ř. s.).

§ 6. (1) Najaté místnosti dlužno vyklidit a odevzdati tak, aby novému nájemci již 9. ledna, 9. dubna, 9. července a 9. října o 12. hodině mohlo být na jeho žádost poskytnuto přiměřené místo ke složení jeho svršků.

(2) Nájemce objektu o 2 až 3 místnostech jest povinen novému nájemci přenechat od 9. dne nájemního období jednu místnost, při objektu o 4 a 5 místnostech 2 místnosti a při více než 5 místnostech polovinu.

(3) Úplné vyklizení nájemního předmětu musí být ukončeno do 14. ledna, 14. dubna, 14. července neb 14. října do 12. hodiny.

§ 7. (1) Případně-li poslední den k vyklizení na neděli nebo všeobecný svátek nebo památný den, prodlužuje se každá lhůta vyklizovací až do 12. hodiny následujícího všedního dne.

(2) Byl-li předmět nájemní úplně vyklizen před uplynutím některé zde stanovené lhůty, budíž pronajímatel odevzdat, jakmile vyzpělá nájemní doba.

§ 8. (1) Po dané výpovědi nebo po zrušení nájemní smlouvy soudem jest nájemce povinen až do odevzdání dovoliti, aby ten, kdo hodlá vypovězenou nemovitou věc najmouti, si ji prohlédl, avšak toliko ve všední dny mezi 10. a 12. a mezi 15. a 17. hodinou. V jiných hodinách je třeba dohody s dosavadním nájemcem. Kdo hodlá vypovězený předmět najmouti, musí být při této prohlídce provázen pronajímatelem nebo jeho zástupcem. Nájemce nesmí býti prohlídka zbytečně vyrušován.

(2) Nemůže-li nájemce při prohlídce být přítomen, má označiti pronajímateli svého zástupce, bydlícího v též domě nebo v jeho sousedství, jenž by pečoval o to, aby pronajímaná věc nemovitá mohla býti prohlédnuta.

§ 9. (1) Tento výpovědní a stěhovací řád nabývá účinnosti dnem 1. října 1934.

(2) Tímto dnem pozbyvá účinnosti dosavadní všeobecný výpovědní a stěhovací řád pro Čechy, obsažený v nařízení prezidenta zemské správy politické v Čechách ze dne 26. června 1924, č. 172 Sb. z. a n., a pozmeněný nařízením téhož prezidenta ze dne 20. srpna 1924, č. 183 Sb. z. a n.

V. TRESTNÍ PRÁVO.

Zákon ze dne 4. dubna 1935, čís. 56, kterým se doplňují ustanovení trestních řádů o zmatečných stížnostech.

§ 1. Do § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, č. 3 ř. z. r. 1878, vkládá se tento nový odstavec:

Rovněž může rozhodovati zrušovací soud vyslechna generálního prokurátora v neveřejném sedění o zmatečné stížnosti i ve věci samé, když ze strany zřekly veřejného líčení, vyjmajíc případ, že jde o věc, v níž rozhodl soud porotní. Zřeknutí veřejného líčení se předpokládá, ne učinil-li návrh na konání veřejného líčení ani stěžovatel ve lhůtě stanovené k provedení zmatečné stížnosti ani odpůrce ve lhůtě dané pro odpověď.

Zákon ze dne 4. dubna 1935, čís. 68, o vrchních soudech jako soudech státních.

PŘÍSLUŠNOST VRCHNÍCH SOUDŮ JAKO SOUDŮ STÁTNÍCH.

§ 1. (1) Vrchním soudům náleží rozhodovati o těchto zločinech proti zákonu ze dne 19. března 1923, č. 50 Sb. z. a n., na ochranu republiky:

- a) o zločinech uvedených v § 1, § 3, č. 1, § 4, č. 1, § 5, č. 1, § 7, o zločinu podle § 8, spáchaném na prezidentu republiky nebo jeho náměstku, a zločiny podle § 3, č. 2 až 5, spáchané na ostatních osobách tam uvedených, a o zločinu podle § 10, č. 2, pokud jde o osobování si pravomocí vyhrazené prezidentu republiky, zákonodárnému sboru, vládě nebo guvernérů Podkarpatské Rusi.
- b) o zločinech uvedených v § 2, § 3, č. 2, § 6, č. 1 a § 10, č. 1, navrhující veřejný žalobce v obžalovacím spise, aby byl trest uložen podle zákonné sazby vyšší než pět let.

(2) Sbíhá-li se se zločinem, o němž náleží rozhodovati vrchnímu soudu

por. slovo.

§ 3. (1) Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

(2) O zmatečných stížnostech do této doby již podaných platí, že strany se zřekly veřejného líčení, jestliže žádná strana neprohlásí nejdéle do jednoho měsíce od účinnosti tohoto zákona, že žádá, aby se o zmatečné stížnosti jednalo ve veřejném líčení.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 13. dubna 1935.

SLOŽENÍ VRCHNÍCH SOUDŮ JAKO SOUDŮ STÁTNÍCH.

podle odstavce 1, jiný trestný čin, náleží vrchnímu soudu rozhodovati také o tomto trestném činu, a to i tehdy, kdyby jinak patřil ku příslušnosti soudu porotního. Vrchní soud může však takovou věc na návrh vyloučiti a odkázati ji soudu, jenž by jinak byl příslušný.

(3) Vrchní soudy vykonávají pravomoc příkazanou jim podle předcházejících odstavců v pětičlenných senátech, zvaných soudy státní.

§ 2. (1) Předsedu, jeho náměstky a ostatní členy státního soudu jmenuje na návrh vlády prezident republiky ze soudců v hodnosti nejméně soudního rady, působících u vrchního soudu neb u soudů jemu podřízených. Jmenování děje se na období dvou let, a ukáže-li se za období potřeba jmenovati další členy, na

zbytek období. Po uplynutí období mohou býti tytéž osoby znovu jmenovány.

(2) Členové státního soudu pozbývají tohoto svého úřadu, jakmile přestali působiti u vrchního soudu, pro který byli ustanoveni, neb u soudů jemu podřízených.

(3) Prezidentu vrchního soudu náleží, aby z osob, jmenovaných podle odstavce 1 sestavil státní soud na každý kalendářní rok napřed.

VEŘEJNÝ ŽALOBCE.

§ 3. (1) Veřejným žalobcem u státního soudu je vrchní prokurátor v sídle státního soudu nebo jeho náměstek.

(2) Zastupování obžaloby při hlavním přelíčení může ministerstvo spravedlnosti přenést na některého státního zástupce.

OBECNÁ ZÁSADA O ŘÍZENÍ.

§ 4. Pokud tento zákon nestanoví oachylek, platí o řízení před státním soudem obdobně ustanovení o trestním řízení před krajskými soudy.

PŘÍPRAVNÉ ŘÍZENÍ.

§ 5. (1) Přípravné řízení koná se u soudu příslušného podle obecných pravidel.

(2) Před podáním obžalovacího spisu budíž konáno (přípravné) vyšetřování.

OBŽALOVACÍ ŘÍZENÍ.

§ 6. (1) Po skončeném vyšetřování podá veřejný žalobce soudu uvedené v § 5 do patnácti dnů obžalovací spis u státního soudu v předepsaném počtu stejnopisů, připoje veškeré spisy.

(2) Státní soud rozhodne z povinnosti úřední o své příslušnosti o přípustnosti obžaloby podle zásad platných o přezkoumávání obžaloby (§§ 211 a 213 až 215 tr. ř. a §§ 262 a 264 až 266 tr. por.) s úchytkami uvedenými v následujících paragrafech. Proti tomuto rozhodnutí není opravných prostředků, vyjmajíc že žaloba nebyla připuštěna (byla zamítnuta) a řízení bylo zastaveno.

(3) Poškozený nemá právo ujmoti se stíhání (§ 48 tr. ř., § 42 tr. por.).

§ 7. (1) Uzná-li státní soud, že příslušná a že obžaloba je přípustná, vysloví, že obvinění se dává v obžalobu. V usnesení budíž uveden přesně trestný čin, pro který se tak děje. Na právní označení trestného činu v obžalovacím spise není státní soud vázán.

(2) Zároveň státní soud rozhodne o uvalení neb o dalším trvání vazby, jakož i o tom, má-li se některá věc vyloučiti z trestního řízení.

(3) O svém rozhodnutí dá státní soud vědětí obviněnému zároveň s obžalovacím spisem a veřejnému žalobci (§ 3, odst. 1).

§ 8. (1) Prohlásí-li se státní soud nepřislušným, uvědomí o tom obviněného i veřejného žalobce podávající obžalovací spis. Tomuto veřejnému žalobci náleží, aby do osmi dnů u příslušného soudu buď podal nový obžalovací spis nebo učinil jiné návrhy.

(2) Totéž platí, vyloučil-li státní soud některou trestní věc ze společného řízení a odkázal-li ji soudu jinak příslušnému.

VÝROK JINÉHO SOUDU O NEPŘÍSLUŠNOSTI.

§ 9. (1) Má-li krajský soud nebo porotní soud, před nímž se koná hlavní přelíčení, za to, že věc náleží před státní soud, vysloví usnesením svou nepřislušnost. Rozhodnutí o tom náleží v řízení před porotním soudem soudnímu sboru samému. Proti takovému usnesení není opravného prostředku.

(2) Má-li soud rozhodující o námitkách proti obžalovacímu spisu za to, že je příslušný státní soud, vysloví toliko nepřislušnost soudu, u něhož byl podán obžalovací spis, uveďte tento důvod.

(3) V obou těchto případech náleží veřejnému žalobci, aby do osmi dnů buď podal státnímu soudu nový obžalovací spis nebo učinil jinak návrhy.

ZÁVAZNOST VÝROKU O NEPŘÍSLUŠNOSTI STÁTNÍHO SOUDU.

§ 10. Výrok státního soudu, jímž se prohlásil nepřislušným, je pro všechny jiné soudy závazný, leč by skutkový podklad tohoto výroku pod-

stati se změnil po rozhodnutí státního soudu.

HLAVNÍ PŘELÍČENÍ A PŘÍPRAVA K NĚMU.

§ 11. (1) Předseda senátu, když uvedomuje obviněného o rozhodnutí podle § 7, vyzve ho zároveň, aby učinil návrhy, má-li jaké, na provedení dalších průvodů nebo na jinaké zjištění. Zároveň vyzve obviněného, aby do určité lhůty oznámil, koho si zřídil jako obhájce; neoznámí-li to, zřídí se mu neodkladně obhájce z úřední moci.

(2) Uspěse-li se státní soud, aby obviněný byl vzat do vazby neb aby v ní byl ponechán, zařídí předseda senátu, aby byl dodán do věznic krajského soudu v sídle státního soudu.

(3) Den hlavního přelíčení nařídí předseda senátu tak, aby oběma byla obžalovanému doručena nejpozději patnáct dnů před tímto dnem, leč by obviněný výslovně souhlasil se zkrácením této lhůty. Spolu s obšírkou budež obviněnému oznámena jména členů nalézacího soudu a jména náhradníků.

(4) Hlavní přelíčení koná se zpravidla v sídle státního soudu. Podle potřeby může se však státní soud usnésti, že hlavní přelíčení se bude konati na jiném místě jeho obvodu.

(5) Státní soud rozhodne v každém případě ve věci samé, i když nabude přesvědčení, že čin, jehož se obžalovaný dopustil, náleží do působnosti jiného soudu než státního. Má-li však čin podle mínění soudu býti posuzován podle přísnějšího zákona, než jak jej posuzuje žalobce, budež o tom dříve slyšení žalobce i obviněného, a je-li toho třeba pro přípravu žaloby neb obrany, budež hlavní přelíčení odročeno.

OPRAVNÉ PROSTŘEDKY.

§ 12. (1) Rozhodnutím státního soudu lze odporovati jako rozhodnutí krajských soudů, pokud tento zákon opravných prostředků výslovně nevyklučuje.

(2) Rozsudkovému výroku o vině lze odporovati toliko zmatečnými stížnostmi.

(3) Rozsudkovému výroku o trestu lze odporovati odvoláním bez jakéhokoli omezení.

(4) O všech opravných prostředcích proti rozhodnutím státního soudu rozhoduje nejvyšší soud. O odvolání z oblasti zák. č. XXXIII/1896 rozhodne v zasedání senátu (§ 399 tr. por.).

§ 13. Zruší-li nejvyšší soud rozsudek státního soudu, nemůže přikázati věc k novému projednání a rozhodnutí jinému soudu než opět témuž nebo jinému státnímu soudu. Z účasti na novém hlavním přelíčení jsou vyloučeni oni členové státního soudu, kteří se zúčastnili prvního přelíčení.

VÝKON ROZSUDKU.

§ 14. Jakmile rozsudek nabude právní moci, zašle státní soud veškeré spisy krajskému soudu svého sídla. Tomuto soudu náleží postarati se, aby byl rozsudek vykonán podle platných ustanovení. Jemu přísluší také učiniti veškerá další rozhodnutí přikázaná jinak soudu nalézacímu. Rozhodovati o návrhu na obnovu trestního řízení a rozhodovati o případech §§ 410 a 411 tr. ř. a § 514 tr. por. zůstávají se státnímu soudu samotnému.

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ.

§ 15. (1) Zúčastnili-li se trestného činu, náležejícího do působnosti vrchního jako státního soudu, kromě osoby podřízené pravomocí občanského trestního soudu jako spolupachatel, návodce, pomocník nebo účastník také osoba podřízená pravomocí soudu vojenského, může vojenského prokurátor podati proti ní obžalovací spis pro trestný čin uvedený v § 1, odst. 1 a 2 — nejde-li o činy trestné podle druhého dílu vojenského trestního zákona ze dne 15. ledna 1855, č. 19 ř. z. — namísto u divišního soudu u příslušného vrchního soudu jako soudu státního, lze-li tím dosáhnouti zjednodušení řízení nebo snížení útrat nebo jsou-li pro to jiné důležité důvody.

(2) Státní soud rozhodne v takovém případě o své příslušnosti a o připustnosti obžaloby podle ustanovení §§ 6 až 8. Uzná-li, že je příslušný a že obžaloba je přípustná, koná se další řízení před státním soudem podle ustanovení tohoto zákona, a to, pokud to stav řízení připouští, společně s řízením proti oso-

bám podrobeným pravomocí soudu občanského.

(3) Koná-li se řízení proti osobám podrobeným jinak pravomocí soudu vojenského před státním soudem, jedná se o žalobu proti této osobě osazující prokurátor. Veřejným báb vojenský prokurátor; o tyto osoby, vojenský prokurátor; namísto krajského soudu nastupuje v § 14 příslušný soud divišní.

(4) Pokud jde o osobu podřízenou jinak pravomocí soudu vojenského, užívá státní soud ustanovení vojenských trestních zákonů.

§ 16. (1) Zákon č. 50/1923 Sb. z. a n. mění se takto:

1. v § 36 namísto odstavců 1 a 2 vkládá se toto ustanovení:

Zvláštní zákon ustanovuje, o kterých zločinech podle tohoto zákona náleží rozhodovati vrchním soudům jako soudům státním.

2. § 37, odst. 3 zní:

Trestní řízení pro zločiny a přečiny náleží divišním soudům, pro přestupky soudem trestaně brigádním soudům. Zvláštní zákon ustanovuje, ve kterých případech lze konati hlavní přelíčení o obžalobě podřízené činy náležející do působnosti vrchních soudů jako soudů státních před těmito soudy, i pokud jde o osoby

podřízené pravomocí soudů vojenských.

(2) První a druhá věta § 56, odst. 1 zákona ze dne 11. března 1931, č. 48 Sb. z. a n., o trestním soudnictví nad mládeží, bude zníti takto:

Ustanovení o příslušnosti a o řízení před vrchními soudy jako soudy státními nejsou tímto zákonem dotčena. V řízení ve věcech náležejících do jejich působnosti budež však užito, pokud jde o mladistvého, ustanovení §§ 37 až 39, § 40, odst. 2 až 5, § 45 a § 47, odst. 5 tohoto zákona.

§ 17. Zákon ze dne 19. března 1923, č. 51 Sb. z. a n., o státním soudě, se zrušuje.

§ 18. Ustanovení tohoto zákona budež užito také a trestné činy spáchané před jeho účinností, o nichž trestní řízení nebylo u soudu první stolice skončeno neb o nichž tento soud má znovu jednat.

§ 19. Tento zákon nabude účinnosti osmým dnem po vyhlášení; provedou jej ministři spravedlnosti, národní obrany, vnitra a sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 19. dubna 1935 a vstoupil tedy v platnost dnem 27. dubna 1935.

Zákon ze dne 3. května 1934, čís. 91, o ukládání trestu smrti a o doživotních trestech.

§ 1. (1) Namísto trestu smrti uvedeného v zákoně uloží soud trest těžkého žaláře (káznic) doživotního nebo dočasného od patnácti do třiceti let, jsou-li polehčující okolnosti tak závažné, že by trest smrti byl nepřiměřeně přísný.

(2) Byli-li na osobách a za okolností uvedených v § 7 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, č. 50 Sb. z. a n., spáchan zločin vraždy, může soud místo trestu smrti uložit toliko doživotní těžký žalář (káznic).

§ 2. (1) K podmíněnému propuštění z trestu doživotního a k přeložení do přechodného trestního ústavu z trestu doživotního vyžaduje se uplynutí stejné doby jako u dočasného trestu třicetiletého.

(2) O podmíněném propuštění z trestu na svobodu, ve který byl zmé-

něn trest smrti rozhodnutím presidenta republiky, a o přeložení do přechodného trestního ústavu z takového trestu platí obecná zákonná ustanovení o podmíněném propuštění z trestu a o přeložení do přechodného trestního ústavu, ačli v rozhodnutí, jímž byl trest smrti změněn v trest na svobodu, se neustanovuje jinak.

§ 3. (1) Byli-li obviněný uznán vinným zločinem, na který zákon stanoví trest smrti, budež v řízení před soudy porotními po závěrečných fečech stran k otázce trestu a před tím, než se porotní soudní sbor odebere k poradě o rozsudku, konáno společně tajné sedění porotního soudního sboru s porotou za přítomnosti zapisovatele a v nepřítomnosti jiných osob. V tomto sedění je každý porotce oprávněn, nikoliv však povinen, vysloviti se o tom, jaký trest

by, měl být uložen obviněnému, a uvést důvody svého mínění. Projevy poročů budlež zapsány do poradního protokolu.

(2) Rozhodnutí o tom, jsou-li podmínky uložení trestu na svobodě místo trestu smrti, jakož i o výši trestu na svobodě, který by se měl uložit místo trestu smrti, náleží porotnímu sboru samému.

§ 4. (1) Důvodem zmatečnosti rozsudku je také, že

1. soud namísto trestu smrti uložil trest na svobodě, ačkoli tv u není tak závažných polehčujících okolností, že by trest smrti byl nepřiměřeně přísný,

2. soud namísto trestu smrti neuložil trest na svobodě, ačkoli tv jsou tak závažné polehčující okolnosti, že by trest smrti byl nepřiměřeně přísný.

(2) O důvodech zmatečnosti uvedených v odstavci 1 platí, co ustanovují zákony o důvodu zmatečnosti uvedené v § 281, č. 11, § 344, č. 12 býv. rak. tr. ř. a v § 385, č. 3 býv. uh. tr. ř.

§ 5. (1) Odvoláním lze odporovat rozsudku také z toho důvodu, že trest na svobodě uložený na místě trestu smrti není přiměřený. To platí i tehdy, když v zemi Slovenské a Podkarpatoruské jde o rozsudek soudu porotního nebo soudu vrchního.

(2) O odvolání z důvodu uvedeného v odstavci 1 rozhodne nejvyšší soud, vyslechna generálního prokurátora, a to v sedění neveřejném.

(3) Bylo-li proti rozsudku podáno odvolání také z jiného důvodu, než který je uveden v odstavci 1, rozhodne nejvyšší soud také o tomto odvolání. Jde-li však v takovém případě o rozsudek krajského soudu v zemi Slovenské nebo Podkarpatoruské, rozhodne o odvolání vrchní soud.

§ 6. Jestliže soud rozhodující o oprávněném prostředku podaném z důvodu, uvedených v § 4, odst. 1 nebo v § 5, odst. 1, sníží trest ve prospěch jednoho obviněného, má postupovat z úřední povinnosti tak, jakoby i tento spoluobviněný podal oprávněný prostředek proti výroku o trestu.

§ 7. (1) Trest smrti nesmí být vynošen, pokud president republiky nerozhodí, že odsouzenému milost neodůlí.

(2) Byl-li obviněný odsouzen k trestu

smrti, unese se soud hned po prohlášení rozsudku v neveřejném sedění, vyslechna veřejného žalobce, o tom, zda doporučuje odsouzeného milostí, jakož i o tom, jaký trest by byl přiměřený, kdyby se mu jí dostalo. Byl-li rozsudek ukládající trest smrti vyneseno teprve vrchním soudem, náleží činití usnesení tomuto soudu samému po slyšení vrchního prokurátora.

(3) Protokol sepsaný o tomto sedění předloží předseda i se spisy nejvyššímu soudu, i když proti rozsudku nebyl podán oprávněný prostředek. Nejvyšší soud zašle spisy, když rozsudek ukládající trest smrti nabyt právní moci, ministru spravedlnosti a připojí svůj posudek, na němž se unese v neveřejném sedění vyslechna generálního prokurátora. To se stane též, uložil-li trest smrti teprve nejvyšší soud. Ministr spravedlnosti předloží spisy se svým návrhem presidentu republiky.

(4) Rozhodoval-li o oprávněném prostředku proti rozsudku ukládajícímu trest smrti také vrchní soud, připojí také tento soud svůj posudek, na němž se unese v neveřejném sedění vyslechna vrchního prokurátora.

§ 8. Ustanovení §§ 1, 4 až 6 tohoto zákona nelze užítí v řízení před soudy stannými. Ustanovení § 7 platí v řízení před těmito soudy jen tehdy, když to bylo zároveň v prohlášením stanného práva nebo později vyhlášeno; usnesení stanného soudu budí v takovém případě předloženo s návrhem ihned přímo ministru spravedlnosti.

§ 9. Ustanovení tohoto zákona platí v řízení před vojenskými soudy s těmito odchylkami:

1. § 1 se nevztahuje na případy uvedené v § 309, odst. 1, č. 1 vojenského trestního řádu (zákon ze dne 5. července 1912, č. 131 ř. z., a zák. č. XXXIII/1912);

2. výroku, jímž byl uložen trest smrti nebo jímž byl místo trestu smrti uložen trest na svobodě (§ 1 tohoto zákona a § 309, odst. 1, č. 1 voj. tr. ř.). lze čelití, není-li dán důvod zmatečnosti uvedený v § 358, č. 11 voj. tr. ř., odvoláním, v němž lze uplatňovatí důvody uvedené v § 4, odst. 1 a v § 5, odst. 1; jinak platí o tomto odvolání, co ustanovuje § třetí titul devatenácté hlavy vojenského trestního řádu;

3. na místo nejvyššího soudu a generálního prokurátora nastupuje v případě § 7, odst. 3 nejvyšší vojenský soud a generální vojenský prokurátor a na místo ministra spravedlnosti (§ 7, odst. 3, § 8) ministr národní obrany.

§ 10. (1) Zrušují se:

§§ 91 a 92 trestního zákona č. V/1878, pokud jednají o změně trestu smrti,

§§ 10 a 16 zákona ze dne 17. října 1919, č. 562 Sb. z. a n., o podmíněném odsouzení a o podmíněném propuštění, pokud stanoví jinou dobu, jejíhož uplynutí je třeba k podmíněnému propuštění z trestu doživotního a k přeložení do přechodného trestního ústavu z trestu doživotního, než tento zákon,

§ 28, odst. 4 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n.,

§ 341 býv. rak. tr. ř., §§ 496 až 500 býv. uh. tr. ř. a § 315, § 356, odst. 3, § 375, odst. 3 a § 385 voj. tr. ř. se změnami a doplňky podle čl. V a XLVIII zákona ze dne 19. prosince 1918, č. 89 Sb. z. a n., jímž se prozatímně mění některá ustanovení vojenského trestního řádu.

(2) Ustanovení §§ 18 a 25 novely o soudech porotních zák. č. XIII/1914 o volbě zástupců poroty a jejich

účasti při vnesení rozsudku neplatí, byli-li obviněni nebo některý ze spoluobviněných uznán vinným zločinem, na který zákon stanoví trest smrti.

§ 11. (1) Tento zákon nabude účinnosti za patnáct dnů po vyhlášení a budí ho užito i na tresty na svobodě již vykonávané. Pokud však po podmíněném propuštění z trestu a pro přeložení do přechodného trestního ústavu z doživotních trestů, které byly pravoplatně uloženy přede dnem účinnosti tohoto zákona, platila ustanovení mírnější, budí užito ustanovení dosavadních.

(2) Nebylo-li ještě rozhodnuto, zda se udílí milost osobě, která dnem kdy tento zákon nabude účinnosti, byla odsouzena k trestu smrti, rozhodne nejvyšší soud po právní moci rozsudku v neveřejném sedění, vyslechna generálního prokurátora a řídě se ustanovením § 1, zda a jaký trest na svobodě ukládá místo trestu smrti trest na svobodě, má postupovatí podle § 7, odst. 3 tohoto zákona.

(3) Zákon tento provedou ministři spravedlnosti a národní obrany.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 19. května 1934. Platí tedy od 3. června 1934.

Zákon ze dne 19. června 1934, čís. 115, o plétichách při zadávání veřejných dodávek a prací.

§ 1. Veřejnými dodávkami a pracemi ve smyslu tohoto zákona rozumějí se také, které zadávají stát, země, okres, obec nebo jiné veřejno-právní korporace, veřejné podniky, ústavy a fondy a fondy jimi spravované.

§ 2. (1) Kdo v řízení o zadání veřejné dodávky nebo práce jinému přímo či nepřímo nabídně, slíbí nebo poskytne majetkový prospěch za to, že se zdrží nebo zdržel účasti při soutěži, nebo přímo či nepřímo za takové chování požaduje nebo přijme majetkový prospěch neb slib takového prospěchu,

jinému přímo či nepřímo nabídně, slíbí nebo poskytne majetkový prospěch za to, že se soutěže zúčastní nebo zúčastní určitým způsobem, nebo kdo přímo či nepřímo za takové chování požaduje nebo přijme majetkový prospěch nebo slib takového prospěchu,

vůbec dopustí se jakýchkoli jiných plétich, které jsou způsobilé přivoditi škodu veřejnému zadateli,

bude potrestán soudem, není-li čin přísněji trestný, pro přečin vězéním od 8 dnů do jednoho roku, při zvlášť přitěžujících okolnostech tuhým vězéním od 8 dnů do jednoho roku. Pokud přečin je trestný i v zemi Slovenské a Podkarpatoruské.

(2) Bylo-li čin uvedený v odstavci 1 způsobena nebo hrozila i z něho veřejnému zadateli škoda vyšší než 20.000 Kč, nebo byl-li vinník pro takový čin již odsouzen a od odpykání trestu neuplynulo ještě 5 roku, bude potrestán pro zločin žalářem od jednoho roku do pěti let.

(3) Vedle trestu na svobodě může býti uložen peněžitý trest od 5.000 Kč do 50.000 Kč.

(4) Veděl-li podnikatel, člen správního neb dozorcího orgánu, vedoucí

učiněno nebo likvidátor podniku, že zaměstnanec nebo zmocněnec se dopustil ve prospěch podniku trestného činu uvedeného v odstavci 1, a opomínil to zadateli bez průtahu oznámiti, uloží soud podnikateli ručení za nedobytý peněžitý trest uložený viníkovými. Rozhodnutí, jímž se ručení ukládá, jakož i tomu, že soud ručení neuloží, lze odporovat týmiž opravnými prostředky jako výroku o trestu.

(5) Byl-li poskytnut majetkový prospěch, vysloví soud v rozsudku, že propadá do prospěchů státu.

§ 3. Pro čin uvedený v § 2 není trestný, kdo dobrovolně a ne proto, že jeho jednání bylo odhaleno, čin zadateli oznámí a, vznikla-li z něho zadateli škoda, ji napraví.

§ 4. (1) Vláda vysloví a veřejně vyhlásí, že viník a, je-li viníkem člen správního nebo dozorcího orgánu, vedoucí úředník nebo likvidátor podniku, také podnik je vyloučen na určitou dobu ze zadání veřejných dodávek a prací; takový výrok lze zatím neúčinně již za trestního řízení.

(2) Za podmínek uvedených v § 2, odst. 4 budíž užito ustanovení odstavce 1 také proti podnikateli.

(3) Nabýtky vyloučených uchazečů budítež po dobu, na kterou byli z veřejných dodávek a prací vyloučeni, ze soutěží předem vylučovány. Pouze v případech zcela výjimečných, bylo-li by tím zadání nebo provedení zakázky v tuземku vůbec ohroženo nebo značně ztíženo, může vláda povolit výjimku pro zadání určitých dodávek nebo prací. Podrobnosti mohou být upraveny vládním nařízením.

§ 5. (1) Byl-li trestný čin uvedený v § 2 spáchán členem správního nebo dozorcího orgánu, zaměstnanec, zmocněnec nebo likvidátorem podniku, budíž podnikatel zpraven o hlavním přelíčení. Má právo se ho sám zúčastnit nebo dáti se při něm zastupovati. Okolnosti, že podnikatel se k hlavnímu přelíčení z jakéhokoliv důvodu nedostavil, není na překážku ani konání hlavního přelíčení ani vnesení rozsudku.

(2) Podnikatel má právo přednésti

skutečnosti, které mají význam pro posouzení věci, a činit návrhy. Stejně právo přísluší mu také v hlavním přelíčení, a to i když o něm nebyl zpraven. V závěrečných řečech má právo ujmouti se slova před obviněným a jeho obhájcem.

(3) Kromě práva podati opravný prostředek podle § 2, odst. 4 náleží podnikateli právo odporovati i jiným částem rozsudku, a to týmiž opravnými prostředky jako obviněný a i proti jeho vůli, avšak toliko ve lhůtě platné pro obviněného.

(4) Rozhodnutí, proti němuž má podnikatel právo užiti opravných prostředků, budíž mu doručeno; byl-li však při jeho prohlášení přítomen, stanež se tak jen tehdy, když za to žádá.

§ 6. (1) Jestliže podnikateli, jehož jednání při určitém řízení o zadání veřejné dodávky nebo práce tvoří skutkovou podstatu trestného činu uvedeného v § 2, byla v tomto řízení dodávka nebo práce zadána, jest zadatel oprávněn smlouvou s účinností od počátku nebo pro budoucnost zrušiti. Všichni, kdož se pletic zúčastnili, odpovídají rukou společnou a nerozdílnou za veškerou škodu, která zadateli vznikla.

(2) Ustanovení odstavce 1 o zrušení smlouvy a o odpovědnosti podnikatele za veškerou škodu platí také, jestliže jednání kteréhokoliv člena správního nebo dozorcího orgánu, vedoucího úředníka nebo likvidátora podniku tvoří skutkovou podstatu trestného činu uvedeného v § 2 nebo jestliže podnikatel nebo kterákoli z jmenovaných osob věděla, že zaměstnanec neb zmocněnec podniku se dopustil ve prospěch podniku trestného činu uvedeného v § 2 a opomínil to zadateli bez průtahu oznámiti.

§ 7. Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou jej ministři veřejných prací, spravedlnosti, průmyslu, obchodu a živností a národní obrany v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 27. června 1934.

Zákon ze dne 10. července 1934, čís. 140, kterým se mění a doplňují zákon na ochranu republiky a zákony tiskové.

Změny a doplňky zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, č. 50 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 10. července 1933, č. 124 Sb. z. a n.

Čl. I.

Za § 14 vkládá se § 14a) tohoto znění:

§ 14a). Kdo veřejně nebo před více lidmi nebo více lidí popuzuje k násilnostem, nepřátelským činům nebo k zášti proti jednotlivým skupinám obyvatelů anebo proti jednotlivci proto, že jsou stoupenci demokraticko-republikánské státní formy nebo demokratického řádu Československé republiky, trestá se za přečin vézením od osmi dnů do tří měsíců.

Čl. II.

1. Výpočet trestných činů v § 34a), odst. 1, č. 1 rozšiřuje se o přečin § 14a).

2. K odstavci 1, č. 2 téhož paragrafu připojuje se tento dovětek: „a u tiskopisů, s jichž opětým vydáváním bylo započato před uplynutím jednoho roku od konce doby, po kterou byly naposledy zastaveny, na šest měsíců bez ohledu na to, jak často vycházejí.“

3. K témuž paragrafu připojuje se odstavce třetí tohoto znění.

(3) Jestliže příčiny, pro které došlo k vydání nařízení podle odstavce 1, nepominuly, může vláda nařízením, schváleným prezidentem republiky, jeho účinnost, třeba i opětovně, prodloužiti, pokudéž však nejdelší na dobu dvou let. Ustanovení odstavce 2 platí i o tomto nařízení.

Čl. III.

Za § 34a) vkládá se § 34b) tohoto znění:

§ 34b). Bylo-li započato s opětým vydáváním periodického tiskopisu, který byl zastaven před předcházejícím ustanovením, před uplynutím jednoho roku od konce doby, po kterou byl zastaven, platí po dobu jednoho roku od počátku jeho opětového vy-

dávání v tiskovém řízení jeho se týkajícím tato zvláštní ustanovení:

1. Lhůta k námitkám proti nálezu podle § 493 tr. ř. a proti výroku, jímž soud vyslovil přípustnost jeho zastavení, činí tři dny.

2. Veřejně sedění o námitkách proti rozhodnutím uvedeným v č. 1. budíž ustanoveno nejdelší na tři dny.

3. Ta okolnosti, že osoba, která námitky podala, se k veřejnému sedění o námitkách z jakéhokoliv důvodu nedostavila nebo že se nezdařilo doručiti jí obsítku k němu, není na překážku konání veřejného sedění.

4. Lhůta ke stížnosti na rozhodnutí o námitkách činí tři dny a počítá se vždy ode dne prohlášení rozhodnutí.

ČÁST DRUHÉ.

Změny a doplňky zákona ze dne 10. července 1933, č. 126 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují tiskové zákony.

Čl. IV.

Za § 4 vkládají se §§ 4a) a 4b) tohoto znění:

§ 4a). Rozšiřování tiskopisů v některých místnostech a stáncích.

(1) Rozšiřování tiskopisů rázu uvedeného v § 2, odst. 1 nebo 2 v místnostech a stáncích, v nichž se prodávají tabákové výrobky, poštovní ceny nebo kolky, jakož i v místnostech a stáncích, umístěných v budovách sloužících veřejné dopravě (na nádražích a pod.), může být zakázáno.

(2) O tomto zákazu platí obdobně ustanovení § 2, odst. 3 až 6.

§ 4b). Poštovní a železniční doprava zdejších tiskopisů.

(1) Neperiodického tiskopisu rázu uvedeného v § 2, odst. 1 nebo 2, vydaného v Československé republice, mohou být odňaty sazební a dopravní výhody, jež se povolují tiskopisům při dopravě poštou nebo po železnici, nebo mu může být odňato právo dopravy poštou a po železnici vůbec.

(2) Uzná-li trestní soud podle platných zákonných ustanovení v době poměrně krátké opětovně, že obsa-

hem periodického tiskopisu vydávaného v Československé republice při spáchání trestný čin rázu uvedeného v § 2, odst. 1 nebo 2, může být do dvou měsíců od pravoplatnosti posledního takového nálezu užito opatření uvedených v odstavci 1 také proti takovému periodickému tiskopisu, a to nejdéle na dobu dvou let.

(3) Učinitel tato opatření je oprávněno ministerstvo vnitra, a jde-li o tiskopis neperiodický, také zemský úřad, v jehož obvodě byl tiskopis vydán, a není-li místo vydání známo, v jehož obvodě byl rozšiřován.

(4) Je-li tiskopis postižený takovým opatřením znovu vydán nebo dále vydáván pod jiným jménem, učiní příslušný úřad stejná opatření i ohledně tohoto náhradního tiskopisu.

Čl. V.

§ 10, odst. 2 bude znít takto:
§ 10) Táž opatření může nejdéle na dobu dvou let učinit ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem zahraničních věcí ohledně periodického tiskopisu rázu uvedeného v § 2, odst. 1 nebo 2, vydávaného v cizině.

Čl. VI.

§ 11, odst. 1 připojuje se tento dovětek: „nebo na oznámení, že pro obsah zprávy podal žádost za trestní stíhání.“

Čl. VII.

§ 15 připojuje se odstavec pátý tohoto znění:

(5) Ustanovení o úřední opravě platí též o opravách, za jejichž uveřejnění žádal prezident republiky, jeho náměstek, předseda nebo člen vlády. Nepřesahuje-li oprava, za jejíž uveřejnění žádal některý z uvedených činitelů nebo některý z úřadů povolaných k obstarávání jejích věcí, jednu polovinu celostránkového sloupce tiskopisu, o něž jde, nemůže být její uveřejnění odepřeno z toho důvodu, že přesahuje trojí výměru původní zprávy. I když v opravě uvedených činitelů nebo úřadů jsou kromě skutečností, které opravují, vyvracejí nebo popírají skutečnosti ve zprávě obsažené, uváděny i jiné skutečnosti, nelze její uveřejnění odepřít, souvlsí-li tyto skute-

nosti s předmětem původní zprávy a slouží úplnému objasnění věci.

Čl. VIII.

§ 17 vkládají se §§ 17 a) a 17 b) tohoto znění:

Povinné uveřejnění projevů presidenta republiky a vlády.

§ 17 a.) Politické periodické tiskopisy, vydávané, byť i pod různými názvy, aspoň třikrát týdně, jsou povinny uveřejnit zdarma projev, který v oboru své působnosti učinil prezident republiky, jeho náměstek, vláda nebo jménem vlády její předseda nebo člen, jestliže úřad povolaný k obstarávání věcí presidenta republiky nebo vlády jím takový projev přímo nebo prostřednictvím Československé tiskové kanceláře dodá k uveřejnění, dovoláváje se tohoto ustanovení zákona.

(2) Je-li v podstatě týž periodický tiskopis vydáván, byť i pod různými názvy, několikrát denně, platí povinnost uložená v odstavci 1 toliko pro vydání vydávané v nejvšším rozsahu, a je-li vydáváno několik vydání stejného rozsahu, toliko pro ono, které je vydáno nejříve. Jde-li však o několik vydání téhož periodického tiskopisu v podstatě stejného obsahu, platí povinnost ta pro všechna tato vydání.

(3) Odpovědný redaktor je povinen uveřejnit projev v periodickém tiskopise beze změny a beze všech vloček do tří dnů od jeho dodání, a nevyjde-li periodický tiskopis v této době, v nejbližším čísle, které vyjde po jeho dodání. Projev musí být i uveřejněn v jazyku tiskopisu, na první nebo druhé textové straně a aspoň tiskem v periodickém tiskopise, o něž jde, pro uveřejňování projevů stejného druhu převážně obvyklým.

(4) Převyšuje-li znění projevu ve státním jazyku 800 slov a nebylo-li zároveň dodáno jeho zkrácené znění, tuto míru podstatně nepřevyšující, může být uveřejnění projevu odepřeno. Jinak je periodický tiskopis povinen uveřejnit aspoň zkrácené znění, které mu bylo dodáno.

(5) Povinnost uložená v tomto paragrafu neplatí pro preiodické tiskopisy, které uveřejnily projev již před jeho dodáním aspoň tak, že jsou v

něm věrně obsaženy veškeré jeho podstatné části.

§ 17 b.) (1) Bylo-li uveřejnění projev odepřeno nebo nebyl-li projev uveřejněn vůbec nebo tak, jak to zákon ustanovuje, rozhodne o povinnosti jej uveřejnit soud v trestním řízení pro přestupek neuveřejnění projev unesení, nehlédě na výsledek řízení. Stížnost na unesení, jímž byla uložena povinnost projev uveřejnit, nemá odkladného účinku.

(2) Jinak platí obdobně o doručení projevu ustanovení § 11, odst. 5, o jeho uveřejnění ustanovení § 12, odst. 3 a 4 a o soudním řízení a následcích neuveřejnění ustanovení § 15, odst. 2 a § 16, odst. 1.

Čl. IX.

§ 18, odst. 2 doplňuje se ustanovení č. 1 slovy „nebo zákaz rozšiřování tiskopisu uvedený v § 4 a)“ a v č. 4 těchto odstavce vkládají se za slova „úřední opravu (§ 15)“ další slova „nebo projev presidenta republiky nebo vlády podle § 17 a)“.

Čl. X.

§ 18 vkládají se §§ 18 a) a 18 b) tohoto znění:

§ 18 a.) Soudem bude potrestán pro přestupek vězením od tří dnů do tří měsíců nebo peněžitým trestem od 300 Kč do 5.000 Kč:

1. kdo uveřejní tiskem

obsah jednání zákonodárného sboru, jeho výboru nebo komise, které bylo podle jednacích řádů důvěrné, nebo o němž bylo podle jednacích řádů usneseno, že se neuveřejní, nebo obsah spisu, který byl nebo má být předmětem jejich jednání, je-li podle zákona důvěrný,

zprávu o určité věci z jednání vlády nebo sboru členů vlády ustanoveného k projednání vládních věcí nebo obsah spisu, který byl nebo má být předmětem jejich jednání, jestliže vláda (sbor) se výslovně usnesla, že taková zpráva nebo obsah takového spisu nemají být z důležitého zájmu státního uveřejněny, a původce zprávy o takovém unesení věděl,

obsah jednání soudu, pokud při něm byla veřejnost vyloučena, nebo zprávu o hlasování soudu,

obsah jednání veřejného sboru ne-

bo úřadu, pokud uveřejnění je zákonem výslovně zakázáno,

2. kdo v tisku vydává nějaké ohlášení za rozhodnutí, opatření nebo jakýkoliv projev činitelů uvedených pod č. 1 nebo v § 17 a), ačkoliv věděl, že je zcela nebo zčásti nepravé, nebo měl dostatečné důvody za nepravé je pokládati.

§ 18 b.) (1) Pro přestupek bude soudem potrestán vězením od tří dnů do tří měsíců nebo peněžitým trestem od 300 Kč do 5.000 Kč, kdo uveřejní v periodickém tiskopise zprávu, článek nebo vyobrazení z běžného denního života, které se týkají určitého trestného činu proti životu, tělu nebo majetku nebo věcí pohlavních a nadpisem, způsobem podání nebo vnější úpravou hovoří hrubě touze pro sensaci nebo pohlavním podzářdění, nebo oznámení, které se týká nepochybně pohlavního života a způsobem, jakým bylo sepsáno, jest s to vzbudit pohoršení nebo urazit stud.

(2) K tiskopisům, jejich kolportáž může být podle § 2, odst. 1 zakázána a ohledně nichž mohou být učiněna opatření uvedená v §§ 4 a) a 4 b), náležejí též periodické tiskopisy, které uveřejňují zprávy, články nebo vyobrazení rázu vyloučeného v odstavci 1 tohoto paragrafu.

Čl. XI.

§ 19 vkládá se tento § 19 a):

§ 19 a.) (1) Zrušují se § 309 tr. zákona ze dne 27. května 1852, č. 117 ř. z., § 566 vojenského trestního zákona ze dne 15. ledna 1855, č. 19 ř. z., § 20 zák. čl. XXXIV/1897, § 96, č. 1 zák. čl. LIV/1912, a pokud jde o uveřejňování předmětů prelčíení, při němž byla veřejnost vyloučena, také § 264 vojenského trestního řádu (zákon ze dne 5. července 1912, č. 131 ř. z., a zák. čl. XXXIII/1912).

(2) Dále se zrušují § 310 zák. č. 117/1852 ř. z. a § 567 zák. č. 19/1855 ř. z., pokud jsou ještě v platnosti.

(3) Ustanovení § 18 a) užiti je i na uveřejnění, která se nestala tiskem, nýbrž veřejným návestím, ústně před početným shromážděním nebo zástupem a pod.

Čl. XII.

§ 20, odst. 2 mění se takto:
Ustanovení § 2, odst. 2, a pokud se na něj vztahují, i ustanovení §§ 4 a)

a 4 b) pozbudou účinnosti dnem 30. června 1936.

Čl. XIII.

Tento zákon nabude účinnosti os-

V. Trestní právo.

mým dnem po vyhlášení; provedou jej všichni členové vlády.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 16. července 1934. Platí tedy od 24. července 1934.

Zákon o ochraně československé měny a oběhu zákonů platidel.

Poznámka: V tomto znění byl zákon vyhlášen vyhláškou ministra financí č. 141/1934 sb. z. a n. Je to zákon č. 7/1924 (otištěný na str. 1201 a násl.), a jeho nynější zde otištěné znění vyplyvá ze změn provedených zákony č. 121/1932 (viz str. 1203) a č. 113/1934.

HLAVA PRVNÍ.

OCHRANA ČESKOSLOVENSKÉ MĚNY.

§ 1. (1) Kdo bez hospodářské potřeby nebo nad její míru kupuje cizí platidla a drahé kovy za domácí platidla nebo tato prodává za cizí platidla a drahé kovy, trestá se za přechín tuhým vězením od šesti měsíců do dvou let.

(2) Stejně trestá se, kdo při právním jednání, jehož předmětem jsou platidla tuzemská nebo cizozemská nebo drahé kovy, jedná způsobem, o němž musel podle svého povolání, vědomosti nebo zkušenosti poznati, že může škoditi československé měně.

(3) Kdo se činů uvedených v předchozích odstavcích dopustí v úmyslu, aby poškodil československou měnu, trestá se za zločin těžkým žalářem od jednoho do pěti let.

(4) Vedle trestu na svobodě může býti uložen podle majetkových poměrů obviněného trest peněžitý od 1.000 Kč do 1.500.000 Kč.

§ 2. Vláda se zmocňuje, aby nařízením

1. upravila obchod s cizozemskými platidly, pohledávkami proti cizíne a drahými kovy,

2. stanovila předpisy pro dovoz, průvoz a vývoz drahých kovů, cizozemských a československých platidel, cenných papírů a jiných penězů, poukazy jakož i pro jejich zaslání, poukazy nebo účetní převody z ciziny nebo do ciziny.

3. vydala ustanovení o poskytování a nabývání cizozemských úvěrů, o nakládání s platidly, pohledávkami proti cizíne, drahými kovy, cennými papíry a jinými peněžními hodnotami, které z ciziny došly, nebo tam pro tuzemce nově vznikají, nebo se tam nalézají, nebo jsou cizozemského původu, a o způsobu, jak je míti v patrnosti,

4. stanovila způsob platebních styků v poměru k některým státům a

5. určila, jakých náležitostí jest třeba k ochraně měny při dovozu a vývozu zboží z ciziny a do ciziny.

§ 3. (1) Přestupky jakožto vydaných podle § 2 trestají se jako prosté přestupky důchodkové pokutou od 100 Kč do 100.000 Kč.

(2) Byl-li však některý takový přestupek spáchan úmyslně nebo z hrubé nedbalosti při provozování bankovního nebo jiného peněžního podnikání, nebo bylo-li účelem činu dovézt nebo převézt, třeba jen účtené, hodnoty, jejichž oběh jest podle § 2 omezen, z ciziny nebo do ciziny, bude čin potrestán jako těžký důchodkový přestupek pokutou ve výši jednoduše až čtyřnásobné hodnoty předmětu, jímž byl podniknut nebo který byl k jeho spáchání určen, při čemž neplatí dosavadní ustanovení trestního práva důchodkového o nejvyšší výměře pokut.

(3) Podle stejné sazby bude za těžký důchodkový přestupek trestán, kdo k výzvě vydané podle § 2 zák. č. 7/1924 Sb. z. a n. do 15. září 1932 vědomě neodvede nebo neohlásí hodnoty uložené v cizině, které podléhají u něho odvodové nebo nabídkové povinnosti založené na ustanoveních dosud platných; spíná-li však tuto povinnost v uvedené lhůtě, není trestný ani podle tohoto zákona, ani podle zákona o přímých daních.

(4) Za těžký přestupek důchodkový bude stejně trestán, kdo vědomě ne-

Ochrana měny (zák.) §§ 1—9.

splní včas povinnost stanovenou v § 2, č. 3.

(5) Kromě toho může býti za těžký důchodkový přestupek uložen trest tuhého vězení od 24 hodin do tří měsíců,

a) převyšuje-li základ pro vyměření pokuty 50.000 Kč, nebo

b) bylo-li při trestném činu použito podvržených listin, předstíraných jmen nebo zápisů v obchodních knihách nebo jiných k oklamání úřadů zvláště způsobilých prostředků, nebo

c) byl-li obviněný již pro zločin, přečin nebo těžký důchodkový přestupek podle tohoto zákona pravoplatně odsouzen a dopustil se opět takového přestupku do pěti let po odsouzení, nebo

d) zúčastnilo-li se přestupku více osob než dvě.

(6) Na místě pokuty budíž uloženo, není-li dobytá, náhradní vězení od 24 hodin do tří měsíců.

(7) Stejně jako pachatel bude potrestán, kdo návodem, radou, utvrzováním, slibem nebo poskytnutím pomoci, zejména též nesprávným vedením obchodních a hospodářských knih, nebo jinak úmyslně působí ke spáchání nebo při spáchání trestného činu jiným nebo kdo po spáchání trestného činu jiným působí k tomu, aby účelu trestného činu bylo dosaženo, nebo aby opatřil sobě nebo jinému z něho prospěch.

(8) Fysické a právnické osoby ručí za pokuty a útráty trestního řízení, které byly jejich zákonným nebo zmocněným zástupcům uloženy pro trestné činy podle tohoto paragrafu, spáchané při vykonávání tohoto zastupitelského poměru. Z ručení jsou však vyňaty fyzické osoby, které nejsou svéprávné, pokud jde o jejich zákonné nebo úředně zřízené zástupce, a jiné svéprávné fyzické nebo právnické osoby, jež prokáží, že jejich zmocněnc jednal bez jejich vědomí. Výkon náhradního trestu vězení vylučuje uplatňovati ručení.

HLAVA DRUHÁ.

OCHRANA OBĚHU ZÁKONNÝCH PLATIDEL.

§ 4. (1) Kdo neprávem zhotoví nebo zhotoví dá náhražky zákonných platidel, trestá se, nejde-li o čin pří-

snějí trestný, za přestupek peněžitým trestem od 100 Kč do 50.000 Kč nebo vězením od tří dnů do šesti měsíců.

(2) Stejně se trestá, kdo taková neprávem zhotovená náhradní platidla pro oběh vydá, je do oběhu uvádí, v něm udržuje, jimi v oběhu platí nebo je za platido přijímá.

(3) Kdo se dopustí přestupku podle předchozích odstavců, ač již pro takový přestupek byl pravoplatně odsouzen, potrestá se, neuplynula-li od tohoto odsouzení tři léta, tuhým vězením od jednoho do šesti měsíců, se kterým může býti podle majetkových poměrů obviněného spojen trest peněžitý od 100 do 100.000 Kč.

§ 5. Kdo náhradní platidla neprávem vydá, jest povinen hodnotu za ně přijatou odvésti státu.

§ 6. (1) Vláda se zmocňuje, aby učinila nařízením opatření potřebná k ochraně nerušeného oběhu zákonných platidel.

(2) Kdo jedná úmyslně proti těmto nařízením, trestá se, nejde-li o čin přísněji trestný, za přestupek na peněžích od 50 Kč do 10.000 Kč aneb vězením od dvaceti čtyř hodin do jednoho měsíce.

(3) Kdo se dopustí přestupku podle předchozího odstavce, ač už pro takový přestupek byl pravoplatně odsouzen, trestá se, neuplynula-li od tohoto odsouzení více než tři léta, tuhým vězením od jednoho do šesti měsíců, se kterým může býti spojen podle majetkových poměrů obviněného trest na peněžích od 100 Kč do 100.000 Kč.

HLAVA TŘETÍ.

SPOLEČNÁ USTANOVENÍ.

§ 7. Poznámka: Zrušen paragrafem 19, č. 1 zákona č. 31/1929 Sb. z. a n. a nahrazen paragrafem 8 cit. zákona. (viz str. 1285).

§ 8. Peněžité tresty a pokuty uložené podle tohoto zákona řádnými trestními soudy a pokuty uložené nálezačmi senátu podle § 18, odst. 4 připadají státu.

§ 9. (1) V rozsudcích a v nálezech jest uvést, že platidla, drahé kovy nebo jiné hodnoty, jimiž trestný čin byl podniknut, nebo jež byly k spáchání trestného činu určeny, nebo

jím získány, nebo nebyly-li zachyceny, jejich hodnota, dále náhradní platidla, jakož i veškeren zisk z trestného činu propadají ve prospěch státu, i když nejsou vlastnictvím odsouzeného, bez ohledu na vězici na nich práva osob třetích anebo nároky osob třetích k nim, ledaže by jich pachatel nabyl trestným činem, spáchaným proti osobám třetím.

(2) Finanční úřady pro správu nepřímých daní mohou prohlásit za propadlé ve prospěch státu hodnoty, jimiž trestný čin byl podniknut, nebo jež byly k spáchaní trestného činu určeny, nebo jím získány, jakož i veškeren zisk z trestného činu, nebyl-li pachatel trestného činu nebo jeho zdejší pobyt vypátrán a pachatel se nedostavil ve lhůtě 60 dnů k příslušnému finančnímu úřadu na veřejné vyzvání.

§ 10. (1) Při odsouzení pro zločin vysloví soud vždy ztrátu veškerého práva volebního i volitelnosti, při odsouzení pro přečin ztrátu tu vysloví.

(2) Odsouzení pro zločin, přečin nebo těžký důchodkový přestupek, pro který byl uložen trest na svobodu, uveřejní se na útraty odsouzeného v jednom denním listě, který soud v rozsudku určí.

(3) Cizince odsouzeného pro zločin podle tohoto zákona musí soud z území republiky vypovědět, i cizince odsouzeného pro přečin může tak učinit.

§ 11. I pokus trestných činů podle tohoto zákona jest trestný.

§ 12. Lhůta promlčecí stanoví se u zločinů deseti roky, u přečinů a těžkých důchodkových přestupků třemi roky, u přestupků jedním rokem od spáchaní činu.

§ 13. O výkonu trestu vězení a tuhého vězení na Slovensku a v Podkarpatské Rusi platí ustanovení zákona ze dne 15. dubna 1920, č. 284 Sb. z. a n.

§ 14. (1) Zaměstnanci jsou trestní jen tehdy, jestliže nejednali z příkazu svého zaměstnavatele, jeho zástupce anebo svého představeného.

(2) Tím se nemění trestní odpovědnost těch osob, v jejichž zájmu a s jejichž vědomím bylo podniknuto jednání podle tohoto zákona trestné.

HLAVA ČTVRTÁ.

OPRAVA PŘÍSLUŠNOSTI.

§ 15. (1) Trestní stíhání zavádí se z moci úřední, avšak pro přečiny podle první hlavy tohoto zákona toliko na návrh ministerstva financí nebo úřadu finančního, jež ministerstvo financí k tomu určilo.

(2) Ministerstvo financí jest vyhrazeno, aby návrh podaný podle předchozího odstavce odvolalo, pokud nebylo počato s prohlášením rozsudku soudy prvé stolice, nebo aby řízení finančními úřady z moci úřední zahájene zastavilo, pokud nedošlo k vydání nálezu finančním úřadem.

§ 16. (1) Trestní řízení pro zločiny a přečiny náleží sborovým soudům první stolice, u osob podrobených pravomoci vojenských soudů soudům divisiím.

(2) Trestní řízení pro přestupky §§ 4 a 6 náleží okresním soudům, u osob podrobených pravomoci vojenských soudů soudům brigádním.

(3) Těžké přestupky důchodkové trestají důchodkové soudy, v zemi Slovenské a Podkarpatské trestní soudy jako soudy důchodkové; prosté přestupky důchodkové stíhají a trestají finanční úřady pro správu nepřímých daní. Pokud není v tomto zákoně odchýlných ustanovení, děje se tak podle předpisů práva důchodkového. Úřady i soudy rozhodují o těchto přestupcích hodnotí provedené důkazy podle volného uvážení.

(4) Odvolání do nálezu finančních úřadů první stolice rozhodují s konečnou platností finanční úřady druhé stolice.

(4) O dozoru na zachování nařízení vydaných podle § 2 a při vyhledávání skutkové podstaty důchodkových přestupků podle tohoto zákona platí obdobně ustanovení §§ 13 až 20 celního zákona ze dne 14. července 1927, č. 114 Sb. z. a n., s omezením, že oprávnění § 15 cit. zákona lze použít jen při podezření z těžkých přestupků důchodkových.

§ 17. (1) O nároku na vydání hodnoty přijaté vydavatelem za náhradní platidla (§ 5) rozhodne soud na návrh finanční prokuratury v trestním řízení proti vydavateli a, nelze-li tohoto před soud postaviti, v trestním řízení proti kterékoliv osobě po-

dle § 4 trestně zodpovědné, nepodléhající příslušnosti soudu vojenského. V tomto případě nutno obsazeti k hlavnímu líčení vydavatele nebo jeho zákonného zástupce, po případě právního nástupce vydavatelova. Osobám těm přísluší práva obžalovaneho.

(2) Rozhodnutí stane se nálezem, vydaným současně s rozsudkem.

(3) Do nálezu toho přísluší stížnost k soudu odvolacímu. Jest jí podati do osmi dnů po doručení nálezu u soudu první stolice.

HLAVA PÁTÁ.

USTANOVENÍ ZÁVĚREČNÁ.

§ 18. (1) Vznikne-li odůvodněné podezření, že zákon a nařízení podle něho vydaná jsou přestupovány nebo jakýmkoliv způsobem obcházeny, jsou ministerstvo financí neb orgány jím pověřené oprávněny za účelem dohledu na zachování zákona a nařízení provádět prohlídky obchodních knih, hospodářských, živnostenských a jiných zápisů bank, peněžnic ústavů, závodů a jednotlivců, vyžadati si od majitele podniku neb jeho zástupce veškeré doklady k tomu a podle volného uvážení přibrati k těmto úkonům i znalce. Osoba nebo závod, jehož se znalecké zkoumání týče, jsou oprávněny žádati, aby ke znalcům ustanoveným úřadem byl přibrán na jejich náklad znalecký důvěrník jimi navržený.

(2) Při prohlídkách musí úřady

šetřiti předpisů § 8, druhé věty ústavního zákona ze dne 9. dubna 1920, č. 293 Sb. z. a n., o ochraně svobody osobní, domovní a tajemství listovního.

(3) Náklady přibrání znalce jsou částí nákladů řízení trestního.

(4) Jakékoliv úmyslné jednání nebo opominutí, kterým by provádění prohlídky podle odstavce 1 tohoto paragrafu bylo mařeno nebo ztěžováno, trestá se, pokud nezakládá skutkovou povahu trestného činu stíhatelného podle všeobecného trestního zákona, pokutou do 100.000 Kč nebo vězením do jednoho roku nalézacími senáty zřízenými podle zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n.

§ 19. (1) Zákon o ochraně československé měny a oběhu zákonných platidel v tomto znění nabude účinnosti dnem 1. srpna 1934 a pozbude jí koncem července 1936.

(2) Ustanovení § 2, věty druhé zákona ze dne 24. června 1920, č. 418 Sb. z. a n., o úřadu pro zahraniční obchod, se zrušuje, pokud se jím tomuto úřadu vyhražuje spolupůsobení ve věcech valutárních.

(3) Činy, jež jsou jen ukončením určité činnosti před účinností tohoto zákona zahájene, nemohou býti stíhány jako přečiny a zločiny podle tohoto zákona, leč by šlo o zakončenou činnost, která byla zahájena v úmyslu poškoditi československou měnu.

§ 20. Vykonalání zákona ukládá se ministrům financí, spravedlnosti, národní obrany a vnitra.

Zákon ze dne 9. dubna 1935, čís. 71, o hospodářském vyzvědačství.

HOSPODÁŘSKÉ TAJEMSTVÍ.

§ 1. (1) Hospodářským tajemstvím rozumějí se v tomto zákoně zařízení, opatření, předměty a jiné skutečnosti příznačné nebo jinak významné pro výrobu nebo obdyt určitého zdejšího hospodářského podniku nebo určitého oboru zdejšího hospodářského podnikání, jejich zachování v tajnosti je v důležitém zájmu veřejném, zejména v zájmu na zachování a rozšíření zaměstnanosti, vývozu nebo soutěžitivosti zdejších hospodářských

podniků nebo určitých oborů hospodářského podnikání.

(2) Ustanovení tohoto zákona nevztahují se na:

1. vynálezy, které požívají ochrany patentové a na úkony směřující k dosažení této ochrany;

2. na sdělování vlastních nebo svěřených hospodářských tajemství osobě nebo podniku, pokud se tak děje v mezích obvyklých hospodářských a technických styků a spojení (na př. licenční smlouvy, výměna zkušeností, styky koncernové) a pokud

těchto styků a spojení nebylo zneužito k zavedení výroby pro tuzemsko příznačné v cizině.

HOSPODÁŘSKÉ VYZVĚDAČSTVÍ.

§ 2. (1) Kdo věda, že tím ohrožuje důležitý zájem veřejný (§ 1), vyrazí hospodářské tajemství (§ 1, odst. 1) přímo nebo nepřímě do ciziny nebo užije v cizině ve vlastním nebo v cizím podniku hospodářského tajemství,

hospodářské tajemství vyzvídá, aby je vyrazil přímo nebo nepřímě do ciziny nebo aby ho tom ve vlastním nebo cizím podniku užil,

za tímž účelem zhotoví popis, plán, nákres, vzorek, model nebo snímek zařízení nebo předmětu, jenž je hospodářským tajemstvím, odcízí, jinak opatří, přechovává, opíše, obkreslí nebo ofotografuje nebo jinému dá nebo nechá opsati, obkreslit nebo ofotografovati plán, nákres, vzorek, model, snímek nebo spis, které jsou hospodářským tajemstvím nebo z nichž lze hospodářské tajemství seznati,

bude trestán pro zločin žalářem od jednoho do pěti let.

(2) Stejně se trestá, kdo se k činu trestnému podle odstavce 1 jinému nabízí, s ním se k němu spojí nebo vejde s ním k tomu konci v přímý nebo nepřímý styk.

§ 3. (1) Kdo věda, že tím ohrožuje důležitý zájem veřejný (§ 1), vyrazí hospodářské tajemství (§ 1, odst. 1) přímo nebo nepřímě osobě nepovoláné nebo užije ve vlastním nebo cizím podniku hospodářského tajemství,

hospodářské tajemství vyzvídá, aby je vyrazil přímo nebo nepřímě osobě nepovoláné nebo aby ho užil ve vlastním nebo cizím podniku,

za tímž účelem zhotoví popis, plán, nákres, vzorek, model nebo snímek zařízení nebo předmětu, které jsou hospodářským tajemstvím, odcízí, jinak opatří, přechovává, opíše, obkreslí nebo ofotografuje nebo jinému dá nebo nechá opsati, obkreslit nebo ofotografovati plán, nákres, vzorek, model, snímek nebo spis, které jsou hospodářským tajemstvím nebo z nichž lze hospodářské tajemství seznati,

bude potrestán, nejde-li o čin trestný podle § 2, pro přečin tuhým

vězením od jednoho měsíce do jednoho roku.

(2) Stejně se trestá, kdo se k činu trestnému podle odstavce 1 jinému nabízí, s ním se k němu spojí nebo vejde s ním k tomu konci v přímý nebo nepřímý styk.

(3) Pokus tohoto přečinu je trestný i v zemi Slovenské a Podkarpatské.

§ 4. (1) Vedle trestu na svobodě může býti vinníku uložen trest na penězích, a to při odsouzení pro zločin podle § 2 až do 500.000 Kč, při odsouzení pro přečin podle § 3 až do 200.000 Kč.

(2) Majetkový prospěch, který byl vinníku za spáchání činu přímo nebo nepřímě poskytnut, nebo jeho hodnota buďtež při odsouzení prohlášená za propadlé ve prospěch státu.

§ 5. (1) Pro zločin nebo přečin hospodářského vyzvědačství (§§ 2 a 3) není trestný, kdo dobrovolně a ne proto, že jeho jednání bylo odhaleno, od něho upustí a buď učiní oznámení úřadu v čas, kdy škodlivý výsledek mohl býti zamezen, nebo sám jej zamezí nebo napraví.

(2) Účastník na spolčení k hospodářskému vyzvědačství není pro tento čin trestný, jestliže dříve, než bylo podniknuto ještě něco jiného než spolčení, a ne proto, že spolčení bylo odhaleno, buď způsobil, že od podniku bylo upuštěno, nebo spolčení úřadu oznámil.

(3) Oznámením trestného podniknutí nestává se beztrestným ten, kdo v úmyslu, aby je vyrazil úřadu, je nastrojil nebo navaděl k účasti na něm.

§ 6. Podle tohoto zákona bude potrestán československý příslušník i cizinec také tehdy, dopustil-li se hospodářského vyzvědačství (§§ 2 a 3) v cizině, a to bez ohledu na to, zda čin je trestný též podle zákonů platných na místě spáchaného činu nebo zda jeho trestnost podle těchto zákonů již zanikla.

NEDBALÁ OCHRANA HOSPODÁŘSKÉHO TAJEMSTVÍ.

§ 7. (1) Podnikatel, který věda, že v podniku bylo spácháno hospodářské vyzvědačství nebo že podnik je čim vážně ohrožen (§§ 2 a 3), hrubou nedbalostí, zejména tím, že opomene učiniti potřebná opatření, aby se

HOSPODÁŘSKÉ VYZVĚDAČSTVÍ (ZÁK.) §§ 2—13.

předělo páchání takových trestných činů, způsobí, že hospodářské tajemství se může státí známým osobě nepovoláné, nebo který opomene učiniti oznámení o tom, že v podniku bylo spácháno hospodářské vyzvědačství, bude potrestán pro přečin vězením od jednoho měsíce nebo peněžitým trestem do 50.000 Kč.

(2) Trestní odpovědnost podle odstavce 1 stíhá i odpovědného zástupce podnikatele a ony osoby, kterým hledíc na jejich služební nebo smluvní poměr byla výslovně uložena povinnost učitřovat a ochraňovat hospodářské tajemství.

ŽALOBA.

§ 8. (1) Činy trestné podle tohoto zákona stíhají se na žalobu veřejnou, avšak jen se zmocněním ministerstva průmyslu, obchodu a živnosti.

(2) Zmocnění musí býti vykááno soudu nejpozději při podání obžalovacího spisu. Nestalo-li se tak, nebo bylo-li zmocnění odepřeno nebo odvoláno, jest stíhání veřejnou žalobou vyloučeno.

(3) Zmocnění může býti odvoláno, dokud soud I. stolice nepočal prohlášovati rozsudek.

(4) Udělení a odvolání zmocnění vztahuje se na všechny osoby, které se trestného podniku zúčastnily.

§ 9. Došlo-li soudu nebo úřadu veřejné žaloby ve lhůtě uvedené v § 34, odst. 2 zákona ze dne 15. července 1927, č. 111 Sb. z. a n., proti nekalé soutěži, trestní oznámení pro některý z trestných činů uvedených v § 2 nebo v § 3 tohoto zákona a odepřel-li veřejný žalobce stíhání nebo skončilo-li trestní řízení zastavením nebo proštřutím rozsudkem, může býti soukromá obžaloba pro týž čin pro přečin porušování a využívání obchodních a výrobních tajemství podle § 31 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n., podána podnikatelem i tehdy, když lhůta uvedená v § 34, odst. 2 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. již uplynula, nejpozději však do 15 dnů od té doby, kdy oprávněný podnikatel [§ 34, odst. 3, písm. b) zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.] byl o tom veřejným žalobcem nebo soudem zpraven a nebyl-li zpraven, do 2 měsíců ode dne, kdy trestní oznámení bylo odloženo nebo kdy zproštřující rozsudek nebo

uznesení o zastavení řízení nabyly právní moci.

VEŘEJNOST HLAVNÍHO PŘELICENÍ.

§ 10. Kromě případů uvedených v trestním řádu může býti veřejnost při hlavním přelícení vyloučena z moci úřední, na návrh strany nebo na návrh podnikatele (zájmového sdružení podnikatelů), o jehož tajemství jde, také tehdy, mohly-li by býti veřejným projednáváním ohroženy hospodářské tajemství nebo účinnosti opatření učiněných k jeho ochraně.

DŮKAZ ZNALCI.

§ 11. (1) Jména osob, které mají býti slyšeny jako znalci o věcech dotýkajících se určitého podniku nebo určitého oboru podnikání, buďtež soudem sdělena včas před provedením znaleckého důkazu podniku (zájmovému sdružení podnikatelů), o jehož tajemství jde.

(2) Činili se proti přibrání těchto osob jako znalců závazné námitky, zejména, že by se bylo obávati, aby znalec hospodářské tajemství jinému nevyzradil nebo ho neužil, buďtež přibrání jiní znalci.

(3) O tom, zda určité zařízení, opatření, předmět nebo skutečnost je hospodářským tajemstvím nebo zda jde a případ obvyklých hospodářských a technických styků a spojení (§ 1), může si soud vyžádati též posudek ministerstva průmyslu, obchodu a živnosti.

§ 12. Ustanovení zákona ze dne 19. března 1925, č. 50 Sb. z. a n. na ochranu republiky, týkající se prodrady, zrady státního tajemství a vojenské zrady, jakož i ustanovení zákona č. 111/1927 Sb. z. a n., týkající se porušování a využívání obchodních a výrobních tajemství, zůstávají tímto zákonem nedotčena.

§ 13. Tento zákon provedou ministři průmyslu, obchodu a živnosti, spravedlnosti, národní obrany, sociální péče, vnitra a financí v dohodě se zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 19. dubna 1935 a podle § 4 zákona č. 139/1919 (viz str. 6) vstupuje v platnost dnem 19. května 1935.

Zákon ze dne 11. dubna 1935, čís. 82, o ochraně a obraně proti leteckým útokům.

Oddíl I.

OCHRANA PŘED LETECKÝMI ÚTOKY.

§ 1. (1) K ochraně před leteckými útoky jsou povinni postaratí se podle úředního rozhodnutí:

a) vlastníci nemovitostí, na nichž jsou podniky, ústavy nebo jiná zařízení, zejména s větším počtem zaměstnanců nebo uživatelů, o vhodné úkryty pro tyto osoby,

b) stavebníci nových budov o vhodné úkryty pro obyvatele těchto budov.

(2) Při rozhodování o zřízení (úprave) úkrytu třeba přihlížeti ke stavu budovy nebo stavebního místa; zřízení úkrytu podle odst. 1, písm. b) lze nařídit jen při udělování povolení ke stavbě.

(3) Osoby, které jsou povinny podle ustanovení předcházejících odstavců úkryty zřídití, jsou též povinny udržovati je v řádném stavu.

(4) Nejsou-li vlastníci, uvedení v odst. 1, písm. a), zároveň provozovateli (vydržovateli) podniků, ústavů a jiných zařízení tam uvedených, jsou tyto provozovatelé (vydržovatelé) povinni přispívati zřizovateli (udržovateli) úkrytu přiměřeně k úhradě nákladů na vybudování (udržování) úkrytu; podrobnosti stanoví vládní nařízení. Spory o těchto věcech náležejí na pořad práva.

(5) Vládní nařízení stanoví, jaké veřejnoprávní výhody budou poskytnuty zřizovateli nebo udržovateli úkrytu. To platí i v případech, kdy se o úkryt postarají osoby, které podle předcházejících ustanovení k tomu povinny nejsou.

§ 2. (1) Osoby, jimž to bude uloženo úředním příkazem, daným ať ve všeobecném nařízení nebo pro jednotlivý případ, jsou povinny opatřiti na svůj náklad k ochraně před leteckými útoky pro sebe, jakož i pro osoby jim blízké, jichž okruh bude v příkazu vymezen, úplnou plynovou masku úředně schváleného neb stanoveného typu (§ 17) a udržovati ji v řádném stavu. Vládním nařízením může být stanoveno, v kterých případech a komu lze uložiti povinnost na svůj náklad poříditi a udržovati

úplnou plynovou masku pro další ještě okruh osob, jakož i pro které osoby má být pořízena taková maska zcela nebo z části na náklad činiteľů veřejných.

(2) Ustanovení předchozího odstavce mohou být rozšířena vládním nařízením na opatření a udržování jiných vhodných ochranných předmětů a zařízení úředně schváleného neb stanoveného typu (§ 17).

§ 3. (1) Prováděti ustanovení § 1, zejména vydávati z moci úřední nebo k žádosti strany rozhodnutí podle jeho odstavce 1, náleží úřadům stavebním, prováděti ustanovení § 2 náleží úřadům vykonávajícím místní policii v oboru péče o bezpečnost osoby a majetku. Prováděti ustanovení § 1 a 2, pokud přísluší obcím, děje se podle směrnic vydaných nadřízenými politickými úřady a pod jejich dohledem.

(2) Stavební úřady dohlížejí k tomu, aby úkryty byly udržovány v řádném stavu (§ 1, odst. 3) a mohou provéstí soupis místností a prostorů, jež se hodí za úkryty.

§ 4. (1) Obce jsou povinny na svůj náklad postaratí se podle pokynů nadřízených úřadů politických o dostatečný počet veřejných úkrytů a zásobních úplných plynových masek úředně schváleného neb stanoveného typu (§ 17) a udržovati je v řádném stavu.

(2) Vládním nařízením může být obcím uloženo, aby podle směrnic vydaných nadřízenými politickými úřady a pod jejich dohledem plnily na svůj náklad další úkoly k ochraně před leteckými útoky (zejména službu poplachovou, požární, zdravotní a samaritickou, péči o maskování obydlených částí obce a o zhasínání světel, spolupůsobení při službě hlásné, vycvící potřebný k těmto úkolům a pod.). Stejným způsobem může být stanoveno, zda, pokud a kým lze k povinné součinnosti s orgány obce povolati veřejně i jiné korporace (soubory osob), vyvolávající v obci svou činnost, nebo jednotlivce tu bydlící nebo výdělečně činné, po případě přenéstí na ně některé z úkolů obcí příkazovaných.

§ 5. (1) K úhradě nákladů vzniklých

obcí prováděním tohoto zákona a ustanovení podle něho vydaných jest obec oprávněna vybíratí dávku, o níž bližší předpisy budou vydány vládním nařízením. K výstavbě veřejných úkrytů mohou obce požadovati služby ruční, potahy nebo motorovými vozidly podle všeobecných předpisů.

(2) Neplní-li obec náležitě svých úkolů podle tohoto zákona, zajistí nadřízený úřad politický prováděním těchto úkolů jiným vhodným způsobem na náklad obce; totéž může po slyšení obce učiniti nadřízený úřad politický, bylo-li by opatření takové účelným ve veřejném zájmu, zejména aby byly jednotně prováděny úkoly příslušející obci podle tohoto zákona. Přejde-li tímto způsobem provádění ustanovení § 1 na jiný úřad nebo orgán, může úřad politický obci nadřazení odníti obci provádění předpisů stavebních vůbec a učiniti i v této věci vhodné opatření.

§ 6. Politické úřady jsou oprávněny činiti další potřebná opatření k ochraně před leteckými útoky, vydávati potřebné příkazy a zákazy rázu policejního — jak ve způsobu všeobecných nařízení, tak i pro jednotlivé případy —, povolati k povinné součinnosti jak veřejně tak i jiné korporace (soubory osob) nebo též jednotlivce, po případě přenéstí na ně některé ze svých úkolů. Bližší předpisy, i pokud jde o povinnou součinnost jiných úřadů a orgánů s politickými úřady, mohou být vydány vládním nařízením.

§ 7. Úřady a orgány povolané k provádění tohoto zákona a předpisů podle něho vydaných jednájí podle potřeby v součinnosti jednak s vojenskou správou, jednak i s jinými státními úřady a orgány podle směrnic, které vydá ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem národní obrany a ostatními na věci zúčastněnými ministerstvy.

§ 8. Obce a jiné korporace (soubory osob), po případě jednotlivci, jimž bude podle § 4, odst. 2 nebo § 6 svěřeno plniti určité úkoly k ochraně před leteckými útoky, mohou býti nařízením vlády nebo politických úřadů zmocněni, aby vydávali k jich účelnému splnění potřebné příkazy, jak ve způsobu všeobecných nařízení, tak i pro jednotlivé případy.

§ 9. (1) K ochraně před leteckými útoky lze ve prospěch státu nebo

obce požadovati věci movité k užívání nebo do vlastnictví, věci nemovité k užívání. S nemovitostí převzatou k užívání lze užívati též vnitřního i jiného zařízení k ní patřícího. Převzetí nemovitosti k užívání opravňuje stát (obec), jestli toho třeba, i k postátním jejím změnám, při budově též k jejímu zbourání.

(2) K účelu naznačenému v odstavci 1 lze ve prospěch státu nebo obce vyvlastňovati nemovitosti a věcná práva k nemovitostem.

(3) Požadovati a vyvlastňovati majetek železniční lze jen se souhlasem dozorcího železničního úřadu; budovy a zařízení, pokud slouží k provozu poštovnímu, telegrafnímu a radiotelegrafnímu, lze požadovati a vyvlastňovati jen se souhlasem poštovní a telegrafní správy.

§ 10. (1) Požadovati věci podle § 9, odst. 1 přísluší okresnímu úřadu, jenž může za tím účelem provéstí jejich soupis a ocenění. V době válečné (§ 39, č. 3 zákona na ochranu republiky) nebo stanoví-li tak vláda nařízením, může požadovati též obec věci movité k užívání nebo do vlastnictví a nemovitosti k užívání.

(2) Okresní úřad rozhoduje o náhradě za užívání požadovaných věcí (odstavce 1) a o náhradě za škody, způsobené jejich ztrátou, zničením nebo poškozením, jakož i o náhradě za ně, budou-li tyto věci převzaty do vlastnictví státu nebo obce.

(3) Při stanovění náhrady za užívání věci budíž přihlíženo k jejímu obecnému užitku. Zemský úřad může stanoviti sazby náhrad za užívání jednotlivých druhů movitých věcí. Náhrada za užívání nemovitostí se určí podle míry, jak bylo převzetím nemovitosti do užívání státu nebo obce omezeno její užívání dosavadní; při tom se přihlíží zpravidla k průměrnému výmětku nemovitosti z posledních tří let před převzetím. Za užívání nemovitosti, která trvale nepřinášela žádného užítka, náhrada nepřislouží.

(4) Při stanovění náhrady za poškození movité věci budíž přihlíženo k rozdílu její obecné hodnoty v době odevzdání a v době vrácení; za poškození, vzniklé vadnou povahou věci nebo vinou vlastníka nebo osoby věc odevzdávající, a za opotřebení způsobené obvyčejným užíváním se náhrada neposkytuje. Při stanovění náhra-

dy za ztrátu nebo za zničení věci nebo za převzetí věci do vlastnictví státu nebo obce budíž přihlíženo k její obecní hodnotě v době odezdání; náhrada poskytnutá za užívání věci budíž odečtena.

(5) Nemovitost převzatá do užívání budíž vrácena, není-li jí již třeba, a to co možná v takovém stavu, aby mohla sloužit účelu, jemuž sloužila před tím, než byla převzata do užívání. Za škody, které byly způsobeny na převzaté nemovitosti v době užívání státem nebo obcí a které nebyly odstraněny způsobem uvedeným v předcházející větě, přísluší náhrada podle předchozího odstavce. Za snížení obecní hodnoty, způsobené provedením podstatných změn na nemovitosti nebo zbouráním budovy, určí okresní úřad náhradu rovněž podle předchozího odstavce.

(6) Nárok na náhradu za užívání nebo poškození požadované věci nebo za snížení obecní hodnoty nemovitosti podstatně změnění nebo budovy zbourané lze uplatnit do šesti měsíců ode dne vrácení, nárok na náhradu za ztrátu nebo zničení požadované věci movité do šesti měsíců ode dne, kdy se vlastník o tom dozvěděl, nárok na náhradu za movitou věc, která byla převzata do vlastnictví státu nebo obce, do šesti měsíců ode dne, kdy se vlastník o tom dozvěděl. Byla-li movitá věc požadována v době válečné (odstavce 1), lze nárok na náhradu za její ztrátu nebo zničení, jakož i nárok na náhradu za její ztrátu nebo zničení, jakož i nárok na náhradu za věc převzatou do vlastnictví státu nebo obce uplatnit nejpozději do šesti měsíců po skončení válečné doby. Nárok na náhradu (věty první a druhé) budíž uplatněn u okresního úřadu.

(7) Požadování nemovitosti k užívání není vyloučeno případně vlastněním.

§ 11. (1) O vyvlastnění nemovitosti nebo věcného práva k ní rozhoduje okresní úřad. K žádosti úřadu poznamená se zahájení vyvlastňovacího řízení v pozemkových knihách; tato pozámka je účinná proti každému, kdo později dojde knihovního zápisu k vyvlastňované nemovitosti nebo právu.

(2) Úřad rozhodne, pokud možno, již ve vyvlastňovacím výměru i o výši náhrady. Při stanovení náhrady při-

hlíží se k obecní hodnotě vyvlastňované nemovitosti nebo k obecnému užítku vyvlastňované věcného práva, v době zahájení vyvlastňovacího řízení; vyvlastňovací řízení se zahájeno podáním návrhu na vyvlastnění u příslušného okresního úřadu. Neoprávně-li vlastník nemovitosti souhlas osob, kterým plynou práva k vyvlastněné věci z knihovních zápisů, aby náhrada byla vyplacena přímo jemu — průkaz se podává listinou, na níž podpis oprávněného jest ověřen soudem nebo notářem (veřejným notářem), nebo nějakou listinou veřejnou —, musí býti tato náhrada složena u knihovního soudu. Soud rozvrhne složeno náhradu v nesporném řízení podle zásad exekučního řádu. Náhradu lze poskytnouti i v jiné nemovitosti nebo věcném právu, žádá-li o to osoba, proti níž vyvlastňovací výměr směřuje, nebo lze-li jich použítí ke stejnému účelu, jakému sloužila vyvlastňovaná nemovitost nebo vyvlastňované právo. O přiměřenosti této náhrady rozhoduje vyvlastňující úřad.

§ 12. Ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem národní obrany a s ostatními zúčastněnými ministerstvy rozřídí obce podle rozsahu nebezpečí z leteckých útoků v jednotlivé kategorie a stanoví, která ustanovení o ochraně před útoky, a kdy nabývají pro tu kterou kategorii obcí účinnosti. O tom budou dotčené obce vyrozuměny; obec uvede toto opatření ve známost způsobem v místě obvyklým.

§ 13. (1) Při ministerstvu vnitra může býti zřízen Poradní sbor pro protiletadlovou ochranu, aby podával posudky ve věcech ochrany před leteckými útoky. Organizační předpisy a jednacím řád tohoto sboru vydá ministerstvo vnitra.

(2) Dále mohou býti zřízeny Místní poradní výbory pro protiletadlovou ochranu, jejichž úkolem bude soustřediti ke společné práci na ochranu před leteckými útoky všechny vhodné složky, zejména zástupce úřadů státních a samosprávných, vojenských posádek, lékařů, učitelstva, organizačních hasičských a samaritánských, tělovýchovných spolků, ozbrojených sborů měšťanských a j. Vzorá pravidla pro tyto výbory vydá ministerstvo vnitra. Okresní úřad, státní úřad policejní a příslušný orgán obce může

těchto výborů použítí jako poradního sboru při plnění svých úkolů vyplývajících z tohoto zákona.

(3) Členství v těchto sborech je funkcí čestnou.

Oddíl II.

OBRANA PROTI LETECKÝM ÚTOKŮM.

§ 14. Obranu proti leteckým útokům prostředky bojovými provádí především branná moc. Držitelům (vyrzovatelům) podniků, ústavů nebo jiných zařízení, jež jsou důležité pro obranu státu, může však býti ministerstvem vnitra v dohodě s ministerstvem národní obrany a ostatními zúčastněnými ministerstvy uloženo, aby připravili a v řádném stavu udržovali prostředky potřebné pro obranu těchto podniků, ústavů nebo zařízení sami svým nákladem podle pokynů a za kontroly vojenské správy, nebo nesli zcela nebo zčásti potřebný náklad na přípravu této obrany.

Oddíl III.

USTANOVENÍ ŽIVNOSTENSKOPRAVNÍ.

§ 15. (1) Po živnostensku provozovaná výroba, oprava a prodej plynových masek a jejich součástek prohláše se za živnost koncesovanou.

(2) Vláda může nařízením prohlásiti za živnosti koncesované podle tohoto zákona též výrobu, opravu a prodej jiných předmětů a zařízení sloužících k ochraně nebo obraně proti leteckým útokům.

(3) Vláda vydá nařízením ustanovení o všeobecné a zvláštní způsobnosti, které je třeba k nabytí koncese, o podmínkách, za kterých mohou koncese nabýti společností nebo právnické osoby, o organizaci nákupu a prodeje, o stanovění a provozovnách, o způsobu, rozsahu a provozování živnosti a o dozoru nad nimi; může zejména též stanoviti, pokud snad je zakázáno provozování živnost pachtýřem nebo náměstkem, anebo pokud není dovoleno současně provozovati jiné živnosti. Vládní nařízení může též stanoviti povinnost věsti zvláštní knihy a výkazy, jakož i stanoviti přítomnost zvláštní živnostensko-policejní úpravy a vázati udělení koncese na předchozí zjištění místní potřeby.

(4) Koncesi k výrobě a opravě ply-

nových masek a jejich součástek uděluje ministerstvo průmyslu, obchodu a živnosti a národní obrany; koncesi k prodeji plynových masek a jejich součástek uděluje okresní úřad. Vládní nařízení stanoví, které úřady jsou příslušny k udělování koncesí podle odstavce 2.

(5) Koncese může býti udělena po připadě pouze na určitou dobu, na všechna oprávnění nebo pouze na jejich část. Koncesní úřad (odstavec 4) může udělení koncese bez udání důvodů odeprti a udělenou koncesi kdykoliv bez udání důvodů odníti navždy nebo na určitou dobu.

(6) Koncesní úřad může stanoviti všeobecné a zvláštní podmínky provozovací, zejména o rozsahu živnostenského oprávnění, o opravách a prodeji, umístění provozoven, povinnosti provozovaci, kontrole, uskladnění, cenách hotových výrobků při výrobě a prodeji a pod.

§ 16. (1) Provozovny, skladiště a jiná příslušenství živnosti na výrobu a opravu plynových masek, jejich změny nebo rozšíření schvaluje ministerstvo průmyslu, obchodu a živnosti v dohodě s ministerstvy vnitra a národní obrany, nebo pověří podřízený úřad, aby je schválil jejich jménem.

(2) Ide-li o výrobu a opravu jiných předmětů a zařízení sloužících k ochraně nebo obraně proti leteckým útokům (§ 15, odst. 2), jsou ke schválení podle odstavce 1 příslušny úřady, které určí vládní nařízením.

(3) Schválení může býti dáno podmíněně nebo na určitou dobu a může býti odvoláno, není-li provozovna zařizena podle podmínek schválení nebo zjistí-li dozrající úřad závady, které by mohly uškoditi účelné výrobě předmětů a zařízení podle úředně schváleného neb stanoveného typu (§ 17.).

§ 17. (1) Plynové masky a jejich součástky smějí býti vyráběny a prodávány jen podle typů úředně schválených nebo stanovených. Jakým způsobem a kterým úřadem se typy a změny typů schvalují, upraví vládní nařízení. Vládním nařízením může býti stanoveno a upraveno i schvalování typů (změn typů) jiných předmětů a zařízení sloužících k ochraně nebo obraně proti leteckým útokům.

(2) Vládním nařízením může býti stanoveno a upraveno úřední zkou-

šení a značkování vyrobených plynových masek a jiných předmětů a zařízení sloužících k ochraně nebo obraně proti leteckým útokům.

(3) Za zkoušení typů a jejich změn podle odstavce 1 a za zkoušení a značkování výrobků podle odstavce 2 jest zaplatiti poplatky, jejichž výši a způsob vybírání stanoví vládní nařízení.

§ 18. (1) Dozor nad výrobou plynových masek a jejich součástek vykonávají okresní úřad a vojenská správa; opatření nutná k odstranění zjištěných závad činí okresní úřad v dohodě s vojenskou správou. Dozor nad prodejem plynových masek a jejich součástek vykonává okresní úřad.

(2) Vládní nařízení stanoví, který úřad je příslušným k vykonávání dozoru nad výrobou, opravou a prodejem jiných předmětů a zařízení sloužících k ochraně nebo obraně proti leteckým útokům (§ 15, odst. 2).

(3) Majitelé živnosti, zabývajících se výrobou, opravou nebo prodejem plynových masek a jejich součástek a opověděných před účinností tohoto zákona, jsou povinni do 60 dnů od jeho účinnosti podati žádost o udělení koncese; až do vyřízení žádosti jsou oprávnění pokračovali v provozování živnosti po právu zahájeném. Nepodají-li žádosti v uvedené lhůtě, zaniká jejich živnostenské oprávnění.

(4) Prohlásí-li vláda nařízením výrobu, opravu a prodej jiných předmětů a zařízení, sloužících k ochraně nebo obraně proti leteckým útokům, za živnosti koncesované podle tohoto zákona, může upravit povinnost majitelů živnosti provozovaných před účinností nařízení obdobně podle odstavce 3 nebo podrobiti provozování dotčených živnostenských oprávnění nabytých před účinností nařízení všem předpisům tohoto zákona a vládních nařízeních podle něho vydaných, zejména též stanoviti, že taková oprávnění lze kdykoli bez udání důvodů odníti navždy nebo na určitou dobu.

(5) Není-li tímto zákonem nebo nařízením na jeho základě vydanými jinak stanoveno, platí pro živnosti upravené tímto zákonem nebo nařízením podle něho vydanými, ustanovení živnostenského řádu (zákona) a předpisů její měnicích nebo doplňujících.

Oddíl IV.

USTANOVENÍ VŠEOBECNÁ.

§ 19. (1) Orgány, provádějící soupis místnosti a prostor nebo dohled nad řádným stavem úkrytů (§ 3, odst. 2), jakož i orgány, vykonávající dozor nad výrobou nebo prodejem předmětů a zařízení uvedených v § 15, jsou oprávněny, šetřice ustanovení zákona ze dne 9. dubna 1920, č. 293 Sb. z. a n., o ochraně svobody osobní, domovní a tajemství listovního, kdykoli vstupovati do obytných, výrobních, prodejních a jiných místností a prostorů a, je-li tak vyznačeno v legitimaci, která jim bude k vykonávání jejich poslání vydána, provésti v nich prohlídku. V soukromých bytech a jejich vedlejších místnostech směji uvedené orgány tak učiniti jen tehdy, vykáží-li se zvláštním rozkazem příslušného úřadu. Orgány, vykonávající dozor nad výrobou nebo prodejem předmětů a zařízení uvedených v § 15, jsou oprávněny zjišťovati zásoby, nahlížeti do příslušných knih a zápisů a případně na svrženku je odebrati. Osoby oprávněné k výrobě nebo prodeji jsou povinny předložiti příslušné knihy a záписы dozorčím orgánům a vykonávati pomocné práce s tím spojené.

(2) Orgány uvedené v odstavci 1 jsou povinny zachovati úplnou mlčenlivost o všech, o nichž se dozvěděly při své činnosti, zejména o každém obchodním a výrobním tajemství. Stejnou mlčenlivost jsou povinny zachovati i jiné osoby, které se o věcech právě uvedených dozvěděly ve své úřední činnosti nebo ve svém zaměstnání.

§ 20. (1) Vládní nařízení upraví povolování dovozu a vývozu předmětů a zařízení sloužících k ochraně a obraně proti leteckým útokům, jakož i výši a způsob odvádění poplatků za taková povolení.

(2) Pro potřebu podniků, zabývajících se výrobou předmětů a zařízení uvedených v předšestém odstavci lze požadovati obdobně podle §§ 9 a 10 nutné suroviny při potížích opatřiti je na domácím nebo zahraničním trhu. Blížeji podrobnosti budou upraveny vládními nařízením.

§ 21. (1) V řízení podle tohoto zákona a podle předpisů na jeho základě vydaných je úřad řízení provádě-

dějíci povinen učiniti všechna vhodná opatření, aby zůstaly utajeny věci, které mají zůstat utajeny v zájmu obrany státu; při tom se může úřad odchýliti od platných předpisů řízení se týkajících. Opatření opřená výše slovně o ustanovení věty první, není potřebí odůvodňovati.

(2) Odvolání z rozhodnutí nebo opatření (příkazu, zákazu) obce podle tohoto zákona nebo podle předpisů na jeho základě vydaných má odkladný účinek; obec může však tento účinek vyloučiti, je-li okamžitý výkon odůvodněn naléhavým zájmem veřejným nebo nebezpečím v prodlení v něm nebo nenápravě. Proti vyloučení odkladného účinku není odvolání přípustno.

(3) Proti příkazům a zákazům, vydaným jinými korporacemi (soubory osob) a jednotlivci podle § 8, je přípustna pouze dozorčí stížnost k politickým úřadům, po případě k ministerstvu vnitř.

§ 22. Aby byla vyzkoušena pohotovost opatření proti leteckým útokům, mohou býti politickými úřady vydávány potřebné příkazy a zákazy, zejména pokud jde o dopravu a pobyt na veřejných místech, používání plynových masek, zastírání (zhasňání) světla, požární a samaritkou pohotovost příslušných orgánů, korporací, jednotlivců a pod.

§ 23. (1) Podle oddílů I. a II. tohoto zákona nelze nařízením, rozhodnutím a opatření (příkazy, zákazy) vydávati a dohled vykonávati vůči vojenské správě ve věci ochrany branné moci a ochrany (obran) v budovách a jiných nemovitostech, podnikcích, ústavech nebo zařízeních, jejichž vojenská správa užívá nebo jež jí náleží.

(2) Vlastník budovy nebo jiné nemovitosti trvale užívané vojenskou správou je povinen trpěti, aby v nich vojenská správa vlastním nákladem zřídila a udržovala potřebné úkryty. Vlastník nemá z tohoto důvodu žádného nároku na náhradu škody; takto provedené úpravy budovy nebo jiné nemovitosti přecházejí při vrácení budovy nebo jiné nemovitosti do jeho majetku bezplatně. Ustanovení tohoto odstavce platí v době válčné (§ 10, odst. 1) i pro budovy a jiné nemovitosti užívané vojenskou správou přechodně.

(3) Věci movité i nemovité vojenské správě náležející nebo jí užívané,

nemohou býti ani požadovány ani vyvlastněny podle tohoto zákona.

(4) Věci požadované nebo vyvlastňované (vyvlastněné) podle tohoto zákona nejsou osvobozeny od požadování nebo vyvlastnění pro vojenskou správu podle příslušných zvláštních ustanovení. Věci požadované nebo vyvlastňované (vyvlastněné) pro vojenskou správu podle příslušných zvláštních ustanovení nemohou býti požadovány ani vyvlastněny podle tohoto zákona.

Oddíl V.

USTANOVENÍ TRESTNÍ.

§ 24. (1) Kdo úmyslně poškodí, zničí nebo učiní neupotřebitelnou věc nebo zařízení, sloužící ochraně jiných osob nebo jejich majetku před leteckými útoky nebo jejich následky nebo obraně proti takovým útokům,

znemožní nebo ztíží odvrácení hrozícího leteckého útoku, zvýší obecné nebezpečí, jaké letecký útok mívá za následek, nebo znemožní nebo ztíží odvrácení nebo zmírnění takového obecného nebezpečí, bude potrestán, není-li čin podle jiných ustanovení přisněžen trestně, pro zločin těžkým žalářem od jednoho roku do pěti let, za okolností zvláště přitěžujících těžkým žalářem od pěti do dvaceti let nebo na doživotí. Měl-li však čin za následek smrt člověka a pachatel to mohl předvídati, bude potrestán trestem smrti.

(2) Obecným nebezpečím rozumí se nebezpečí smrti nebo těžkého poškození na těle více jiných lidí nebo nebezpečí pro cizí majetek ve velkém rozsahu.

(3) Byl-li čin spáchán v době válečné (§ 10, odst. 1), nelze snížit trest na svobodu pod dolejší hranice trestní sazby ani změnit jeho způsob za mírnější. Místo trestu smrti může soud v takovém případě uložit toliko doživotní těžký žalář (káznic).

(4) Při odsouzení se užije obdobné ustanovení § 32 zákona na ochranu republiky o ztrátě čestných práv občanských.

§ 25. Kdo se dopustí činu uvedeného v § 24 z nedbalosti, bude potrestán pro přečin tuhým vězením od jednoho měsíce do jednoho ro-

ku, za okolností zvláště přitěžujících tuhým vězením od šesti měsíců do tří let. Mě-li však čin za následek smrt člověka a pachatel to mohl předvídati, bude potrestán pro přečin tuhým vězením od šesti měsíců do pěti let.

§ 26. Kdo vědomě opomine pomoci jinému v nebezpečí života, způsobem leteckým útokem, ačkoliv tak mohl učiniti snadno a bez nebezpečí pro sebe a osoby blízké, bude potrestán pro přečin tuhým vězením od jednoho měsíce do šesti měsíců.

§ 27. (1) Kdo vyrábí, uvádí v oběh, nebo má na prodej předměty nebo zařízení určené k ochraně před leteckými útoky nebo jejich následky, ačkoliv při náležitě pozornosti mohl vědět, že nejsou způsobitě takovou ochranu poskytnouti, bude potrestán pro přečin tuhým vězením od jednoho měsíce do jednoho roku. Věděl-li však o takové nespůsobilosti předmětu nebo zařízení, bude potrestán pro přečin tuhým vězením od šesti měsíců do tří let.

(2) Vedle trestu na svobodě může býti uložen trest na penězích od 200 Kč do 100.000 Kč. Peněžitý trest připadá státu.

(3) Byl-li čin spáchán při provozování živnosti, může soud vysloviti jako vedlejší trest ztrátu živnostenského oprávnění.

(4) Předměty nebo zařízení, jimiž byl trestný čin podniknut nebo které byly k jeho spáchání zřejmě určeny, budtěz prohlášeny za propadlé ve prospěch státu, nehlédic na výsledek trestního řízení.

§ 28. (1) Konati hlavní přelíčení o obžalobě pro zločin uvedený v § 24 náleží soudu porotnímu, navrhuje-li státní zástupce v obžalovacím spise, aby byl trest uložen podle zákonné sazby vyšší než pět let.

(2) Zločin uvedený v § 24 patří ke zločinům, při jejichž zvláště nebezpečném šíření může býti prohlášeno stanné právo.

§ 29. (1) Jinaké porušení tohoto zákona, předpisů, příkazů a zákazů podle něho vydaných trestají — pokud nejde o čin přisněhji trestný — okresní a v oboru své pravomoci státní policejní úřady pokoutou do 100.000

Kč nebo vězením (uzamčením) do 6 měsíců, případně — jde-li o přestupek spáchaný při provozování živnosti — též odnětím živnostenského oprávnění. Pro případ nedobytosti pokuty buď uložen náhradní trest vězení (uzamčení) podle míry zavinění do 6 měsíců. Pokuta a trest na svobodě mohou býti uloženy také zároveň; v tom případě nesmí však trest na svobodě spolu s náhradním trestem za nedobytou pokutu přesahovati 6 měsíců. Věci, jimiž byl trestný čin podniknut nebo které jsou ke spáchání trestného činu zřejmě určeny, lze prohlásiti za propadlé ve prospěch státu, i když pachatel nemůže býti stíhán nebo odsouzen.

(2) Stejně bude trestáno — nejde-li o čin přisněhji trestný — každé jednání nebo opominutí, které je s to ohroziti ochranu před leteckými útoky nebo obranu proti těmto útokům.

Oddíl VI.

USTANOVENÍ ZÁVĚREČNÁ.

§ 30. (1) Vládním nařízením mohou býti s hlediska ochrany před leteckými útoky, jakož i shlediska obrany proti těmto útokům upraveny předpisy o ukládání výbušných a hořlavých látek, jakož i předpisy stavební a požární, a vydány předpisy o vodovoděch a studnicích.

(2) Taktéž mohou býti vládním nařízením stanoveny podrobnosti, související s prováděním tohoto zákona.

§ 31. Kde se v tomto zákoně mluví o leteckých útocích, rozumějí se tím též jiné podobné útoky.

§ 32. Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr vnitra v dohodě s ministrem národní obrany, ministrem průmyslu, obchodu a živnosti, ministrem spravedlnosti a ostatními zúčastněnými ministry.

Poznámka: Zákon byl vyhlášen 26. dubna 1935. Ustanovení §§ 15 až 18, 20 a 30 byla provedena vládním nařízením ze dne 17. dubna 1935, č. 85, o živnosti výrobě, opravy a prodeje plynových masek a jejich součástek, jakož i o jejich zkoušení, dovozu a vývozu.

Časový rejstřík právních předpisů

zpracovaných v dodatcích.

1933.	Strana	Strana
3. VII. zák. č. 145	1418	
4. VII. zák. č. 165	1478	
10. VII. zák. č. 140	1519	
11. VII. zák. č. 147	1441	
11. VII. zák. č. 154	1383	
13. VII. nař. č. 142	1498	
25. X. nař. č. 228	1394	
23. XI. nař. č. 234	1492	
11. XII. zák. č. 250	1485	
11. XII. zák. č. 251	1478	
14. XII. zák. č. 246	1480	
22. XII. nař. č. 258	1499	
22. XII. nař. č. 259	1499	
22. XII. nař. č. 260	1500	
22. XII. nař. č. 261	1447	
9. VI. zák. č. 95	1377	
28. VI. zák. č. 107	1469	
18. VII. nař. č. 148	1475	
29. VII. nař. č. 164	1396	
29. VII. nař. č. 165	1464	
21. X. nař. č. 195	1465	
21. X. nař. č. 196	1467	
9. XI. zák. č. 205	1492	
15. XI. zák. č. 206	1378	
17. XI. nař. č. 214	1453	
6. XII. zák. č. 225	1395	
7. II. vyhl. č. 24	1480	
21. II. zák. č. 36	1378	
22. II. zák. č. 34	1497	
23. II. zák. č. 32	1500	
24. II. zák. č. 33	1496	
3. V. zák. č. 91	1515	
8. V. vyhl. č. 119	1511	
4. VI. nař. č. 106	1484	
19. VI. zák. č. 113	1522	
19. VI. zák. č. 115	1517	
21. VI. zák. č. 109	1378	
22. II. nař. č. 30	1491	
26. III. zák. č. 81	1398	
4. IV. zák. č. 56	1512	
4. IV. zák. č. 68	1512	
9. IV. zák. č. 71	1525	
11. IV. zák. č. 82	1528	
12. IV. zák. č. 75	1448	
12. IV. zák. č. 76	1451	
29. IV. nař. č. 89	1417	

1934.

1935.

Abecední ukazatel

sestavěný podle hesel, označujících obsah všech zá-
konů, otisků v celém díle včetně dodatků.

Strana		Strana
A		
Advokátní řád (zákon 96/1868)	978	
— sazby (nařízení 95/1923)	1337	
— zákon (40/1922)	976	
akciové banky a revize bankov- ních ústavů (zákon 239/1924)	321	
— společnosti, úprava někte- rých poměrů (zákon 54/1932)	309	
— zřizování, zvyšování zá- kladního kapitálu a zaklá- dání pobočných ústavů (vlád. nař. 465/1920)	294	
akciový regulativ (nařízení 175/1899)	275	
aktuáři soudní (zákon 57/1931)	974	
alimentační zákon (čís. 4/1931)	133	
automobilový zákon (čís. 162/ 1908)	147	
— (81/1935)	1398	
autorský zákon (čís. 218/1926)	153	
B		
Bankéři, povinnosti při úscho- vě cenných papírů (zákon 241/1924)	356	
banky akciové a revize ban- kovních ústavů (zákon 239/ 1924)	321	
bilance stabilizační (zákon 78/ 1927)	359	
byt náhradní, pojem (vlád. nař. 105/1930)	966	
bytová péče (zákon 32/1934)	1500	
C		
Cenné papíry, úschova (zákon 241/1924)	356	
cikání potulní (zákon 117/1927)	1279	
církevní sňatky (zákon č. 219/ 1925)	129	
civilní řád soudní (zákon 113/ 1895)	634	
cti ochrana (zákon 108/1933)	1220	
Č		
Čest, její ochrana (zákon 108/ 1933)	1220	
D		
Darování (§§ 938 a násl. obč. zákona)	82	
dědické právo (§§ 531 a násl. obč. zákona)	52	
děti a ročiče (§§ 137 a násl. obč. zákona)	17	
— v cizí péči a nemanželské (zákon čís. 256/1921 a na- řízení č. 29/1930)	135	
dílo, smlouva o dílo (§§ 1151 a násl. obč. zákona)	98	
doba pracovní osmihodinová (smlouva 80/1922)	583	
— (zákon 91/1918)	590	
dočasné zastavení působnosti porot (zákon 268/1920)	1116	
dohodci obchodní — sensálové (zákon čís. 68/1875)	207	
domovní (zákon čís. 82/1920)	172	
domovní svoboda, ochrana (zákon 293/1920)	1197	
donucovací pracovní a polep- šovny (zákon 89/1885)	1276	
— (zákon 90/1885)	1277	
dráhy, železniční knihy a zá- stavní práva nabytá na drá- hách (zákon 132/1930)	802	
dražby, pletichy při nich (zá- kon 1/1933)	899	
družstevní zákon (70/1873)	418	

		Strana
družstva, přeměna společností s r. o. v družstva (zákon 279/1924)	416	
důkaz smrti (zákon 20/1883)	782	
E		
Exekuce maření (zákon 78/1883)	1243	
— na peněžité pohledávky za- státem nebo fondem pod veřejnou správou (nařízení 234/1934)	1492	
— podpory v nezaměstnано- sti (zákon 116/1932)	899	
— proti zemědělcům (zákon 74/ 1933)	899	
exekuční řád (zákon 79/1896)	816	
— a konkursní řízení proti ne- zaměstnaným (zákon 34/ 1934)	1497	
— zemědělcům (zá- kon 33/1934)	1496	
řízení, změna a doplnění některých předpisů, a trest- ní stíhání pletich při draž- bách (zákon 1/1933)	899	
— novela (zákon 23/1928)	730	
— vyklizení místnosti, odklad (zákon 45/1928)	967	
F		
Finanční prokuratury (zákon 97/1933)	982	
fond, zvláštní, pro zmírnění ztrát povstalých z pováleč- ných poměrů (zákon 237/ 1924)	303	
— všeobecný peněžních ústavů (zákon 238/1924)	317	
fondy kontribučenské peněžní (zákon 128/1924)	376	
H		
Hospodářská a výdělková spo- lečenstva (zákon 70/1873)	418	
hospodářské vyzvědačství (zá- kon 71/1935)	1525	
— záložny okresní (zákon 128/ 1924)	376	
hraniční mezníky, ochrana (zá- kon 254/1921)	1235	
Dodatek 11		
J		
Jazykový zákon (122/1920)	5	
jednací řady soudů, doplnění nařízení 106/1934)	1484	
jízda motorovými vozidly (zá- kon 81/1935)	1398	
jurisdikční norma (zákon 111/ 1895)	604	
K		
Kartelový zákon (141/1933)	1288	
— (prováděcí nařízení 165/ 1933, 195/1933, 196/1933)	1464	
knihovní zákon obecný (95/ 1871)	788	
knihy železniční (zákon 132/ 1930)	802	
koaliční zákon (43/1870)	1205	
kolectivní smlouvy pracovní (nařízení 89/1935)	1417	
kolonie pracovní nucené (zá- kon 102/1929)	1273	
kompetenční konflikty (zákon 3/1918)	599	
konkursní řád (zákon 64/1931)	903	
kontribučenské fondy peněžní (zákon 128/1924)	376	
L		
Lékařské rady soudní (zákon 107/1927)	1029	
letecké útoky, ochrana a obra- na proti nim (zákon 82/ 1935)	1528	
letectví (zákon 172/1925)	450	
lidové soudy pro trestání vá- lečné lichvy (zákon 567/ 1919)	1117	
lichevní soudy (zákon 567/ 1919)	1117	
lichva válečná, trestání (zákon 568/1919)	1120	
listin umořování (cis. nařízení 257/1915)	785	
— (zákon 250/1934)	1485	
— (nařízení 30/1935)	1491	
listovní tajemství, ochrana (zá- kon 293/1920)	1197	

	Strana		Strana
M			
Malý zákon přídělový (93/1931)	187	nekalá soutěž (zákon 111/1927)	261
manželská novela (zákon 320/1919)	126	nemocí pohlavní, potírání jich (zákon 241/1922)	1260
manželské právo (§§ 44 a násl. obč. zákona)	11	nesporné řízení (čís. patent 208/1854)	746
— věci, řízení (dvorní dekret 1595/1819)	732	— (zákon 100/1931)	736
— (nařízení 283/1897)	734	nezaměstnaní, exekuce na jejich podpory (zákon 116/1932)	899
maření exekuce (zákon 78/1885)	1243	— exekucí a konkursní řízení proti nim (zákon 34/1934)	1497
mezinárodní smlouvy o právní pomoci	731	noční práce žen (smlouva 81/1922)	587
mezníky hraniční, ochrana (zákon 254/1921)	1235	norma jurisdikční (zákon 111/1895)	604
měna, její ochrana (zákon 7/1924)	1201	novely trestní (zákony 471/1921, 259/1923, 31/1929, 209/1931)	1282
— (zákon 113/1934)	1522	notářské sazby (nařízení 102/1923)	1344
mimořádná moc nařizovací (zákon 95/1933, 206/1933, 109/1934)	1377	— spisy (zákon 76/1871 ř. z.)	78
— opatření (zákony 300/1920, 125/1933)	1206	notářský řád (zákon 75/1871)	983
mládež, trestní soudnictví nad ní (zákon 48/1931)	1086	nucené pracovní kolonie (zákon 102/1929)	1273
— (nařízení 195/1931)	1120		
motorová vozidla (zákon 81/1935)	1398	Občanský zákoník (946/1881 Sb. ř. z. s.)	8
— pohřešovaných ve válce (zákon 128/1918)	784	obecný zákon o pozemkových knihách (zákon 95/1871)	788
		oběh zákonných platidel, ochrana (zákon 7/1924)	1201
		— (zákon 113/1934)	1522
N		obchodní dohody — sensálové (zákon 68/1875 ř. z.)	207
Náhrada škody (§§ 1293 a násl. obč. zákona)	110	— pomocníci (zákon 20/1910 ř. z.)	201
náhradní byt, pojem (vlád. nařízení 103/1930)	966	— zákoník (1/1865 ř. z.)	191
nájemníku ochrana (zákon 54/1933)	955	obchody splátkové (zákon 76/1935)	1451
— nové znění (zákon 32/1934)	1500	— (zákon 70/1896)	271
nájemní (pachtovní) smlouva (§§ 1090 a násl. obč. zákona)	93	obilní zástavní listy a veřejná obilní skladiště (zákon 107/1933)	1469
nakladatelská smlouva (zákon 106/1923)	165	obnova hranic (II. dílčí novela k obč. zákonu)	74
nařizovací moc mimořádná (zákon 95/1933, 206/1933, 109/1934)	1377	odhadní řád (vlád. nařízení 100/1933)	889
nejvyšší soud (zákony 5/1918 a 216/1919)	597	odklad exekucního vyklizení místnosti (zákon 45/1928)	967
— procesní novela k jeho úlevě (zákon 251/1934)	1478	odpovědnost za obsah tiskopisů (zákon 124/1924)	1230
— správní soud a řešení kompetenčních konfliktů (zákon 3/1918)	599	odpůrčí řád (zákon 64/1931)	948
		odsouzení podmíněné (zákon 562/1919)	1263
		zahlázení (zákon 111/1928)	1271

	Strana		Strana
odvážné smlouvy (§§ 1267 a násl. obč. zák.)	109	128/1924)	376
ochrana a obrana proti leteckým útokům (zákon 82/1935)	1528	— ústavy, příročí k jejich ochraně a k ochraně věřitelů (zákon 240/1924)	333
— cí (zákon 108/1933)	1220	— a podniky, úprava některých poměrů (zákon 54/1932)	309
— československé měny a oběhu zákonných platidel (zákon 7/1924)	1201	—, všeobecný fond (zákon 238/1924)	317
— (zákon 113/1934)	1522	peněžnictví, soutěž v těchto věcech (zákon 44/1933)	336
— hraničních mezníků a trigonometrických značek (zákon 254/1921)	1235	— (novela nařízení 261/1934)	1447
— nájemníků (zákon 54/1933)	955	—, ústřední smírčí orgán a poradní sbor (vlád. nařízení 52/1933)	341
— nové znění (zákon 32/1934)	1500	placení některých závazků státních a jiných veř. zaměstnanců (zákon 205/1933)	1492
— peněžních ústavů příročí (zákon 240/1924)	353	platidla, ochrana jejich oběhu (zákon 7/1924)	1201
— republiky (zákon 50/1923)	1180	— (zákon 113/1934)	1522
—, novela (zákon 140/1934)	1519	pletichy při dražbách (zákon 1/1933)	899
— svobody osobní, domovní a zákon 293/1920)	1197	— zadávání veřejných dodávek a prací (zákon 115/1934)	1517
— tajemství listovního (ústavní ve shromážděních (zákon 309/1921)	1205	podmíněné odsouzení a podmíněné propuštění (zákon 562/1919)	1263
okresní záložnyhospodářské a kontribuční fondy peněžní v Čechách (zákon 128/1924)	376	podpory v nezaměstnanosti, exekuce na ně (zákon 116/1932)	899
opatrovnictví a poručenství (§§ 187 a násl. obč. zákona)	21	pohlavní nemoci, potírání jich (zákon 241/1922)	1260
opatření mimořádná (zákon 300/1920, 125/1933)	1206	pohřešování ve válce, prohlášení za mrtvé (zákon 128/1918)	784
— proti obecně nebezpečnému užívání tiskavin a obecně nebezpečnému zacházení s nimi (zákon 134/1885)	1248	pojistná smlouva (zákon 145/1934)	1418
organisační otázky v oboru soudnictví, úprava některých (zákon 201/1928)	595	pojišťovací smlouva (zákon 501/1917)	426
osmihodnová pracovní doba (smlouva 80/1922)	583	— regulativ (zákon 501/1917)	426
— (zákon 91/1918)	590	pojišťovny soukromé, státní dozor a zabezpečení nároků pojistníků (zákon 147/1934)	1441
osobní svoboda, ochrana (zákon 293/1920)	1197	polepšovny (zákon 89/1885)	1276
osvojení (zákon čís. 56/1928)	131	— (zákon 90/1885)	1277
označení soudů (zákon 201/1928)	595	poměr trestů v území různého práva (zákon 284/1920)	1278
		poměry peněžních ústavů, jiných podniků a akciových společností (zákon 54/1932)	309
padělání peněz a cenných papírů (zákon 269/1919)	1137	poplatky soudní (vyhláška 151/1931)	1297
pachtovné při zemědělských pachtích (nařízení 164/1935)	1396	— svědků a znalců (nařízení 246/1934)	1480
pachtovní (nájemní) smlouva (§§ 1090 a násl. obč. zák.)	93	poradní sbor ve věcech peněžnictví (vlád. nař. 52/1933)	341
peněžní normy soutěžní (vl. nařízení 59/1933)	350	poročité seznamy, sestavování (zákon 278/1919)	1112
— fondy kontribuční (zákon			

Strana	Strana		
poroty, dočasné zastavení jejich působnosti (zákon 268/1920)	1116	promlčení a vydržení (§§ 1451 a násl. obč. zákona)	122
poručenská rada (I. dílí novela k obč. zákonu)	30	propuštění podmíněně (zákon 562/1919)	1263
poručenství a opatrovnictví (§ 187 násl. obč. zákona)	21	protiúkladová obrana (zákon 82/1935)	1528
porušování úředního tajemství (zákon 178/1924)	1198	provedení § 105 ústavní listiny (zákon 217/1925)	600
postoupení přednosti (III. dílí novela k obč. zákonu)	46	překládání soudců do výslužby podle věku (zákon 165/1934)	1478
pošovní spořitelna (zákon 143/1930)	296	přeměna společností s r. o. v družstva (zákon 279/1924)	416
— úschova a správa soudních a správních deposit nařízením 214/1933)	1453	přeprava železniční (zákon 110/1927)	453
potírání pohlavních nemocí (zákon 241/1922)	1260	— cestujících a zavazadel mezinárod. úmluva 142/1928	477
potulní cikáni (zákon 117/1924)	1279	— zboží (mezinárod. úmluva 140/1928)	454
povaléčné poměry, zvláštní fond pro zmírnění ztrát povstálých z těchto poměrů (zákon 237/1924)	303	přepravní řád železniční (vlád. nařízení 144/1928)	490
povinnosti bankéřů při úschově cenných papírů (zákon 241/1924)	356	přidávky, zákaz při prodeji zboží nebo provádění výkonů (zákon 75/1935)	1448
pozemková reforma (zákon 215/1919, 81/1920 a 93/1931)	174	přídělový zákon (čís. 81/1920)	176
pozemkové knihy (zákon 95/1871)	788	— malý (čís. 93/1931)	187
práce dětí v průmyslu (smlouva 82/1922)	588	příročí ústavů a jejich věřitelů (zákon 240/1924)	353
pracovní doba ozmi hodinová (smlouva 80/1922)	583	příslušnost k rozhodování o nárocích proti státu nebo jeho částem (zákon 4/1918)	601
— (zákon 91/1918)	590	půjčka (§§ 971 a násl. obč. zákona)	85
— kolonie nucené (zákon 102/1929)	1273	původské právo (zákon čís. 153/1926)	153
— poměr soukr. úředníků (zákon 154/1934)	1383		
— smlouvy hromadné (nařízení 89/1935)	1417		
— soudy (zákon 131/1931)	720		
— (vyhláška 24/1934)	1480		
pracovní donucovací (zákon č. 89/1885)	1276		
— (zákon 90/1885)	1277		
právní poměry domovníka (zákon 82/1920)	172		
— spořitelne (zákon 302/1920)	369	Radiotelegrafní a radiotelefonní zařízení (zákon 9/1924)	1239
procesní novela k úlevě nejv. soudů (zákon 251/1934)	1478	rady lékařské soudní (zákon 107/1927)	1029
— úmluvy mezinárodní prohlášení za mrtva (zákon 20/1883)	731	regulativy akciový (nařízení 175/1899)	275
— pohřbovaných ve válce (zákon 128/1918)	784	— pojišťovací (zákon 501/1917)	426
prokuratury finanční (zákon 97/1933)	982	— republiky ochrana (zákon 50/1923)	1180
		revise bankovních ústavů (zákon 239/1924)	321
		rodiče a děti (§§ 137 a násl. obč. zákona)	17

R

Strana	Strana		
ručení z provozu automobilů (zákon 162/1908)	147	skladiště obilní veřejná (zákon 106/1933)	1469
— železnic za tělesná poškození a zabití lidí způsobené na železnicích (zákon 27/1869 a 147/1902)	453	služební smlouva (§§ 1151 a násl. obč. zákona)	98
rukojemství (§§ 1342 a násl. obč. zákona)	114	směnný zákon (1/1928)	245
		směnná smlouva (§§ 1045 a násl. obč. zákona)	90
		smírčí ústřední orgán v peněžnictví (vlád. nařízení 52/1933)	341
		smlouva pojišťovací (zákon 501/1917)	426
		smlouvy (§§ 859 a násl. obč. zákona)	75
		smrti důkaz (zákon 20/1883)	782
		sňatky církevní (zákon 219/1925)	129
		součinnost soudů v zemích čes., mor., slov., a podkarp. (zákon 23/1928)	730
		soud nejvyšší (zákon 5/1918 a 216/1919)	597
		— správní (zákon 3/1918)	599
		— státní (zákon 51/1923)	1190
		soudci, překládání do výslužby podle věku (zákon 165/1934)	1478
		soudcovský syndikátní zákon (112/1872)	971
		soudní a správní deposita u pošt. spořitelny, (nařízení 214/1933)	1453
		— aktuáři (zákon 57/1931)	974
		— lékařské rady (zákon 107/1927)	1029
		— poplatky (vyhláška 151/1931)	1297
		— řád civilní (zákon 113/1895)	634
		— řízení, novela (zákon 23/1928)	730
		soudnictví trestní nad mládeží (zákon 48/1931)	1086
		— (nařízení 195/1931)	1102
		— úprava některých organizačních otázek (zákon 201/1928)	595
		soudy lichevní (zákon 567/1919)	1117
		— označení jejich (zákon 201/1928)	595
		— pracovní (zákon 131/1931)	720
		— státní (zákon 68/1935)	1512
		soukromí zaměstnanci (zákon 154/1934)	1383
		soutěž nekalá (zákon 111/1927)	261
		— v peněžnictví a úprava úrokové urovně (zákon 44/1935)	336
		— (novela nařízení 261/1934)	1447

S

Sazba soudních poplatků (vyhláška 151/1931)	1297
sazby advokátní (nařízení 95/1923)	1337
— notářské (nařízení 102/1923)	1344
sensálové — obchodní dohodci (zákon 68/1875 ř. z.)	207
sestavování seznamů porotců (zákon 278/1919)	1112
shromáždění, ochrana svobody v něm (zákon 309/1921)	1205
schovací smlouva (§§ 957 a násl. obč. zákona)	84

	Strana
soutěžní normy peněžní (vlád. nařízení 59/1933)	350
spátkové obchody (zákon 70/1896)	271
— (zákon 76/1935)	1451
společensví práv (§§ 825 a násl. obč. zák.)	72
— smlouva o ně (§§ 1175 a násl. obč. zákona)	102
společenstva výdělková a hospodářská (zákon 70/1873)	418
společnosti s ručením omezeným (zákon 58/1906)	393
— — — akciové a komanditní na akcie, zřizování jejich, zvyšování základního kapitálu a zakládání pobočných ústavů (vlád. nařízení 465/1920)	294
— — — přeměna v družstva (zákon 279/1924)	416
spolkový zákon (čís. 253/1852)	272
spořitelna poštovní (zákon 143/1930)	296
spořitelny, právní poměry (zákon 302/1920)	369
—, svaz čs. (vlád. nařízení 447/1920)	372
správní soud nejvyšší (zákon 3/1918)	599
— výroky o nárocích soukromoprávních (zákon 217/1925)	600
stabilizační bilance (zákon 78/1927)	359
státní soud (zákon 51/1925)	1190
— soudy (zákon 68/1935)	1512
— vézení (zákon 123/1931)	1195
stáňhovací řády	968, 1511
stížnosti zmateční (zákon 3/1878)	1053
svatební smlouvy (§§ 1217 a násl. obč. zákona)	105
svaz čs. spořitelen (vlád. nařízení 477/1920)	372
svěprávnosti zbavení (čís. nařízení 207/1916)	772
svědci a znalci, poplatky jejich (nařízení 246/1934)	1480
svěřenství (zákon 179/1924)	144
vůboda osobní a domovní, ochrana (zákon 293/1920)	1197
— ve shromážděních, její ochrana (zákon 309/1921)	1205
syndikátní zákon soudcovský (112/1872)	971

	Strana
Šekový zákon (čís. 84/1906 ř. z.)	257
škody náhrada (§§ 1293 a násl. obč. zákona)	110
šlechtictví, řády a tituly, jejich zrušení (zákon 61/1918)	1200
T	
Tajemství listovní, ochrana (zákon 293/1920)	1197
— úřední, porušování (zákon 178/1924)	1198
telegrafy (zákon 60/1923)	1236
tisk (zákon 6/1863)	1208
tiskopisy, odpovědnost za jejich obsah ve věcech křivého obvinění, utržení a urážek na cti (zákon 124/1924)	1230
tisková novela (zákon 140/1934)	1519
tiskový zákon (126/1933)	1215
tituly, šlechtictví a řády, jejich zrušení (zákon 61/1918)	1200
trest smrti a doživotní (zákon 91/1934)	1515
trestání válečné lichvy (zákon 568/1919)	1120
trestní novely (zákony 471/1921, 259/1923, 31/1929, 209/1931)	1282
— řád (zákon 119/1873)	1011
— novela (zákon 56/1935)	1512
— soudnictví nad mládeží (zákon 48/1931)	1086
— — (nařízení 195/1931)	1102
— stíhání presidenta republiky a členů vlády (zákon 36/1934)	1378
— zákon (čís. pař. 117/1852)	1126
tresty, jejich poměr v území různého práva (zákon 284/1920)	1278
trhová smlouva (§§ 1053 a násl. obč. zák.)	91
trigonometrické značky, ochrana (zákon 254/1921)	1235
tržkaviny, užívání a zacházení s nimi (zákon 134/1885)	1248
tuřáci a zahaleči (zákon 108/1873)	1275
U	
Ukládání trestu smrti a doživotních trestů (zákon 91/1934)	1515

	Strana
umořování listin (čís. nařízení 257/1915)	785
— (zákon 250/1934)	1485
— (nařízení 30/1935)	1491
úpláťkářství a porušování úředního tajemství (zákon 178/1924)	1198
úprava některých organizačních otázek v oboru soudnictví (zákon 201/1928)	595
— pachtovného při zemědělských pachttech (nařízení 164/1933)	1396
úroková dohoda v peněžnictví (vládní nařízení 59/1933)	350
— úroveň a soutěž v peněžnictví (zákon 44/1933)	356
úřední tajemství, porušování (zákon 178/1924)	1198
úředníci vyšší pomocné soudní služby (zákon 57/1931)	974
úschova a správa soudních a správních deposit u poštovní spořitelny (nařízení 214/1933)	1453
— cenných papírů (zákon 241/1924)	356
ústavní listina (zákon 121/1920)	1
— provedení § 105 (zákon 217/1925)	600
úřtk a ochrana svobody ve shromážděních (zákon 309/1921)	1205
uvozovací čís. patent (117/1852) k trestnímu zákonu	1125
— zákon k exekucímu řádu (zákon 78/1896)	810
— — — jurisdikční normě (zákon 110/1895)	601
— — — civilnímu řádu soudnímu (zákon 112/1895)	624
— — — trestnímu řádu (119/1873)	1010
V	
Válečná lichva, trestání (zákon 568/1919)	1120
valorisace peněžitých částek, rozhodných pro kvalifikaci trestných činů (zákon 31/1929)	1284
věcná práva (§§ 285 a násl. obč. zákona)	32
věk nezletilosti (zákon 447/1919)	130

	Strana
vézení státní (zákon 123/1931)	1195
vkładní knížky (listy, zákon 239/1924)	321
vrchní soudy jako soudy státní (zákon 68/1935)	1512
všeobecný fond peněžních ústavů (zákon 238/1924)	317
výdělková a hospodářská společenstva (zákon 70/1873)	418
vydržení a promlčení (§§ 1451 a násl. obč. zákona)	122
vyhlásování zákonů (zákony 139/1919 a 500/1921)	6
vyklizení místností exekucí, odklad (zákon 45/1928)	967
výroba, prodej a přechovávání radiotelegrafních a radiotelefonních zařízení jakož i dovoz jejich z ciziny (zákon 9/1924)	1239
výroky úřadů správních o nárocích soukromoprávních (zákon 217/1925)	600
vyrovnačí řád (zákon 64/1931)	935
vystěhovalectví (zákon 71/1922)	1250
vyzvědačství hospodářské (zákon 71/1935)	1525
— výživovací zákon (4/1931)	133
Z	
Zabezpečení nároků pojistníků v pojištění soukromé a státní dozor na soukromé pojišťovny (zákon 147/1934)	1441
zaborový zákon (215/1919)	174
zahaleci a tuřáci (zákon 108/1873)	1275
zaházení odsouzení (zákon 111/1928)	1271
zákaz přídavků při prodeji zboží neb provedení výkonů (zákon 75/1935)	1448
zakládání pobočných ústavů společností s r. o. a společností akciových (komanditních na akcie) (vlád. nařízení 465/1920)	294
základní ustanovení řízení neposporného (zákon 100/1931)	736
záložny okresní hospodářské (zákon 128/1924)	376
zaměstnanci soukromí (zákon 154/1934)	1383
— státní a veř., placení některých závazků (zákon 205/1933)	1492

— zastavených period. tiskopisů (zákon 225/1933)	1395
zápůjčka (§§ 985 a násl. obč. zák.)	86
zastavení dočasné působnosti porot (zákon 268/1920)	1116
zástavní listy obliní (zákon 107/1933)	1469
— smlouva (§§ 1368 a násl. obč. zákona)	116
zavedení trestního řádu (zákon 119/1873)	1010
zbavení svéprávnosti (cis. nařízení 207/1916)	772
zbrojní patent (223/1852)	1244
zemědělci, exekuční a konkursní řízení proti nim (zákon 33/1934)	1496
— výkon exekuce proti nim (zákon 74/1933)	899
zemědělské pachtý, úprava pachtovního (nařízení 164/1935)	1396
zletilost (zákon 447/1919)	130
zmaření exekuce (zák. 78/1883)	1243
zmateční stížnosti (zákon 3/1878)	1053
— (zákon 56/1935)	1512
změna práv a závazků (§§ 1375 a násl. obč. zák.)	116
— příslušnosti trestních soudů a odpovědnost za obsah tiskopisů ve věcech křivého obvinění, utržení a urážek na cti (zákon 124/1924)	1230
zmírnění ztrát povstalých z poválečných poměrů, zvláštní fond (zákon 237/1924)	303
zmocňovací smlouva (§§ 1002 a násl. obč. zák.)	87
— zákon (95/1935, 206/1935, 109/1934)	1377

značky trigonometrické, ochrana (zákon 254/1921)	1235
znalci a svědci, poplatky jejich (nařízení 246/1934)	1480
zrušení práv a závazků (§§ 1411 a násl. obč. zák.)	1119
— šlechtictví, řádů a titulů (zákon 61/1918)	1200
zřízení nucených pracovních kolonií (zákon 102/1929)	1273
zřizování společností s r. o. a společností akciových (komanditních na akcie) a zvyšování základního kapitálu těchto společností a zakládání pobočných ústavů (vlád. nařízení 465/1920)	294
ztrátový fond, zvláštní fond pro zmírnění ztrát povstalých z poválečných poměrů (zákon 237/1924)	303
zvláštní fond pro zmírnění ztrát povstalých z poválečných poměrů (zákon 237/1924)	303

Ž

železnice, ručení za tělesná poškození a zabití lidí, způsobené na železnicích (zákon 27/1869 a 147/1902)	453
železniční knihy a zástavní práva, nabytá na drahách (zákon 132/1930)	802
— přeprava (zákon 110/1927)	453
— cestujících a zavazadel (mezinárod. úmluva 142/1928)	477
— zboží (mezinár. úmluva 140/1928)	454
— přepravní řád (vlád. nař. 144/1928)	490
živnostenský řád (zák. 199/1907)	529

21-E-21/pril.

VLOŽKY K PŘÍRUČNÍ SBÍRCE JUSTIČNÍCH ZÁKONŮ

ÚSTŘEDNÍ KNIHOVNA
právnícké fakulty UJEP
BRNO, Nám. 25. února 2

Vložky k Příruční sbírce justičních zákonů

K straně 1.

Poznámka k § 34: Provedeno zákonem č. 36/1934, otištěným na str. 1378.

K straně 4.

Poznámka k § 67: Provedeno zákonem č. 36/1934, otištěným na str. 1378.

K straně 76.

Poslední věta § 862 má správně znít: Nabídka nezanikne také, jestliže . . .

K straně 99.

Poznámka k § 1153: Viz zákon o soukromých zaměstnancích č. 154/1934, na str. 1383 a násl.

K straně 114.

Poznámka: §§ 1339 1340 obč. zák. byly zrušený § 42 odst. 1. zákona o ochraně cti (viz str. 1230).

K straně 125.

Poznámka k § 1490: Viz nyní zákon o ochraně cti na str. 1220 a násl.

K straně 133.

Titul alimentálního zákona nutno doplniti: čís. 4/1931.

K straně 147.

Poznámka: Automobilový zákon č. 162/1908 byl zrušen a nahrazen zákonem č. 81/1935, který vstoupí vplatnost až to vláda určí nařízením. Je otištěn na str. 1398 a násl.

K straně 150—151.

Poznámka: Nová nařízení k automobilovému zákonu viz str. 1415—1416.

K straně 196.

Poznámka: Článek 10 obec. zákoníka obchodního neplatí. Na jeho místo vstoupila ustanovení zákona č. 183/1928 (viz nové znění §§ 7 a 9 uvoz. zák. k obch. zák. na str. 191).

K straně 191.

Poznámka: Na místo §§ 7 a 9 uvoz. zák. k obch. zák. vstoupila níže otištěná ustanovení zákona č. 183/1928.

ZÁKON ZE DNE 15. ŘÍJNA 1928, Č. 183, O DANOVÉM ZÁKLADU ROZHODNĚM PRO ZÁPIS OBCHODNÍKU DO OBCHODNÍHO REJSTŘÍKU A O ÚPRAVĚ NĚKTERÝCH PRÁVNÍCH POMĚRŮ VÝDĚLKOVÝCH A HOSPODÁŘSKÝCH SPOLEČENSTEV (DRUŽSTEV).

§ 1. (1) Ustanovení obchodního zákona uvedeného v platnost zákonem ze dne 17. prosince 1862, č. 1 ř. z. z. r. 1863, a obchodního zákona zák. č. XXXVII/1875 o firmách, obchodních knihách a prokuře může být užit jen na obchodníky, u nichž jest anebo by byl, kdyby nebyli od daně osvobozeni, základem výměry všeobecné daně výdělkové nebo zvláštní daně výdělkové podle §§ 55, 56 nebo §§ 76 až 82 zákona ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n. o přímých daních, ryzí výtěžek ve výši nejméně 50.000 Kč; na obchodníky podomní nelze těchto ustanovení vůbec užítí.

(2) Sdružením ku provozování obchodní živnosti, na něž se uvedena ustanovení obchodních zákonů nevztahují, nemůže být založena ani veřejná obchodní společnost ani komanditní společnost.

§ 2. Poznámka: Týká sa zákona ze dne 9. dubna 1873, č. 70 ř. z., o výdělkových a hospodářských společenstvech.

K straně 418.

Poznámka k družstevnímu zákonu: činnost družstev byla vládním nařízením (zákonem — viz str. 1377) ze dne 18. května 1935 č. 116 rozšířena také na vedlejší činnost sociální, vzdělávací a pomocně zdravotnickou.

K straně 426.

Na místo zákona z 23. XII. 1917 č. 501 viz nyní zákon z 3. VII. 1934 č. 145 o pojistné smlouvě na str. 1418—1441.

K straně 201.

Poznámka: Zákon o obchodních pomocnících č. 20/1910 byl zrušen a nahrazen zákonem o soukromých zaměstnancích č. 154/1934, otištěným na str. 1383 a násl.

K straně 222.

Poznámka k čl. 182: Nyní §§ 10 a 11 směnečného zákona.

K straně 233.

Poznámka k čl. 305, odstavec první: Nyní §§ 10, 11, 32 a 76 směnečného zákona.

Poznámka k čl. 305, odstavec druhý: Nyní §§ 73 a 74 směn. zák. (viz str. 253) a zákon z 11. prosince 1934 č. 250 o umořování listin (viz str. 1490).

K straně 263.

Poznámka k § 11: Viz též zákon 75/1935 o zázaku přídavků při prodeji zboží neb provádění výkonů (str. 1448—1451).

K straně 271.

Místo zákona z 27. IV. 1896 č. 70 viz nyní zákon o splátkových obchodech 12. IV. 1935 č. 76 (str. 1451—1453).

K straně 274.

Poznámka k § 22: Ustanovení tohoto § se nevztahuje na pojišťovny (viz § 25 zákona č. 147/1934 na str. 1447)

K straně 299.

Poznámka k § 24: Viz vládní nařízení č. 214/1933, otištěné na str. 1453—1463, o úschově a správě soudních a správních depositů u poštovní spořitelny.

K straně 301.

Poznámka k § 29: Viz vlád. nař. 214/1933 o úschově a správě soudních a správních depositů u poštovní spořitelny (str. 1453—1463).

K straně 341.

Poznámka k § 19: Změněn článkem I. zákona č. 261/1934 (viz str. 1447).

K straně 370.

Poznámka k § 11: Zrušen § 26 zákona 250/1934 (viz str. 1490).

K straně 535.

Poznámka k § 15: Zákonem ze dne 15. května 1934, čís. 95, prohlášena za koncesovanou živnost masérství a pěstění lidského těla.

K straně 560.

Poznámka k hlavě VII: Nařízení z 6. prosince 1923 č. 233 bylo zrušeno a nahrazeno novým volebním řádem z 18. ledna 1929 č. 10. sb. z. a n.

K straně 623.

Poznámka k § 115: Zrušen § 26 zákona 250/1934 (viz str. 1490).

K straně 634.

Poznámka k čl. LV: Viz vlád. nař. 246/1934 o poplatcích svědků a znalců na str. 1480.

K straně 644.

Poznámka k § 74: Viz vlád. nař. 106/1934 o používání normalisovaného papíru (str. 1484).

K straně 652.

Poznámka k § 130: Podle čl. I. vlád. nař. 106/1934 se řídí úřadování jednotným středoevropským časem (viz str. 1484).

K straně 684.

Poznámka k § 347: Viz vlád. nař. 246/1934 o poplatcích svědků a znalců na str. 1480.

K straně 687.

Poznámka k § 365: Viz vlád. nař. 246/1934 o poplatcích svědků a znalců na str. 1480.

K straně 698.

Poznámka k § 448: Novelován zákonem 251/1934 (viz str. 1478).

K straně 706.

Poznámka k § 502 odst. 3: Novelován zákonem 251/1934 (viz str. 1479).

K straně 707.

Poznámka k § 510: Novelován zákonem 251/1934 (viz str. 1479).

K straně 709.

Poznámka k § 527 odst. 2: Novelován zákonem 251/1934 (viz str. 1479).
Poznámka k § 528 odst. 1.: Novelován zákonem 251/1934 (viz str. 1479).

K straně 726.

Poznámka k § 42: Viz čl. IV. zákona 251/1934 na str. 1479.

K straně 728.

Poznámka k § 4. odst. 2: Viz vyhlášku 24/1934 na str. 1480.

K straně 730.

Poznámka k čl. XX: Viz vlád. nař. 234/1934 o vedení exekuce na peněžité pohledávky za státem nebo za fondem pod veřejnou správou (str. 1492).

K straně 732.

Oprava: Dvorní dekret ze dne 23 srpna 1819 má správné číslo 1595 sb. z. s.

K straně 740.

Poznámka k § 28: Viz vlád. nař. 246/1934 o poplatcích svědků a znalců na str. 1480.

K straně 743.

Poznámka k § 46: Viz dále čl. V. zákona 251/1934 na str. 1480.

K straně 746.

Poznámka k § 61: Viz vlád. nař. 106/1934 na str. 1484.

K straně 785.

Na místo čís. nař. 257/1915 viz nyní zákon z 11 prosince 1934 č. 250 o umožňování listin (str. 1485—1492).

K straně 796.

Poznámka k § 83: Viz vlád. nař. 106/1934 na str. 1484.

K straně 816.

Poznámky k čl. XLI: Viz vlád. nař. 246/1934 o poplatcích svědků a znalců na str. 1480.
Viz též vlád. nař. 234/1934 o vedení exekuce na peněžité pohledávky za státem nebo za fondem pod veřejnou správou (str. 1492).

K straně 828.

Poznámka k § 66: Nové znění tohoto § podle zákona 251/1934, viz na str. 1479.

K straně 842.

Poznámka k § 144 odst. 4: Viz vládn. nař. 246/1934 o poplatcích svědků a znalců na str. 1480.

K straně 865.

Poznámka k § 256 odstavec druhý: Lhůta jednoho roku zde stanovená prodloužena na dva roky § 3 odst. 1. zákona č. 1/1933 (viz stranu 900).

K straně 868.

Poznámka k § 277 odst. 1.: Nejnižší podání stanoveno na jednu polovinu odhadní ceny § 1 odstavec 1. zákona č. 1/1933 (viz stranu 899).

K straně 871.

Poznámka k § 295: Viz vládn. nař. 234/1934 o vedení exekuce na peněžité pohledávky za státem nebo za fondem pod veřejnou správou (str. 1492—1496).

K straně 889.

Poznámka k 402: Druhý odstavec tohoto § podle zákona 251/1934 viz na str. 1479.

K straně 899.

Poznámka k zákonům 116/1932 a 74/1933: Další zákonnou úpravu exekuce proti zemědělcům a nezaměstnaným viz str. 1494—1500.

K straně 903.

Poznámka k čl. XIV: Zákon byl vyhlášen dne 1. května 1931 a platí tedy od 1. srpna 1931.

Poznámka k čl. XIV. odst. 3: Viz vládn. nař. 246/1934 o poplatcích svědků a znalců na str. 1480.

Viz dále vládn. nař. 106/1934 na str. 1484.

K straně 955.

Poznámka k zákonu o ochraně nájemníků: Nové znění zákona viz str. 1501—1511.

K straně 968.

Poznámka k stěhovacímu řádu v Čechách: Nový stěhovací řád viz na str. 1511.

K straně 1054.

Poznámka k § 5: Viz zákon 56/1935 o zmetečnících stížnostech (str. 1512).

K straně 1062.

Poznámka k § 341: Zrušen ustanovením § 10 zák. 91/1934 (viz str. 1517).

K straně 1148.

Poznámka k § 209: Nyní zločin krivého obvinění (viz § 42 (4) zákona o ochraně ctí na str. 1230).

K stranám 1175—1176.

Poznámka: §§ 487 až 497 tr. z. zrušeny ustanovením § 42 zákona o ochraně ctí (viz stranu 1230).

K straně 1183.

Poznámka za § 14: Další 14.a), vložený zákonem 140/1934 viz na str. 1519.

K straně 1186.

Poznámka k § 28: Odstavec 4. byl zrušen § 10 zák. 91/1934 (viz str. 1517).

K straně 1188.

Poznámka k § 34 a.: Změnen a doplněn článkem II. zákona 140/1934 (viz str. 1519).

Článkem III. téhož zákona vložen § 34 b. (viz str. 1519).

K straně 1189.

Poznámka k § 40: č. 1. nyní zní: „Činy uvedené v § 20 trestají se jako přečiny“. Viz k tomu § 42 zákona o ochraně ctí na str. 1230.

K straně 1190.

Poznámka k zákonu 51/1923 o státním soudě: Zákon byl zrušen a nahrazen zákonem 68/1935 o vrchních soudech jako soudech státních (viz str. 1512—1515).

K straně 1201.

Nadpis zákona nutno doplniti: ze dne 14. prosince 1923, čís. 7/1924. Poznámka: Zákon čís. 7/1924 byl novelován zákonem 113/1934. Jeho nynější znění viz na str. 1522—1525.

K straně 1211.

Poznámka k § 18: Zrušen a nahrazen vlád. nařízením (zákonem viz str. 1377 z 28. května 1935, č. 118 o povinných výtlécích.

K straně 1216.

Poznámka za § 4: Článkem IV. zákona 140/1934 vloženy §§ 4 a) a 4 b) (viz str. 1519).

K straně 1217.

Poznámka k § 9: Podrobnosti upravuje vládní nařízení čís. 229/1934 o tiskopisech ohrožujících mládež.

Poznámka k § 10. odst. 2: Změněn článkem V. zákona 140/1934 (viz str. 1520).

Poznámka k § 11 odst. 1.: Doplněn článkem VI. zákona 140/1934 (viz str. 1520).

K straně 1219.

Poznámka k § 15: Článkem VII. zákona 140/1934 připojen odst. 5 (viz str. 1520).

Poznámka za § 17: Článkem VIII zákona 140/1934 vloženy §§ 17 a) a 17 b) viz str. 1520).

Poznámka k § 18 odst. 2: Doplněn článkem IX. zákona 140/1934 viz str. 1521).

K straně 1220.

Poznámka za § 18: Článkem X. zákona 140/1934 vloženy §§ 18 a) a 18 b) (viz str. 1521).

Poznámka za § 19: Článkem XI. zákona 140/1934 vloženy § 19 a) (viz str. 1521).

Poznámka k § 20 odst. 2: Změněn článkem XII. zákona 140/1934 (viz str. 1521—1522).

K straně 1239.

Nadpis zákona ze dne 20. prosince 1923 nutno doplniti: čís. 9/1924

K stranám 1264—1265.

Poznámka k §§ 10 a 16: Byly zrušeny ustanovením § 10 zákona 91/1934 (viz str. 1517).

K straně 1288.

Poznámka k § 7: Slova „31. prosince 1933“, byla zákonem ze 6. prosince 1933, čís. 230, nahrazena slovy „31. prosince 1936.“

K straně 1289.

Poznámka k § 3: vlád. nař. 165/1933 je otištěno na str. 1464—1465).

K straně 1291.

Poznámka k § 13. odst. 3. a § 17: Viz vlád. nař. 196/1933 na str. 1467—1468.

K straně 1295.

Poznámka k § 35: Viz vlád. nař. 195/1933 na str. 1465/1467.

K straně 1357.

Viz abecední ukazatel k celému spisu, včetně dodatků na str. 1536.

K straně 1377.

Poznámka k § 1 odst. 3: Článek I. zákona ze dne 26. června 1935 č. 131 stanoví:

Zmocnění podle čl. I. zákona č. 109/1934 Sb. z. a n. se prodlužuje do 30. června 1936 a rozšiřuje se na opatření pro organisaci policejní správy a služby.

K straně 1405.

V §§ 33 a 37 se vypouštějí slova: „v souhlase se sjednanými mezinárodními smlouvami“. Tato změna byla provedena § 3 vlád. nař. (zákona — viz str. 1377) z 25. června 1935 č. 132.

UK PrF MU

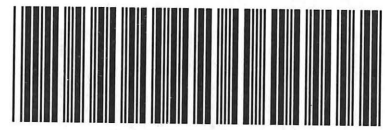

3129S36029

REV15

REV15

ÚK PrF MU

3129S36029

1447-